

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR OF GRAVE VISIONS

KALAYNA
PRICE

"Fascinating magic,
a delicious heartthrob,
and a fresh, inventive
world."—Chloe Neill,
New York Times
bestselling author

Grave
Ransom

An Alex Craft Novel



İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Alex Craft Romanları için Övgüler

Mezar Vizyonları

"*Mezar Vizyonları* uzun zamandır okunması beklenen bir kitaptı ve kesinlikle bunu başarıyor."

-Harika Bir Okuma

"Eğer şehir fantezisini seviyorsanız, bu seriyi kaçırmayın."

-Kings River Life Dergisi

Mezar Anısı

"Umarım bunu daha pek çok kitap takip eder."

-Fresh Fiction

"Gerçekten özgün ve ilgi çekici bir şehir fantezisi serisi."

-RT Kitap Yorumları

"İnanılmaz bir şehir fantezisi. Bu bayıldığım bir seri."

-Nocturne Romance Reads

"Aksiyon dolu bir roller-coaster yolculuğu ... Mutlaka okunması gereken bir kitap!"

-Bir Kitap Takıntısı

Mezar Dansı

"Yoğun ve canlı bir güç gösterisi."

-All Things Urban Fantasy

"Mizah ve paranormal heyecanın cazip bir karışımı."

-Fresh Fiction

Mezar Cadısı

"Büyüleyici bir sihir, nefis bir kalp çarpıntısı ve yepyeni, yaratıcı bir dünya."

-Chloe Neill, *New York Times* çok satan yazarı

"İlgi çekici ve özgün, nadir bir eser. Bunu kaçırmayın."

-Patricia Briggs, #1 *New York Times* çoksatan yazarı

"Sinirli, yoğun ... potansiyeli olan bir dizi için umut verici bir başlangıç."

-RT Kitap Yorumları

"Bu seri çikolatadan daha fazla bağımlılık yapıyor."

-Huntress Kitap Yorumları

Alex Craft Romanları

Grave Witch
Grave Dance
Grave Memory
Grave Visions

Grave Ransom

INALEX ZANAAT N OVEL

KALAYN!A FİYAT

ACE
Yeni York

ACE
Berkley tarafından yayınlandı
An imprint of Penguin Random House LLC 375
Hudson Street, New York, New York 10014



Copyright © 2017 by Kalayna Smithwick

Penguin Random House telif haklarını desteklemektedir. Telif hakkı yaratıcılığı besler, farklı sesleri teşvik eder, ifade özgürlüğünü destekler ve canlı bir kültür yaratır. Bu kitabın yetkili bir baskısını satın aldığınız ve herhangi bir bölümünü izinsiz olarak çoğaltmayarak, taramayarak veya dağıtmayarak telif hakkı yasalarına uyduğunuz için teşekkür ederiz. Yazarları destekliyor ve Penguin Random House'un her okuyucu için kitap yayınlamaya devam etmesini sağlıyorsunuz.

ACE tescilli bir ticari markadır ve A kolofonu Penguin Random House LLC'nin ticari markasıdır. E-kitap

ISBN: 9781101595091

İlk Baskı Temmuz 2017

Kapak resmi Aleta Rafton'a ait

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle, ticari kuruluşlarla, olaylarla ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Sürüm_1

*Babama,
Genç yaşıta fantastik kurgu sevgimi
ateşleyen ve tüm kitaplarımı okuyan Prof.
Seni özledim.*

İçindekiler



[Alex Craft Romanları için](#)

[Övgüler Alex Craft Romanları](#)

[Başlık](#)

[Sayfası](#)

[Telif Hakkı](#)

[İthafı](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[*Yazar Hakkında*](#)

Bölüm 1



TCesetleri hissedebildiğimi ilk fark ettiğimde, bir hafta boyunca kâbuslar gördüm. O zamanlar çocuktum, bu yüzden anlaşılabilir bir durumdu. Bugünlerde

Ölü bedenlerden yükselen mezarın nemli erişimine alışkındım. Kendi doğuştan gelen büyümün tepki verip beni kişinin ne kadar süre önce öldüğü, cinsiyeti ve öldüğünde yaklaşık kaç yaşında olduğu gibi talep edilmemiş bilgilerle doldurmasının ürkütücü hissine. Bir cesetle karşılaşacağımı tahmin ettiğimde, zihinsel kalkanlarımı sıkılaştırır ve büyümü uzak tutmaya çalışırdım. Genellikle bu sadece mezarlıklar, morglar ve cenaze evleri gibi bir cesedin bulunmasının beklenebileceği yerlerde gerekliydi.

Sihirli Mahalle'nin ortasında bir cesedin cadde boyunca yürüdüğünü hissetmeyi hiç beklemiyordum.

"Alex? Seni kaybettim, değil mi?" En iyi arkadaşlarımdan biri ve şu anki öğle yemeği arkadaşım olan Tamara sordu. İçini çekti ve oturduğu yerde dönerek yemek yediğimiz kafenin küçük açık oturma alanının ötesindeki kaldırımını taradı. "Ha. Hangisi o? Evli ve hamile olabilirim ama yakışıklı bir erkeği gördüğümde tanırım ve kızım, ben öyle birini *görmüyorum*. Sen kime bakıyorsun?"

"Şu adam," dedim, başımı sallayarak karşıdan karşıya geçen kahverengi takım elbiseli bir adama baktım.

Tamara çömelmiş, orta yaşlı, ortası biraz yumuşak olan adama baktı ve sonra kaşlarını bana doğru kaldırdı. "Evde neler olduğunu gördüm, bu yüzden bunun bir iş olduğunu anlıyorum. Öğle yemeğimize çantalarınızdan birini getirdiniz mi?"

"Evde" yorumunu duymazdan geldim, çünkü bu durum biraz karmaşıktı ve başımı salladım. "Dava dosyam temiz," dedim dalgınca ve duyularımın esnemesine izin verdim. Konsantre olduğumda, mezarın özünü hissedebiliyordum.

Etrafımdaki cesetlere ulaşmaya çalışıyorum. Tüm cesetler. Sokakların altındaki kanalizasyonda onlarca ölü ve çürümüş sıçan ve radarımda zar zor görünen böcekler gibi daha küçük yaratıklar vardı, ama benzer benzeri çağırdı ve büyüm adama odaklandı.

"O öldü," dedim ve sesim bana bile emin değilmiş gibi geldi.

Tamara bana göz kırptı, muhtemelen şakayı açıklamamı bekliyordu. Adam caddeyi dönerken ben de yerimden fırladım. Tamara kolumu tuttu.

"Ben Nekros Şehri'nin baş adli tabibiyim ve size yüzde doksan dokuz nokta dokuz kesinlikle söyleyebilirim ki caddede *yürüyen* adam kesinlikle yaşıyor." "Yürümek" kelimesine ekstra vurgu yaptı ve başka bir gün olsa ona katılırdım.

Kendi gözlerim onunla aynı fikirdeydi. Ama büyüm, mezara dokunan, bir beden her hücresinde kalan anılardan gölgeleri bir araya getirebilen parçam aynı fikirde değildi. Yürüyen ya da yürümeyen o adam bir cesetti. Kabul ediyorum, taze bir cesetti -büyüme verdiği his bana bir saatten fazla ölü olamayacağını söylüyordu. Ama ölüydü.

Peki nasıl olmuştu da Büyü ve Esrar Müzesi'ne girebilmişti?

Masaların etrafından dolanıp kafenin oturma düzeninden çıkmadan önce hesabın ve bahşişin bana düşen kısmını karşılayacak kadar buruşuk doları masaya bıraktım. Arkamda, Tamara nefesinin altında homurdandı, ama bir an sonra masadan uzaklaşırken sandalyesinin geriye kaydığını duydum. Yürüyen cesede yetişmek için caddeyi koşarak geçerken beni takip etmesini beklemedim.

Eşikten adımımı attığımda müzenin koğuşları tenimi karıncalandırdı. Müzeye birkaç kez girmiştim ve hem uyanış öncesine hem de sonrasına ait nadir ve sıra dışı eserlerden oluşan koleksiyon etkileyiciydi, ancak ben büyüü algılayabilen hassas biriydim ve tüm güvenlik önlemleri ile eserlerin kendileri arasında müze bunaltıcı olma eğilimindeydi. Yüksek dozlarda kesinlikle migren tetikleyiciydi. Havadaki büyüünün bugün özellikle ısıracı olduğunu fark ettim, sanki güvenlik önlemlerinden biri yakın zamanda tetiklenmiş gibiydi. Neredeyse acı dolu bir nefes çekerek etrafımdaki ani büyü yoğunluğuna uyum sağlamaya çalıştım. Konuşlandırılmış koğuşun ekstra acısı yardımcı olmadı.

Giriş koğuşlarını temizlemek için fazladan birkaç adım daha yürümeliydim.

Adamdan sadece birkaç dakika sonra içeri girmiştim ama kapı arkamdan kapanırken neredeyse bana çarpıyordu. Hırsızlığa karşı korumalara çarptığı anda omzu bana sürtündü ve aynı anda birkaç şey oldu. Korumalar canlandı ve müze personeline bir şeylerin çalındığını bildiren bir uyarı verdi. Eş zamanlı olarak, hırsızlığı engelleyen felç edici bir büyü hırsız adayının üzerinde kıvılcım çıkararak vücudunu -ve eseri- olduğu yerde kilitledi.

Ne yazık ki, korumalar güçlü olsa da, çok spesifik değillerdi. Omzunun benimkine değdiği yerde büyü ondan bana sıçradı ve beni de hareketsiz bıraktı. Normal şartlar altında bu çok kötü olurdu. Bu şartlar altında mı? Çok daha kötüydü.

Büyüm onu hâlâ bir ceset olarak tanımlıyordu. Mezar özünün üzerinden kalkıp beni tırmaladığını hissedebiliyordum. Zihinsel kalkanlarım güçlü olsa da çoktan aşılmıştı ve büyüüm ölü şeyleri *seviyordu*. Hem de çok. Neredeyse bir haftadır bir gölgeyi kaldırmamıştım, bu yüzden büyü serbest kalmak istiyordu.

Genelde ölülere dokunmamaya dikkat ederdim. Şimdi kaçamadım.

Büyüm kalkanlarımın içini dövüyor, zihinsel duvarlarımda atlayabileceği gedikler arıyordu. Beni tutan büyüyle savaşmak enerji kaybıydı - gerçekten de yakalanmıştım - bu yüzden tüm dikkatimi kendi büyüümü geri tutmaya odakladım. Ama mezarın soğuk parmaklarının derimin altından kaydığını, içime doğru ilerlediğini ve büyüümün karşımda donmuş olan canlı cesede sızması için yollar açtığını hissedebiliyordum.

Kalkanlarımı açmak ve önümdeki şeyin gerçekten neyden yapıldığını *görmek* istedim. Ama eğer kalkanlarımı kırıp gerçeklik düzlemlerinin ötesine bakar ve bedene iyice bakarsam, büyüümün daha fazlası kaçacaktı. Ve zaten çok fazlası kalkanlarımın arasından fısıldıyor, daha fazlasının takip edebileceği çatlaklar oluşturuyordu. Odağımı büyüümü uzakta tutmaya verirken felçli alnımdan ter boşandı.

Ama bir cesede dokunuyordum.

Cesetten sızan mezar özü, büyüümün kalkanlarımda açtığı yarıkları pençeliyordu ve bu çok fazlaydı. Eğer geri adım atabilseydim . . . Ama yapamadım.

Bir anda zihinsel duvarımın bir parçası çöktü ve büyü içimden dışarı fırladı. Eterik düzlem etrafımda odaklanırken dünya renklerle kaplandı. Ölüler diyarından bir rüzgâr yükseldi, buklelerimi karıştırdı.

ve nemli tenimi ürpertiordu. Artık beni yerimde tutan büyü ağını ve yaylı koğuştaki büyü düğümünü görebiliyordum ama daha da önemlisi, önümdeki cesedi görebiliyordum. Ve bu bir cesetti, buna hiç şüphe yoktu, ölü deri sarkıyor, şişkinleşiyordu.

Ama ölü etin altında sarı bir ruh parıltısı parlıyordu.

Bu da cesedin hem ölü hem de canlı olduğu anlamına geliyordu. Ayağa kalktığını ve etrafta dolaştığını düşünürsek, bir cesedin olması gerekenden çok daha canlıydı.

İçindeki ruh, insanlarla ilişkilendirdiğim renkteydi, yani bu, Faerie'den ya da diğer düzlemlerden bir şey tarafından giyilen ve etrafında dolaşılan bir ceset değildi. Hâlâ ölü bedende parıldayan bir büyü göremiyordum ama cesedin içindeki ruhu bağlayan bir büyü olmalıydı. Ama adamın içinde bulunduğu yarı yaşam her neyse, eğer büyümü ele geçiremezsem çok uzun sürmeyecekti.

Kalkanlarımdaki delik çok büyük değildi ama büyümün bedenimi doldurduğunu hissedebiliyordum. Mezar ve ruhlar iyi geçinemiyordu. Büyü kanamasını durduramadım ama yavaşlatmayı başardım.

Müze muhafızlarından biri bizi tutan büyüyü serbest bırakmaya başlayana kadar etrafımızda toplanan kalabalığı fark etmemiştim bile. Eğer hırsızlık önleyici felç edici büyü bırakılırsa, cesetten uzaklaşabilirdim.

Ama ya çok iyi bir cadı değildi ya da oyalanıyordu -muhtemelen polisleri beklemek için- çünkü büyümün daha fazlası aktıkça tatlı zamanını alıyordu.

Daha önce de ölü bedenlerden ruhları çıkarmıştım. Ruhlar mezarın dokunuşundan hoşlanmasalar da, etlerine oldukça sıkı tutunma eğilimindeydiler ve onları kurtarmak için yönlendirilmiş büyü gerekiyordu. Ruhu kovmak için aktif olarak savaşıyordum ve büyümün sadece küçük bir kısmı cesedi doldurmuştu, ama ruhun bedenle olan bağlantısı zayıf, geçici hissediliyordu.

Bakışlarımı müze çalışanına çeviremiyordum ama göz ucuyla onu görebiliyordum. *Lütfen, şu lanet hareketsizlik büyüsünü bırak.*

Çok geç.

Bir ışık patlamasıyla ruh cesetten kurtuldu.

Bedenle ilgili hiçbir şey değişmedi. Çoktan ölmüştü ve büyü tarafından hâlâ hareketsiz tutuluyordu ama ruh özgürdü. Uzun bir an için neredeyse bakılamayacak kadar parlaktı, parıldayan, kristal gibi bir sarı. Fakat

Ruhlar bir beden olmadan var olamazlar ve bir kalp atışında parıltı söndü, ruh ölümler diyarının araf manzarasına geçerken form katılaştı.

Şok içinde geriye sendeleyebilseydim, sendelerdim ama şaşkınlıktan gözümü bile kırpamadım. Ruh değiştiği için değil - bunu bekliyordum - ama şimdi önümde duran hayalet genç bir kadına ait olduğu için.

Odağım saçları dökülmüş, orta yaşlı adamdan, içki içecek yaşta bile olmayan kadına kaydı. Hayaletler gölgeler gibi değildi. Gölge her zaman kişinin ölüm anındaki halini birebir yansıtırken, hayaletler kişinin kendisini nasıl algıladığını yansıtma eğilimindeydi. Biraz daha genç ya da çekici görünmek yaygın bir durumdur. Hatta eğer biri kendini farklı cinsiyetlerde tanımlıyorsa, hayaletinin de bu farklılığı yansıtması mümkündür. Ancak bu hayalet, farklı bir cinsiyet ve etnik kökene sahip olmasının yanı sıra oldukça farklı bir yaşıydı. Ve bu hiç duyulmamış bir şeydi.

Hayalet kız etrafına bakındı, artık içinde bulunduğu bedeni tutan büyü tarafından engellenmiyordu. Kaşları havaya kalkarken koyu renk gözleri yuvarlaklaştı ve hareketleri paniğin çığınca çabukluğuna büründü.

Yanında bir figür belirdiğinde bu panik uzun sürmedi. Tepeden tırnağa gri giyinmişti ve gümüş kafataslı bir baston taşıyordu. Gri Adam. Bir ruh koleksiyoncusu.

Hayır diye bağırarak, onunla cesede ait olmadığı belli olan kızın arasına koşmak istedim. Burada işler yolunda gitmiyordu ve ben hayaletle konuşmak istiyordum.

Ama hala hareket edemiyordum.

Gri Adam uzanıp ruhu yakaladığında ve onu ruhlar nereye giderse oraya gönderdiğinde sessizce olduğum yerde donup kaldım. Sonra döndü ve onun boşalttığı bedene baktı. Bakışları bana yöneldiğinde yüz ifadesinden hiçbir şey anlaşılmıyordu. Başını sertçe salladı, bu ne olup bittiğini bilmediği ya da bildiği ama beni ilgilendirmediği anlamına gelebilirdi.

Sonra ortadan kayboldu.

Tabii ki o an muhafızın büyüü bıraktığı andı. Artık gerçekten ölü olan beden yere yığılırken tökezleyerek geri çekildim.

Nefes alışları ve çığlıkları zar zor fark ettim. Cansız beden yere düşerken mermere çarpan silahı ancak yarım yamalak fark edebildim. Gri Adam ve hayaletin bulunduğu noktaya bakmakla meşguldüm. O

yanlış canlandırılmış bedene ait değildi. Peki nasıl olmuştu da başka birinin bedenine girmişti? Ve neden?

Bölüm 2



”

Adamın güvenlik sistemine girmeden *önce* öldüğünü *mü* söylüyorsunuz?" Beni sorgulayan polis not defterinden başını kaldırdı, şüpheli bir kaşını kaldırdı. "Peki sana bunu düşündüren ne?"

Y"Ben ciddi bir cadıyım. Sokaktan geçerken onu hissettim," dedim, sorulara muhtemelen olması gerektiği kadar dikkat etmedim. Dikkatimin çoğu, birkaç metre ötede, kapının yanına yığılmış, üzerine siyah bir masa örtüsü örtülmüş cesede odaklanmıştı. Cesedi ilk hissettiğimde -hâlâ ayaktayken ve etrafta dolaşırken- çok yakın zamanda ölmüş gibi hissetmiştim. Şimdi büyüm bana onun daha yaşlı, günler, hatta belki bir hafta önce ölmüş olduğunu söylüyordu.

Gözlerimi kısıtım, sanki bu hareket ceset hakkında daha fazla bilgi verebilirmiş gibi. Elbette göstermedi. Ölülerini hissetme yeteneğimle uzanabilir, kalkanlarımı inceleyebilir, böylece düzlemlerin ötesine bakabilir ve yaşayanlarla ölümler arasındaki uçurumu aşabilirdim ama müzede hem gizli hem de aktif çok fazla büyü vardı ve kalkanlarım cesetle birlikte hırsızlık önleme büyüsüne yakalandıktan sonra zaten oldukça yıpranmıştı.

Polisin gözleri kısıldı. "Yani merhumu içeri girmeden önce fark ettiğinizi ve onu takip ettiğinizi mi söylüyorsunuz?"

"Ben, uh . . ." Kahretsin. Evet, kesinlikle elimdeki sorulara daha fazla dikkat etmeliydim. Polisin yüz ifadesine bakınca "şanssız tanık "tan "potansiyel şüpheli "ye dönüştüğümü anladım.

Müzenin kapısı açıldı ve bakışlarım polisin kafasının üzerinde gezindi. Tamara içeri girdi. Olay yerini değerlendirirken lamine edilmiş tıbbi tetkikçi kimliğini uzattı, açıkça kimin sorumlu olduğunu belirlemeye çalışıyordu.

Müze müdürünü sorgulayan diğer memur yüzünde rahatlamış bir ifadeyle, "Çok hızlı oldu," dedi. O bir cinayet masası değildi.

Dedektifti ve bir soygun ihbarına gittiğinde bir cesetle karşılaşmıştı. Muhtemelen notlarını teslim etmek ve bu karmaşayı bitirmek istiyordu.

Tamara başını salladı. "Sokağın karşıсындаydım. Öğle yemeğinde." Son sözcükler, hiç şüphesiz beni hedef alan bir keskinliğe sahipti. "Ofisime olay yerinde olduğumu bildirdim. Ekibimin geri kalanı yakında burada olur." Yüzüstü yatan figüre doğru ilerledi. Bebeğinin karnındaki şişlik zar zor görünüyordu ama yürüyüşü biraz değişmişti. Önemli bir şey değildi ama onu fark edecek kadar uzun süredir tanıyordum. "Kurbanı hayata döndürmeye çalışan oldu mu?"

Beni sorgulayan polis bir elini kaldırdı, iki parmağı havada, açıkça hiçbir yere gitmemem gerektiğini gösteriyordu. Yarı yarıya Tamara'ya doğru döndü ve beni gözünün önünden ayırmadı. Evet, resmen şüpheli kategorisine girmiştim ve ona adamın bedenine giren ruhu kovmaktan sorumlu olduğumu bile söylememiştim.

"Geldiğimizde açıkça ölmüştü, hanımefendi. Hayati fonksiyonlarını kontrol ettim ama ölmüştü."

Tamara dalgınca başını salladı ve cesedin üzerindeki eğreti örtüyü çekmek için uzandı. "Bu da ne-?" Geriye doğru sıçradı ve bezi düşürdü. "Hemen buraya büyülü bir tehlikeli madde ekibi gönderin. Bu cesedin mühürlenmesi ve bir çemberin içine alınması gerekiyor. Hemen."

Önümdeki polis Tamara'nın emrini telsizle bildirirken ortağı cesedin etrafında bir daire çizmeye başladı. Tamara cesetten hiç uzaklaşmadan geri çekilmeye devam etti.

Ani kargaşadan faydalandım ve cesede daha iyi bakabilmek için memurun etrafından dolandım. Buruşmuş dudaklar cesedin dişlerinden ayrılmış, derisi yüzünden aşağıya doğru kayarken ona ürkütücü bir ölüm sırtışı vermişti. Bu yarım saatten kısa bir sürede meydana gelen bir çürüme değildi, günlerce süren bir çürüme idi. Bu da büyülü duyularımın adamın ne kadar süredir ölü olduğunu iddia ettiğiyle örtüşüyordu.

Tamara'nın geriye doğru attığı adımlar -dönüp koşarsa cesedin sıçrayıp onu kovalayacağından korkuyormuş gibi ağır ve yavaş- sonunda onu yanıma getirmişti. Onu tedirgin edenin çürüme olmadığını biliyordum - çok daha kötü durumdaki cesetlere mutlu bir şekilde otopsi yaptığını görmüştüm. Hayır, yakın zamanda yaşadığı bir deneyim onu ve doğmamış çocuğunu neredeyse öldürüyordu. Öldükten sonra dönüşen bir beden saldırısı.

Bana döndü, kara gözleri kocaman açılmıştı. "Beni şimdi neyin içine soktun? Peki ben neden seninle takılıyorum?" Soruyu tısladı, sesi

çok hızlı, korkudan nefes nefese. "Onun ... olduğunu düşünmüyorsun değil mi?"

"Gulyabani mi?" Başımı salladım. "İnan bana, nasıl hissettirdiklerini asla unutmayacağım. Hayır, bu farklı bir şey. Neler olduğunu bilmiyorum ama kesinlikle hoşuma gitmiyor."

- - -

Merkez Karakolu'nda, cömert olmak gerekirse bekleme alanı diyebileceğim bir odada rahatsız bir katlanır sandalyede oturuyordum. Bu alan için daha doğru bir tanımlama, polislerin uğraşmak istemedikleri ama tutuklayamadıkları kişileri atabilecekleri gizli bir dolap olduğuydu. Henüz değil.

Kara Büyü ile Mücadele Birimi olay yerine cinayet masası dedektiflerinden önce varmıştı. Olay yerini güvence altına almak ve durumu daha iyi değerlendirmek için sivilleri dışarı çıkarmaya karar vermişlerdi. Buna ben de dahilim. Resmi bir ifade vermek için Merkez Karakol'a gelmem istendi. Ki bu iyiydi.

-Gördüklerimi ve hissettiklerimi açıklamam gerekiyordu. Yanlış ruh tarafından yönlendirilen, hızla çürüyen cesetlerin etrafta dolaşması normal değildi. Aslında, rapor edilmiş başka bir vaka duymamıştım. NCPD'nin önceki farklılıklarımızı geride bırakıp avukatlık anlaşmamızı yeniden canlandıracağını umuyordum, böylece gölgeyi kaldırabilir ve her şey hakkında bazı cevaplar alabilirdim. Ancak pis bir odada iki boş katlanır sandalyenin arasında bir saatten fazla oturmak beni bu konuda iyimser kılmıyordu.

Ayağa kalkarak küçük odanın içinde volta attım ama bunu tatmin edici bir çaba haline getirmek için yeterli alan yoktu ve bu beni daha da sinirlendirdi. En azından sorumlu dedektiflerin olay yerinden dönüp dönmediğini kontrol edebilirdim. Eğer dönmedilerse, benim de yürütmem gereken bir işim vardı. Geri gelmem için bir randevu ayarlayabilirlerdi. Beklemekten bıkmıştım. Kararlı bir şekilde başımı sallayarak kapıyı açtım ve kısa koridordan Merkez Karakolu'nun lobisine doğru yürüdüm.

Ön lobide hareketlilik vardı. Son zamanlarda şehirde tansiyon yükseldi ve bu da hem küçük hem de ciddi suçlarda artışa neden oluyordu. Bazı dedektiflerin ve amirlerin binanın derinliklerinde özel ofisleri vardı, ancak memurların çoğunun ön tarafta labirent gibi dağılmış masaları vardı. Mavi giysili polisler bu masalarda oturup rapor yazıyor ve

Tanıklar, muhbirler, endişeli vatandaşlar ya da davalar üzerinde çalışanlar. Hayal meyal tanıdığım bir memur kelepçeli bir adamı yanımdan iterek parmak izi almaya doğru götürdü, adam tüm bunların nasıl büyük bir yanlış anlama olduğunu anlatıyordu. O geçerken, iyi giyimli şüphelinin taşıdığı çeşitli büyüler duyularımı karıncalandırdı. Çoğu sıradan şeylerdi ama büyü algılama yeteneğim adamın kesinlikle taşımaması gereken bir şeye odaklandı.

"Sağ ön kolunu kontrol etmek isteyebilirsiniz," diye seslendim memurun ardından. "En az bir düzine hazır bayıltma büyüğü taşıyor."

Memur bana baktı ve kaşlarını çatı ama gözlerindeki tanıma kıvılcımını gördüm. Adama döndü ve özel dikim takım elbisesinin kolunu yukarı çekti. Küçük bir bozuk para cüzdanından daha büyük olmayan bir kese, bir kayışla adamın koluna sabitlenmişti.

"Bu ... değil. Uh," diye başladı adam, yüzünden terler boşalıyordu. "Kim bu kadın? Avukatımı istiyorum."

"Bir tanesine ihtiyacın olacak," diye mırıldandı polis, şüpheliyi öne doğru iterek. Ben dönüp ön tarafa doğru yürümeye devam etmeden önce başıyla yarım bir onay işareti yaptı.

"Seni burada gördüğüme neden şaşırmadım?" diye sordu ürkütücü derecede tanıdık ve pek de hoş karşılanmayan bir ses sağımdan.

Bakışlarımı Merkez Karakolu'nun kalabalık ön lobisinde gezdirerek döndüm.

Birkaç ay önce onunla yaşadığım kısa deneyim sırasında her zaman siyah deri giymiş olan ve karakolda göze çarpması gereken koyu saçlı kadını görmedim. Elbette onu gözlerimle görmeyi beklemiyordum - bakışların üzerinde kaymasını sağlamak için o kadar çok tılsım takıyordu ki, kimi ve neyi aradığınızı bilseniz bile ona odaklanmak çoğu zaman zor oluyordu. Ama taşıdığı büyüğü cephaneliği hissetmeyi bekliyordum. Onunla karşılaştığım diğer zamanlarda, sihri hissetme yeteneğim bir spot ışığı gibi taşıdığı muazzam miktarda silahlandırılmış sihre odaklanmıştı.

Lobideki insanların en az yarısı bir ya da iki büyü taşıyordu. Çoğu sıradandı, birkaçı daha az sıradandı, ama kimse kalabalıkta göze çarpacak kadar çok büyü taşımıyordu. Belki de yanılmışımdır. Belki de duymamıştım-

Briar Darque doğrudan önüme çıktı.

Sıçradım, kendimi yakalamadan önce tökezleyerek geri çekildim.

Briar kurt gibi sırtarak, "İfadenden anladığım kadarıyla bu büyü ödediğim her kuruşa değdi," dedi. Ona sadece kaşlarını çatıttım. Önceki tanışıklığımız sırasında bana gizlice yaklaşamaması onu rahatsız etmişti.

Görünüşe göre hassas bir kişinin yeteneklerini aşmanın bir yolunu bulmuş.

Büyüyü hissetme yeteneğimin esnemesine izin vererek zihinsel olarak Briar'a ulaştım. İlk başta algılayabildiğim tek şey onu bir sis gibi çevreleyen tek bir büyü oldu. Büyüktü ama çok ilginç ya da tehdit edici değildi, bu yüzden büyüm başlangıçta onun üzerinden sıyrılmıştı. Yine de, o örtüyü delmeye odaklandığımda, büyülm smorgasbord'unu hissedebiliyordum. Daha önce büyüyü kamufle eden bir büyüyle hiç karşılaşmamıştım, en azından gizlemek istediği şeyin üzerinde yanıp sönen kocaman bir ışık yakmadan.

"Kahretsin," diye fısıldadım, sesim hem irkilmekten hem de önümdeki büyülm işçiliğe duyduğum saygıdan nefes nefese kalmıştı. "Bu büyüyü kim yaptı? Ve nasıl?"

Briar'ın sırtışı daha da genişledi. Sonra bakışları beni geçti ve rozetini kaldırarak bize yaklaşan memura gösterdi. "Mevcut açık davalarınız, özellikle de daha tuhaf veya açıklanamayan davalarınız hakkında bana bilgi verebilecek biriyle konuşmam gerekiyor." Durakladı ve sonra başparmağını bana doğru salladı. "Muhtemelen onun dahil olduğu herhangi bir şey."

Genç ve muhtemelen akademiden yeni çıkmış görünen memur hiçbir şey söylemedi. Bir süre Briar'ın rozetini inceledikten sonra topuklarının üzerinde döndü ve geldiği yöne doğru yürüdü. Daha yetkili birini almaya gittiğini düşündüm.

"Peki neler oluyor Craft?" Briar boş bir masaya yaslanarak sordu. Büyük motorcu çizimleri ve derisi hareket ederken hiç ses çıkarmıyordu, sanki kanlı canlı bir kadından çok bir serap gibiydi. "Umarım büyülm burnunu temiz tutuyorsundur? Hâlâ parladığını görüyorum."

Ürperdim. "Bunu burada konuşmasak olmaz mı?" Çoğu insan derimin altından yayılan ve gerçek mirasıma ihanet eden parıltıyı göremezdi. Taktığım fae bukalemun tılsımı insanların görmeyi bekledikleri şeyi görmelerine izin veriyordu - ki bu da çoğu insan için sadece insan bir cadı demekti. Ama biri benim fae doğamın gerçeğini gördüğünde, tılsım artık onlar üzerinde işe yaramıyordu. Briar artık bu özel görsel aldatmacaya karşı bağışıklık kazanmıştı. "Şimdiden nasıl geldin Darque? Tuhaf şeyler daha bir saat önce başladı."

Deri kaplı bir omzunu kaldırdı. "MCIB'nin prekoglardan oluşan güçlü bir kadrosu var. Bazen bir yerlere biraz erken gönderiliyorum. Böylesi daha iyi oluyor. Yani 'garip şeyler'i tanımla."

Etrafa göz gezdirdim. Kimse bize özel bir ilgi göstermiyordu ve Briar'ın daha yüksek rütbeli birini araması için gönderdiği memur henüz dönmemişti. Briar Büyülü Suçlar Soruşturma Bürosu'nda müfettişti. İlk tanıştığımızda, bana sihirli pislikleri ve onları yapanları temizlemek için gönderdikleri kişi olduğunu söylemişti. Paha biçilmez eserleri çalmaya çalışan bir ceset bana "büyülü bir karmaşa" gibi geldi, bu yüzden ona yürüyen cesedi müzeye girmeden önce nasıl hissettiğimi, gördüğüm ruhu ve ruhun ayrılmasından sonra bedenin hızla çürümmesini anlattım. Büyümün beden ve ruhun ayrılmasında etkili olduğu kısmını atladım çünkü Briar'ın sağı solu belli olmazdı.

Ben konuşurken Briar kollarını göğsünde kavuşturmuş oturuyordu, dikkatliydi ama kıpırdamıyordu, ifadesi okunamıyordu. Bu durum beni tedirgin etti, parmaklarım onun esrarengiz hareketsizliğini aşırı hareketle telafi etmek istercesine kıpırdanacak bir şeyler aradı. İlk tanıştığımızda burnumun dibine soktuğu gibi, dava hakkında düzgünce yazılmış gerçekleri içeren bir dosya çıkarmasını bekledim, ama bitirdiğinde sadece başını salladı.

"Peki cesedin bir hortlağın bu diyara girmesi için bir araç olmadığından emin misiniz?"

"Evet, eminim. Eylül ayında savaştığımız hortlakların ölümler diyarıyla bir bağı vardı. Ruh bu bedeni terk ettiğinde, o artık sadece bir cesettir."

Dudaklarını büzdü ama kara gözlerinde bir rahatlama ifadesi olduğunu düşündüm. Kimse hortlakları sevmezdi. "Ceset üzerinde herhangi bir büyü hissettiniz mi?"

"Onu en iyi gördüğüm an, ikimiz de felç edici bir büyüyle bağlandığımız andı, o daha da fazla kordonun arkasından bir eseri başarıyla aldıktan sonraydı ve bir büyü müzesinin içindeydik - her yerde çok fazla büyü vardı. Bir cesedi yürütebileceğini düşündüğüm hiçbir şey hissetmedim ama bunu ayırıştırarak zamanım da yoktu."

"Hmmm. İlginç." Masadan kalktı, bakışları omzumun üzerinden geçti.

Döndüm. Bir MCIB müfettişinin ziyareti belli ki büyük bir olaydı çünkü polis şefi, iki yanında bir cinayet masası dedektifi olduğu halde bize doğru geliyordu.

Briar etrafımda dolanırken, "Eğer başka sorularım olursa seni nerede bulacağımı biliyorum," dedi.

"Adamın gölgesiyle konuşmak istiyorum," diye arkasından seslendim.

Sadece yarım döndü. "Dediğim gibi, seni nerede bulacağımı biliyorum."
Sonra elini uzatarak şefi selamladı.

Kovulmuştum.

Bölüm 3



”

Ertesi sabah Tongues for the Dead ofisine girdiğimde Bayan B, "Geç kaldınız," diye azarladı.

Y Köpeğim PC'yi ayaklarımın dibine bırakırken küçük lobinin arka tarafında beşiren büyük saate baktım. Sadece beş dakika gecikmişim ama dakiklik, brownie'nin kişisel öncelikler listesinde tertiplilikten sonra ikinci sıradaydı. Kendisini şirketin ofis müdürü olarak atadığından beri Rianna'yı ve beni kendi standartlarına tabi tutuyordu. Düzenli olarak başarısız oluyordum.

"Bazı işe gidip gelme sorunlarım vardı." Bu yeterince doğrudu. Bana miras kalan peri şatosu bir ay önce kendini ölümlüler dünyasına zorla kabul ettirdiğinden beri, günlük işe gidiş gelişlerim en hafif tabirle ilginç bir hal almıştı.

Bayan B. iri, kara gözleriyle bana baktı ve ben de alttan almamak için kendimi zor tuttum çünkü evet, o da Rianna da o şatoda yaşıyordu ve ikisi de zamanında geliyordu. Ne düşündüğüne bakmaksızın Bayan B. hiçbir şey söylemedi ama masasının üst çekmecesini karıştırdı, kemik şeklinde bir köpek bisküvisi çıkardı ve PC'ye fırlattı. Küçük köpek kuyruğunu salladı ve onu mutlulukla mideye indirdi. Sonra hoplayıp zıplayarak başındaki ve ayaklarındaki beyaz tüyleri -kuyruğunun ucu dışında tüylerinin olduğu tek yer- sağa sola savurdu. Bayan B derin ve sert bir şekilde kıkırdadı ve ona ikinci bir ödül maması fırlattı. Aslında küçük Çin Tepeli'den o kadar da uzun değildi ama aptal köpeğimi seviyordu. Bu da iyi bir şeydi. Karşılaştığım her brownie için durum böyle değildi. Köpekler dağınıktı ve genel olarak brownie'ler titizdi.

"Müşterilerim beni burada dövmediler, değil mi?" Ofisimin kapısının açık olduğunu fark ettiğimde sordum - geceleri hep kapatırdım.

Bayan B., "Hayır, tekrarlanan geç kalışlarınıza göre program yapmaya başladım," dedi, sesinde yine azarlama vardı. "Bir ziyaretçiniz var.

Sanırım içeri girdiğini fark ettim." Şimdi küçük brownie'nin sesi hakarete uğramış gibiydi.

Kaşlarımı çattım ama başımı sallayarak ofisime doğru ilerledim. PC, brownie'den bir ödül daha koparmaya çalıştı ama onu kovalayınca peşimden koştu.

Daha kapıya ulaşmadan Briar'ın büyü cephaneliğinin çeşitli ve ölümcül koleksiyonunu hissettim. Etkileyici bir pelerinleme büyü kullanmıyordu, ancak bir uzaklara bakma büyü ve bir ses azaltma tılsımı aktifti. Saklanıyordu ama benden değil. Ya da belki de bu tılsımları alışkanlık olarak aktif tutuyordu.

İçeri girdiğimde Briar masamda oturuyordu, koyu renk saç örgüsü bir omzunun üzerinden düşmüş, çekmecemin içindekileri karıştırıyordu. Ona kaşlarımı çattım.

"Arama izniniz var mı?"

Başını kaldırdığında gülümsedi, avcı bir kedi gibi kocaman, yırtıcı bir gülümsemeydi bu. "Sadece seni beklerken bir kalem arıyordum."

Masaya yaklaştım ve içinde kalemler bulunan küçük silindiri ona doğru ittim. Sanki onları daha önce fark etmemiş gibi bir *ah* sesi çıkardı. Kanmamıştım.

"Burada ne yapıyorsun, Briar? İçeri sızmaya çalışarak ofis müdürüme hakaret ettin."

"Ön lobideki küçük yaratık mı?"

"Onun adı Bayan B ve o bir brownie." Çoğu insan onu daha önce hiç görmemişti. Küçük boyu ve burunsuz yüz hatlarıyla bazı müşterileri korkuturdu ama o iyi bir insan ve arkadaşım ve insanların ona yaratık demesini hoş karşılamazdım.

Düşüncelerim yüzümde netleşmiş olmalı ki Briar'ın sahte gülümsemesi soldu, ifadesi ciddileşti. "'Bayan B.' Bunu unutmayacağım. Özür dilerdim ama ..." Ellerini avuç içleri yukarı bakacak şekilde uzattı ve ne demek istediğini anladım. Bayan B. bir fae'ydi ve onlara borçlu kalmak istemiyorsan fae'lerden özür dilemezsin. "Aslında buraya sizi taciz etmek için gelmedim."

"Güzel, çünkü bu sabah için planlanmış bir müşteri görüşmem var, o yüzden eğer ..." Kapıya doğru işaret ettim.

Briar sandalyemde arkasına yaslandı ve ellerini başının arkasında birleştirdi. "Seni taciz etmek için burada olmadığımı söyledim, gideceğimi değil."

Ana kapıdaki zillerin sesi duyuldu. Şüphesiz müşterilerim. "Dışarı," dedim sesimi alçaltarak.

"Görünüşe göre şehre çok erken gelmişim," dedi, gitmekle kalmayıp motosiklet çizmesi giymiş ayaklarını masamın yüzeyine vurarak. "Hızla çürüyen cesetler ilginçtir ama suç işlenirken ölen bir tarihi eser hırsızı pek de çağrıldığı türden bir vaka değil. Prekoglar henüz benim için başka ipucu bulamadılar, bu yüzden sadece sakinleşmem gerekiyor. Bu konuda pek iyi değilimdir. Ama sen korkutucu ve tuhaf şeyleri bir hobiymiş gibi çekiyorsun, bu yüzden en azından daha ilginç bir şey ortaya çıkana kadar sana yakın kalacağımı düşündüm."

Açık ofis kapımın dışında Bayan B'nin biriyle konuştuğunu duyabiliyordum. "Dışarı," dedim tekrar. "Müşterilerimin mahremiyet hakkı vardır."

"Sen bir sihirli gözsün, doktor değil." "Sihirli göz" vakaları çözmek için büyü kullanan ve gerçek bir araştırma yapmayan özel dedektifler için kullanılan aşağılayıcı bir terimdi ve bunu söylerken gözlerinin parıldamasına bakılırsa bunu hakaret olarak algılamıştı. "Büyük bir yaygara koparmadığınız sürece kimse burada olduğumu bile bilmeyecek."

En azından bu doğrudu. Tabii müvekkilim hassas biri değilse.

Koridorda ayak sesleri duyuldu. Kapı açık olduğu için Bayan B çerçeveye vurdu.

"Planlanmış randevunuz burada," dedi, ses tonundan Briar'ın programında olmadığı anlaşıyordu.

Briar usulca bacaklarını indirdi ve sandalyemi boşalttı ama odadan çıkmadı. Onun yerine köşeye geçti ve uzaktaki duvara yaslandı. Yapabileceğim pek bir şey yoktu. Polisi arasam bile, Sihirli Suçlar Soruşturma Bürosu'ndaki müfettiş rolüyle yerel halkın çoğundan üstündü - bunu şehre son gelişinde öğrenmiştim.

Bu yüzden onun varlığını görmezden gelmeyi seçtim ve müşterilerimin onun orada olduğunu bilmemesi konusunda verdiği sözü tutacağını umdum. Masamın etrafında dolaşarak oturdum ve çantamdan dizüstü bilgisayarımı çıkarıp kurduktan sonra Bayan B.'ye dönüp başımı salladım.

"Onları içeri al."

- - -

Mendil kutusunu masamın diğer tarafına, önümdeki sandalyelerde oturan müşterilere doğru ittim. Rachael Saunders hemen iki tane aldı ve

burnuna doğru tuttu. Kocası Rue Saunders ellerine baktı. Oturup karısının hıçkırıklarla dolu kayıp hikâyesini anlatmasına izin verdiğinden beri bunu yapıyordu.

"Katie sadece altı yaşındaydı," dedi üçüncü bir mendil alarak. "Planlanmıştı. Keşke. O doğduğunda biz çoktan yaşlanmıştık."

Sempatik bir tavırla başımı salladım. Bu hikâye en iyi ihtimalle karmaşıktı ve şu ana kadar anladığım tek şey kızlarını bir kan hastalığı yüzünden kaybettikleriydi. Bazı günler yas danışmanlığı üzerine birkaç ders almak için zamanım olmasını diliyordum çünkü ölümlerle konuşma konusunda mükemmel olsam da, yaşlı ailelerle başa çıkmayı çok daha zor buluyordum. Gölgeler sadece sihirle canlandırılmış anılardı. Yaşayanlarla konuşurken onları kırmaktan endişe etmem gerekiyordu ve onlar kayıp sevdiklerine odaklanmışken ben bir iş sözleşmesini yürütmek zorundaydım. "Kaybınız için üzgünüm" gibi basit bir kelimeyi söyleyememem de yardımcı olmadı. Yakın zamanda uyanan fae doğam, talep edilebilecek bir borç yaratmadan samimiyetsiz taziyelerimi bile ifade etmeme izin vermiyordu.

Rachael özellikle keskin bir nefes almak için durakladığında, hikâyesini bölme fırsatını yakaladım.

"Katie çok gençti," dedim. "Onun gölgesiyle konuşarak ne öğrenmeyi umuyorsun?"

Rue ilk kez başını kaldırdı. Gözleri kuru, sert ama kan çanağı ve yorgundu. "'Gölgesi' mi? Onun gölgesiyle ilgilenmiyoruz, Bayan Craft. Onun hayaletini bulmanızı istiyoruz."

"Ben-" diye başladım.

Karısı sözümü kesti. "Geçen yaz seni televizyonda gördük. Hayaletle birlikte. Hayaletlerle konuşabiliyorsun."

Pekala. Lanet olsun.

"Hayaletlerle konuşabilirim," dedim, yavaşça başımı salladım ve ofis telefonumdaki bir düğmeye gizlice basarken yüzüme odaklanmalarını sağlamaya çalıştım.

Belirgin bir şey olmazdı ama resepsiyonda telefonun ışığı yanıp sönerdi ve şansımız yaver giderse Bayan B görüşmeyi erken bitirmek için bir bahaneyle araya girerdi. Bu, firmanın Cadılar Bayramı öncesinde mantıksız taleplerle dolup taşıdığı zamanlarda üzerinde çalıştığımız bir işaretti. Avuçlarımı önümde açtım ve yaşlı çifte en yatıştırıcı gülümsememi sunarak, "Ama hayaletler çok nadirdir. Çoğu

ruhlar ölümün hemen ardından yollarına devam ederler. Kızınızın hayaletinin kalması pek olası değil."

"O çok iyi bir kızdı Bayan Craft. Kendinden geçmezdi. Beklerdi," dedi Rachael, cam gibi gözleri bunun doğru olması için yalvarıyordu.

Güneşin öptüğü yanakları ve mavi fiyonklarla yüzünden geriye doğru toplanmış lüleleriyle güzel bir genç kızın fotoğrafına baktım. Yaşına göre küçük görünüyordu, hayatına mal olan hastalık yüzünden zayıf düşmüştü. Bir ruh toplayıcısının onu ölümler diyarının arafına bırakmasına neden olacak çılgınca bir mücadele verdiğini hayal edemiyordum. Ve eğer Rachael'in onun iyi bir kız olduğuna dair tanımlaması doğruysa, muhtemelen ilk etapta toplayıcıyla savaştırmaz, buradan ruhların bir sonraki gideceği yere huzur içinde giderdi. Ama bunu söyleyemezdim. Bu, ruh toplayıcılarla ilgili sırları paylaşma kategorisine giriyordu ki bu da pek hoş karşılanmıyordu ve biriyle çıktığım için başını belaya sokacak bir şey yapmamaya çalıştım. Bilirsiniz, benimle olan yasak ilişkisinin neden olabileceğinden daha fazlasını.

"Sizin için yapabileceğim bir şey olduğunu sanmıyorum."

Rue ayağa kalkarak, "Onu bulmamız gerek," dedi. Öne doğru eğilerek, iki eliyle masama bastırdı.

İri bir adamdı, kırkını aşmıştı ama takım elbisesinin ima ettiği kas tonusuna bakılırsa hâlâ formundaydı. Keder gözlerinin ve ağzının etrafındaki deriyi çekiştirmişti ve saçları biraz dağınıktı, sanki normalde kısa keserdi ama bir süredir berbere gitmeyi unutmuştu. Büyü etrafında vızıldıyordu. Aktif ya da odaklanmış bir şey yoktu. Cebinde bazı tılsımlar vardı ama aktif olmadıkları için ne işe yaradıklarını tam olarak kestiremiyordum. İşaret parmaklarındaki halkaları ham büyü dolduruyordu ve boynundaki kolye olduğunu tahmin ettiğim şeyin içinde daha fazla ham büyü bekliyordu.

Karısı kolundan tutmuş, onu koltuğuna geri çekmeye çalışıyordu. "Rue, dur. Onun yardımına ihtiyacımız var."

"Kızımı bir daha kaybetmeyeceğim," dedi karısını omuzlarından silkerek ve bana yaklaşarak alanımı işgal etti. Karısı ise sandalyesine geri çekildi ve ellerinin içine hıçkırarak ağlarken kendi içine çöktü.

Rue Saunders'ın delici bakışlarını eşit bir şekilde karşıladım. Keder insanlara garip şeyler yapıyordu. Bazı insanlar üzüntülerinin altında ezilir. Diğerleri öfkelenir. Rue açıkça ikincisiydi. Onun için üzülsem de -çocuğunu kaybetmek korkunç bir şeydi- bu ona bana zorbalık etme hakkını vermezdi.

Agresif duruşu görünüşe göre Briar'ın da dikkatini çekmişti. Ona doğru bakmayı göze alamasam da, taktığı büyü kümesinin yaklaştığını hissedebiliyordum. Onun bu işe karışmasını istemiyordum, bu da durumu hızlıca etkisiz hale getirmem gerektiği anlamına geliyordu.

"Size yardım edemem. Bay ve Bayan Saunders, sanırım gitme vaktiniz geldi."

Rue avuçlarını kaldırıp masama vurdu ve yüzeydeki her şeyin sallanmasına neden oldu. Köpeğimin resmi devrildi.

Dişlerimi sıktım ve kendi sandalyemden kalktım. Ayakta dururken pozisyonlarımızı değiştirdik, böylece ben onun kambur formunun üzerinde duruyordum ve o da ya doğrulup alanımdan çıkmak ya da bana bakmak için başını eğmek zorunda kalıyordu.

Briar çok yakınımdaydı, uzanıp ona dokunabilirdim ama kendini göstermemiştir. Kendini tutacağını umuyordum. Bayan B her an araya girebilirdi.

Rue doğruldu. İkimiz de ayaktayken neredeyse aynı boydaydık, masamın genişliği bizi ayırıyordu. Ellerini yumruk yapıp yanında birleştirdi. "Yardım edebilirsin. Sende sihir var. Sadece yapmayacaksın."

Masamdaki telefon Bayan B'nin dahili hattı açmak istediğini gösterecek şekilde çaldı. *Zamanı gelmişti*. Yanıp sönen düğmeye bastım.

Brownie sert sesiyle, "Bölmek istemezdim ama bir sonraki randevunuz sizi bekliyor," dedi.

"Burada işim bitmek üzere," dedim ve hattı tekrar kapatmak için düğmeye bastım. Sonra önümdeki çifte sıkı bir gülümseme verdim. "Size yardımcı olamamaktan nefret ediyorum ama yapabileceğim bir şey yok. Şimdi, eğer başka bir şey yoksa, sanırım işimiz bitti."

Rue Saunders bir süre daha bana baktı, karısı hâlâ arkasında hıçkırarak ağlıyordu. Sonra masamdan kızının fotoğrafını aldı ve döndü.

"Hadi ama. Başka mezar cadıları da var." Karısını beklemeden hışımla ofisimden çıktı. Kapı arkasından çarptı ve Briar'ın geri çekilip tekrar köşesine çekildiğini hissettim.

Rachael daha yavaş hareket etti. Sanki sandalyeden kalkmak için kendini yeniden inşa etmesi gerekiyormuş gibi. Islanmış mendilleri göğsüne doğru kıvrılmış bir eliyle kavradı. "Ben çok Bütün bunları kastetmemiştir. Bu onun için çok zor."

Tam olarak dile getiremediği özrünü başımla onayladım ve ona yeni bir mendil uzattım. "Elimden gelse yardım ederdim."

Hıçkırıklarının altında herhangi bir şey olabilecek bir ses çıkardı ve mendili kabul etti. Sonra kendini ofisinden dışarı sürükledi, yavaş ve kaskatı hareket ediyordu, sanki kısa görüşmede yirmi yıl yaşlanmış gibiydi. Kapı arkasından kapandığında, uzun bir nefes alarak sandalyeme geri yaslandım.

Ben daha Briar'a doğru dönmeden kapı açıldı. Yukarı baktım ama kapı boştu. Ben de aşağı baktım.

Bayan B. kapının arkasından baktığı yerden beni inceledi. Boyu dizimden daha uzun değildi, yorgan gibi yeşil saçları bir yele gibi yüzünün etrafında dalgalanıyordu.

"Sanırım onlara fatura kesmeyeceğiz?" diye sordu omzunun üzerinden geriye bakarak.

"O kadar da değil."

Başını salladı ama hayal kırıklığına mı uğramıştı yoksa üzülmüş müydü, anlayamadım. Brownilerin boyutları küçük olsa da, brownilerin burunlarının olmaması dışında yüz hatları insanlara oldukça benzer. Bayan B. ile günlük ilişkilerim olana kadar burnun, başkalarının ifadeleri çözmesini sağlayan önemli bir özellik olduğunu asla tahmin edemezdim. Ya da belki de brownie'nin sadece öldürücü bir poker yüzü vardı ve mikro ifadelerden yoksundu.

"Bir sonraki müşteriyi göndermeme hazır mısınız?"

Daha dik oturdum. "Yani gerçekten başka bir müşteri mi var?"

Başını eğdi ve kara gözlerini bana dikti. "Onu içeri göndereceğim."

Kapanırken kapıya baktım. Başka bir müşterinin beklediğini söylemişti. Bunun beni kurtarmak için olduğunu düşünmüştüm ama o bir Fae'ydi. Yalan söyleyemezdi.

Derin bir nefes alarak ofisimde hızlı bir değerlendirme yaptım. Bir an için tansiyon ne kadar yükselmiş olsa da fazla bir kanıt yoktu. Düşen resmi kaldırdım ve peçete kutusunu yerine koydum; her şey yeni gibiydi. Briar'ın köşesine bir göz attım. Büyü gözlerimin onu görmeden yanından geçip gitmesine neden oluyordu ama büyüü hissedebiliyor olmam etkisine direnmemi kolaylaştırıyordu. Bakışlarım ona yöneldiğinde bir esneme taklidi yaptı. Sıkıldıysa gidebileceğini söylemek istedim ama koridorda ayak sesleri yaklaşıyordu.

Kapı yavaşça açıldı ve on yedi yaşlarında olduğu anlaşılan bir kız içeri girdi. İçimden homurdandım. *Ödeme yapan* müşterilere ihtiyacım vardı. Yine de kız içeri girerken profesyonel yüzümü takındım ama dönüp Bayan B'ye onu içeri aldığı için teşekkür ettiğinde yine içim burkuldu.

"Fae'lere teşekkür etme," dedim refleks olarak.

Kız dondu kaldı, aşk tanrısının yay şeklindeki ağzı yarı açıktı. "Onu kırdım mı?" Döndü ve Bayan B'nin geri çekilen figürüne üzgün olduğunu söyleyecekmiş gibi baktı. Önlem olarak sözünü kestim.

"Sen de özür dileme," dedim gülümsememi sabit tutmaya çalışarak. Kız ürkekti. "Ama bu onları rencide etmez. Paraya çevirebilecekleri bir borcu kabul etmiş olurlar. Bayan B iyi bir insan, ama en iyisi Fae olabileceğinden şüphelendiğiniz hiç kimseye teşekkür etmemek ya da özür dilememek."

"Oh, bilmiyordum. Teşekkür ederim."

Ve aramızdaki en küçük borç uçurumu açıldığında içimdeki sızlanmaya geri döndüm. Ama bunu bilemezdi. Bilerek insan gibi davrandım, çünkü birkaç ay öncesine kadar normal bir insan cadı olduğumu düşünüyordum. En azından bir Wyrđ cadısı.

"Ben Alex Craft," diyerek ayağa kalktım ve elimi uzattım. "Sizin için ne yapabilirim, Bayan . . . ?"

"Taylor. Taylor Carlson." Elimi çekingen bir şekilde tuttu ama temas kurduktan sonra elimi sıktı.

Masamın önündeki müşteri sandalyelerini işaret ettim. O bir tanesini aldı ve ben de kendi sandalyeme oturdum.

"Bugün sizin için ne yapabilirim?"

Taylor çantasından bir cep telefonu çıkardı, bir süre ekrana dokunduktan sonra masanın üzerinden bana doğru itti. "Bu benim erkek arkadaşım Remy."

Sergilenen fotoğrafa bir göz attım. Fotoğrafta futbol forması giymiş, Taylor'dan çok da büyük olmayan, gülümseyen bir çocuk vardı. Bir kolunu Taylor'ın omuzlarına dolamış, onu kendine doğru çekiyordu, diğer kolu ise fotoğrafı çektiğini belli edecek şekilde garip bir açıyla fotoğrafın kenarından kaybolmuştu. Fotoğrafın zaman damgası sadece bir haftalıktı.

Müstakbel müşteriye baktım. Sandalyesinin kenarına tünemiş, bir eliyle çantasının askısını çevirip çözüyordu. Burnunun üzerinde küçük bir kırıksıklık oluşmuştu ve bana uzattığı resme bakarken dudakları büzülmişti, ama para koymam gerekseydi, üzgün değil korkmuş olduğunu söyledim. Erkek arkadaşı geçen hafta içinde ölmüş birinden beklediğim üzüntüyü kesinlikle göstermiyordu.

"Tamam," dedim ve telefonu ona geri verdim. "Sanırım onun gölgesini yükseltmek için burada değilsiniz."

"Hayır." Yüzü kızardı, başını salladı. "Hayır. Yani. Umarım değildir. O kayıp."

"Kayıp bir kişi muhtemelen polise götürmeniz gereken bir şeydir, özel dedektife değil."

"Biliyorum." Yüzü daha da buruştu, burnu kırıştı ve ağzı sanki çok fazla duygu yüzünde yer kapmak için itişip kakışıyormuş ve yüz hatlarında birbirini sıkıştırıyormuş gibi büzüldü. "Ve onları denedim. Ama on sekiz yaşından büyük ve kimsenin dikkatini çekecek kadar uzun süredir kayıp değil. Ama onu araması için birine para veriyorsam, beni ciddiye almak zorundasınız, değil mi? Ve burası büyü tabanlı bir şirket, yani onu bir büyüyle takip edebilirsin. Size onun bazı eşyalarını getirdim." Çantasını açtı ve büyük bir tişört, bir lise yüzüğü ve bir origami çiçeği çıkarıp masamın üzerine koydu.

Taşımaya baktım ve sonra tekrar Taylor'a döndüm. "Remy ne zamandır kayıp?"

Yüzünü buruşturdu. "Emin değilim? Dün gecedan beri kesinlikle. Saat on birde işten çıktıktan sonra beni alacaktı ama gelmedi. Telefonuna cevap vermiyor ve üniversitedeki oda arkadaşıyla konuştum ama dün öğleden beri onu görmediğini söyledi. Başına çok kötü bir şey geldiğini biliyorum."

Bilgisayarımdaki saate baktım. Saat daha sabahın onu bile olmamıştı. Polisin onu göndermesine şaşmamalı. Erkek arkadaşı yirmi dört saatten daha kısa bir süre önce görülmüştü.

"Ve daha önce hiç randevusunu kaçırmadı mı?"

Başını iki yana salladı. "Aramadan olmaz. Bu onun yapacağı bir şey değil. İlk yılımdan beri birlikteyiz. Onu tanıyorum. Benimle irtibata geçmezlik etmez."

Bir süredir üniversite dışında olan biri olarak, lise birinci sınıftan beri birlikte olmak bana uzun bir süre gibi geliyordu, ama bu durumda öyle olmadığını tahmin ediyordum. "O şimdi üniversitede ve sen ... ?"

"Lise son sınıfta." Kollarını göğsünde kavuşturmuş, yaşını sorguladığım için suratını asmıştı ki bu onu daha genç gösteriyordu. "Ama bak, işte dün öğleden sonra bana gönderdiği mesajlar." Bana uzatmadan önce telefonuna tekrar dokundu. "Bir şeylerin yanlış gittiğini *biliyorum*. Eğer araştırırsanız, şirketinizi kiralamak istiyorum. Eğer yapmayacaksanız, bana şimdi söyleyin ki ben de başka birini bulayım ve ikimiz de zaman kaybetmeyelim."

Çıkardığı mesajları okudum. Şakaya gelmez derecede ağdalı mesajlardı ama dün gece onu almayı planlamış gibi görünüyordu. Elbette, lisedeyken yazdıkları senaryoyu uyguluyor olabilirdi ama artık üniversitedeydi ve lise aşkını geride bırakmıştı. Ya da belki sadece ilişkiler konusunda alaycıydım.

Taylor öne doğru eğildi, dudaklarını birbirine bastırırken pembesi neredeyse görünmüyordu, cevap vermemi bekliyordu. Ciddi, korkmuş ama umutlu görünüyordu. İçimi çektim.

"Tamam," dedim ve telefonunu ona geri verdim. "Ama daha ileri gitmeden önce sana ücretleri ve sözleşmeyi açıklayayım." Çünkü iyi olduğu ama onu terk ettiği ortaya çıkarsa bu çok pahalı bir kırık kalp olacaktı.

"Para konusunda iyiyim. Bir araba için para biriktiriyorum."

Harika, çünkü bu beni hiç de suçlu hissettirmiyordu. Ama bu bir işti, hayır kurumu değil, bu yüzden ortağımınla birlikte hazırladığımız "arama ve kurtarma" sözleşmesini bulana kadar masamın çekmecesini karıştırdım. İş ortağım Rianna birkaç kayıp eşya ve hatta bir kayıp evcil hayvan vakası almıştı, ancak bu özel sözleşmeyi hiç kullanmamıştım ve ikimiz de daha önce kayıp kişi vakası almamıştık.

Sözleşme oldukça basitti ve ücretlerin nasıl belirleneceğini ortaya koyuyordu. Ücret, ilk izleme büyüünün yanı sıra soruşturma için harcanan ilk beş saati de kapsıyordu. Taylor'ın gözleri bu rakam karşısında biraz büyüdü ve iki saatlik bir ücrete indirmeyi düşündüm, ancak Remy'nin izini sürmenin zor olduğu ortaya çıkarsa daha sonra ona daha fazla fatura çıkarmaktansa, hızlı bir şekilde ortaya çıkarsa avansın bir kısmını ona iade etmek daha iyi olacaktı.

Sözleşmeyi imzaladıktan ve banka kartını işleme koyduktan sonra, masamın üzerine yaydığı yükü bir kez daha inceledim.

"Tişörtü en son o mu giydi yoksa sen mi?" Birden fazla kez uyunmuş gibi görünen buruşuk tişörtü kaldırarak sordum.

"Ah, ben. Ama bu onun." "Peki ya yüzük?"

"Yaz başından beri boynumda bir zincirle taşıyorum."

Geriye origami çiçek kaldı. Onu işaret ettim. "Bunu kendisi mi yaptı? Ne kadar zaman önce?"

Omuzları hafif bir ırkılmeyle kalktı. "İlk randevumuz mu?"

Bu da Remy'nin kâğıda dokunmasının üzerinden bir yıldan fazla zaman geçtiği anlamına geliyordu.

Teknik olarak, bir isim ya da fotoğraftan başka bir şey olmadan da takip büyüsü yapılabilirdi, ancak büyüyü odaklayacak bir şeyle çalışma çok daha kesin olurdu. Saç, tırnak kırpıntısı, kan ya da benzerleri tercih edilen odak noktalarıydı ama kişinin sık kullandığı ya da yanında taşıdığı kişisel bir eşya da işe yarayabilirdi. Ne yazık ki masamdaki tüm eşyalar Taylor'a geri dönecekti.

"Diş fırçası, tarak, sadece onun giydiği bir kıyafet ya da bu türden kişisel bir şey olması faydalı olacaktır."

Taylor'ın dudakları düşünürken yana doğru kıvrıldı ve sonra kaşları kalktı, yüzü bir düşünceyle aydınlandı. Çantasını açtı ve içeri karıştırdı. "Daha bu hafta sonu benim fırçamı kullandı."

Çantasından parlak pembe, yumuşak kıllı bir fırça çıkardı ve muzaffer bir edayla bana doğru uzattı. Belli ki "kişisel" ve "sadece onun kullandığı" kelimeleri tam olarak aklımda yer etmemişti. Taylor'ın uzun, şişe sarısı saçları vardı ve kötü gözlerimle bile fırçasına karışmış kısa, siyah saçları görebiliyordum.

"Bu fırçayı kullanan tek kişi Remy mi? Emin misiniz?" Sordum, çünkü büyünün okul arkadaşlarından birine ulaşmasını sağlamak için başka birinin fırçasından saç çıkaracak değildim.

"Eminim."

Benim zevkime göre biraz hızlı cevap verdi ama elimizdeki en iyi olasılık buydu. Fırçayı kabul ettim ama sonra tereddüt ettim. Bir kanıt torbası ya da üzerine yazı yazabileceğim plastik bir poşet bile böyle bir durumda işe yarayabilirdi ama daha önce hiç böyle bir durumla karşılaşmadığım için masamda ikisi de yoktu. Bir anlık kararsızlıktan sonra fırçayı masamın üst çekmecesine yerleştirdim.

Sonra bilgisayarımda bir belge açtım ve Remy'nin tam adını, telefon numarasını ve mevcut adresini topladım. Sonradan aklıma geldiği için oda arkadaşının adını ve numarasını da not ettim, çünkü onunla neredeyse kesinlikle iletişime geçmem gerekecekti.

"Bu beni işe başlatır," dedim ve belgeyi kaydettim.

"Hemen aramaya başlayacaksınız, değil mi? Sen izleme büyüsünü yaparken ben burada bekleyebilir miyim?" Taylor tekrar koltuğunun kenarına tüneyerek sordu.

"Büyüyü yapan kişi iş ortağım olacak." Çünkü benim geleneksel cadı büyülerim güvenilirmez olarak bilinirdi. "Ama ben takip edeceğim,

ve nereye varacağını henüz bilmiyoruz, bu yüzden Remy'nin bulunmadığından emin olduğumuz tek yer olan burada kalmanızın pek bir anlamı yok."

"Oh. Bu mantıklı, sanırım." Ayağa kalktı ama kapıya doğru hareket etmedi.

"Sizinle iletişime geçmeye çalışırsa diye eve gidin. Bilgi alır almaz seni arayacağım."

Başını salladı ve sanki yeterince tereddüt ederse onu durduracağını umuyormuş gibi kapıya doğru yürüdü. Sunacak başka bir şeyim yoktu, bu yüzden onu durdurmadım.

Bunun yerine onu ofisimden çıkarıp Tongues for the Dead lobisine kadar eşlik ettim. Ana kapıda yine tereddüt etti.

"Bir şey bulur bulmaz bana haber verecek misin?" "Bana bunun için para ödüyorsun."

"Doğru." Bana zayıf bir gülümseme verdi, ama başını salladı ve sonra çantasını omzunda yükselterek kaldırıma doğru yürüdü.

O gittikten sonra dönüp Rianna'nın kapısına baktım. Kapalıydı. "Dışarıda mı yoksa-?"

"Bir müşteriyle," dedi Bayan B. tipik huysuz tavrıyla.

Başımı salladım, sözümün kesilmesine alınmadım. Brownie'nin tarzı buydu. Her şeye rağmen benden hoşlanıyordu. Hoşlanmasaydı nasıl davranacağını düşünmek bile istemezdim.

Ofisime vardığımda Rianna'nın kapısı açıldı. Elli yaşlarında bir adamın ofisinden çıktığını görmek için tam zamanında döndüm. Koyu renk bir takım elbise giymişti, sanki cenazeden yeni gelmiş gibiydi ama gözleri kuruydu. Aslında gülümsüyordu. Beni gördüğünde başını eğerek dostça bir selam verdi. Sokağa çıkmadan önce Bayan B'ye bile gülümsedi, bakımlı elleri arkasında kenetlenmişti.

Tek kaşımı kaldırarak Rianna'ya dönmeden önce onun büyük penceremizin önünden geçişini izledim.

"Avukat," dedi omuz silkerek.

Bu mantıklı. Kesinlikle perişan bir aşık gibi görünmüyordu.

"İlginç bir vaka mı?" diye sordum ve Rianna başını sallarken burnunu kırıştırdı.

"Sigorta anlaşmazlığı. Ama hızlı bir dava olacak. Bu öğleden sonra mezar başında bir saat kalacağımızı tahmin ediyorum. En fazla iki."

"Eğlenceli," dedim ve bana pis bir bakış fırlattı.

Sigorta ve veraset davaları temelde firmamızın ekmek teknesiydi. Bir vasiyetnamenin geçerliliğine itiraz eden, merhumun isteklerini ikinci kez sorgulayan ya da sigorta poliçesini geçersiz kılacak bir şeyden kaynaklandığından şüphelenilen belirsiz bir ölüm nedeni olan biri. Bu tür davalar aileler için yüksek tansiyonlu ve bazen de mezar başında dramatik olayların yaşandığı davalar olma eğilimindeydi, ancak müfettişler olarak bizleri pek zorlamıyorlardı. Gölgeyi kaldırır, aileden ve avukatlardan gelen soruları tekrarlar ve sonra gölgeyi geri koyardık. Sonuç ne olursa olsun, bundan sonra bizim işimiz bitmişti.

Son zamanlarda bu tür vakaların yükünü Rianna çekiyordu, çünkü soruşturma açısından fazla bir şey gerektirmese de, mezar büyüğü gözler için zordu - benimkiler onunkilerden daha zordu. Bir mezar cadısı olmanın yanı sıra ben bir planeweaver'dım ve düzlemlerin içinden görmek gözlerime ekstra zarar veriyor gibiydi. Rianna da ben de mezar cadılarında sıkça görülen düşük ışık görüşünden muzdarip olsak da, o bir ya da iki saat boyunca bir gölgeyi tutabilir ve yirmi dakika sonra kendini eve götürebilirdi. Ben ise birkaç saat boyunca ciddi şekilde görme bozukluğu yaşıyordum, bazen bir süreliğine tamamen kör oluyordum. Bu yüzden her hafta ya da iki haftada bir sadece bir gölge kaldırmaya çalıştım, bu da daha fazla vaka gelirse, Ms. B. sessizce Rianna'ya gitmelerini ayarladı. Çok ideal bir durum değildi ama şirketimiz için işe yaradı.

"Ayinden önce planlanmış başka müşteri var mı?" Ben sordum.

Rianna başını salladı. "Hayır, bire kadar boşum. Neden? Ne üzerinde çalışıyorsun? İlginç bir şey var mı?"

"Bir izleme büyüğüne ihtiyacım var. Bir kayıp vakam var." Rianna'nın gözleri parladı. "Gerçekten mi? Tüm detayları istiyorum."

Özel dedektif olmak Rianna'nın uzun zamandır hayalini kurduğu kariyerdi, benim değil. Gizem romanları tutkunuydu ve yatılı okulumuzda oda arkadaşırken bir şirket kurma planlarından bahseden oydu. Ben mezun olduğumda çoktan ortadan kaybolmuştu ve yerel bir dedektifin küçük bir yardımıyla sonunda şirketi kurmaya karar verdim.

Onu Faerie'den kurtardıktan sonra bana katılmıştı ve hayal ettiği kadar büyüleyici olmadığından şüphelensem de, ölümlüler aleminde sadece yarım on yıl geçerken Faerie'nin tutsağı olarak yüzlerce yıl geçirmekten her şey daha iyi olmalıydı.

"Henüz çok heyecanlanmayın. Hâlâ lisedeki sevgilisi tarafından bir üniversite birinci sınıf öğrencisini bulmam için tutuldum. Bu çok pahalı bir ayrılık olabilir."

"Oh." Burnunu kırıştırdı. "Yine de bu bir kayıp kişi davası. Bu firmanın ilk davası. Dünyada yükseliyoruz." Lobiye doğru döndü. "Bayan B, sabahımın geri kalanını kapatır mısınız? Yapmam gereken bir izleme büyüğü var."

Bayan B masasından başını salladı ve Rianna ofisine geri döndü. Ben de kaçınılmaz yüzleşmenin gerçekleşmesinden korkarak kendi ofisime döndüm.

Ofisime döndüğümde Briar sandalyemde oturuyordu, ayaklarını masanın yüzeyine dayamıştı ve ellerini başının arkasında birleştirmişti. "Bütün gün bunu mu yapıyorsun? Ağlayan anne babaları dinlemek ve terk edildiklerini anlamayacak kadar inatçı gençlerin davalarını almak mı?"

"Bütün gün değil. Şimdi gidip söz konusu gencin erkek arkadaşını bulmam gerekiyor."

Briar homurdandı. "Peki onu yeni kız arkadaşıyla bulduğunuzda ona ne diyeceksiniz?"

"Gerçek. Hey, hepimiz hayatımızı gulyabanileri yakarak ya da yaptığınız başka bir şeyle kazanamayız. Şimdi orada oturup araştırma şirketimi nasıl yönettiğimi aşağılayacaksan, gidebilirsin." Çünkü işimi sadece gölgeleri kaldırmanın ötesine taşımak için çok çalışmışım. Aylık faturalarımı ödemeye yetecek kadar gölge yaratmak için gereken hasarı vizyonum kaldıramazdı.

Briar bir şey söyleyecekmiş gibi görünüyordu ama sonra cebinden bir telefon çıkarırken ifadesi değişti. Bir an ekrana baktı ve sonra ayaklarını masaüstünden indirdi.

"Haberler iyi Craft, görünüşe göre ertelemenı aldın. Arkadaşlığımı özleyeceğini biliyorum-"

Şimdi alaycı bir koklama sırası bendeydi.

"Ama görünen o ki, biri senin hızla çürüyen cesedinin dün başlattığı işi bitirmiş ve aynı eseri koğuşlar teftiş için kapalıyken müzeden kaçırmış. Belki de bu davada görüldüğünden daha fazlası vardır. Sana gençlik dramana iyi eğlenceler. Ben ilginç bir şeyi araştırmaya gidiyorum."

Dışarı çıkarken kaşlarımı çattım. Ana kapıya geldiğinde elini kaldırdı ve hafifçe yana eğerek el sallayışının alaycı görünmesini sağladı.

Ofisimin kapısını kapattım.

"Hadi ama PC, bizim kendi davamız var," dedim masama doğru giderken küçük köpeğin etrafından dolanırken. "Yürüyen ölülerin olduğu bir davaya bakmaya gitmesi umurumda değil. Bu çok tuhaf ve imkansız olmalı."

Başını kaldırdı, kulaklarını dikti ve gözlerini kısarak bana baktı. O bile ikna olmuş görünmüyordu.

"İşin içinde Briar olunca, muhtemelen tehlikeli bir hal alacak. Benim davam güzel, kolay bir araba ödemesi olacak." Araba ödememin yarısı. Güzel bir arabaydı.

Köpeğim başını patilerinin üzerine koydu ve sandalyemin yanındaki yastığın üzerinde uyumaya devam etti. Evet, tamam, çantam muhtemelen fiyaskoydu. Dünkü cesedi de merak ediyordum. Ama ilk kayıp vakamı almıştım ve kendimi Taylor'ın -muhtemelen beni aldatan- erkek arkadaşını bulmaya adayacaktım. Yürüyen cesetlerin olduğu tuhaf davaların canı cehenneme.

Bölüm 4



WRianna takip tılsımını hazırlarken ben de birkaç telefon görüşmesi yaptım. Remy'nin telefonuyla başladım. Cevap vermesini beklemiyordum ama

Eğer yaparsa soruşturmamı kesinlikle kısıltacaktı. Kendimi tanıtan ve bana geri dönmesini rica eden kısa bir mesaj bıraktım. Ona nedenini söylemedim. Bir sonraki aramam Remy'nin oda arkadaşı Colin'e oldu.

İlk zil sesinde cevap verdi. "Kampüsteki en havalı adama ulaştınız. Konuş benimle."

Doğru. "Bu Alex Craft, Tongues for the Dead için çalışan bir araştırmacı. Remy Hollens'in olası kayboluşunu araştırıyorum. Sen-" Bıkkın bir kahkaha ile iç çekme arasında bir ses sözümü kesti.

"Ciddi misin? Bir araştırmacı mı? Remy'nin hapisane yalakası mı aradı seni? Ve kiminle olduğunu söyledin? Remy'nin öldüğünü mü düşünüyor? Dostum, bu kız deli."

"Kimse onun öldüğünü düşünmüyor," dedim sandalyemde geriye yaslanıp avucumu gözlerime bastırarak. "Ben sadece onun yerini bulmaya çalışıyorum. Bugün Remy'yi gördünüz mü ya da ondan haber aldınız mı?"

"Hayır. Ama dostum, bugün cumartesi. Umarım adam bir partiye gitmiştir, üniversite kuyruğu takmıştır ve akşamdan kalmalığını bir hatunun yatağında uyuyarak geçiriyordur."

"Sence bu mümkün mü?" diye sordum ama sanki Colin sırlarını açıklamak konusunda kararsızmış gibi karşı taraftan sessizlikle karşılandım. "Ben sadece onun yerini bulmaya çalışıyorum. Onun faaliyetlerini müvekkilime bildirmek gibi bir yükümlülüğüm yok. İnanın bana, drama istemiyorum."

Bir an daha tereddüt etti, sonra dişlerinin arasından yavaş ve mağlup bir tıslama çıkardı ve "Hayır, bu onun sesine benzemiyor. Yani bu mümkün ama karakterine aykırı olurdu. Kendini o kıza adamış durumda." Sonradan aklına gelmiş gibi ekledi, "Ama endişelenmiyorum. Üniversite hayatı bu."

"Tabii ki. Ondan haber alırsan beni ara, tamam mı?" Numaramı söyledim ama tekrar etmedi ya da not alıyormuş gibi bir ses çıkarmadı. Ondan bir daha haber alamayacaktım ama bu arama Remy'nin Taylor'ı terk etmeyi planladığı için ondan uzak durmadığını doğruluyordu.

Belgeme birkaç not ekledim ve sonra Taylor'ın bana bıraktığı bilgilere göz attım. Bana sadece Remy'nin yurt adresini vermişti ama ben üniversitedeyken yurttaki çocukların çoğu düzenli olarak, genellikle kirli çamaşır dolu bir sepetle evlerine giderlerdi. Remy'nin ailesinin bilgileri bende yoktu ama Tongues for the Dead geçmiş araştırmaları için kullandığımız birkaç çevrimiçi veri tabanı hizmetinin parasını ödemişti. İnternette on dakikadan kısa bir süre içinde Remy'nin ailesinin ev adresinin yanı sıra cep ve iş numaralarını da buldum.

Babasının numarasının ilk dört hanesini tuşladım ama sonra tereddüt ettim. Eğer Remy gerçekten akşamdan kalma bir halde uyuyorsa, kayboluşunu araştırdığımı söyleyerek ailesini paniğe sürüklememe gerek yoktu. Tabii Taylor haklıysa ve bir şey olduysa, erken uyarı muhtemelen hoş karşılanırdı. Bir an tereddüt ettim ve sonra numarayı sildim. Rianna'ya yarım saat önce fırçadan çıkan saçı vermiştim. Yakında izleme büyüsünü bitirmiş olacaktı.

Sanki bu düşünceyle çağrılmış gibi, Rianna kapımın eşiğinden içeri adım attı. "Bir izleme büyüsü hazır ve iz sürmeye hazır. Onu nerede bulacağınıza dair bahse girmek ister misiniz?"

Ayağa kalktım ve büyüyü ondan aldım. "Kalbi kırık bir müşteriye onu başkasının yatağında bulduğumu bildirmek zorunda kalmadığım sürece muhtemelen mutlu olacağım. Yine de bu onun karakterine aykırı geliyor." Kaşlarımı çattım. "Tamam, revizyon. Umarım o da hastanede değildir."

"Ya da morga," diye ekledi Rianna neşeyle ve kaşlarımı çattım.

"Evet, bunu bir seçenek olarak bile düşünmüyorum."

Omuz silkti ve tılsımı bana uzattı. Takip büyüsü, naylon bir kordona asılı mavi bir mikrosüet çanta içindeydi. Bileşenleri gösterişli değildi ama büyüyü hissetme yeteneğim bana içindeki büyünün güçlü ve iyi olduğunu söylüyordu. Rianna her zaman mükemmel bir büyü ustası olmuştu. Kordona dokunur dokunmaz, izleme tılsımından kaynaklanan belirgin bir çekilme hissettim. Remy kuzeydeydi. Bir yerde.

Ona teşekkür etmek yerine, "Bu harika," dedim.

Rianna başını salladı, kelimeleri amaçlandığı gibi sessizce kabul etti. O bir değışkendi, bir fae değil, bu yüzden benim belirli ifadelerden kaçınma ihtiyacımı paylaşımasa da, sınırlamaları anlıyordu.

"Desmond ve ben eve gidip erken bir öğle yemeğı yiyeceğiz sanırım." Bir elini her daim gölgesi olan köpeksi fae'nin siyah kürküne gömdü. Desmond dokunuşa doğru eğildi, kırmızı tombul gözleri ona şefkatle bakıyordu. "Kayıp kişinin izini sürerken iyi eğlenceler. Bu gece tüm detayları öğrenmek istiyorum."

Bununla birlikte arkasını döndü ve ön kapıya yöneldi. Nazarlığın naylon kordonunu bileğime bağlarken başımı salladım. Bu davanın ilginç olacağına benden çok daha fazla inanıyordu. Ya da belki de hâlâ yürüyen cesetleri düşünmekten dikkatim dağılmıştı.

Remy'nin hem ev hem de yurt adreslerini notlarımda tuttuğumu ve bulut depolama alanına yüklediğimi iki kez kontrol etmişim ki odama bir şekil süzülerek girdi ve kapının yanında durdu. Gerçek anlamda değil; hayaletler fizik kurallarına az çok uyarlardı, sadece varoluş düzlemleri her zaman bizimkini mükemmel bir şekilde yansıtmazdı, bu yüzden genellikle katı nesnelerin arasından süzülüyor gibi görünürlerdi.

"Bir davan mı var?" diye sordu Roy, hayalet ve genç dedektif-hey, kimse bir adamın ölümden sonra kariyer hedefleri olamayacağını söylemedi.

"Kayıp kişi. Peşime takılıyor musun?"

Öyle ya da böyle umurunda değilmiş gibi omuz silkti, ama biraz saydam olmaması bile yüz hatlarını aydınlatan heyecanı gizlemiyordu. "Evet, bunu yapabilirim."

Dizüstü bilgisayarımı kapatıp çantama koyduktan sonra cep telefonumu arka cebime yerleştirdim. Hayaletin yanından geçip ön kapıya doğru yürürken, "Hey, çok meşgulsen anlarım," dedim.

"Şey, ben Yani ..." Omuzları kamburlaştı ve gözlüklerini burnuna doğru itti. "Kimse bir hayalet dedektifi tutmaz. Kapıya benim adımla da eklemelisiniz."

Kapıyı iterek açtım, sokağı adım attım ve sonra durdum, gözlerimin parlak, neredeyse öğle güneşine alışmasını bekledim. "Bu, sizi göremeyecek ya da duyamayacak ve dolayısıyla yine de sizi işe almayacak insanların kafasını karıştırmaktan başka ne işe yarar?"

Bu eski bir tartışmaydı, bu noktada neredeyse bir senaryoydu ve hayalet beni arabama doğru takip ederken suratını astı.

"Belki ofisim daha büyük, daha güzel olsaydı . . . Belki Icelynne ..."

"Kaleden ayrılmak mı?" Sözü kesilince ben teklif ettim. Başını salladı ve ben de çökmüş omzunu okşadım. "Hazır olduğunda gidecek. Hâlâ hayalet olmaya alışmaya çalışıyor."

Yine başını salladı ama bu gönülsüz bir hareketti. Sözlerimi onaylayan ama onlarla aynı fikirde olmayan bir hareketti. Onu suçlayamazdım. Onun cinayetini araştırdığımız sırada buz fae'sine fena halde aşık olmuştu ve kız da onunla ilgileniyor gibi görünüyordu, ama sonunda davayı çözüp bağımsız fae statümü kazandığımda, miras aldığımdan beri arafta asılı duran kale kendini ölümlü gerçekliğe zorlamış, hem gerçeklik hem de Faerie'nin mükemmel bir şekilde iç içe geçtiği küçük bir boşluk açmıştı. Icelynne, asla geri dönemeyeceği evi gibi hissettiği için şatoya musallat olmaya başlamıştı ve o zamandan beri de oradan ayrılmamıştı. Roy'un ofisinin ne kadar büyük ya da güzel olduğunun bir önemi yoktu. Ölümlülerin dünyasını pek sevmez, şatoyu ve onun ölümlü ve Peri düzlemlerinin tuhaf karışımını tercih ederdi.

İnsanları teselli etme konusunda berbattım, bu yüzden Roy'un omzunu sıvazlamak garip gelmeye başladığında elimi bıraktım ve arabaya tırmandım. Birkaç dakika sonra o da beni takip etti.

"Peki nereye gidiyoruz?"

Bileğime takılı tılsımla elimi kaldırdım ve işaret ettim. "Bu taraftan."

"Daha spesifik bir şey var mı?"

"Henüz değil, ama tılsım bizi başka bir yöne çekmezse üniversiteye doğru gideriz diye düşündüm."

"Çok bilimsel."

Omuz silktim ve arabayı kaldırımdan çektim. "Hey, bu sihir, bilim değil."

- - -

Üniversite tam bir fiyaskoydu. Tılsım çekmeye devam etti, daha gidecek yolumuz olduğunu gösteriyordu. Remy'nin ev adresini GPS'ime girdim ama tılsımın bizi götürdüğü yerin tam tersi yöndeydi. Bu yüzden, sokakların uzun süre düz bir çizgide gitmek için tasarlanmamış olmasına rağmen, cazibenin çekimini takip etmek için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışarak sürdüm. Birkaç kez

Bulunduğumuz cadde kıvrılıyordu ve ben GPS'imın harita ekranına bakıp bizi tekrar doğru yöne götürecek en yakın caddeyi aramak zorunda kalıyordum.

Uzun zaman önce Sihirli Mahalle'yi Nekros Şehri'nden ayıran nehri geçmiştik. Şehir merkezinden ayrıldıktan sonra sokaklar daha az düzenli hale gelmişti; kavşaklar gittikçe birbirinden uzaklaşıyor, yan sokaklar mahallelere ya da boş arsalara çıkıyordu ve bu da cazibeyi takip etmeyi çok daha zor hale getiriyordu. Artık şehrin gökdelenlerinin ana hatları bile ufukta kaybolmuştu ve bir milden fazla süredir dönecek başka bir cadde görmemiştim.

"Neden duruyoruz? Burada olamaz," dedi Roy, otoparkına girdiğim tahtaları sökülmüş binayı göstererek.

Başımı salladım ve bileğimdeki tılsıma bakarak kaşlarımı çattım. "Sanırım bu şey arızalı," dedim tılsımı sallayarak -sanki bu gerçekten bir şeyi değiştirecekmiş gibi. Aynı kafa karıştırıcı bilgiyi aktarmaya devam etti. "Bana Remy'nin iki farklı yönde olduğunu söylüyor."

"Huh," dedi Roy. "Belki de öldürülmüştür ve cesedi şehrin dört bir yanına dağılmıştır."

"İğrenç. Ve bugün ne kadar olumlu bir bakış açınız olduğunu da ekleyebilir miyim?" Hayalet sadece omuz silkti.

Başımı salladım ve büyüyü hissetme yeteneğimle dürttüm. Tıpkı ofisimde incelediğim zamanki gibi hissediyordum. Her zaman kusurlu olmadıkça, ki öyle olduğunu sanmıyordum, bu büyüsel bir sorun gibi görünmüyordu.

"Belki de odak noktası budur. Tılsım için Taylor'ın fırçasından birkaç siyah saç teli aldım. Kimin kullanmasına izin verdiği konusunda yalan söylemiş olabilir." En olası senaryo buydu. Roy'un önerisi de dehşet verici olsa da mümkündü ama pek olası olmadığını tahmin ediyordum.

"İkizi olabilir." "Tek çocuk." "Doğumda mı ayrılmışlar?"

Hayalete kaşlarımı çattım.

Tekrar omuz silkti. "Hey, ben sadece fikir sunuyorum. Peki hangi yol?"

Cevap vermedim ama büyüdeki bilgileri çözmeye çalışmaya geri döndüm. İz sürme büyüleri çok karmaşık büyüler değildi. Yapması zordu, evet, ama işlevi basitti. Büyü düz bir çizgi çiziyordu.

öznesine doğru. Tılsımın sahibi büyüünün öznesine yaklaştıkça, çekim daha da güçlendi. Bu tılsım birkaç dakika öncesine kadar mükemmel çalışıyor gibi görünüyordu. Yolda geçirdiğimiz yaklaşık iki saat boyunca çekim giderek güçlenmişti. Ama şimdi tılsımın kafası karışmış gibiydi, halat çekme savaşına benzer bir hisle iki farklı yöne çekmeye çalışıyordu.

Etrafıma bakındım. Şehrin dış mahallelerindeydik, yayılan banliyöleri geçmiştik ve az sayıda insanın ve daha az asfalt yolun bulunduğu vahşi bölgelere yaklaşıyorduk. Az önce ayrıldığımız yol, Nekros Şehri'nin tamamını içeren geniş alana giriş ve çıkış için tek yol olan otoyola bağlanan, geriye kalan birkaç koldan biriydi.

"Sanırım bizi geçmiş olabilir," dedim kolumu iki savaştan yön arasında ileri geri hareket ettirerek. Tamamen zıt yönler değillerdi, daha çok ikinci okuma nereden geliyorsa, bizim biraz kuzeyimizdeki bir yoldan geçmiş gibiydi. Her iki patikanın da kısa bir süre önce aynı bölgede olduğuna bahse girerdim. Ama sonra bir kaynak ayrılıp kasabaya geri dönmüştü. Bu hala hareket ediyor gibi görünüyordu. Ve yakındı - ya vahşi doğaya doğru ya da muhtemelen katlanmış alandan çıkıp bir sonraki eyalete doğru çekilenden daha yakındı. Öyleyse Taylor'ın fırçasını paylaştığı kişi, Remy ile birlikte vahşi doğada ya da ötesinde olan kim olabilirdi? Neden? Ve en önemlisi, kasabaya geri dönen Remy miydi, yoksa bilinmeyen kaynak o muydu?

Roy bir süre kolumun karşıt noktalar arasında yavaşça gidip gelmesini izledikten sonra, "Ben şehre doğru gideni takip edelim derim," dedi.

"Nedenmiş o?" Aslında daha yakın hissetmek dışında bir neden olmasa da ben de aynı eğilime sahiptim ama hayaletin gerekçesini merak ediyordum.

"Öğle yemeği vakti geçti ve şehirde yemek var. Vahşi doğada yiyecek bir şey yok. Bizi yiyebilecek şeyler var ama kesinlikle fast food yok."

"Sen bir hayaletsin. Yemek yiyemezsin."

"Hayır, ama seni izleyebilir ve hatırlayabilirim."

Bakışlarımı ona doğru kestim. "Bu da en az dağılmış beden teorisi kadar ürkütücü ve tuhaf. Ama şehirdekini takip etme konusunda hemfikirim. Daha yakın. Umalım da Remy olsun."

Cazibenin çekimini kenar mahalleler ve banliyöler boyunca takip ettik, ta ki işyerleri evlerden sayıca fazla olmaya başladığında, takip büyüğü bileğimde zıplamaya başlayana kadar, çok yaklaşmıştık. Henüz tam olarak şehre girmemiştik; Nekros'un gökdelenleri ve belediye binaları hâlâ uzaktaydı. Burası elli küsur yıl önce kurulduğundan beri şehrin etrafında büyüyen daha geniş bir alandı. Bu bölgedeki binaların çoğu perakende satış yerleri ya da restoranlardı, ancak sanki şehre katılmayı bekliyormuş gibi ya da belki de sadece yerel işletmelere yaya trafiğini artırmak için, tüm yollarda kaldırımlar vardı.

Bir açık hava alışveriş merkezinin otoparkına girdim - burası bir striptiz merkezi olarak adlandırılmayacak kadar soyluydu - ve park ettim. Tılsım şimdi bileğimde dans ediyordu. Arabayla aramaya devam edersem muhtemelen Remy'yi geçecek ve geri dönmek zorunda kalacaktım. Yürüyerek gitmek ve tılsımdaki değişikliklere dikkat etmek daha akıllıcaydı.

Kaldırımda hızlı adımlarla ilerlerken Roy da beni takip etti. Cumartesi günü öğleden sonraydı ve kaldırımlar tam olarak dolu sayılmazdı ama dükkânlar arasında dağınık bir Çekilde alışveriş yapan kalabalıklar vardı. Birkaç genç insan bir kitapçı ile bir kahve dükkânı arasındaki yeşil alanda toplanmıştı ve yüzleri hevesle taradım ama hiçbirisi Remy'ye ait değildi.

Bileğimdeki tılsım artık beni çekmiyordu -vahşi doğaya doğru hafif bir çekiş dışında- ama daha çok sessizce vızıldıyor, hedefinin burada, yakınlarda olduğunu haber veriyordu. Ama nerede?

Taylor'ın bana gönderdiği Remy'nin fotoğrafını çıkardım ve Roy'a gösterdim.

Hayalet, yaşayanları teşhis etme konusunda pek iyi değildi; ölü olmak çoğu hayaletin dikkat ettiği bir şey değildi çünkü yaşayanlar ile ölüler diyarı arasındaki uçurum her şeyi çarpıtma eğilimindeydi ama dedektif olmak istediğine karar verdiğinden beri bu becerisini geliştiriyordu.

"Aradığımız kişi bu," dedim ve az ötedeki bir bankta oturan yaşlı bir çiftin sorgulayıcı bakışlarına maruz kaldım. Kimsenin göremediği biriyle konuşurken bazen çevredekilerin şaşkın bakışları olurdu. Ama insanların deli olduğumu düşünmeleri konusunda endişelenecek vaktim yoktu.

Remy buralarda bir yerdeydi. Ya da en azından büyüünün buraya kadar takip ettiği kişinin o olduğunu umuyordum.

Roy ekranı inceledi, bağıını bir o yana bir bu yana eğerek uçuurumun diğler tarafındaki kırık bir telefon gibi görünen görüntüyü görmeye çalıştı. Bir süre sonra Roy başını salladı ve müşterileri kontrol etmek için en yakın dükkâna girdi. Bense bileğimdeki tılsım titreyerek kaldırımda aramaya devam ettim.

First Bank of Nekros'un bir şubesinin önünden geçerken bileğimdeki tılsım titredi. *Evet*. Bankanın yeni uzatılmış hafta sonu saatlerini ilan eden bir kapıyı sarsarak açtım ve içeri daldım. Bankanın yumuşak bir aydınlatması vardı ve dışarıdaki parlak güneş ışığından gelen ani değişim beni kör etti.

"Kapıyı kilitle," diye talimat verdi derin bir erkek sesi.

Büyüden zarar görmüş gözlerimin daha çabuk alışmasını dileyerek gözlerimi kıptım. Gölgeler etrafımda çözüldü, yavaşça renklere dönüştü. Futbol forması giymiş siyah saçlı bir adam önümde duruyordu, hâlâ tam olarak netleşmemişti ama bileğimdeki tılsım heyecanla titreşirken bir tahminde bulundum.

"Remy?"

Adam tam yüzümün önünde karanlık bir şey kaldırdı. Gözlerimi kıptım. Sonra puslu gölgenin mat siyah bir silah olduğu ortaya çıkınca irkildim.

"Kapıyı kilitle dedim," dedi ve bankanın daha içerisinden bir silahın kurulma sesini duydum.

Arkasında, her ikisi de daha büyük silahlar taşıyan iki figür daha vardı. Müşteriler yere yatmış, elleri başlarının arkasındaydı. Söylendiği gibi döndüm ve kapının kilidini çevirdim.

"Şimdi yere yat," dedi Remy ve ben de söyleneni yaptım, dizlerimin üzerine çöktüm.

İlk kayıp kişi davamı çözmüştüm. Yaşasın mı? Taylor, Remy'nin hayatta ve iyi olduğunu öğrenince rahatlayacaktı. Şimdi benim de öyle kalmayı ummam gerekiyordu.

Bölüm 5



"diye bağırdı otuzlu yaşlarının ortalarında bir kadın, koyu renkli bir spor çantasını vezne bankosuna fırlatarak. Üzerinde düğmeli bir kazak vardı.

Cocuklar, beyaz kot pantolon ve sandaletler; bir banka soyguncusundan bekleyeceğim şeyler değildi bunlar. Pompalı tüfeğini beceriksizce tutuyordu, veznedara doğrultmuştu ama kalçasına yakın bir yere dayamıştı. Silahlar hakkında pek bir şey bilmiyordum ama kadının daha da az şey bildiğini tahmin ediyordum çünkü ben bile o pozisyonda ateş ederse geri tepme yüzünden acıdan iki büklüm olacağını biliyordum.

Remy hâlâ önümde duruyordu ama silahı şimdi birkaç metre solumdaki güvenlik görevlisine doğrultulmuştu. Güvenlik görevlisi yüzüstü yatmış, ellerini başının arkasında birleştirmişti ama Remy bana yere yatmamı söylediğinden beri başka bir talimat vermemişti ve bana da yüzüstü yatmamı söylememişti, ben de hâlâ diz çökmüş, etrafıma bakıyordum. Gözlerim nihayet berraklaşmıştı ve daha ince ayrıntıları tekrar seçebiliyordum. Remy'nin Glock'unu tüfekli kadından çok daha güvenle tutmasına rağmen, tutuşunun tamamen yanlış olduğu ve tetiği çekerse silahın sürgüsünün başparmağını kıracağı gerçeği gibi.

Gruptaki üçüncü kişi diğer ikisinden oldukça yaşlıydı. Tahmin etmem gerekirse, altmışlı yaşlarında olduğunu söyleyebilirdim ama hayat onu çok yormuştu, bu yüzden emin olamadım. Cildi birikmiş kirden kararmış, tel tel gri saçları yağlı ve keçeleşmiş, kat kat giysileri yıpranmıştı. Yürürken topallıyordu ama elindeki şık, ölümcül görünümlü saldırı tüfeğini arkadaşlarında olmayan bir ustalıkla taşıyordu. Müşterilerin arasında dolaşarak onları cüzdanlarını, mücevherlerini, takılarını ve değerli her şeylerini başka bir koyu renkli spor çantasına koymaya zorladı.

"Taylor senin için endişeleniyor," diye fısıldadım
Remy'ye. "Sessiz ol," diye tersledi bana bakmadan.

"Dün gece onu almadığınızda polise gidip kayıp ihbarında bulundu."

Şimdi bana baktı.

"Kapa çeneni dedim," dedi ve silahı tekrar bana doğrultmak için salladı.

Dişlerim birbirine çarptı ve sustum. Remy ağzı bir karış açık bana baktı ama konuşmamın bittiğini anlayınca silahını tekrar güvenlik görevlisine doğrulttu.

Arkamdan küçük bir klik sesi geldi ve bir an sonra omzuma bir el konmasa muhtemelen fark etmeyecektim. Sıçradım ama tanıdık bir ses "Kapının kilidini açtım" diye fısıldadığında çıkarmış olabileceğim herhangi bir sesi bastırmayı başardım.

Roy. Tanrı o hayaleti korusun. Şu anda kapıyı kendi yararına kullanamıyordum ama en azından arkamda bir kaçış yolu vardı. Tabii bu, rehin tutulan diğer banka müşterilerine yardımcı olmazdı.

Başımla kısa bir teşekkür işareti yaptım ve hayalet kenara çekilip odayı incelemeye başladı.

"Bu bizim kayıp kişi değil mi? Bu dava beklenmedik bir hal aldı."

Bir de bana sor. Ama hiçbir şey söylemedim. Bunun yerine bakışlarım banka soyguncularının beklenmedik üçlüsü arasında gidip geldi. Evsiz bir kadın, bir üniversite öğrencisi ve bir golf kulübüne aitmiş gibi görünen bir bayan - nasıl olmuştu da bir banka soymak için bir araya gelmişlerdi? Üstelik hiçbiri maske ya da eldiven takmıyordu. İzlediğim tüm polisiye dizi ya da romanlara göre bu, olaya tanık olan bizler için gerçekten kötüye işaretti.

Sanki bu düşünce tarafından çağrılmış gibi, odanın ortasında üç yeni insan belirdi. Aslında tam olarak insan sayılmazlardı, çünkü onlar ruh toplayıcılar, azrailler, ölüm melekleri ya da iş tanımı ruhları ölümlüler âleminde bir sonraki gidecekleri yere taşımak olan varlıklara ne deniyorsa oydu. Ruh toplayıcıları yalnızca ölüm olasılığı yüksek olduğunda ortaya çıkarlardı - ölümlülerin özgür iradeleri olduğu ve önemsiz görünen seçimlerin bazen yaşamla ölüm arasındaki farkı belirleyebilecek basamaklı etkileri olduğu için her zaman garanti değildi. Ancak koleksiyoncular ortaya çıktığında, birinin ölmesi büyük olasılıktı. Bu da bankadaki bilinmeyen sayıda insan için kesinlikle kötüye işaretti.

Üç koleksiyoncuyu da tanıdım. Ölüleri biçmek için tırpan taşıyan siyah cüppeli iskeletler bekleyenler büyük bir hayal kırıklığına uğrayacaktı. Koyu tenli kadın neon renklerin göz kamaştırıcı bir gösterisiydi.

Parlak turuncu saç örgüleri go-go botlarına kadar iniyordu. Ona Raver lakabını takmıştım ve tek renkli gri takım elbisesi ve tepesinde küçük gümüş bir kafatası bulunan gri bastonu nedeniyle Gri Adam lakabını taktığım yanındaki adamla tam bir tezat oluştuyordu. Üçüncü adama ise sadece Ölüm diyordum. Onu hayatım boyunca ve son zamanlarda oldukça yakından tanıyordum. Parmaklarım çene hizasındaki saçlarına dolanmış halde uykuya dalmanın nasıl bir his olduğunu bilecek kadar yakından. Ama adını bilmiyordum.

Roy onların aniden ortaya çıkışına bir lanet okudu ve ölümler diyarının derinliklerine çekilerek gözden kayboldu. Ruh toplayıcıları ruhları toplardı ve hayaletler sadece gezgin ruhlardı, yakalandıkları anda toplanmaları için adil bir oyundu.

Raver'ın gözleri bana takıldı ve başını sallayarak uzun saçlarını omuzlarının üzerinde dans ettirdi. "Lanet olsun kızım, yanlış zamanda yanlış yerde olmak gibi bir hünerin var, değil mi?"

Ona ince bir gülümseme verdim ve tek parmağımla Ölüm'e küçük bir el sallama hareketi yaptım.

"Bu da ne?" diye bağırdı evsiz kadın, silahını küçük koleksiyoncu grubuna doğrultmak için dönerek. "Hangi cehennemden çıktınız siz? Yere yatın."

Tahsildarlar hep bir ağızdan kadına kaşlarını çatı, şaşkınlıkları her birinin yüzünde belirgindi. Remy ve pompalı tüfekli kadın da dönerek silahlarını tahsildarlara doğrulttu.

Gri Adam bastonunu kaldırıp gri fötr şapkasını tekrar başına geçirirken, "Bu beklenmedik bir şeydi," dedi.

"Yere yatın!" diye bağırdı Remy, aynı anda Country Club da "Dizlerinizin üzerine çökün!" dedi.

Zaten yerde olan ölümlüler odanın etrafına baktılar, yüzlerinde korku, şaşkınlık ve panik vardı. Koleksiyoncuları göremiyorlardı. Sadece mezar cadıları toplayıcıları görebilirdi, o da sadece yaşayanlarla ölümler arasındaki uçurumdan geçerken. Bir de benim gibi planeweaver'lar elbette, ama bildiğim kadarıyla bu diyarda onlardan sadece ben vardım. Belki nadiren karşılaşılan diğer bazı büyü kullanıcıları toplayıcıları görebilirdi ama Remy teorik olarak insandı. Diğer ikisi? Emin değildim ama insan olduklarını tahmin ediyordum. Ölümlülerin toplayıcıları gördükleri tek an ölümlerinden önceki andı ve o noktada toplayıcının eli genellikle bir ruhun etrafını sarmıştı bile.

Peki neler oluyordu?

Bir kadın bacaklarını göğsüne doğru çekti ve dizlerine kapanarak hıçkırdı. Bir adam mırıldanmaya başladı. Bir dua mı? Bir büyü mü? Sol tarafımda, güvenlik görevlisinin elleri yavaşça aşağıya iniyor, belindeki silaha doğru ilerliyordu. Bu durum hızla tırmanmak üzereydi.

Ölüm'ün gözleriyle karşılaştım. İrislerindeki renklerin dönüp dönmediğini, farklı potansiyel geleceklerin tüm olası senaryolarının önünde oynayıp oynamadığını göreceğim kadar yakın değildim ama öyle olduklarını tahmin edebiliyordum. Ruh toplayıcıların bu işe karışması, ölümlüleri bir ihtimalden diğerine yönlendirmesi yasaktı ama aniden ortaya çıkmaları onları bu karmaşanın tam ortasına atmıştı. Asıl soru, buraya kimi toplamaya geldikleriydi?

Ölüm yavaşça ellerini kaldırdı ve arkadaşlarına başını salladı. "Sorun yok. *Bakın*, aşağı iniyoruz."

Konuşurken diz çöktü ve Gri Adam da onu takip etti. Raver tekrar başını salladı.

"Bu doğru değil," diye mırıldandı ama o da diz çöktü ve neon renkli tırnakları olan ellerini kaldırdı.

"*Gördün mü?*" dedi Ölüm tekrar, kelimenin üzerine vurgu yaparak. Artık soygunculara bakmıyordu. Bana odaklanmıştı. Geçmişte bana *Görmemi* söylediğinde, her zaman gerçekliklerin içinden bakmamı istediğini kastedirdi.

Kalkanlarımı kırdım ve zihnimde sarmaşıklardan oluşan bir çit olarak canlandırıdığım duvarın, düzlemlerin ötesine bakabilmek için sıyrılmasına izin verdim. Soğuk bir rüzgâr tenimi kesiyor, farklı varoluş düzlemleri gerçekliğin üzerine bindikçe etrafımdaki dünya değişiyordu. Sadece düzlemlerin ötesini görüyordum, onları birbirine dokumuyordum, bu yüzden toplanmayı ve yönlendirilmeyi bekleyen ham büyü girdaplarına dokunmadan görebiliyordum. Korkunun çürümüş renkleri, sinmiş banka müşterilerinin etrafındaki zemine sinmişti. Zeminin cilalı mermeri donuk ve çatlak görünüyordu. Vezne kabinindeki ahşap çürümüş, çukurlaşmış ve yarısı parçalanmıştı. Etrafımda çantalar, giysiler, kâğıtlar ve evrak çantaları yıpranmış, incelmış ve deliklerle dolmuştu. Ama yerdeki müşteriler aynı kaldı, yaşam güçleri onları ölümler diyarının çürüyen dokunuşundan ayırıyordu, ruhları sağlıklı etin altından parlak, neşeli sarı parlıyordu.

Üç soyguncu farklı bir hikâyeydi.

Kalkanlarım açıkken onlardan en ufak bir ölüm ya da çürüme izi almamıştım ama şimdi kalkanlarım kırılmıştı ve büyüm diğer cesetlerde olduğu gibi onlara da ulaşmıştı. Ama daha önce gördüğüm hiçbir cesede benzemiyorlardı.

karşılaştım. Gördüğüm son yürüyen ceset, içindeki ruh -ruhu değil- bedenini terk edene kadar öyle görünmese bile ölü gibi hissettirmişti. Bu bedenler ölüydü, büyüm bundan emindi ama sanki ölüm anı duraklatılmış, sonsuza dek devam etmesi için uzatılmış gibiydi. Yürüyorlardı, konuşuyorlardı ama nefes aldıklarını gördüğüm tek anın konuşmadan hemen önce olduğunu fark ettim. Banka soymak gergin, adrenalin pompalayan bir faaliyetti. En azından birinin sinirden terlemesi, biraz fazla hızlı nefes alması gerekirdi. Ama hayır. Hareketsiz durduklarında, ürkütücü bir şekilde hareketsizdiler ... ölmüşlerdi.

Remy, müvekkilimin erkek arkadaşı, bulmam gereken kişi ölmüştü.

Onun ruhu da yanılttı. Üç soyguncunun da ruhu yanılttı. Ruhlar bir insanın üzerine kopya bir görüntü bindirmezdi. Roy'un hayalet görüntüsü gibi net ve tanımlı değillerdi, her ne kadar Roy aslında bir ruh olsa da. Bu düzeyde bir tanımlama ancak ruh bedenden ayrıldıktan sonra gerçekleşirdi. Bir beden içindeki ruhlar daha çok dışı doğru yayılan, kişiyi sıcak, işitsel bir parıltıyla çevreleyen içsel bir ışıltı gibiydi. Üç soyguncu da insan ruhuyla ilişkilendirdiğim soluk sarı renkte parlıyordu ama bu parıltı bedenlerini tam olarak sarmıyordu, sanki içlerindeki ruh bedenlerine tam olarak uymuyordu.

Country Club veznedara dönerek çantayı daha hızlı nakitle doldurması için ısrar etti. Evsiz kadın saldırı tüfeğini üç tahsildarın üzerine doğrultmuştu. Sol tarafımda, güvenlik görevlisi silahını eline almış yerden itiyordu. Remy daha yeni dönmeye başlamıştı. Korumayı henüz görmemişti ama gördüğünde ... İlk kim ateş ederse etsin, biri ateş etmeye başlarsa diğer iki soyguncu da ateş ederdi. Ve insanlar yaralanacaktı. Ölürdü.

Bana bakarken Ölüm'ün yüzündeki olasılıkları görebiliyordum. Adımı mırıldandı, sanki bana izin veriyormuş ya da beni ilerlemeye teşvik ediyormuş gibi başını eğdi. Çünkü bunu durdurabilirdim.

Remy sırasını bitirdi. Korumayı gördü. Silahını kaldırdı, nişan aldı, ağzı bir şeyler bağırmak için açıldı. Düşünecek, seçeneklerimi tartacak zamanım yoktu. Zihinsel kalkanımın düşmesine izin verdim, mezarın buz gibi dokunuşunun içimi parçalamasına izin verirken kendi sihrimin dışarı doğru bıçaklanmasına ve soyguncuların etrafına sarılmasına izin verdim. Ölü bedenleri hiçbir direnç göstermedi, büyümün altlarındaki sıcak, parlayan ruhlara doğru kaymasına izin verdi.

Ruhlar büyümün buz gibi dokunuşundan geri çekilmeye çalıştılar ama zayıftılar,  l  etin içine hapsolmaktan zayıf düşmüşlerdi ve büyümün en küçük çekişi onları serbest bıraktı.

   ceset aynı anda yere düştü. Cansız. Gerçekten  l .

   ruh yanlarında durmuş, şaşkın ve korkmuş görünüyordu. Tek bir ruh bile yerdeki bedenle eşleşmiyordu.

Bölüm 6



MKulaklarım çınliyordu ve soyguncuların cesetleri yere düşmeden önce güvenlik görevlisinin ateş ettiğini fark etmem bir anımı aldı. İnsanlar çılgık atıyor, ağlıyordu. Etrafıma bakmaya çalıştım, ama kalkanlarımı açarken herhangi bir incelik kullanmaya vaktim olmamıştı, sadece onları genişçe fırlatmıştım ve duyularıma hücum eden bilgi kakofonisi bunaltıcıydı. Gözlerimi sıkarak kapattım ama pek faydası olmadı. Yine de yeni ikincil kalkanımı yerinde tutmayı başardım, gördüğüm her şey ölümlü gerçekliğin bir parçası haline gelene kadar ruhumun uzanmasını ve düzlemleri birleştirmesini engelleyen kalkanımı. Ölüler diyarından gelen sert rüzgâr saçlarımı savururken ve bir yığın depozito zarfını yakalamışken, en azından bina etrafımda çürüme tehlikesiyle karşı karşıya değildi.

Birisi kapıya doğru koşarken yanımdan geçti. Kısa süreli temasın sıcaklığı, giydiğim hafif ceketin içinde bile haşlanma hissi veriyordu. Kalkanlarımı kontrol altına almam gerekiyordu. Derin bir nefes alarak büyümü geri çektim ve sonra ruhumun etrafındaki duvarları kapatmaya odaklandım. Yavaşça, parça parça, zihinsel kalkanlarımı oluşturduğunu hayal ettiğim canlı sarmaşıklar yerlerine kaydı. Etrafımdaki rüzgâr azaldı ama etimin altına sinmiş olan soğukluk devam etti.

Titreyerek gözlerimi açtım.

Oda şimdi daha loştu, büyüm en azından geçici olarak görüşümün bir kısmını yakmıştı. Yine de toplayıcılar netti - onları gözlerimden daha fazlasıyla görüyordum. Gri Adam evsiz kadının içindeki ruhu çoktan toplamıştı. Ona bakma şansım bile olmamıştı. Raver, düşmüş şehir kulübü kadınının yanında duran ruha yaklaşıyordu, ancak ruh bir erkeğe aitti. Ölüm, Remy'nin bedeninden fırlayan ruh için yoldaydı.

Bir elimi kaldırdım. "Bekle."

Ölüm artık gözlerimle buluşmuyordu ve yerden kalktım. Hem içimi parçalayan soğuktan hem de son birkaç dakikanın adrenalininden dolayı titriyordum. Ayaklarımı altına aldığım da yalpaladım ama bacaklarım tuttu ve ruhuma odaklandım.

Kadındı. Yaşını söyleyemiyordum ama Remy'den çok da büyük olmadığını tahmin ediyordum. Hayaletlerin bedenlerini kaybettiklerini anlamaları genellikle biraz zaman alırdı ve ben onu ölümler diyarının arafına kadar çekmişim, bu da muhtemelen daha büyük bir alışma süreciydi. Başını sallayarak Remy'nin cesedine baktı.

"Merhaba," dedim dikkatini çekmeye çalışarak. Ölüm neredeyse bize ulaşmıştı. "Adın ne senin?"

Başını kaldırdı ve ölümler diyarına, hayattayken büyük kahverengi gözleri olduğunu görecektik kadar yakındım. Asılsız gözyaşlarıyla dolup taşıyorlardı.

"Beni geri koy," dedi, Remy'nin vücudunun üzerine diz çöktü ve kollarını göğsüne daldırdı, sanki onu bir palto gibi geri çekmeye çalışıyordu. "Beni hemen geri koy."

"Bu işler böyle yürümüyor," dedi Ölüm, onun yanında diz çökerek. "Gitme vakti geldi." Elini uzattı.

Geri çekildi. "Hayır. Hayır. Bunu yaparsam beni geri göndereceğini söyledi." "Kim söyledi?" Ona sordum ve Ölüm'e yalvaran bir bakış fırlattım. Ona *ihtiyacım vardı*.

Bu hayaletle konuş.

Sadece başını salladı. "Gitme vakti geldi," dedi tekrar ve uzanıp onun kolunu yakaladı. Ölümler diyarından tekrar ruhlar diyarına geçerken, formu parıldadı, belirginliğini kaybetti ve daha parlak, daha net hale geldi.

Kız ve ben aynı anda "Hayır!" diye bağırдық.

Ölüm bileğine bir fiske vurdu ve o gitti. Bana bakışları özür diler gibiydi ama özür dilemedi - ne olduğumu biliyordu. Tek kelime etmeden o da ortadan kayboldu ve ben bankanın kaos denizinde kalakaldım.

- - -

İki saat sonra tekrar Merkez Karakol'daki dolap benzeri bekleme odasıındaydım. Yine tutuklu değildim ama bir gün önce olduğu gibi kolayca çıkamayacağıma dair içimde bir şüphe vardı.

Remy'nin cesedi de binadaydı -muhtemelen bodrumdaki morgda. Biliyordum çünkü tılsım bir kez daha hedefinin yakın olduğu konusunda beni uyarıyordu. Aynı zamanda, başka bir yere doğru ince, uzak bir çekimi vardı, şüphesiz bölünmeyi ilk hissettiğim vahşi doğaya doğru.

Rahatsız bir katlanır sandalyede otururken bunu düşündüm. Bir insan aynı anda iki yerde birden bulunamayacağı için sorunun odağın kirlenmesi olduğunu varsaymışım ama ya öyle değilse? Remy'nin bedeni o bankadaydı ama ruhu orada değildi. Belki de ruhu vahşi doğada bir yerdeydi? Bir ruhu özellikle takip eden birini hiç duymamışım ama genellikle bunun pek bir anlamı olmazdı. Ya bedenle aynı yerdeydi ya da kişi ölmüştü ve neredeyse tüm ruhlar hemen diğer tarafa geçerdi.

Kapı açıldı ve karşıma belli belirsiz tanıdık gelen ama adını çıkaramadığım genç bir memur çıktı. "Bayan Craft, bu tarafa gelir misiniz?" dedi eliyle işaret ederek.

Ben de itaatkâr bir şekilde onu takip ettim. Dostça bir bilgi paylaşımına dair tüm umutlarım, dedektiflerin ofisinden ters yöne dönüp beni bir sorgu odasına götürdüğünde buharlaştı.

"Otursana," diyerek daha sağlam ama daha da rahatsız görünen bir sandalyeyi işaret etti.

Bir an için görüşmeyi onun yöneteceğini düşündüm, ama sonra benim onaylamamı beklemeden döndü ve odadan çıktı, kapı arkasından kapandı.

Dügmeyi denemeyi düşündüm ama kilitli olduğundan oldukça emindim ve iki yönlü aynanın arkasından birinin beni izleme ihtimali yüksekti, bu yüzden vazgeçtim. Sandalyeye doğru yürüdüm, elimden geldiğince ağırbaşlı bir şekilde oturdum ve beklerken kambur durmamaya çalıştım.

Ve bekledim.

- - -

Kapı nihayet açıldığında can sıkıntısına yenik düşmüş ve telefonumda bir oyun oynuyordum. John, bir zamanlar en sevdiğim cinayet masası dedektifi.

Odaya ilk giren oydu. Ayı gibi cüssesi karşısında daha da küçük görünen küçük bir dizüstü bilgisayar taşıyordu. Ortağı Jenson da onu takip etti. Kapı sürünerek kapanırken, üçüncü bir figürün içeri girdiğini görmekten çok hissettim.

Briar.

Görünmemek için çok çalışıyordu ve büyüsunü maskeleyen büyü bir kez daha yerindeydi, ancak daha derine inmedikçe zararsız gibi görünse de, yine de bir büyüydü ve bu kadar küçük bir grupta onun yerini vurguluyordu. Ona bakmamaya özen gösterdim, onun yerine iki dedektife odaklandım. Orada olduğunu biliyordum ama benim bildiğimi bilmesine gerek yoktu.

John karşımdaki sandalyeye oturdu ve bilgisayar masanın üzerine koyup kapattı. Başka bir sandalye Jenson'ı bekliyordu ama o sadece kollarını göğsünde kavuşturarak masaya yaslandı. Briar uzak duvarın yanında, büyü perdesinin arkasına gizlenmiş bir şekilde duruyordu. John'a baktım. Hepsi bana baktı.

Kimse konuşmadı.

Bekledim. Babamın evinde geçirdiğim yazlardan öğrendiğim bir şey varsa, o da nasıl sessiz kalınacağıydı. Sırf sessizlik çok uzadı diye sorulmamış sorulara açıklama getirmek asla iyi bir fikir değildi.

"Peki bugün neden bankadaydın?" John sonunda sordu.

"Kayıp kişi davası."

John ve Jenson birbirlerine anlam veremediğim bir şekilde baktılar. "O kişiyi buldunuz mu?" Jenson sordu.

"Morgunuzda."

Jenson homurdandı ve John "Bize bankada neye tanık olduğunu anlat" demeden önce bir an sessizlik oldu.

İşte zor soru buydu. Derin bir nefes aldım ama tereddüt etmedim. "Devam etmekte olan bir soygunun içine girdim. Sanırım ben içeri girdiğimde Remy Hollens kapıyı kilitlemek üzereydi. Bana bir silah doğrulttu ve dizlerimin üzerine çökmeden önce kilidi tıklatmamı istedi. Sonra dikkatini banka görevlisine çevirdi. Veznede elinde pompalı tüfek olan bir kadın vardı. Gişenin arkasındaki adama bir spor çantası doldurttu. Ayrıca elinde saldırı tüfeği olan yaşlı bir kadın da rehineleri soyuyordu."

John başıyla devam etmemi işaret etti. Bu zor kısmıydı. Fae'ydim, bu yüzden yalan söyleyemezdim ama gördüğüm her şeyi de açıklayamazdım. Hala tam olarak ne yaptığımı açıklamam gerektiğinden de emin değildim. Üç soyguncu da çoktan ölmüştü. Koleksiyoncular hayaletleri

Ölüm'ün bana söylediği şeyin bu olduğundan emindim.

-Ama canlı *görünüyorlardı*. Mezarın cesetlerin üzerinden yuvarlandığını hissetmemiş biri için bu zor bir ayırım olabilir.

"Birisi yaşlı kadının dikkatini çekti ve bağarmaya başladı.

Bu diğer iki soyguncunun dikkatini çekti. Onların dikkati dağılmışken, güvenlik görevlisi kendi silahını çekti. Ateş etti ve üç soyguncu da yere yığılıp öldü. Ya da belki de o ateş ederken yere yığıldılar. Her şey çok hızlı oldu."

Dikkatim başka yöne kaymıştı, o yüzden bu ayrıntıdan emin değildim ama bankadaki tanıklardan hiçbirinin benim anlattıklarımın başka bir şey anlatamayacağını tahmin ediyordum.

John ve Jenson tekrar bakiştılar ve sonra John dizüstü bilgisayarını açtı. Bir video dosyası açtı ve tek kelime etmeden oynat tuşuna bastı.

Ekran, net siyah-beyaz videolardan oluşan dörtlü bir ekranla doldu. Ses dosyası yoktu ama buna ihtiyacım da yoktu, kayıtların yapıldığı odadaydım. Bankanın güvenlik kamerası kayıtlarıydı. Grinin tonlarında kendimi bankaya girerken izledim. Ben aptalca göz kırparken Remy'nin silahını suratıma dayadığını görünce tüylerim diken diken oldu.

Olaylar küçük ekranlarda tam da hatırladığım gibi gelişti.

John duraklatma düğmesine bastı, sessiz ama net bir hayır diye bağırduğım ve elimi bankanın derinliklerindeki boş alana doğru uzattığım video versiyonunu dondurdu. Diğer tüm müşteriler kapıdan koşarak çıktıkları için bu daha da garipti.

"İfadenizi gözden geçirmek ister misiniz?" John donmuş görüntüler dizisine ve sonra tekrar bana bakarak sordu.

"Remy'nin bedeninden çıkan hayaleti sorgulamak istedim ama ben yapamadan o yoluna devam etti."

"O mu?"

Başımı salladım. "Dünkü müze hırsızı gibi, bugünün ruhları da üzerlerindeki çoktan ölmüş bedenlerle uyuşmuyordu."

Briar masaya doğru yürüdü ve hareket ederken görünmezlik büyüsünü bıraktı. Orada olduğunu bilmeseydim muhtemelen çok etkileyici ve şok edici olurdu, ama her an içeri dalmasını bekliyordum, bu yüzden sadece döndüm ve ilk kez ona odaklandım.

"Mesele şu Craft," dedi dizüstü bilgisayarını John'dan uzaklaştırarak. "Tek tuhaf an bu değildi."

Videoyu yedeklemek için izleme panelini kullandı. John'un dudakları sıkıştı ve Jenson kaşlarını çattı ama ikisi de onun sözünü kesmedi. Sihirli suçlar söz konusu olduğunda, onlardan daha üstündü.

"Al, sebepsiz yere zıplıyorsun ve sonra bağıını sallıyorsun," dedi ve oynat düğmesine bastı. Videoda Roy'u göremiyordu ama klip, kapıyı açtığını haber verdiği andı. "Ve burada, senin deyiminle 'biri yaşlı kadının dikkatini çekmeden' önce, tam da soyguncuların ilgi odağı olmak üzere olan noktaya odaklanıyorsun. Ve yine başını sallıyorsun." Ekrandaki bir paneli büyüttü ve koleksiyoncuların ilk ortaya çıktığı andaki yakın çekim görüntümü oynattı. "Ve sonra, elbette, herkes ölmeden hemen önce bu var." Bir seçim daha yaptı ve büyük bir sürpriz değildi, kalkanlarımı açtığım andı.

Yüzümü buruşturdum. Siyah-beyaz görüntülerde gözlerimin ürkütücü bir yeşil renkte parladığını göremiyordunuz ama yanaklarıma yayılan ışıktaki değişim ve saçlarımin ani bir rüzgarla havalanması, beni gören herkesin sihrimi kullandığımı anlamasını sağlıyordu. Ekranda her şey çok hızlı oldu. Gardiyan silahını kaldırdı, etrafımda girdap başladı ve sonra üç soyguncu da aynı anda yere düştü. En azından gardiyanın onlar düşmeye başladıktan sonra ateş ettiğini biliyordum, gerçi o anda bunu fark etmiş olamazdı.

Tekrar Briar'a baktım. Bir soru sormamıştı. Henüz. O sormadan ben yönlendirdim.

"Adli tabip ölüm zamanını ne olarak belirledi?"

Kaşlarını çattı. "Saha tespiti sonuçsuz kaldı."

"Çünkü adli tabip geldiğinde cesetlerden ikisi zaten ölüm katılığı içindeydi, diğeri ise ölüm katılığından çıkmaya başlamış gibi görünüyordu," dedi John. Sonra içini çekti ve büyük bir eliyle genişleyen kel bölgesini ovuşturdu. "Alex, bize yardım et - kendine yardım et - aşağıda seninle karşılaşmadan önce yürüyen ve konuşan dört cesedimiz var. Dün müzede çekilen görüntülerin kalitesi çok kötü ama bankada üç kişi aniden ölürken senin sihrini kullandığın açıkça görülüyor."

"Teknik olarak zaten ölmüşlerdi," dediğimde üçü de bana kaşlarını çattı. "Remy Hollens'in kız arkadaşı dün saat beşte onunla birkaç mesajlaştı, ancak onu işten almaya gelmediği o gece saat beş ile on bir arasında gerçekte hangi noktada kaybolduğunu bilmiyoruz. Bu da 14 ila 20 saatlik bir zaman aralığı demek.

kaçırılması ve soygun arasında. Rigor neyi serbest bırakıyor? Ölümden yirmi dört ila seksen dört saat sonra mı? Remy'nin tam katılaşmış cesetlerden biri olduğunu tahmin ediyorum. Diğer ikisini teşhis ettiniz mi-"

John avuçlarını metal masanın üzerine düz bir şekilde vurdu ve ben irkildim. "Çürümeyi hızlandırabileceğini biliyorum," dedi, o kadar yumuşak bir sesle ki

John'dan sadece birkaç metre uzakta olan Jenson onu duyabiliyordu. "Bunu yaptığın suç mahallerinde bulundum."

Ağzımı açtım. Kapattım. Ne diyeceğimi bilemedim. O haksız değildi. Aramızdaki sorunların temelinde bu yatıyordu. Bu yılın başlarına kadar John ve ben iyi arkadaştık. Yıllar önce bana polisteki geçici işimi ayarlayan oydu, neredeyse her Salı o, karısı ve karakoldaki diğer birkaç polisle onun evinde yemek yerdim ve onu bir baba figürü olarak görürdüm. Son aylarda birbirimizden uzaklaşmıştık. Değişen büyüüm, yeni keşfettiğim mirasım ve Peri mahkemeleriyle olan zayıf ilişkim hakkında ona söylemediğim çok fazla şey vardı. Bu şeylerin bir araya gelmesinin beni çok garip suç olaylarının ortasına düşürdüğü gerçeği, çoğu onun maaş derecesinin üzerinde sınıflandırıldı, aramızda dev bir uçurum açılıncaya kadar güven ve arkadaşlığı parçaladı. Bunu nasıl kapatacağıma dair hiçbir fikrim yoktu ve öyle görünüyordu ki içine yuvarlanmak ve muhtemelen bir heyelana gömülmek üzereydim.

"I . . ." Başladım ama sonra bocaladım. Ben bir fae'ydim, bu yüzden yalan söyleyemezdim. Bedenlerin yaşlanmasında büyüümün hiçbir rolü olmadığını iddia edemezdim, çünkü büyüüm ruhları dışarı çıkmaya zorlamıştı ve bu yürüyen cesetlerden gördüğüm kadarıyla tahmin edebildiğim kadarıyla, bedenlerin çürümesini engelleyen şey ruhlardı. Ruhlar dışarı çıktığında, her şey onları yakalıyordu. Yani, dolaylı bir şekilde, bunu benim büyüüm yapmıştı, ama onun kastettiği şekilde değil.

"Videoyu yedekle," dedim ve başımla dizüstü bilgisayarını işaret ettim.

Briar çubuğu tam da ekranda irkildiğim ana geri getirdi.

"O sırada iş yerime dadanan hayalet bana kapının kilidini açtığını söyledi. Videonun ilerleyen bölümlerinde yanımdan geçen ilk kişinin durmadığını ve kapıyı iterek açtığını fark edeceksiniz." Briar'a bir sonraki şüpheli noktaya yönlendirmesi için başımla işaret ettim. "Dost canlısı komşumuz Azrail burada ortaya çıktı. Çoğu insan onları göremez ama soyguncular zaten ölmüştü, yani görünüşe göre görebiliyorlardı."

John kaşlarını çattı ve Jenson şüpheci bir tavırla kaşlarını kaldırdı ama Briar başını salladı. Ruh toplayıcılar hakkında neredeyse hiçbir şey bilinmiyordu ve çoğu kişi var olduklarına inanmıyordu. Mezar cadılarının uğrak yeri olan forumlarda, zaman zaman görüldüklerini bildiren başlıklar vardı ve genellikle sohbet odalarının tamamı koleksiyoncularla ilgili spekülasyonlara ayrılmıştı, ancak bildiğim kadarıyla, yaşayan diğer herkesten daha fazlasını biliyordum. Ayrıca bunların çoğu hakkında gizlilik yemini etmiştim. Yine de Briar biraz biliyordu, çünkü tanıştığımız vaka, ölüler diyarından gelen bir yaratık geçici olarak bedenini ele geçirmeden önce Ölüm'le tanışmasıyla sonuçlanmıştı.

"Peki ya burası?" diye sordu ve üç soyguncunun yere yığılmasından önceki ana yönlendirdi.

"Bu cesetler müzedeki hırsızdan daha iyi korunmuşlardı. Müzedeki hırsızda mezarın özünün kaldırımından akıp gittiğini hissediyordum. Bu üçünün ölü olduğunu koleksiyoncular gelene kadar fark etmemiştim. Burada kalkanlarımı açtım, böylece ölüler diyarını görebildim ve neyle karşı karşıya olduğumuz hakkında bir fikir edinebildim." Bu doğrudu ama gerçeğin tamamı değildi. "Hayaletler tarafından yönlendiriliyorlardı. Ruhlar bedenlerden çıktıktan sonra, yaşamı taklit etmeyi bıraktılar ve çöktüler. Ama bu insanların hepsi o bankaya girmeden önce öldürülmüştü."

Briar benden avucundaki bir şeye baktı. Ona kaşlarını çattı. Sonra masanın üzerine küçük bir cam tılsım koydu. Yalan tespit eden bir tılsım. Neşeli bir yeşil renkte parlıyordu ve söylenen hiçbir yalanı yakalamadığını gösteriyordu.

Briar iç çekerek John'un etrafından dolaştı ve yanındaki boş sandalyeye oturdu. Belki de Jenson sandalyeyi başından beri onun için açık bırakmıştı. Yok canım. Jenson o kadar kibar değildi. Ya da belki de sadece benden hoşlanmıyordu.

"İlk raporlara göre cesetlerin hiçbirinde aktif büyü yok," dedi Briar. "Sizin deyiminizle bu cesetler nasıl ortalıkta dolaşıyordu?"

Ve bu günün sorusu değil miydi? Dünden beri kendime bunu soruyordum. Hâlâ bilmiyordum.

"Hareket etmeyi bırakmadan önce ben de herhangi bir büyü hissetmedim, gerçi itiraf etmeliyim ki bakmıyordum. Teknik olarak hâlâ NCPD için çalışıyorum. Gölgeler-"

"Hâlâ şüphelisin," dedi Jenson, gözleri sanki gölgelerden bahsetme cüretini gösterdiğime inanmamış gibi açılmıştı. "O cesetlerin yanına bile yaklaşmayacaksın."

John kaşlarını çattı, bu hareket gri ve kırmızı bıyıklarını aşağı doğru sürükledi. "Ne yazık ki haklı. Ve bu en tepeden geliyor, Alex."

"Peki şimdi ne olacak?" diye sordum.

Jenson bana kaşlarını çattı ama John Briar'a baktı, o da omuz silkti. Briar, "Bu davada şüpheli kişi olarak kalmaya devam edeceksin," dedi ve elini kaldırdı

Ağzım açıldığında itirazımı durdurmak için elini uzattı. "Ama şu anda tutuklu olmamanız için yeterince şüpheli durum var. Tanrım, Craft, seni birkaç saatliğine yalnız bırakıyorum ve sen kötü bir ayrılıkla sonuçlanması gereken bir davayı alıp ayaklarının dibinde üç cesetle sonuçlandırıyorsun." Başını salladı, şaşkınlıktan mı yoksa tiksintiden mi belli değildi. "Evine git. Ve tabii ki şehirden ayrılma."

Bölüm 7



Ieve gitmiyordu. En azından hemen değil.

Muhtemelen doğruca eve gitmek akıllıca olurdu, çünkü o sırada Merkez Karakol'dan çıktım, gün batımına sadece bir saat kadar vardı ve ne yasal olarak ne de gerçekte daha fazla araba kullanamayacaktım. Yıllar süren büyü gece görüşümü yok etmişti. Ama zihnimin arkasında kaynayan çok fazla soru vardı. Ölüm'le konuşmam gerekiyordu. O hayaleti altımdan çekip almıştı. Bana beş dakika verseydi, belki şimdi daha fazla cevabım olurdu - en azından müşteriye söyleyecek bir şey. Umarım neler olup bittiğine dair bir fikri vardır, tabii cevap vermesini sağlayabilirsem. Ayrıca, ziyaret etmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Erkek arkadaşımın benden kaçtığını hissetmek hoşuma gitmiyordu.

Sorun, her zaman olduğu gibi, onunla nasıl iletişim kuracağımdı. Bir haftadan uzun süredir beni ziyaret etmemişti ve bugün hayaletle ilgili kısa anlaşmazlıktan sonra bu gece de uğramayacağını hissediyordum. Bu da ona bir mesaj iletmem gerektiği anlamına geliyordu. Ve bunu yapmanın tek bir yolunu biliyordum. Uğrak yerini bildiğim tek koleksiyoncu olan Raver'ı ziyaret etmeliydim.

Sönen güneşle birlikte sıcaklık hızla düşüyordu ve arabama doğru hızlı bir tempo tutturarak motoru çalıştırır çalıştırmaz kaloriferi en yüksek seviyeye getirdim. Hava sistemine ve koltuklara yerleştirilen bir tılsım, ısıнын devreye girmesini ve hızla kızarmış bir sıcaklığa ulaşmasını sağladı ve ellerimi havalandırmanın önünde tutarak sıcaklığın üzerlerinden akmasına izin verdim. Bu araba gelirimın büyük bir kısmını emiyordu ama böyle zamanlarda buna değiyordu. Tabii bir de içinde oturmak beni hasta etmesin diye demirden eser kalmayacak şekilde tasarlanmış olması. Direksiyona her geçtiğinizde bayılmanın eşiğinde olmamak her zaman bir artıdır.

Yolda, aslında yapmak istemediğim aramayı yaptım ama müşterimin bunu benden duyması haberlerden duymasından daha iyiydi. Birine erkek arkadaşının öldüğünü söylemek yüz yüze yapılması gereken bir haberdı ama gün batımından önce çok az zaman vardı ve hava karardıktan sonra araba kullanamazdım. Bu yüzden ya telefon edecektim ya da başka bir şekilde duyması riskini alacaktım ki bu daha da kötü olurdu.

"Merhaba, Taylor. Bu Alex Cra-"

"Onu buldun mu?"

"Yaptım ama Taylor, bu iyi bir haber değil." Nasıl devam edeceğimi bilemediğim için durakladım.

"Ne demek istiyorsun? Başka bir kızla birlikte değildi. Olmadığını biliyorum. O iyi mi?"

"Hayır," dedim ve sonra tuttuğumu fark etmediğim nefesimi dışarı verdim. "Hayır, o iyi değil. Muhtemelen Remy'nin nasıl öldüğüne dair bir sürü kafa karıştırıcı hikâye duyacaksın. Ama Taylor, hemen bir sonuca varmanı istemiyorum. Ne duyarsan duy, onun gerçekte kim olduğunu bildiğini unutma."

Kesik kesik bir hıçkırık hattı kesti ve telefonu düşürürken gürültülü bir çarpma sesi duydum. Bayıldığını düşünmedim çünkü diğer taraftan ağladığını duyabiliyordum, uzun, yüksek sesli acı çığlıkları kalbinden boğazına ve oradan da dışarı fırlıyordu. Bekledim, hattı açık tuttum ama sessiz kaldım.

Birkaç dakika sürdü ama sonunda diğer taraftan gelen çığlıklar ve hıçkırıklar sustu. Bir an sonra telefonun mikrofonunda bir şey sürtündü ve Taylor geri döndü.

"Bayan Craft, hala orada mısınız?" diye sordu ve olumlu yanıtlım üzerine, "O nasıl ... ? Nasıl oldu bu?"

"Polis soruşturuyor. Benim kişisel inancım, her ne olduysa, dün gece sizi alması gereken saatten önce başladığı yönünde. Bir çeşit büyü'nün işin içinde olduğu neredeyse kesin. Cesedi East Town Village alışveriş merkezinin yakınındaki First Bank of Nekros'taydı."

"Neden orada olsun ki? Büyü mü? Yani kaza değil. Hâlâ araştırıyorsun, değil mi?"

Bir cinayeti araştırmanın sözleşmemizin bir parçası olmadığını söylemek istedim ama bu, ona verdiğim haberi yeni almış birine söylemek için çok açık sözlü, çok kalpsiz görünüyordu. Bunun yerine, "Şu anda aktif bir polis soruşturması var" dedim.

"O kaybolduğunda polis hiçbir şey yapmadı," diye bağırdı ve sonra sanki bir elini ağzına götürüp hüsrana uğramış cümlesini geri almaya çalışır gibi bir ses çıkardı. Devam etmeden önce uzun, titrek bir nefes aldığını duydum. "Özür dilerim. Öyle demek istemedim. Hayır, öyle demek istedim. Ama sana zaten beş saatlik araştırma için ödeme yaptım. Eminim biraz kalmıştır?"

Merkez Karakolu'nda geçirdiğim zamanı saymazsam -ki Remy'yi arama işim nedeniyle orada olmama rağmen bu süre için ondan ücret almayı planlamamıştım- hâlâ birkaç saatim vardı. Kalan saatler için para iadesi yapmayı planlamıştım ama bu saatleri izleme büyüünden kalan izleri takip etmek için kullanabilirdim. Bunun Remy'nin ruhu olduğundan oldukça emindim ve onu başka birinin bedeninde bulacağıma dair içimde bir his vardı. Bu, dün ilk yürüyen cesedi gördüğümünden beri ortaya çıkan bazı soruları cevaplayabilirdi ama aynı zamanda kulağa değdiğinden daha tehlikeli geliyordu ve muhtemelen polisle başımı daha fazla belaya sokacaktı.

"Davayla ilgili elimdekilere bakacağım ve sizin için takip edebileceğim herhangi bir ipucu olup olmadığına bakacağım," dedim, devam etmeye söz vermedim ama olasılığı da reddetmedim. İsteddiği cevap bu değildi ama şu anda verebileceğim en iyi cevap buydu. Bu gece seçenekleri değerlendirecektim ama muhtemelen takip tılsımını polise teslim edecek ve onların takip etmesine izin verecektim.

Konuşmayı bitirmeden önce Taylor'dan bu gece ailesinin ya da arkadaşlarının yanında kalacağına dair söz aldım. Telefonu kapattığımda büyük, bodur, endüstriyel görünümlü bir binanın önündeki otoparka girdim. Sıradan bir depo gibi görünüyordu ama öyle değildi. Bir bas ritminin alçak, ritmik nabzı buranın tam da aradığım bina olduğunu kanıtlıyordu.

Şişkin kasları ve iki kolunda sihirli dövmeleri olan iri bir adam binanın kapısının hemen içindeki bar taburesinde oturuyordu. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş, duruşuyla heybetli ve tehditkâr olduğunu belli ediyordu. Belki de loş girişteki sis yüzünden göremiyordum ya da sık sık gittiğim barda fedailer olarak troller vardı ve bu adam onların yanında küçük kalıyordu ama şovu beni etkilememişti.

Ücretimi ödedim ve kulüp için hazır olmayan kıyafetlerime küçümseyici bir bakış atarak geçmeme izin verdi. İkinci kapıyı açtım ve girişin göreceli sakinliğinden kulübün ses ve ışık kaosuna geçtim.

Binanın dışında çoğunlukla bas olan müzik, kulübün içine girdiğimde tam gövdeli sentetik elektrikli mziğē dönüştü. Flaşlar yanıp sönüyor, siyah ışıklar parlıyor ve sis makineleri havayı bulutlu su buharıyla dolduruyordu. Bir Cumartesi günü akşamın erken saatleriydi ve kulüp şimdiden dolup taşıyordu ama gecenin ilerleyen saatlerinde olacağı kadar kalabalık değıldi. Gürültülü ve ışıklar kafa karıştırıcı olsa da, en azından mücadele edilmesi gereken bir ceset yığını yoktu.

Yavaşça ilerledim, masaların arasından geçtim ve sandalyelere takılmamaya çalıştım; sandalyelerin hepsi odanın eteklerinde ve barın bulunduğı arka tarafta toplanmıştı ve geniş alanın büyük bir kısmı dans pisti olarak açık bırakılmıştı. Dans pistinde hareket eden birkaç karanlık şeklin yanı sıra siyah ışıklar altında floresan gibi parlayan birkaç kişi yi seçebiliyordum. Hiçbiri aradığım kişi değıldi. Sonunda hedefimi bulduğumda, her şey apaçık ortadaydı; kulüpte net olarak görebildiğim tek kişi oydu. Çünkü onu gözlerimden çok zihnimle gördüm.

Dans pistinin yarısına gelmeden beni fark etti ve bana hançer gibi bakmak için ritimle dalgalanmayı bıraktı.

"Bu kulübün senin gibilere yasak olduğunu konuşmamış mıydık?" diye sordu Raver, yumruklarını siyah ışıklar altında normalden daha da parlak olan turuncu pantolonlu kalçalarına bastırarak.

"Onunla konuşmam lazım ama ona nasıl ulaşacağımı bilmiyorum. Sen biliyorsun."

Öfkeyle bir kalça salladı. "Uzak durmalı. Beladan başka bir şey değılsin."

İkimiz de "o "nun kim olduğunu açıklamak zorunda kalmadık. Ölüm. Elbette bu onun gerçek adı ya da Raver'ın onu tanıyabileceğı bir isim değıldi. Onun gerçek adını bilmiyordum -ya da onunkini- ve gözlemlediğim kadarıyla koleksiyoncular hiç isim kullanmıyordu. Bu durum işleri karıştırabilirdi ama ikimiz de onun izini süreceğim tek bir kişi olduğunu biliyorduk.

"O benim erkek arkadaşım."

Gözlerini yle bir devirdi ki, başının tamamı bu hareketle birlikte hareket etti ve uzun saçları etrafında kıvrılan yılanlar gibi seğırdi.

"Onunla konuşmam gerek," dedim tekrar. "Onu aradığımı haber verir misin?"

Raver bir an inanamayarak bana baktı. Bakışlarına karşılık verdim, geri adım atmadım. Bir süre sonra hırıltıdan farksız bir ses çıkardı ve parlayan turuncu tırnaklarını havaya savurarak beni küçümseyen bir hareket yaptı.

"Elbette. Ona söyleyeceğim. Ama sence bilmiyor mu? O

fırsat buldukça seni görmeye geliyor. Eğer bu senin ölümlü kalbin için yeterli değilse, o zaman onu serbest bırakmalısın. Yasak ilişkilerinin ne kadar tehlikeli olduğunu bilmiyor musun?"

Bir fikrim vardı ama bana tam olarak anlatmadığından şüpheleniyordum. "Onu tehlikeye atmaya çalışmıyorum."

"O zaman bırak gitsin."

Ellerim iki yanımda kenetlendi. Buraya ilişkiyi eleştirmek için gelmemiştim. "Her an çekip gidebilir."

"Ta ki evrenin sırlarını ondan öğrenmeye çalışmadan çözemeyeceğin bir dava bulana kadar. Sonra sürünerek geri dönüp onu ararsınız."

Çenem sıkıştı ama başka tarafa baktım çünkü tamamen haksız değildi. Temelde burada yaptığım şey bu değil miydi? Onun için endişelendiğimden ya da onu çok özlediğimden, yakında ziyaret etmezse patlayacağım için burada değildim. Buradaydım çünkü bir süredir ziyaret etmemişti ve ona bir dava hakkında soru sormak istiyordum. Kendime karşı tamamen dürüst olsaydım, ona kızgındım. Ziyaret etmediği için kızgındım. Sadece işini yapıyor olmasına rağmen bankadaki ruhu aldığı için kızgındım. Bana söyleyemediği her şey için kızgındım. İsmi gibi.

Evet, tamamen çizgiyi aşmamıştı. Ve bu, sözlerin daha da acı vermesine neden oldu.

"Sadece ona haber ver," dedim, kendimi tekrar onun gözlerine bakmaya zorlayarak. "Söyleyeceğimi söyledim zaten."

Doğru. Demek öyle oldu. Ona başımı salladım, aslında söze dökmeden teşekkür etmeye çalıştım. Sonra döndüm.

Birkaç kişi bana bakıyordu. Doğrusunu söylemek gerekirse, dans pistinin ortasında duruyordum, dans etmiyordum ve kimsenin göremediği biriyle sohbet ediyordum. Evet, bu muhtemelen hiç de garip görünmüyordu.

"Bir şey değil," diye seslendi Raver arkamdan, sesi alaycıydı.

Dönmedim ama girişe ve dışarıdaki daha güvenilir akşam ışığına geri dönmeye odaklandım.

- - -

Mahalleme ulaştığında hava benim rahat edemeyeceğim kadar karanlıktı ve araba yoluna ulaştığında kendimi loşlukta gözlerimi kısarken buldum. Yılın bu zamanından nefret ederdim. Günler çok kısaydı. Dört araba çoktan yola çıkmıştı, ben de kaldırıma park ettim. Bunu yaptığımız için ev sahipleri derneği tarafından zaten uyarılmıştık, ama biri çimenlere park ederse daha da kızacaklardı, bu yüzden yolu genişletene kadar durum böyleydi.

Arabamın sıcaklığından ayrılıp Caleb'in evinin ön kapısına doğru koşmadan önce bir an kendimi toparladım. Yakın zamana kadar evin yanından dolanıp ikinci katta kiraladığım odaya çıkan merdivenlere ulaşıyordum ve kâğıt üzerinde hâlâ yasal ikametgâhım olarak görünüyordu. Ama durum değişmişti.

Kendimi ön kapıdan dışarıdaki boş eve attım. Dışarıda neredeyse yarım düzine araba olmasına rağmen ev karanlık ve sessizdi. Artık içinde kimse yaşamıyordu. Caleb ana kattaki stüdyosunu hâlâ kullanıyordu ve birileri gelirse diye mobilyalarla döşenmişti ama ev yaklaşık bir aydır bir ikametgâhtan çok bir geçiş yolu olarak kullanılıyordu.

Karanlıkta arka kapıya doğru ilerlemeye başladım ama sonra duraksadım. Evin başka bir amacı daha vardı. Elektrik ve Wi-Fi olan bir yerdi. Yürüyen cesetler hakkında bilgi bulabileceğim ya da en azından diğer mezar cadılarının onlarla karşılaşıp karşılaşmadığını öğrenebileceğim başka bir kaynak daha vardı: Ölüler Kulübü Forumları.

Caleb'in oturma odasından geçerek eskiden kiraladığım eski daireye çıkan iç merdivenlere doğru yöneldim. Tek odalı dairenin küçük barında dizüstü bilgisayarım ve telefonum için bir şarj aleti bekliyordu, ikisini de çıkarıp fişe taktım ve dizüstü bilgisayarımı açtım.

Beni dünyanın dört bir yanındaki mezar cadılarının gayri resmi internet evi olan Ölüler Kulübü Forumları'na gönderen masaüstü kısayoluna tıkladım. Site mezar cadılarına yönelik olsa da, diğer büyü kullanıcıları da ara sıra uğruyordu. Mezar cadısı olmayanların çoğu ölülerle ilgili büyüler konusunda hastalık derecesinde meraklılardı, diğerleri ise bariz forum trolleriydi, ancak bazen daha tuhaf unsurlar da gönderiliyordu.

Önce arama özelliğine baktım. En hafif tabirle kısıtlıydı. Önce bir ruhun izini sürmekle ilgili bilgi aradım. Bir avuç dolusu sonuç çıktı. Çoğu varsayımsaldı, ancak birkaçı gerçekten hayaletleri takip etmeyi başardıklarını iddia ediyordu. Her durumda, listelenen hiçbir ayrıntı yoktu ve profillerin çoğu

devre dışı bırakılmıştı, bu da onların muhtemelen yasal hesaplar olmadığını düşünmememe neden oldu. Daha sonra aklıma gelen tüm "yürüyen ölü" ve "canlandırılmış ceset" yinelemelerini denedim. Sonuçların çoğu alakasızdı ama iki tanesi umut vaat ediyordu. Her ikisi de sinir bozucu derecede belirsizdi ama büyücülüğe işaret ediyor gibiydi, ki ben de zaten buna eğilimliydım.

Ölülerle düzenli olarak çalışan bir cadı olmama rağmen, nekromansi hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordum. Ölü bedenleri fiziksel olarak etkileyen veya insan ya da fae beden parçalarını kullanan büyüler ölümlüler alemindeki her ülkede yasadışıydı. Ölü büyücülüğü yapmak yasaktı ve bu konuda kitap sahibi olmak bile büyük para cezaları ve/veya hapis cezasıyla cezalandırılıyordu. Bu yüzden Ölüler Kulübü Forumlarında bile nekromansi hakkında konuşulmazdı.

Yeni bir konu başlığı oluşturmak için kompozisyon modunu açtım ama olay hakkında bildiğim çok az detayı düşünürken tereddüt ettim. Hayaletler cesetleri yönlendiriyordu. Hayaletler çıkarıldıktan sonra cesetler anormal derecede hızlı çürüyordu. Başka ne olabilirdi ki? Boş kutunun ortasındaki yanıp sönen imlece baktım, başlık bir yönetici tarafından etiketlenmeden bu senaryolardan herhangi biriyle ilgilenen olup olmadığını nasıl sorabileceğimden emin değildim.

"Zor bir gün mü?" diye sordu odanın diğer ucundan gelen erkeksi bir ses.

Ses fevkalade tanıdık gelse de sesle irkildim.

Başımı kaldırdım ve bakışlarım duvara yaslanmış beni izleyen Ölüm'e takıldı.

"Sen geldin."

Bir omzunu kaldırdı, bu hareket giydiği siyah tişörtün kaslı göğsünü sıkıca sarmasına neden oldu. "Sen aradın," dedi duvarı iterek.

Her nasılsa acelecı görünmeden odayı hızlıca geçmeyi başardı, adımları kendinden emin ama durgun, gözlerimin onun formunu içime çekmesine izin vermekten başka bir şey yapmaya zamanım olmadan aramızdaki mesafeyi kapattı. Eğildi, parmakları yanağımda tüy gibi hafifçe gezindikten sonra boynuma geldi ve dudaklarımı dudaklarına doğru yönlendirdi.

İsteyerek gittim, öpücük çok yumuşak başladı ve sonra ikimiz de aramızdaki elektrik gibi kopan ihtiyaca cevap verdikçe daha da arttı. Kollarımı omuzlarına doladığımda ellerim Death'in göğsünde yukarı doğru hareket etti, yumuşak gömleğinin sert kaslar üzerindeki kontrastını hissettim. O da beni daha yakına sürükledi ve güçlü kollarıyla sardı.

Öpücük kayıp zamandan ve özleminden bahsediyordu ve sürdüğü sürece diğer her şeyi silip süpürüyordu. Sadece o ve ben vardık. Ela gözleri çok yakındı. Tenimde tatlı nefesi. Bu an. Bu bağlantı.

Sonra öpücük kesildi ve dünya tekrar aramıza girdi. O gülümsedi.

Benim cevap gülümsemem yavaş ve zayıftı.

Ölüm bir tutam saçımı yüzümden çekti. "Neyin var?" Gözlerimi kaçırmamak için kendimi zor tuttum.

"Ziyaretinden bu yana bir haftadan fazla zaman geçti." Listeye eklemeler yapabilirdim ama bir zamanlar sahip olduğum her sırrı Ölüm'le paylaşırken artık paylaşmıyordum. Paylaşamazdım. Ne de olsa sevdiğin adama, kâbusların canlanmasını sağlayan halüsinojenik bir ilaç aldığında sana eziyet eden şeyin onun görüntüleri olduğunu nasıl söylersin?

Bu onu incitebilirdi. Beni incitiyordu, çünkü imgelemlere güç veren kendi şüphelerimin, korkularımın ve onun hakkında bilmediğim şeylere dair cevapsız kalan sorularımın tezahürleriydi. Şimdi bu sır üzerimde asılı duruyordu.

Ve kendisinin nasıl bu kadar çok sır sakladığını merak ettim.

Üzerinde durmak istediğim bir şey değildi. Onunla geçirdiğim zaman böyle şeyler için her zaman çok kısaydı. Bunun yerine ayak parmaklarımın üzerine kalktım ve dudaklarımı tekrar onunkilere yaklaştırarak, "Seni özledim," dedim.

"Belli ki." Teklif ettiğim öpücüğe boyun eğmeden önce dudaklarıma karşı bu kelimeyi fısıldadı.

İlk öpüşmemiz kadar ateşli bir öpüşmeydi ama bunda farklı olan bir şey vardı. Arzu hâlâ oradaydı, ama şimdi ayrı geçen zaman telafi edilmesi gereken umutsuz bir ihtiyaç değil, aramızdaki mesafeydi.

Öpüşme bittiğinde alnını benimkine yasladı. "Daha çok ziyaret etmeye çalışacağım."

"Bunu yap," dedim, ona ihtiyacı olduğunu bildiğim gülümsemeyi vererek. Ama bunu bana daha önce de söylemişti. Bazen bunu yerine getirmekte diğer zamanlardan daha iyiydi. Raver'ın dediği gibi, ilişkimiz tehlikeliydi. Bunu biliyordum ve bu da ona erkek arkadaş konusunda büyük bir gevşeklik kazandırıyordu.

"Bugünkü banka çılgıncaydı, değil mi?" Doğrulurken söyledim.

Ölüm bana kaşlarını çattı. "Alex, beni buraya davanda kullanmak için mi çağırdın?"

"Seni seks için sömürmemi mi tercih edersin?"

Kaşları çatıldı ve kollarını kaldırıp ardına kadar açtı. "Evet, lütfen."

Güldüm ama başımı kaldırıp ela gözlerindeki renk cümbüşünü fark edince birden kestim. Uzaklaştırılıyordu.

Ölüm elini yanağıma götürdü, başparmağı çenemde geziniyordu, dokunuşu hem okşuyor hem de özür diliyordu. "Yağmur kontrolü mü?"

"Lütfen gitme." Kelimeler ben onları yakalayamadan ağızımdan kaçtı.

Kaçar kaçmaz onları geri çağırabilmeyi diledim. Kelimelerle aramızda oluşan potansiyel borç yüzünden değil -ki bu çok fazlaydı; kalması için duyduğum arzu muazzamdı ve bir ruh toplayıcısı olarak görevini göz ardı etmesini gerektirecekti. Ama kelimeleri geri çağırabilmeyi dilememin nedeni bu değildi. Hayır, yüzüne yayılan kalp kırıklığı yüzünden onları geri çekmek istedim.

Kalamazdı. Kalamayacağını biliyordum. Gözlerinin rengi böyle döndüğünde, ruhundan sorumlu olduğu biri hayatının kritik bir anındaydı. Muhtemelen ölümle sonuçlanacak bir an. Ruhu, ruhlar nereye gidiyorsa oraya göndermek için orada olması gerekiyordu.

"Git," diye fısıldadım.

Ölüm öne eğildi ve beni öptü. Yumuşak bir öpücüktü, hüzün, sırlar ve görev tadındaydı.

Sözünü kesti ve alnını benimkine yasladı. "Elimden geldiğince çabuk döneceğim."

Başımı salladım, gözlerimi kapattım.

Beni bir kez daha öptü. Dudaklarını dudaklarıma değdirdi. Sonra ortadan kayboldu.

- - -

Ölüm gittikten sonra, dizüstü bilgisayarımı hiç bitirmeden ya da başlamadan topladım.

-Ölümler Kulübü Forumları'ndaki yazım. Bu gece sorularımı en iyi şekilde nasıl ifade edeceğimi düşünüp sabah ofise gittiğimde bir başlık yazacağım.

Aşağı inerken, oturma odası ve mutfaktan geçip arka kapıya giderken ışıkları yakma zahmetine bile katlanmadım. Bu yolu o kadar çok yürüdüm ki artık körlemesine bile gidebilirdim. Kilidi açmak için anahtarımı kullandım.

Çift silindirli sürgü ve eve ilk geldiğimde n kapıya doğru yrdğmden çok farklı bir bahçeye adım attım.

Burada beni karşılayan hava ılık ve rahattı, yarım saatten az bir süre önce yaklaşan kış ısıldayan keskin Kasım rüzgârından eser yoktu. Güneş neredeyse batmak üzereydi ama ışığın az olduğu çoğu durumda hasarlı görüşümün üzerinde asılı kalan baskıcı körlük azalmıştı, yok olmamıştı ama daha az şiddetliydi. Gölgeler derindi ama her yeri kaplamıyordu ve uzaktaki kaleyi net bir şekilde seçebiliyordum.

Oraya ulaşmak için bir yürüyüş yaptım ve son kısmında yıldız ışığında yürüyordum. Ben yürürken yol boyunca aan ay sevdalısı çiçekler, ışıklarını yukarıdaki yıldızlara sunuyordu. Çok güzeldi. Bylyd.

Kelimenin tam anlamıyla büyülü. Caleb'ın evinin yanından dolansaydım, iki taraf ı komşularımızın itleriyle çevrili, tahmin edilebileceği gibi küçük bir arka bahçeye düşerdim. Ancak Caleb'ın arka kapısı, Kış Kraliçesi tarafından bağımsız statm verildiğinde arazimi ve kalemi tutmak için açılan katlanmış bir alana geçiş yolu görevi görüyordu. Peri şatosu kendini ölümlü gerçekliğe sıkıştırmıştı.

Bu yeni açılan alanı keşfetmek şok ediciydi ama ilk baştaki inançsızlığı atlattıktan sonra buranın evim olduğunu kabul etmiştim. Tam olarak Peri ya da ölümlüler diyarı değildi, ama her ikisinin de karmaşık bir rgsyd. Gözlerim sevdi, büyüm sevdi ve doğru hissettirdi.

Görünüşe göre diğer herkes de beğendi.

Benim dışımdaki mevcut sakinler arasında Rianna, Desmond, Bayan B ve bir bahçe cücesi vardı; hepsi de şato bana kazara miras kalmadan önce orada yaşamışlardı. Yeni sakinler ise eski ev sahibim Caleb ve diğer oda arkadaşımız Holly; iki hayalet; kendi başlarına taşınan ve burayı korumaya karar veren bir dizi gargoyle; ve Kış Kraliçesi'nin şövalyesi ve benim bazen - ama şu anda değil- sevgilim olan Falin Andrews'du. Oldukça dolu olmalıydı ama burası büyülü bir Peri şatosuydu ve gerektiğinde daha fazla oda yarattığını düşünmeye başlamıştım.

Hendeğin üstünden geçip portcullis'in altından geçtim ve ardından taş duvarların içindeki muhteşem bahçelerden birine girdim. Hâlâ bahçeleri tam olarak keşfetme fırsatım olmamıştı ama bu gece o gün olmayacaktı. Bahçeden hızla geçerek şatoya girdim ve insan seslerini takip ederek bir yemek salonuna ulaştım. şatonun içinde büyük bir ziyafet odası vardı.

Şato bir yerlerdeydi -bir keresinde tesadüfen girmiştim- ama bu oda daha dardı ve odanın tam ortasında sadece uzun bir masa vardı. Masanın hemen yanında, bir duvar boyunca uzanan devasa şöminede gürül gürül yanan ateş, şatonun dışındaki hava çok güzel olduğu için odayı rahatsız edici derecede sıcak ve kuru hale getirmeliydi ama bunun yerine oda sabit bir ideal sıcaklıkta kaldı. *Büyük*. Ateş ve masadaki servis tabaklarının arasına serpiştirilmiş yarım düzine şamdan odadaki tek ışıktı. Normalde biraz daha fazla ışığa ihtiyacım olurdu ama burada görebilmem için yeterliydi. Burası ölümlü gerçekliği ile peri büyüsünün bir karışımı olabilirdi ama burada çok fazla peri büyüsü vardı.

Holly, Caleb ve Bayan B masanın bir ucunda oturmuş, yemek yerken konuşuyor ve gülüyorlardı. Falin diğer uçta, elindeki akıllı telefon dışında tek başına oturuyordu. Masanın diğer ucundaki neşeli toplantıya katılmakla ilgilenmeyecek kadar meşgul görünüyordu.

Belki de öyleydi. Ama bundan şüpheliydim.

Falin Kış Kraliçesi'nin şövalyesi, uygulayıcısı, kanlı eliydi. Onun emirlerine tabiydi ve geçmişte ona kendi adına oldukça korkunç şeyler yaptırmıştı. Bu onu pek popüler yapmamıştı.

Ne yazık ki, bu kolayca istifa edilebilecek bir iş değildi.

Kraliçenin yeğeni onu zehirliyor, giderek delirmesine neden oluyordu, muhtemelen onunla pek de rahat olmayan tanışıklığımdan bu yana. Verdiği emirlerin çoğu bu artan deliliği yansıtıyordu. Neredeyse bir aydır ilaca maruz kalmadığı için artık daha iyi olduğu söylenmişti ama Falin'e verdiği son emirlerden birini, yani bana göz kulak olması için evimde yaşaması emrini hâlâ geri almamıştı. Bu yüzden, oyuncu arkadaşlarımdan çoğunun onaylamamasına rağmen, o da bizimle birlikte kalede yaşadı.

Sihirli bir kalenin, herkesin isterse birbirinden kaçabileceği kadar büyük olacağını düşünürsünüz ama kalenin başka planları vardı. Her gece aile usulü muazzam bir ziyafet veriyordu. Akşam saatlerinde mutfak ve kiler ortadan kayboluyor, şatoya getirdiğimiz ve odalarımızda sakladığımız normal, ölümlü yiyecekler bile ortadan kayboluyordu. Eğer şatodaysanız ve yemek yemek istiyorsanız ya masaya geliyordunuz ya da aç kalıyordunuz.

Falin bazı günler bir tabak hazırlayıp odasına götürecektik kadar uzun süre aşağı inerdi, ama çoğunlukla masanın uzak ucunda tek başına otururdu. Her zaman

İlkokul kafeteryasındaki masa ikilemi gibi, beni onunla mı yoksa diğer arkadaşlarımla mı oturacağımı seçmeye zorladı. Bugün seçim yapacak havada değildim. Uzun ve zor bir gün geçirmiştım. Bunu düşünmek zorunda kalmak istemiyordum.

Masanın etrafından dolaşarak Falin'in önündeki tabağı aldım. Tabağı alıp yürümeye devam etmek niyetindeydim ama kolumu yakalamadan önce tam bir adım bile atamamıştım. Bana kaşlarını çatı ama ben boşdaki elimle bileğini kavradım ve onu çekiştirdim. Şimdi, ben küçük bir kız değilim, botlarımla boyum rahatlıkla bir metreya ulaşır ama Falin daha uzun, daha geniş ve tamamen kaslıydı. Hayatım buna bağlı olsa bile onu hareket ettiremezdim ama tekrar çekiştirdiğimde ayağa kalktı. Bana en iyi ihtimalle şüpheli bir bakış attı ama onu masanın etrafına götürdüğümde beni takip etti. Holly'nin yanına oturdum, tabağını diğer tarafıma yerleştirdim.

"-bu yüzden bisiklet dedim," diyordu Holly ben otururken. Döndü ve arkamda duran sarı saçlı fae'yi tamamen görmezden gelirken bana dostça bir gülümseme sundu. "Ne düşünüyorsun, Al?"

"Motorlar hakkında mı?" Tabağımı, dışı çıtır çıtır olana kadar pişirilmiş ama solgun etinden ağız sulandıran sular sızan bir çeşit oyma kuşla doldurmak için öne doğru eğildim. "Ne olmuş bisikletlere?"

"Eve daha hızlı ulaşmak için. Bir bisiklet, katlanmış alanın dışında meydana gelen olaylara müdahale etmemiz için gereken süreyi kısaltacaktır."

"Doğru." Caleb önümden geçerken bir tabak ekmeği kabul ettim. "Ama bisikletle epey terlersin. Bir tür araç daha hızlı ve kullanışlı olmaz mıydı? "

Caleb başını salladı. "Evimden bahsetmiyorum bile, bir aracı kapıdan nasıl geçireceksiniz?"

"Bir ATV işe yarayabilir," dedi Falin sonunda otururken. "Gerçi onu kapıdan geçirmemiz ve bu tarafa geçtikten sonra tekerleklerini takmamız gerekebilir."

Masadaki diğerleri ona kaşlarını çatı ve bunun onların sohbetine katıldığı için mi yoksa aynı fikirde olmadıkları için mi olduğundan emin değildim.

"Bu işe yarayabilir," dedim ağız dolusu yemek arasında.

Bayan B başını salladı. "Bu şeyler çok gürültülü ve tekerlekleri yeri yırtıyor. Zavallı cücemizi fena halde kızdıracaksın."

Bulunması zor bahçe cücesi. Onun bir efsane olduğunu düşünmeye başlamıştım. Onunla hala tanışmamıştım.

"Bir bisiklet aldım," dedi Holly, çatalını bırakıp sandalyesinde arkasına yaslanarak. "Belki tüm bu özenle hazırlanmış ziyafetlerden kurtulmama yardımcı olur."

Güldüm ve başımı salladım. "Bu peri yemeği. Sihirli bir şekilde kaloriden yoksun olduğuna eminim."

"Biraz kalorisi olmalı," dedi Rianna kapıdan. "Aksi takdirde tıka basa yerken hepimiz açlıktan ölürüz. Ama görünüşe bakılırsa ölümlülerin yiyeceğinden çok daha fazlasını yiyebiliyoruz."

"O halde," dedi Holly, çatalını tekrar eline alarak, "biri bana şu Alman çikolatalı pastasından kalın bir dilim kessin."

Caleb ve Bayan B kıkırdadılar ama ben Rianna'ya odaklanmıştım. Odayı yavaşça geçti, hareket ederken ağır bir şekilde Desmond'a yaslandı. Onu daha önce ofiste gördüğümde olduğundan daha solgundu, hareketleri güçlkle yapıyordu. Sonunda karşımdaki sandalyeye ulaştığında minnettarlıkla içine çöktü. Desmond sanki oturduğu yerden yana doğru yığılmayacağından eminmiş gibi bir süre daha onun yanında telaşlandı ve sonra dönüp yanındaki sandalyeye tırmandı. Masada oturan kocaman siyah köpek hakkında yorum yapabilirdim, ama barghest aslında bir köpek değildi, bir fae'ydi ve aslında insan şeklinde bir formu vardı, gerçi onu sadece iki kez görmüştüm.

Hem kendisine hem de Desmond'a servis yaparken Rianna'nın hareketleri sert ve yavaştı ama ilerledikçe yumuşadı. Tabağı dolduğunda, hareketleri çok daha az zahmetli görünüyordu.

"Bana kaşlarını çatıyorsun," dedi masanın üzerindeki sürahidenden bir fincan doldururken.

Oops. "Sadece endişeliyim. Belki de gün doğumu ve gün batımı için Eternal Bloom'a gitmelisiniz."

Başını iki yana salladı. "Ben iyiyim. Geçiş sırasında biraz rahatsız edici ama etkisi çabuk geçiyor. Ayrıca, burada aptal kapılar yüzünden zaman kaybetme konusunda endişelenmeme gerek yok."

Bu kadarı doğruydı. Bloom'daki kapılar bazen her türlü önlem alınmış olsa bile insanları beklenenden saatler sonra ölümlü gerçekliğe geri gönderiyordu. Yine de, Faerie büyüsünün ölümlüler aleminde en zayıf olduğu zamanlar olan gün doğumu ve gün batımı Rianna için zordu. Bir Dönüşen olarak, Faerie'de tutsakken kaybettiği yüzyıllara dayanmak için Faerie'nin büyüsüne güveniyordu. Eğer gün batımı ya da gün doğumu sırasında ölümlüler diyarında yakalanırsa, tüm o yıllar onu yakalayacak ve yaşlandıracaktı.

Bir anda yüzlerce yılını aldı. Bir ölümlü buna dayanamazdı. Düzlemlerin tuhaf bir karışımı olan kale, bu geçiş anlarının onun için ölümcül olmasını engelliyordu ama yine de burada gün batımını ve gün doğumunu onun için yorucu hale getirecek kadar ölümlü dünya vardı.

"Ben iyiyim," dedi tekrar. "Neredeyse tam gücüme kavuştum bile. Şimdi bana bugün soruşturmanın nasıl gittiğini anlatır mısın?"

İnledim. "O kadar da ateşli değildi. Sonunda bir banka soygununda rehin alındım."

Etrafımdaki konuşmalar sessizleşti ve tüm gözlerin üzerime çevrildiğini hissedebiliyordum, özellikle de yanımdaki yarı casus, yarı koruyucu ve mesafe koyma çabalarına rağmen arkadaşım olan sessiz fae'nin.

"Belli ki bu olaydan sağ salim kurtulmuşum," dedim, gerçi son zamanlarda yürüyen cesetlerin artmasıyla bu belki de olması gerektiği kadar açık değildi.

"Başka bir banka soygunu mu?" Holly sorarak artan gerginliği bozdu, bunun için minnettarım. "Bu ne, bir hafta içinde üçüncü mü? Aynı üç kişi miydi? Bu sefer onları yakaladılar mı?"

"Uh ... sayılır?" Kesinlikle daha fazla banka soymayacaklardı. Ama Remy sadece dün gece kaybolmuştu. Üç soyguncu olsa da, önceki soygunlara karışmış olamazdı, değil mi? "Diğer iki soygundaki insanlar neye benziyordu?"

"Haberleri izlemiyor muydun?" Holly mükemmel çilek sarısı kaşlarından birini kaldırarak sordu.

Omuz silktim. "Çok fazla değil. Kalede elektrik yok ve ben de işle meşguldüm."

Caleb konuşmaya dahil olurken o da bana gönülsüzce başını salladı. "Soyguncuların hiçbiri maske takmıyordu ama sadece birinin kimliği belirlendi. Annabelle bilmem ne. Kocasını ilk soygundan birkaç gün önce kayıp ihbarında bulunmuş. Diğer kadın ve adamın kimlikleri henüz belirlenemedi ama medya resimlerini etrafa dağıtıyor."

Hah. Kulağa ürkütücü derecede benzer geliyordu. Etrafımdaki konuşmalar kaleye nasıl elektrik ve internet getirebileceğimiz konusuna kayarken, kapsama alanını araştırmak için aklıma bir not aldım. Falin'in bana baktığını fark ettiğimde hâlâ derin düşüncelere dalmış, düşüncesizce yemeğime saldırıyordum.

"Ne?" diye sordum. Yüzümü ona dönerek sordum.

Buz mavisi bakışları üzerimde gezindi, endişe ve sıcaklıkla doluydu. "Sen iyi misin?"

Bir elimi sallayarak hâlâ bütün ve zarar görmemiş bedenimi işaret ettim. Sanki sakladığım fiziksel olmayan acıların gerçeğini bulabilecekmiş gibi yüzümü inceledi.

"Ben iyiyim," dedim ve ciddiydim. Yaptığım şeyden hoşlanmamıştım. O canlı gibi görünen bedenlerin ipleri kesilmiş kuklalar gibi düştüklerini görmek muhtemelen beni düzenli olarak uyandıran diğer kâbuslara katılacaktı ama doğru şeyi yaptığım gerçeğinin arkasında durdum. Onlar zaten ölmüştü ve benim yaptıklarım başka kimsenin zarar görmemesi anlamına geliyordu.

Ama bu beni rahatsız ederdi.

Falin'in kaşları daha da çatıldı ve o daha fazla kurcalamadan konuyu değiştirdim. "Bir ruhu bedenler arasında taşıyabilen herhangi bir fae tanıyor musun?"

"Coleman gibi mi?"

Bunu düşündüm ve sonra başımı salladım. "Hayır, bir cesedi çaldığında yaptığı şey cesedin üzerinde çok fazla büyü ve glif bıraktı. Ve çaldığı cesetler hâlâ hayattaydı. Ben büyülü bir iz bırakmadan bir cesedin içine hayalet koyabilecek bir şey arıyorum." Remy'nin bedeninden çıkardığım dişi hayaleti ve onun tekrar bedene girmek için nasıl yalvardığını düşündüm. "Hayaletler işbirliği yapabilir ama sanırım çalınan bedene yerleşmek ve kontrolü ele geçirmek için başka birinin yardımına ihtiyaçları var."

"Alex, neler oluyor?" Rianna önündeki yemeği unutarak sordu. Coleman onu Peri'de esir tutan kişi olduğu için tepkisi anlamlıydı. Beden hırsızlığını kolaylaştırmak için onu kullanmıştı, bu yüzden ruhların bedenler arasında taşınması hakkında yaşayan diğer herkesten daha fazla şey biliyor olabilirdi. En azından benim erişebildiklerimden. Ölüm'le uzun uzun konuşma fırsatı bulana kadar bankada karşılaştıklarımı tekrar anlatmak istememiştim ama görünüşe göre fazla seçeneğim yoktu.

Hikâyeyi elimden geldiğince özetledim ve ayrıntılarımın çoğunu yürüyen cesetler hakkında bildiklerime odakladım. Falin sessizce dinliyordu, yüzündeki çatık kaşlar giderek kararıyordu. Rianna birkaç kez soru sormak için araya girdi ama sonunda başını sallıyordu.

"Bu kesinlikle büyücülüğe benziyor," dedi, sesi ince ve gergindi.

"Yani bu konuda bir şeyler biliyorsun?" En iyi arkadaşlarımdan birinin yasak büyü hakkında bilgi sahibi olduğunu duyunca sesim biraz fazla mı umutlu çıkmıştı?

"Eh, muhtemelen senden daha fazla değil," dedi, sesinde özür dileyen bir not vardı. "Coleman ölüm büyüsu kullandı, doğru, ama ruh çağırma değil. Bedenlerinin hâlâ canlı ve işlevsel olmasını istiyordu."

"Oh." Bu mantıklıydı. İçimi çektim. Denemeye değerdı.

Tekrar tabağıma odaklandım, yemeği yemekten çok itip kakıyordum. Tekrar başımı kaldırdığımda ruh toplayıcının şöminenin yanından beni izlediğini fark ettim. Ölüm'ün bu gece dönmesini beklemiyordum ama işte oradaydı, bekliyor ve Falin'in yanımda oturduğu yere dik dik bakıyordu. Yediğim yemeği yuttum ve dışarı çıktım. Rianna itiraz etmeye başladı ama Ölüm'ün ne kadar kalabileceğinden emin değildim. Erkek arkadaşınız her an çağırılabilirken, oyalanacak zaman yoktu.

Bölüm 8



PC bizi özel süit odamdaki oturma odasının kapısında karşıladı. Havlayarak selam verdi, arka ayakları üzerinde durdu, yalvarırcasına ön ayaklarını havaya kaldırdı. Ölüm'ün elini bıraktım ve bir an eğilip PC'nin başının tepesindeki beyaz saçları okşadım. Rianna'yla aramızda, o gece ayrılmadan önce ofise dönmezsem PC'yi eve götürüp odama kilitleyeceğine dair bir anlaşma vardı. Şatoda dolaşmayı çok isterdi ama hayvanların Peri yemeğine bağımlı olup olamayacağından emin değildik, bu yüzden işi şansa bırakmıyorduk.

Köpeğim sakinleştikten sonra doğruldum ve Ölüm'e döndüm. Ayak parmaklarımın üzerine kalktım ve onu öptüm. Hafif ve hızlı. Sadece bir selamlama. İkimizin de söylemediği bir "merhaba". Geri adım atmaya başladım ama o kollarını bana doladı ve beni göğsüne doğru çeken bir sarılmanın içine çekti. Beni bir süre sessizce öylece tuttu ve uzun zamandır ilk kez kendimi sıcak, tamamen güvende ve mutlu hissettim. Bu duygudan zevk aldım ve nefret ettim çünkü bunun uzun sürmeyeceğini biliyordum.

"Seni özledim." Kelimeleri saçlarıma doğru söyledi, beni hâlâ kendine yakın tutuyordu ve dünyanın geri kalanını bloke ediyordu.

"Beni daha bu öğleden sonra gördün." Bunun bir şaka olmasını istemiştim.

Kısa düştü. Geri çekildi, bana bakabilmek için beni kol mesafesinde tuttu.

"Daha erken gitmek istemedim."

"Biliyorum." Biliyordum. İlişkimiz karmaşıklığın tanımıydı. Burada olmak için tüm kuralları çiğniyordu. Diğer koleksiyoncular bana, eğer gerçekten önemsiyorsam onu göndermemi söyleyip duruyordu. Ruh toplayıcılar ve ölümlüler arasındaki ilişkiler yasaktı. Tehlikeliydi.

Ruh toplayıcılarından sorumlu varlık, ki ben ona Tamirci diyordum, Ölüm'ün bazı yeteneklerini elinden almıştı çünkü Ölüm iki kez

benimle özlerini değiş tokuş etti. Özleri değiş tokuş etme yeteneği, ruh toplayıcıların yorulduklarında ruhların bir sonraki gideceği yere geçebilmeleri için mantolarını devretmelerine izin vermek içindi. Yani, hala yaşayan bir ölümlü üzerinde değil, başka bir bedensiz ruh üzerinde kullanılması gerekiyordu. Normal şartlar altında yaşayanlar üzerinde kullanılamazdı ama ben bir planeweaver olduğum ve aynı anda birkaç düzleme dokunduğum için Ölüm bunu benim üzerimde kullanabildi. Hayatımı kurtarmıştı ve bu süreçte kendisi de en azından geçici olarak ölümlü olmuştu. Tamirci ile pazarlık yapmış ve henüz geri ödemediğim büyük bir borç almıştım, ancak Tamirci, Ölüm ölmeye hazır olduğunda bu yeteneği geri vermeyi kabul etmişti, böylece bir ruh toplayıcısı olarak sonsuzluğa mahkum edilmeyecekti.

Bu pazarlık, Mender'in ilişkimizi onayladığı anlamına gelmiyordu. Hâlâ birlikte olduğumuzu öğrenirse daha ne yapardı? Ölüm'ün yerini mi değiştirecekti?

Tüm yeteneklerini elinden alıp onu diğer ruhlarla birlikte göndermek mi? Bu benim en büyük korkularımdan biriydi. Ölüm'ün ziyaretleri arasındaki süre ne zaman çok uzasa, Ölüm'ün yoluna devam ettiğinden ve asla veda edemeyeceğimden ya da ne olduğunu bile bilemeyeceğimden endişelenirdim. Öylece ortadan kaybolurdu.

Karmaşık. Bu yetersiz bir ifadeydi.

"Kaçmak yok, unuttun mu?" Ölüm yüzümde ne gördüyse ona cevap olarak söyledi.

Gülümsemeye çalıştım ama gülümsemem çok uzakta, ulaşılamaz, söylemediğimiz, tartışmadığımız her şeyin altına gömülmüş gibi geldi. Kendime bile itiraf edemiyordum ama bizim için endişeleniyordum. O bunu hiç söylememişti ama gözlerinden onun da endişeli olduğunu görebiliyordum. Bu gerçek hazır olduğumdan daha fazla canımı yaktı. O her zaman kendinden emin biriydi. Duygularından çok emin olan. "Seni seviyorum" demekten korkmayan.

Orada daha fazla duramazdım, onun sıcak gözlerine bakıp hem sevgi hem de endişe görüyordum. İlk içgüdüüm uzaklaşmak, odayı geçmek ve başka bir řeye -herhangi bir řeye- odaklanmaktı. Ama o haklıydı. Bu iře ilk başladığımızda kaçmayacağıma söz vermiştim. Bu sözü bozarsam, geri çekilirsem, bizden vazgeçmiş olurum. Bu bir sečenek değildi. Bu yüzden ona doğru bir adım attım, kollarımı omuzlarına doğru kaydırdım ve dudaklarımı dudaklarına bastırdım.

Öpücük yumuşak ve hüznü başlandı, sonra büyüdü, muhtaç hale geldi, vücutlarımız aramızda dolaşan kaotik duygu girdabını yansıtırken özlem ve aciliyetle doldu. Zaman kısaydı. Uzaklara çağrılabilirdi. Ama o şimdi buradaydı. Gerçek, sıcak ve şu an için benim. Ellerim onunkilerden aşağı

kaydı.

Göğsünde, gömleğinin altında hâlâ saklı olan kasların izini sürdüm. Beline ulaştığımda, avuçlarımın altında daha fazla ten hissetmek için endişelenerek gömleğin eteklerini yukarı ittim. Parmaklarımı bronzlaşmış göğsündeki ince siyah tüylerin arasında gezdirmek için.

Gömleğini kafasına geçirecek kadar uzun süre ara verdi. Sonra ağzı tekrar benimkine kapandı. Elleri kıcıma kaydı ve beni kaldırdı. Bacaklarımı kalçalarına dolayarak, vücudumu artık çok sert olan bir kısmının üzerine çekerek buna mecbur kaldım. İnledi ve bizi en yakın duvara doğru yürüterek sırtımı duvara yasladı. Arkamdaki soğuk taş ile önümden içime sızan Ölüm'ün sıcaklığı arasında sıkışmıştım.

"Benim bir yatağım var, biliyorsun" derken nefes nefese ağzından ayrıldım. "Bana öyle söyledin. Senin de bir duvarın var."

Eğildi, ama parmağımı dudaklarına bastırarak onu sadece bir santim ötede durdurdu.

"Bütün kale benim."

Parmağımı hareket ettirdim, aramızdaki mesafe kapandı, böylece "Öyle" cevabı doğrudan dudaklarıma mırıldanıldı.

Elleri belime doğru ilerledi, kazağımın altından kayarak yukarıya, karnıma, kaburgalarımın doğru ilerlerken tenimin gerilmesine ve karıncalanmasına neden oldu, ta ki başparmağı sütyenimin altından geçip göğsümü okşayana kadar. İçime çektim, ona karşı kıpırdandım. Daha fazlasına ihtiyacım vardı.

"Üzerimizde çok fazla kıyafet var." Bir göğsümü avuçlayabilmek için sütyenimi açtığında sözlerim daha çok bir inilti olarak çıktı. Yine de anlamış görünüyordu, kot pantolonunun düğmesine saldırmadan önce kazağımdan kurtulabileceğim kadar geri çekildi.

Oturma odasından yatak odama kadar, çırılçıplak yatağıma yuvarlanana kadar, atılmış kıyafetlerden oluşan bir iz bıraktık. Ölüm'ün üstüne atladım, onu uzunlamasına içime aldım, hareketlerim yavaş ama ritmikti, altımda onu izlemekten zevk alıyordum, vücudumun her seğirmesine karşılık veriyordu. Ay ışığı pencereden içeri süzülüyor, ikimizi de yumuşak bir ışıkla yıkıyordu. Parmakları kalçalarımı sürüklüyor, ritmimi değiştirmeye çalışıyordu ama o altımda oturana kadar direndim.

"Bana işkence etmeye çalışıyorsun," dedi meme ucumu ağzına alıp sertçe çekerek.

İnledim, ritmim bozuldu ve Ölüm bu fırsatı bizi ters çevirmek için kullandı. Sözlerine rağmen, acele etmedi ama hızının yavaş yavaş artmasına izin verdi. İkimiz de çığlıklar atarak ve nefes nefese boşalana kadar onunla itiş kakış karşılaştım.

"Bu oldu. Bunu kesinlikle daha sık yapmalıyız," dedim, bir elim hâlâ siyah saçlarına dolanmıştı. Orgazm sonrası bacaklarımı henüz hissedemiyordum ama muhtemelen hâlâ poposunun arkasında kilitliydim.

Güldü, derin ve erkeksi sesi doymuş bedenimin üzerinde yuvarlanıyordu. Sonra beni öptü, ancak ikimiz de hala nefes nefese olduğumuz için hemen ayrılmak zorunda kaldık.

"Seni seviyorum," dedi ve ikimizi de yan yatırarak şekilde döndürdü.

Birbirimizin kollarında rahat bir pozisyon bulmak için sadece biraz kıpırdanmak gerekti. İlk kucaklaşmamızdan beri birbirimize uymuştuk. Tekrar normal nefes almaya başlayana kadar birbirimize sarılarak öylece yattık. Hem büyük seks sonrası hem de uzun bir günün ardından duygusal olarak bitkin düşmüştüm, ama Ölüm'ü bir daha ne zaman göreceğimi bilmiyordum, bu yüzden cevaplama gereken soruları ona sormayı erteleyemedim, bu konuşma seks sonrası yaşadığımız memnun edici vızıltıyı öldürecek olsa bile.

"Konuşmamız gerek."

Ölüm'ün kolları etrafımda hafifçe gerildi. "Bir kadının bunu söylemesinin asla iyiye işaret olmadığını duymuştum."

Yüzünü görebilmek için bir dirseğimin üzerinde yükseldim. "*Bu* konuşma değil." Yine de bir noktada ilişkimiz ve aramızda asılı kalan tüm cevaplanmamış sorular hakkında konuşmamız gerekecekti.

Bunlar gerçekten çok iyi seks yapmamızı etkileyebilirdi ama eğer bu bir ilişkiyse ve sadece bir anını ayırabildiği bir seks görüşmesi değilse, bu konuşmayı yapmamız gerekiyordu. Ama bu gece değil. "Davamla ilgili."

Ölüm bir şey söylemedi ama ortadan da kaybolmadı, ben de bunu olumlu bir işaret olarak aldım.

"Bir hayalet başka birinin bedenine nasıl girer?"

"Büyü tabii ki," dedi ve ben ona ters ters bakınca omuz silkti. "Hey, soruyu sen sordun. Cevap verdiğim için benden nefret etme."

"Peki, tamam. Cesetlerde hiç büyü izi hissetmedim. Hayaletler içeride nasıl kalıyordu? Ve cesetleri nasıl hareket ettiriyorlardı? Beden öldükten sonra ruhların bedenlerin içinde kaldığını gördüm. Sıkışıp kalmışlardı. Bedenin etrafta dolaşmasını sağlayamıyorlar."

Ölüm o kadar uzun süre sessiz kaldı ki cevap vereceğini sanmıyordum. Sonunda şöyle dedi: "Büyünün çoğu ruhlar üzerindeydi, kabuklar üzerinde değil. Bunu görebiliyordum. Geri kalanına gelince..." Başını iki yana salladı. "Daha önce hiç karşılaşmadım.

Ruhlar ve bedenler genellikle uyum içinde çalışır, ancak bu ... Ruhlar

cesetlerin iyiliğine karşılık vermeden. Bu sürdürülemez bir durumdu."

Şaşkınlıkla göz kırptım. Bu şimdiye kadar söylediği en açık ve bilgilendirici şeylerden biri olabilirdi. Genelde bir kedi kadar anlaşılmaz ve belirsizdi. Söylediklerini düşündüm, gördüklerime uydurmaya çalıştım.

"Yani hem şoför hem de cesetler için bir batarya," dedim, her şeyden çok sesli düşünüyordum. Nasıl yapıldığını açıklamıyordu ama bana sahip olduğumdan daha fazlasını veriyordu. Ayrıca içimde sıkılaştıran bir düğümü de hafifletti. Cesetlerin ölü olduğunu bilmeme rağmen, anlayamadığım bir şekilde canlı bir şeyi öldürüp öldürmediğime dair rahatsız edici bir soru vardı. Ama eğer bedenlere pilotluk yapmak hayaletleri tüketiyorsa, zamanla ruhu da yok ederdi. "Onları kimin yaptığını biliyor musun? Hayaletlerin nereden geldiğini?"

Ölüm başını iki yana salladı, kaşları çatılmıştı.

Farklı bir şey denedim. "Cesetlerden biri, Remy, soygundan bir gün önce ölmüş olmalı. Nerede olduğunu biliyor musun? Ruhu toplandı mı, yoksa hâlâ dışarıda mı?"

"Onu ben almadım. Diğerlerini? Ruhlarımız hakkında konuşmak gibi bir alışkanlığımız yok ama ..."

Ama bu vaka bir tuhaftı ve onların da bilmediğinden şüpheleniyordu.

"Bugün bankaya hayaletler için mi geldiniz yoksa ... ?" Bunu biliyordum.

soru yasak bir konunun sınırındaydı. Koleksiyoncuların görebileceği olasılık çizgilerini biliyor olmam, Ölüm'ün bunları benimle tartışmasına izin verildiği anlamına gelmiyordu.

Uzun bir süre yüzümü inceledi ve ben de iç çektim.

"Pek de iyi bir yastık sohbeti sayılmaz, ha? Çok fazla pratik yaptığımı söyleyemem." Bu sözler bir barış teklifiydi, hem kendim için bir şaka hem de onun için bir pas.

Gülümsedi ve burnuma bir öpücük kondurdu. "Büyüleyici olmaktan asla vazgeçmiyorsun." Sonra gülümsemesi bir parça soldu ve şöyle dedi: "Hayır, biz hayaletler için orada değildik. Bir insan öldüğünde, bizim öngörebileceğimiz bir yolu kalmaz. Oradaydık çünkü o odadaki neredeyse her ruhun geleceğin olası bir çizgisinde ya da diğerinde ölme olasılığı vardı. Hiç kimsenin ölmeme ihtimali neredeyse yok denecek kadar azdı. Ama siz her zaman joker kartsınız."

Yutkundum. Demek eylemlerim insanları kurtarmıştı. Bankadaki o çok hızlı anlarda onu doğru okumuştum. Ama bu aynı zamanda daha fazla kuralı çiğnediği anlamına da geliyordu. Ruh toplayıcılar yaşayanlara müdahale edemezdi ama benim aracılığım ile etmişti. Önemsiz bir olasılığın gerçekleşmesine yardım etmişti.

Bankadaki insanları kurtarmak istediği için mi? Ya da benim olasılık çizgilerimi göremediği için benim de ölüp ölmeyeceğimi bilmediği için mi?

Bu yüzden koleksiyoncular ve ölümlüler arasındaki ilişkiler yasaklanmıştı. Sevgiğin kişiyi kurtarmaya çalışırsın.

"Düşünceleriniz için bir peni," diye mırıldandı.

"Adın ne senin?" Bu soruyu sormak istememiştim. Ağzımdan kaçırverdi.

Çok basit bir şeydi. Bir isim. Ama bilmiyordum ve bu da içimi kemiren cevapsız sorulardan biriydi. Adını bile bilmiyorsam onu gerçekten tanıyabilir miydim?

"Alex ..." Kaşlarını çatıyordu.

Ben de kaşlarımı çattım. "Bu benim adım."

Bu gece o kadar açık sözlüydü ki, belki de ... diye düşündüm. Ama hayır.

İçimi çektim ve sonuncusunun geçmesi için konuyu değiştirdim. "Seninle iletişim kurmamın bir yolu var mı? Sana hiçbir şekilde ulaşamamak çok zor ve sanırım arkadaşın, en sevdiği kulübe çok fazla gidersem sonunda inadına beni toplayabilir."

Başını salladı, gözlerindeki hüznün derinleşiyordu. Ruhuma bağlı bir büyü vardı ve bu büyü sayesinde hem beni bulabiliyor hem de ciddi şekilde yaralandığımda haberdar olabiliyordu. Bunu daha yeni itiraf etmişti ama yıllar önce bağlamıştı. Ama onu aramamın, onu görmek istediğimi bildirmemin bir yolu yoktu. Ya da sadece görmek istediğimi. Bu berbat bir şeydi.

Ölüm beni alnımdan hafifçe öptü. "Uyumalısın. Geç oldu." Haklıydı ve ben çok yorgundum. Ama . . .

"Daha fazla uğramaya çalışacağım," dedi, eli omurgamı hafifçe okşayarak.

Ona hayır demeliydim. Ona, bu riski alamayacak kadar çok değer verdiğimi söylemek istedim. Ama onun bedenine daha sıkı sarılırken tek söylediğim, "Bu iyi olurdu," oldu. "Uyandığımda hâlâ burada olacak mısın?"

"Muhtemelen hayır, ama kalabildiğim kadar kalacağım."

Bu da en fazla umabileceğim şeydi. Gözlerimi kapattım ve kokusunu içime çektim, o hâlâ buradayken vücudunun bana verdiği hissin tadını çıkarmaya odaklandım. Kollarında rahat ve güvendedim, uykunun beni bulması uzun sürmedi.

- - -

Bilinmeyen bir süre sonra uyandım, çıplak vücudumda ürpertiler vardı. Yanımdaki yastık hâlâ belli belirsiz sıcaktı. Ölüm kısa süre önce gitmiş olmalıydı, beni saran sıcaklığının yokluğu beni uyandırmıştı. Yakında döneceğini ummak istiyordum ama dönmeyeceğini biliyordum. Bitkin düşmüştüm ve bir saatten fazla uyuduğumdan şüpheliydim. Battaniyenin altına girip tekrar uyumayı düşündüm ama yatak çok soğuk ve boş geliyordu ve gerçekten bir duşa ihtiyacım vardı.

Kendimi yataktan dışarı sürükleyerek hızlı ama sıcak bir duş aldım, buklelerimi fırçalama zahmetine bile girmedim. Ya Bayan B ya da şatonun kendisi her gece benim için pijama hazırlama cüretini gösteriyordu - hangisinin ya da hangi olasılığın daha tuhaf olduğundan emin değildim ama bu noktada buna alışmışım. Yatağımdaki kalın yorganın altına girmeden önce ipeksi şortumu ve ince bluzumu çektim. Gözlerimi kapatır kapatmaz tekrar uykuya daldım.

Bölüm 9



IJim Morrison'ın insanların siz yabancıyken tuhaf olduğunu ilan etmesine uyandım ve kafamın karışması birkaç dakika sürdü - ve iki satır daha sesin telefonumdan geldiğini fark ettim. Roy yine zil seslerimle oynamış olmalıydı, bu da şarkının kime atandığı hakkında hiçbir fikrim olmadığı anlamına geliyordu. Yatağın kenarına yuvarlandım ve komodinin üzerinde el yordamıyla ilerledim. Parmaklarım telefonumun sert plastiğine takıldı ve onu kendime doğru çektim.

"Merhaba," dedim, sesim uykudan ağırlaşmıştı ve sırtüstü yatarken gözlerim yaşarmıştı. Saçlarım duştan dolayı hâlâ nemliydi. Birinin araması için çok erken olduğu belliydi.

"Craft? Neden kapını açmıyorsun?"

Briar'ın sesi uykunun yapışkan kalıntılarının kaçmasına neden oldu. Sarsılarak doğruldum, ayaklarım bir an sonra yere çarptı.

"Ben, uh . . ." Orada değil miydin? Ama arabam neredeyse yarım düzine başka arabayla birlikte dışarıdaydı. *Lanet olsun*. Caleb evi, kapımıza biri gelirse uyarı alacağımız şekilde korumamış mıydı?

Şifonyerimin üzerinde duran küçük cam küreye baktım. Neşeli bir sarı renkte parlıyordu, bu da birinin eski kiralık odamın merdivenlerini tırmandığını gösteriyordu. Yani teknik olarak koğuşlar görevini yapmıştı ama beni uyandırmadığı kesindi.

"Bana bir dakika ver," dedim, çoktan odamdan dışarı fırlamıştım.

Cevap beklemedim ama kale koridorlarını koşarak geçerken bağlantıyı kestim. Ön bahçeye ulaştığımda, Holly'nin bir gece önce yemekte tartıştığı bisikleti gördüm. Hiç tereddüt etmeden üzerine atladım, ama sonra bahçede sallanarak garip bir an geçirdim.

Bisiklete *nasıl* binildiğini hatırlamak için - yıllar geçmişti - ve benden en az bir baş kısa olan Holly'ye göre ayarlanmış olması gerçeğiyle başa çıkmak için.

Pedalların üzerinde durdum, gidonun üzerinde kamburlaştım ve bisiklet doğruldu, hızlandı. Pedalların üzerindeki plastik çıkıntılar çıplak ayaklarımı ısıırıyordu ama bisiklet patikada hızla ilerliyordu. Üzerimdeki gökyüzü şafak öncesinin puslu ışığıyla parlıyor, uzaklarda renk çizgileri görünür hale geliyordu. Başka yerlerde olsa kötü gözlerim için yeterli ışık olmazdı ama burada patikada kalmama yetiyordu.

Caleb'in evinin arka kapısına rekor sürede ulaştım ama yine de çok uzun sürüyordu. Yuvarlanmayı durdurmadan önce bisikletten atladım ve mutfığa, oturma odasına ve ardından eski daireme giden iç merdivenlere koştum.

Kapıyı açmamın neden beş dakikadan fazla sürdüğünü nasıl açıklayacaktım?

Ön kapıyı açmadan önce bir kalp atışı kadar durakladım ve açtığımda nefes nefese kalmamak için derin bir nefes çektim. Bunun pek faydası olmadı. Kapıyı açtım.

"Briar," dedim, yüzüme bir gülümseme yerleştirmeye zorlayarak, çoğunlukla dişlerimin arasından mümkün olduğunca fazla hava emebilmek için.

Briar Darque verandamın parmaklıklarına yaslanmış, kollarını ya sabırsızlıktan ya da Kasım ayının acı, şafak öncesi rüzgârında daha fazla ısınmak için göğsünün üzerinde kavuşturmuştu. O rüzgâr şimdi açık olan kapımdan içeri girdi, saç çizgimde boncuklanan teri soğuttu ve keşke bir ceket almayı akıl etseydim dedirtti. Ya da gerçek kıyafetler.

"Girin," dedim, kenara çekilerek.

Briar bana baktı, çıplak ayaklarımı, mevsime uygun olmayan kaşkorse-ve-şort pijamalarımı ve dünkü aktivitelerimden dolayı hala dağınık olan saçlarımı ve bisiklet sürüşümden dolayı ıslak ve rüzgarlı bir şekilde uyuduğumu gördü.

Nabzım kulaklarımda atıyordu ve nefesimi kontrol altına almaya çalışırken göğsümün kabardığını fark edip etmediğini merak ediyordum. Kapıdan içeri bir başka keskin esinti girdi ve ben ürperdim, açıkta kalan tenimde tüylerim diken diken oldu.

"Şimdi kapıyı kapatacağım, eğer içeri girmeyecekseniz ..."

Briar parmaklıkları itti ve içeri girdi. Kapıyı minnetle kapattım ve soğuk sabahı dışarıda bıraktım. Küçük odayı taradı, buraya son gelişinden bu yana pek bir değişiklik olmamıştı. Başlangıçta fazla ya da güzel mobilyalarım yoktu ve şato mobilyalıydı, bu yüzden her şeyi bırakmıştım.

büyük eşyalar burada. Kimse çekmeceleri açmaya başlamadığı sürece burası hâlâ yaşanmış bir yer gibi görünüyordu.

Briar'ın bakışları yatağa takıldı - hâlâ mükemmel bir şekilde yapılmış, kırışmamış yatağa. Kaşları kalktı ve tekrar bana dönerek görünüşümü inceledi.

"Neden bu kadar uzun sürdü?"

"I . . ." Bocaladım. En azından burada uyumadığımı tahmin etmişti ama kapıyı açmadan önce üzerimi değiştirmek ya da duş almak için zaman ayırdığımı iddia edemezdim. Giyinmek için zaman ayırmadan kaleden aceleyle çıkmama neden olan paniğe sessizce lanet okudum.

Arkamdaki, evin geri kalanına açılan kapı açıldığında tereddütüm bir an için fazla uzun sürmüştü.

Briar'ın duruşu değişti, eli paltosunun içine girerken ağırlığı ayaklarının arasında kayıyordu. Falin odaya girdiğinde döndüm.

Gülümsedi ama kapıyı arkasından kapatmadı ve eli belindeki Glock kılıfının yanında gezindi. Bu oldukça açıktı çünkü silahı ve kılıfı dışında giydiği tek şey bir çift solmuş kot pantolundu. Ayakkabısı yoktu ve solgun göğsünü örten bir tişörtü de yoktu. Uzun saçları dağınık ve hafif karışık, yataktan yeni kalkmış gibi görünüyordu ve ben de öyle göründüğüm için Briar'ın ne düşündüğünü ancak tahmin edebiliyordum.

İniltimi bastırmak için dişlerimi sıktım ve dışarı çıkması için yüzümün iletişim kurmasını sağlamaya çalıştım.

Ya fark etmedi ya da ifadelerim üzerinde ciddi bir şekilde çalışmam gerekiyordu çünkü gülümsemeye devam etti ve "Çok ani çıktın. Misafiriniz kim?"

Gözlerimi devirdim ama tekrar Briar'a baktım. Elini göğsündeki palaska içinde sakladığı güçlü büyü şişelerinden çekmişti ama duruşu hâlâ harekete geçmeye ve gerekirse savaşımaya hazır olduğunu gösteriyordu. Uyumadan yatağıma incelediği zamanki kaşları daha da kalkıktı, ki bunun mümkün olduğunu fark etmemiştim.

"Göze hoş görüldüğü kesin ama diğerine ne oldu?" diye sordu, bakışları adamın sergilediği gergin kasların üzerinde geziniyordu.

Evet, Falin'le yattığımı sanıyordu. İçimi çektim ama onu düzeltmedim. Önemli değildi ve kapıya ulaşmamın neden bu kadar uzun sürdüğüne dair makul bir neden sunuyordu.

"MCIB'den Özel Dedektif Briar Darque, FIB'den Baş Özel Ajan Falin Andrews ile tanışın," dedim tanıştırma amacıyla, elimi aralarında sallayarak. Sonra yatağıma doğru yürüdüm ve artık pek de mükemmel olmayan yorganın üzerine bağdaş kurarak oturmak için bacaklarımı yukarı çektim.

Briar'ın Falin'e bakışı hiç hoşuma gitmemişti, sanki onu daha da az giysiyle görmeyi umursamıyormuş gibi bir hali vardı ve hala o hafif agresif duruşunu koruyordu. Ama aslında onunla yatmadığım için bunu umursamak bana düşmezdi, bu yüzden fark etmemeye çalıştım.

Falin'in Briar'ı değerlendirmesi çok daha işle ilgiliydi. Büyüyü hissedemediği için Briar'ın tepeden tırnağa ne kadar silahlı olduğunu tam olarak bilemiyordu ama elini kılıfından çekmeden ve kapıdan dışarı adımını atmadan önce onun duruşunu ve kıyafetini ve resmi unvanını inceledi, sonunda alt katın kapısını arkasından kapattı ve odanın içine doğru yürüdü. Teorik olarak ikisi de iyi adamlar için çalışıyordu. Şimdilik bu onun için yeterli görünüyordu.

Benden yaklaşık bir adım ötede, yatağın yanındaki komodinin yanında durdu.

Yanımdaki yatağa uzanmadığı için rahatlamıştım, çünkü bu garip olurdu ve Briar'ın birlikte uyuduğumuzu varsaymaya devam etmesine izin vermeyi planladığımı düşünürsek, bunu halletmenin iyi bir yolu olmazdı.

"Sizin için ne yapabilirim?" Dikkatimi tekrar Briar'a vererek sordum.

"Giyinmek ister misin?" Gözlerini kasıtlı olarak benim Pijama.

Aşağıya baktım. Kaşkorse inceydi ve tipik olarak boş olan evin termostatını sonuna kadar kısmış olmamız ve ön kapının içeriye biraz soğuk hava alması nedeniyle üşüdüğüm açıktı. Sorun şu ki, bu dairede artık hiç kıyafet yoktu.

Kollarımı göğsümde kavuşturdum ama omuz silktim. "Saat dokuzda açtığımızda seninle ofisimde buluşabiliriz."

"O kadar beklemek isteseydim, sabahın köründe kapına dayanmazdım," dedi bana kaşlarını çatarak.

Harika.

"Beni tutukluyor musunuz?" Çünkü eğer durum buysa, bu gerçekten berbat olacaktı çünkü artık dairede bir ceketim bile yoktu - muhtemelen düzeltmem gereken bir sorun. Ama eğer beni tutuklamayı planlıyorsa

önce giyinmem için bana bir şans verecek kadar kibar olurdu. Ayrıca, bu garip saldırı bir tutuklama için biraz fazla gayri resmi görünüyordu.

"Henüz değil," dedi, beni biraz rahatlatmak için. "Ama git giyin. Bunun altına bir şey giymediğini görebiliyorum. Senin hakkında o kadar çok şey bilmeme gerek yok Craft." Falin'e döndü. "Ve etrafta Yunan mermer heykeli gibi dikilmesen hiç fena olmazdı."

Ağzının bir kenarı küçük, eğlenceli bir gülümsemeye dönüştü ama odanın öbür ucuna, şifonyerime doğru yürüdü. Kahretsin, ne düşünüyordu? Ayağa fırlamaya başladım ama sonra duraksadım. Ne yapsaydım, çekmeceyi açamayacağını mı bağırsaydım? Bu daha da fazla dikkat çekerdı. Belki de tüm kıyafetlerimin yıkandığını iddia edebilirim? Ama bu bir yalan olurdu ve kelimeleri telaffuz edemezdım.

Falin üst çekmeceyi açtı, bir şeylerle uğraşır gibi göründü ve sonra küçük bir giysi yığınını çıkardı. Ağzımı açmamaya çalıştım. O çekmeceler boştu. Onları kendim boşaltmıştım.

Bu da elindeki giysi yığınının, yani onun için bir gömlek ve benimkilerden birine çok benzeyen bir kıyafetin saf cazibe olması gerektiği anlamına geliyordu.

Bana döndü, dudaklarında muzip bir gülümseme vardı ve yataktan kalkmama yardım etmek için elini uzattı. Başka ne yapacağımı bilemediğimden aptalca elini tuttum. Falin kişisel cazibeler konusunda iyiydi ama üzerinde çalışacak benzer bir hammadde olmadan kalıcı nesneler yapma konusunda pek iyi değildi ve o çekmecede kelimenin tam anlamıyla *hiçbir şey* yoktu. O giysi yığınını alıp başka bir odaya gitmem ve onları giymem mümkün değildi. Yine de beni ayağa kaldırmasına izin verdim.

Mutfağının diğer tarafındaki küçük banyoma doğru bir el salladı. "Önden buyurun," dedi başka bir gülümsemeyle.

Ona kaşlarımı çatarak baktım ama Falin peşimden gelirken o yöne doğru ilerledim.

Briar gözlerini devirdi. "Şimdiden pişmanlık duyuyorum. Acele et, bütün sabah bekleyemem."

Banyo kapısı arkamızdan tamamen kapanmadan önce, yüzüğümdeki ham sihri bileziğimdeki küçük bir gizlilik tılsımına yönlendirdim. Etrafımda ses geçirmez bir mahremiyet balonu oluştu. Tılsımı kendim yapmıştım, bu yüzden mahremiyet balonu küçüktü. Gerçekten küçük. Hem Falin'in hem de benim onun tarafından tamamen kaplanabilmemiz için, çok büyük bir

Nefes aldığımızda göğüslerimiz birbirine değecekti ama o küçük alanın içindeki büyüün kendisi sağladı.

"Ne düşünüyorsun?" Nefesimi tutarak fısıldadım. Büyünün içinde fısıldamak gerekli değildi ama ihtiyatlı görünüyordu.

Falin omuz silkti. Elleri artık boştu, kapı kapanır kapanmaz göz alıcı giysi yığını ortadan kaybolmuştu. "Küçük şeyler için işbirliği yapmanın senin için daha iyi görüneceğini düşünüyordum. Tabii OMIH ve MCIB'ye kendi özel alanınızın içinde bir Peri kalesi varken nasıl ortaya çıktığını açıklamak istemiyorsanız."

Evet, bu yapılacaklar listemde üst sıralarda değildi. Hâlâ elimden geldiğince insan gibi davranmaya çalışıyordum.

"Hesaba katmayı unuttuğum şey, şafağa ne kadar yakın olduğumuz," dedi, sanki tavandan yükselen güneşi görebilecekmiş gibi yukarı bakarak.

Kaşlarımı çatarak bakışlarını takip ettim. "Büyüler şafakta bozulur, değil mi? Ama o an çoktan geçti. Peri büyüü şimdiye kadar dünyaya geri dönmüş olmalıydı."

Kaşları çatıldı ve yüzümü inceledi, sanki açıkça vermediğim bir tür tanıma arıyormuş gibi.

"Ne?" Tısladım.

"Peri büyüünün gelgitlerini hala hissedemiyorsun, değil mi?"

Cevap vermedim ve bu yeterli bir cevap olmalıydı, çünkü dudakları sıkı bir çizgi halinde sıkıştı. Hayatımın büyük bir bölümünü, babamın ben daha doğmadan önce bana yaptığı bir büyüyle mühürlenmiş fae doğamla geçirmiştım. Mühür aylar önceki Kanlı Ay'dan beri parçalanıyordu ve teorik olarak Güz Ekinoksu gecesi tamamen sökülüp atılmıştı ama yeni keşfettiğim doğamın benim için hâlâ işe yaramayan birkaç parçası vardı. Birincisi cazibe. Ve görünüşe göre, ortamdaki Peri büyülerini algılamak.

"Tam olarak dünyaya geri döndüğünü söyleyemem," dedi Falin ve başını salladı. "Eğer şimdi bir büyü örersem, nispeten zayıf olacaktır. Onu daha sonra güçlendirmem gerekecek."

"Yap hadi. Zaten çok uzun süredir buradayız."

Başını salladı ve elleri belime doğru kalktı. Falin'in bana dokunmasıyla hiçbir ilgisi olmayan bir elektrik çarptı içime. Bir parça suçluluk duygusu da bu tepkiye eşit oranda eşlik etti. Yüzüme yansıtılamaya çalışarak gözlerimi kaçırdım ama cildimin gerginleşmesi beni ele verdi.

Fark ettiyse bile belli etmeyecek kadar iyiydi. Onun yerine diz çöktü ve ellerini kalçalarımın üzerinde gezdirdi. Garip bir şekilde iş gibi ve aynı zamanda samimiydi. Ve gerçekten çok ama çok garipti. Elleri hareket ettikçe ipek şortum koyulaşüyor ve uzuyordu. Elleri dizlerime, oradan da baldırlarıma doğru kaydı ve o hareket ettikçe tereyağı yumuşaklığındaki siyah deri bacaklarımdan aşağıya doğru süzüldü, ta ki sahip olduğum her şeyden daha güzel bir pantolon giyene kadar.

Ayağa kalktı ve tulumumun alt kenarını kaldırdı, malzemenin neyden yapıldığını test ediyormuş gibi parmaklarının arasında ovuşturdu. Sonra ellerini omuzlarıma koydu ve yavaşça kollarımda gezdirdi. Kaşkorsenin ince askıları şişiyor, kalınlaşıyor, parmaklarını takip edecek şekilde büyüyor ama aynı zamanda üzerimde kaşkorse değil de mor bir V yaka kazak olana kadar tişörtten aşağıya doğru dalgalanıyordu. Döndüm ve aynaya baktım. Sık sık giydiğim bir kazağa benziyordu ama pantolon gibi, sahip olduğum her şeyden daha yumuşak ve daha kaliteliydi. Kıyafet de üzerime daha iyi oturmuştu, sanki boyanmış gibi her kıvrımı sarıyordu, ki bir bakıma öyle de olmuştu.

"Güzel," dedim kazağın kolunu parmaklarken. O kadar yumuşaktı ki, bir çeşit kaşmir karışımı olmalıydı.

Arkamı döndüğümde Falin'in üzerinde tipik oxford düğme-up'ına benzeyen bir şey vardı. Ayakkabıları da vardı. Ki bu çok iyi bir fikirdi.

"Sormaktan nefret ediyorum ama eğer onunla bir yere gitmemi istiyorsa..." Çıplak ayağımı kaldırdım.

Falin başını salladı. "Giydiğin azıcık malzemeyi benim kadar esnetmek bile yeterince zordu. Botlarını sıfırdan yeniden yapsaydım, asla tutmazlardı." Uzandı ve taktığım kolyeyi kaldırdı. "Bukalemun tılsımın kıyafetlerini korumana yardımcı oluyor gibi görünüyor ama botları deneyecek kadar güvenmiyorum. Ve tabii ki standart cazibe uyarıları: Demirden uzak durun, planeweaving büyünüzün onu varoluştan çıkarmasına izin vermeyin ve gün batımından önce gerçek kıyafetler giyin, yoksa kendinizi aniden yine yarı giyinik bulursunuz."

Başımı salladım. "Oraya geri dönsek iyi olacak."

"Bir şey daha var." Uzandı ve bir elini saçlarımda gezdirdi. Bukleler düğümlenmiş, rüzgârda savrulmuş dağınıklıktan kurtulup boynumdan aşağı hafifçe sekti.

"Tamam, işte bu öğrenmem gereken bir numara," dedim aynaya bakarak. Bu sadece bir cazibeydi, biliyordum ama düğümlerden kurtulmuş gibi hissediyordum. Bir duş daha almam, düğümleri çözmek için bir saat uğraşmam ve biraz

buklelerimin bu kadar güzel görünmesini sağlamak için şekillendirici ürünler. Bu kesinlikle cephaneliğime eklemem gereken bir numaraydı.

Çıplak ayaklarım dışında, şimdi tamamen şık görünüyorduk. Ses geçirmez balonu serbest bırakarak gizlilik tılsımının büyüsünü geri çektim ve Falin'i banyodan dışarı çıkardım.

Briar küçük dairedeki tek sandalyeye, benim bar tabureme el koymuştu ve kısa barın üzerine birkaç sayfa kâğıtla birlikte bir dosya yaymıştı. Odaya geri döndüğümüzde başını kaldırdı, sonra dikkatle saatine baktı ama yorum yapmadı. Bunun yerine kâğıtları toplayıp tekrar dosyanın içine karıştırdı.

"Ee," dedim bir kez daha yatağıma oturarak. "Neden bu kadar erken geldiğini bana söyleyecek misin?"

"Ayakkabın yok mu?" diye sordu, ayaklarıma bakarak.

Oyalanıyor muydu? Neler oluyordu? İçeri dalmıştı ama bana söylemek istediği şeyi söylememek için nedenler bulmaya devam ediyor gibiydi.

"Burada değiller," dedim, ki bu doğrudu. Aşağıda da değillerdi ama bunu bilmesine gerek yoktu. Kaşlarını çattı, hâlâ çıplak ayaklarıma bakıyordu.

"Ayakkabıya ihtiyacım var mı, Briar? Bir yere mi gidiyorum?"

İçini çekti ve başını salladı. Söyleyeceği şeyi kabul etmek istemiyormuş gibi ağzını sertçe birbirine yapıştırdı ama sonunda, "Bu davayı çözmek için yardımınıza ihtiyacım olacağını duydum. Seni işe almak için buradayım."

Bölüm 10



Briar'a baktı. Tüm bu birikim ve ... "Beni işe almak mı istiyorsunuz? Ve reddettiğimden değil, ama sana bunu söyleyen 'iyi otorite' tam olarak kim? davayı çözmek için bana ihtiyacınız var mı?"

Briar hâlâ acı bir şey yutmuş gibi görünüyordu. "Ortağım." "Onu tanıyor muyum?" Bir ortağı *olduğunu* bile bilmiyordum. Ben onun tek kadınlı bir kış tekmeleme makinesiydi.

"O". Ve hayır, onunla hiç tanışmadın. MCIB'nin harika önsezi cadıları olduğunu söylediğimi hatırlıyor musun? O en iyilerden biri. Kehanetler rüyalarına musallat olduğunda ve uyandığında yardımınıza ihtiyacım olacağına dair saçmaladığında, sizi uyandırmak için kışımı kaldırıp buraya geliyorum."

Şimdi yüzümü buruşturma sırası bendeydi. Bir önsezi cadısının kehanetlerinde ortaya çıkmanız nadiren iyi bir şeydi. Gördükleri gelecek genellikle taşla yazılırdı. Birçok wyrd yeteneğiyle yaşamak zor sayılırdı; büyü cadıyı kullandığı kadar kullanıyordu da ama kehanet özellikle güçlü bir yükü - çoğu önsezi cadısı yetişkinliğe ulaşmadan delirirdi.

"Bu kehanet neyi içeriyordu?" Gerçekten bilmek istediğimden emin olmadığım için sordum.

Briar omuz silkti. "Bana söylediği tek şey bu." Yüzümdeki ifade şüpheciliğimi ele vermiş olmalı ki sözlerine şöyle devam etti: "Otuz iki yaşında ve hâlâ akıllı başında. Kehanetlerinden mümkün olan en iyi sonucu çıkarmanın bir yolunu buldu, bu yüzden onu sorgulamıyorum. Bana bilmem gerekeni söylüyor ve ben de onu daha fazlası için zorlamıyorum. Eğer bu davayı çözeceksem seninle çalışmam gerekiyor, o yüzden çalışacağım." Elindeki dosyadan bir sayfa çekti. "Sihirsel Eğilimli İnsanlar Örgütü'nden hangi kartları ve sertifikaları taşıdığına bakılmaksızın, sanırım ikimiz de senin

tam olarak insan değil. Bu nedenle, borç konusunda yanlış anlaşılmalara olmamasını sağlamak için bir kiralama sözleşmesi hazırladım."

İten içe ürperdim ama kağıdı bana uzattığında kabul ettim.

Falın bir adım daha yaklaştı ve omzumun üzerinden belgeyi okudu. Onu durdurmadım. Konu Kış Kraliçesi olduğunda sadakati her zaman net olmasa da, genellikle benim çıkarlarımı düşünen bir arkadaştı. Muhtemelen beni tehlikeye atabilecek her şeye dikkat çekerdi.

Belgeyi dikkatle okudum ama bariz bir şekilde olağandışı bir şey yoktu. Sözleşme beni Briar'la ya da bağımsız olarak davada çalıştığım tüm saatleri kapsayacak cömert bir günlük ücretle işe alacaktı. İş kabul edersem, dava sırasında yapılan herhangi bir büyü, paylaşılan bilgi veya yaralanma için ek bir tazminat beklemeden, belirtilen ücret karşılığında davada çalışmayı kabul etmiş olacaktım. Bu son kısım tam olarak güven verici değildi, ama genel olarak, belge sadece birinin kışını korumanın ve manipülatif bir fae'den borç almaktan kaçınmanın bir yoluydu. Akılcıydı - ihtiyacım olursa diye bir kopyasını saklamalıydım.

Anlaşmayı bozan ve imzalamamı engelleyecek tek bir satır vardı. Sayfayı çevirdim ve Briar'a doğru tuttum. "Şu satırda 'Yüklenici, davayla ilgili her türlü bilgiyi en uygun zamanda açıklamayı kabul eder' yazıyor. Bu benim için işe yaramayacak."

Briar'ın çenesinin üstündeki bir kas şişti ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Dava sırasında benden bir şeyler saklamayı planladığını açıkça itiraf mı ediyorsun?"

"Hayır." Şey, evet. Beni işe alsa bile bankada gördüğüm her şeyi ona anlatamazdım, en azından ruh toplayıcılarla ilgili olanları. Onların sırlarını saklamak için yemin etmişim. "Sana söyleyemeyeceğim bazı şeyler olabilir. Anlatabileceğim her şeyi paylaşacağım."

Bakışları derimi kemiklerimden ayırmalıydı. Bakışlarına karşılık vermek için kendimi zorladım ama bu çaba gerektirdi. Bir süre sonra gözlerini devirdi ama bu bakışlarını azaltmadı.

"Muhtemelen imzalamadan önce sana önseziden bahsetmemeliydim. Beni zor durumda bıraktığını biliyorsun." Ayağa kalktı ve sözleşmeyi benden kaptı. "Herhangi biri ve hepsi" kelimelerinin üzerini çizdi ve bana geri vermeden önce değişikliği parafladı. "Daha iyi mi?"

Bir kez daha okudum ve sonra Falin'e baktım. Küçük bir baş sallamasıyla gözden kaçırdığım herhangi bir bağlayıcı boşluğu fark etmediğini anladım. Değişikliği ben de parafladım, sonra da imzaladım.

Büyülü bir yemin değildi ama yine de bağlayıcı bir sözleşmeydi ve adımı yazarken anlaşmanın içime işlediğini hissedebilecek kadar Fae'ydim. Bu rahatsız ediciydi.

"Yani bu, bankadaki soygunculardan gölgeleri kaldırmamı istediğin anlamına mı geliyor?" Sözleşmeyi uzatarak sordum.

"Üzerinde çalışıyorum. Ne yazık ki sen hâlâ NCPD'nin baş şüphelisisin. Aklanana ya da biz sana özel bir izin koparana kadar o cesetlerin yanına bile yaklaşamazsın." Briar sersemlemiş parmaklarımın arasından sözleşmeyi aldı ve dosyasına yerleştirdi. "Evrak işleri aradan çıktığına göre, dün karakolda neyi atladığını söyle bana. Derrick şimdiden bir ipucu bulduğunu söyledi."

Bunun olacağını tahmin etmeliydim. Ne yazık ki, ona daha fazlasını söyleyemedim.

Elimdeki diğer her şey ya tahmindir ya da ruh toplayıcılarla ilgiliydi. Peki elimde ne ipucu vardı?

Takip tılsımı.

"Remy'yi bir tılsım kullanarak bankaya kadar takip ettiğimi ama bedeninde gezinen ruhun aslında onun olmadığını söylediğim zamanı hatırlıyor musun?"

Briar başını salladı.

"Büyüyü takip ederken bir düzensizlik vardı. Bir noktada iz iki farklı yöne ayrıldı. O anda odağın kirlendiğini düşündüm." Nefes aldım, çünkü bundan sonraki kısmı daha önce yüksek sesle söylememiştim. "Şimdi, diğer iz Remy'nin ruhuna mı gidiyor diye merak ediyorum; muhtemelen başka birinin bedeninde, eğer model tutarsa."

Briar bir an bana baktı. "Bir ruhu takip edebiliyor musun?"

"Belki mi? Bilmiyorum. Bildiğim kadarıyla hiç denenmedi." Dün gece yaptığım araştırmada doğrulanabilir bir vakaya rastlamamıştım. İnsanlar her zaman kişisel nesnelerle hayalet çağırmaya çalıştı, ancak aktif olmayan profillerde ayrıntı içermeyen bazı övünme gönderileri dışında, bir tanesini izlemeye çalışan insanlardan tek bir söz bulamadım. Ya bu yapılamıyordu ya da hiç kimse başarılı olamamıştı. "Ya da belki de odak noktası gerçekten kirlenmiştir ve tılsım beni müşterimin bir tanıdığına götürecektir." Omuz silktilim. "Bugün kontrol etmeyi planlıyordum."

"Bir ipucuna benziyor." Briar sandalyesinden kalktı. "Eşyalarını toplu. Ben sürüyorum."

"Hayır," dedim, ayağa kalkmadan.

Döndü, kaşlarını kaldırdı. "Sorun nedir, Craft?"

Falin'e bakmamak için bilinçli bir çaba sarf ettim. Sorun o değildi ve eğer ona bakarsam öyle olduğunu düşünecekti. Mesele onun cazibesi ve bunun altında hala az çok yüceltilmiş bir iç çamaşırı içinde olduğum gerçeği. Ayrıca ne sürdüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu ama son seferinde içinde o kadar çok metal olan bir Hummer'dı ki fiziksel olarak midem bulandı. Eğer şimdi içine girersem, göz alıcı kıyafetimin hiç şansı kalmazdı.

"Sorun şu ki onun başka sorumlulukları da var," dedi Falin hiç duraksamadan. "Onu uyandırdın, bu da köpeğinin gezdirilmediği ya da beslenmediği anlamına geliyor. Bu sabah müşterilerle randevusu olup olmadığını bir kez bile sormadın. Ve bu takip tılsımının üzerinde olup olmadığını bile sormadın." Bana baktı ve ben de başımı salladım. Hâlâ şatodaydı. Tekrar Briar'a döndü. "Muhtemelen şehirde olmanın tek nedeni bu dava, ama Alex'in tek önceliği bu değil."

Falin'e bakakaldım. Tamam, evet, arkamı kollamıştı.

Briar ters ters baktı. "Morgda dört ceset var ve Remy'nin hayaletinin başka bir cesedi yönlendirdiği teorisi doğruysa, dışarıda daha fazla ceset var demektir."

Şimdi ayağa kalktım ve Falin cevap vermeden önce ona elimi uzattım. Gösterişli giysiler içindeki şövalye rolünü takdir ediyordum ama bu özel savaşta tek başıma mücadele edebilirdim.

"Beni işe aldınız. Bu dava üzerinde çalışıyorum ve elimden gelenin en iyisini yapmayı planlıyorum ama o haklı, benim de başka sorumluluklarım var. Ayrıca, eğer hala o çelik canavar SUV'u kullanıyorsan, seninle gelemem."

Bu son kısım onu açıkça hazırlıksız yakalamıştı ve koyu renk gözleri anlayışla parıldamadan önce bir anlık kafa karışıklığının titrettiğini gördüm.

"Çok fazla demir mi?" diye sordu ve başımı salladığımda küçük bir *hmmm* sesi çıkararak, "Bunu hiç düşünmemiştim. Bu benim için biraz alışma süreci gerektirebilir. Daha önce hiç insan olmayan biriyle çalışmamıştım."

Ve işte yine içim cız etti.

"Bir saat içinde ofisimde buluşabiliriz," dedim, sonra daha iyi düşündüm. "Aslında Merkez Karakol'da buluşmalıyız. Takip

Charm, Remy'nin cesedini morgdan alacak ve o iz yüzünden dikkatimizin dağılmasını istemeyiz. Ama o arabayla bana bir buçuk saat ver."

Bundan pek memnun görünmese de başıyla onayladı ve bir süre sonra ben hazırlanmaya odaklanabileyim diye kendini dışarı attı. Bu iyi bir şeydi; Holly'nin bisikletiyle bile zorlanacaktım, ki muhtemelen onu geri vermem gerekiyordu. Kesinlikle kendime ait bir bisiklete ihtiyacım olacaktı. Ama önce kaleye dönüp gerçek kıyafetlerimi giymem gerekiyordu.

- - -

Yaklaşık iki saat sonra Merkez Karakolu'nun önünde duruyordum. Üzerimdeki kıyafetler, atmak zorunda kaldığım göz alıcı kıyafetler kadar güzel değildi ama en azından dökme demir kapıya çok yaklaşırsam yok olmayacaklardı. Geldiğimde Briar beni bekliyordu, bu şaşırtıcı değildi ve şimdi ikimiz de sıkılı yumruğumdan sarkan küçük çantaya bakıyorduk.

"Ne demek çalışmıyor?" diye sordu, hem bana hem de tılsıma ters ters bakarak.

"İşe yarıyor -beni morgdaki cesede doğru çekiyor- ama dün bulduğu diğer iz kayıp." Tılsıma kaşlarımı çatarak baktım ve büyü algılama yeteneğimle uzanıp onu inceledim. Orijinal tılsım uzun süreli kullanım için tasarlanmadığından, bu sabah kaleden ayrılmadan önce Rianna'ya yeniden şarj ettirmiştim ama bu işleyişinde bir değişiklik yaratmamış olmalıydı. Büyünün kendisi dünkü gibi hissettiriyordu ama beni kesinlikle tek bir yöne, bodruma ve Remy'nin cesedine doğru çekiyordu.

Tam bir daire çizdim, sanki bir patıkayı bu şekilde daha iyi bulabilirmişim gibi tılsımı dışarıda tuttum. Hiçbir şeyi değiştirmedim. Başımı salladım.

"Ya artık izlenecek başka bir şey kalmadı" -bu da toplayıcıların Remy'nin ruhunu çoktan bulup topladığı anlamına gelir- "ya da koğuşların arkasında."

Briar, "Ya da garip bir sihirli tesadüftü," dedi.

Olasılığı kabul ederek başımı salladım. "Şimdi ne olacak?"

"Senin benim liderim olman gerekiyordu Craft," dedi Briar. Başını kaldırıp baktı, sanki güneşin etrafını çevreleyen tepenin üzerinde gezinirkenki konumuna göre zamanı değerlendiriyordu.

binalar. Sonra her iki avucunu da gözlerine bastırđı ve bir süre sonra avuçlarını yüzünde gezdirdi. Yorgun görünüyordu, ki bu mantıklıydı. Şafaktan hemen önce evime gelmişti ve işe alım evraklarını da ondan önce hazırlamıştı. Eğer ortağı söylediği gibi önsezisinden "uyandıysa", muhtemelen gece yarısı olmuştu.

"Kahve ister misin?" Sokağın aşağısındaki küçük bir kafeyi işaret ederek sordum.

"İstasyonun içinde kahve var."

"Central Precinct" mi? Daha önce içmiştim. Güven bana, kahve değil."

Bana kaşlarını çatdı ama istasyonun kapıları ile caddenin aşağısındaki kahve dükkânı arasında gidip geldi. Sonunda omuz silkti.

"Kahve. Tabii, neden olmasın?"

Kaldırımda sessizce yürüdük. Kahve dükkânında ben kahvemi sade istedim; o ise fındıklı ve kremalı. Dükkânın önündeki yuvarlak masalardan birine doğru adım attığımda başını salladı ve beni köşedeki en son masaya götürdü. Uzak duvara dayalı sandalyeye oturdu, bu ona hem kapıyı hem de kafedeki diğer müşterileri izlemek için en iyi bakış açısını veriyordu. Aynı zamanda her ikisine de sırtımı dönüyordum ki bu durumdan hiç hoşnut değildim. Sırtım yan duvara gelecek şekilde sandalyemi çevirdim. Masaya yan oturduğumda Briar bana eğlenerek gülümsedi ama yorum yapmadı.

Kahvelerimizi yudumlarken sessizlik içinde oturuyorduk. Biz içeri girdiğimizde kahve dükkânının müşterileri yavaş yavaş gelmeye başlamıştı ama biz yerimize oturduktan kısa bir süre sonra sabah telaşı başladı. Etrafımızdaki masalar hızla doldu ve boş koltuk arayan hayal kırıklığına uğramış müşteriler dükkânın içinde dolaştı, bazıları yakında masalarını terk edebileceklerini düşündükleri insanların etrafında dolaştı. Hiçbiri bizim etrafımızda dolaşmadı. Aslında herkes bizim masamızdan kaçıyor gibiydi. *Köşedeki ağır silahlı, deri giysili kadına bakmamaya çalışıyorum* ama başaramıyorum şeklinde değil, bakışları doğal olarak Briar'dan ve çevresinden kayıyor gibiydi.

"Bu tılsımları her zaman aktif mi tutuyorsun?" Briar'a dönerek sordum. Uzaklara bakma tılsımının aktif olduğunu hissedebiliyordum ama görünüşe göre kapsama alanının içindeydim çünkü ona odaklanmakta bir sorun yaşamadım.

Briar omuz silkti. "Genellikle toplum içinde olduğumda." "Hiç fark edilmek istemez misin? Göze çarpmak?"

"Birinin dikkatini çekmek istersem, suratına gerçekten büyük bir silah dayarım." Briar kahvesini bıraktı. "Ne yapıyoruz Craft? Kız kıza sohbet etmek ya da sonsuza dek en iyi arkadaş olmak ilgimi çekmiyor."

"Böyle bir tehlike olduğunu sanmıyorum," dedim ve kahvemden bir yudum daha aldım.

Bir an bana baktı ve sonra yüzünde bir gülümseme belirdi. "Senden hoşlanıyorum Craft. Ayakkabılar, çantalar ya da kız arkadaşların konuştuğu şeyler hakkında dedikodu yapacak değilim."

"En iyi kız arkadaşlarımla sık sık cesetler hakkında tartışırım."

Briar kahvesinde boğulacakmış gibi görünüyordu. Omuz silkтім.

"En iyi kız arkadaşlarım arasında bir adli tabip, bir savcı ve bir mezar cadısı var." En iyi erkek arkadaşlarım ise bir ruh koleksiyoncusu ve bir suikastçıydı. Kulağa hastalıklı bir grupmuşuz gibi geliyor, değil mi?

Briar güldü ve kahve fincanını sahte bir selamla havaya kaldırdı. "Senden hoşlanmamın bir nedeni olduğunu biliyordum. Şimdi davaya dönelim. Derrick cesetlere ulaşmanız konusunda ilerleme kaydediyor. Bu iş o kadar bürokratik bir hal aldı ki bir hediye bile olabilir ama o gölgelerle konuşmamız gerekiyor."

Derrick, gizemli ortak. Görünüşe göre Derrick evrak işlerini yaparken, kadın da kış tekmeleme işini yapıyordu.

Sabahki iş kalabalığının bir parçası olamayacak kadar rahat giyinmiş iki kadının, parlak desenli çantalarını omuzlarına kaldırarak ve kot pantolonlarıyla giydikleri topuklu ayakkabılarını sıkıntıyla fayans zemine vurarak masa aramalarını izledim.

"Polis Annabelle McNabb ve Remy Hollens arasında herhangi bir ortak nokta buldu mu?" Ben sordum.

Briar bir kaşını kaldırdı. "Soygunculardan birinin daha kim olduğunu bulmuşsun. Çünkü görüşmemiz sırasında bunu bilmiyordun."

"Dünkü banka soygununun bir çılgınlığın parçası olduğunu ben de bilmiyordum. Dün gece ev arkadaşlarımdan biri bundan bahsetti ve ben de internette ne kadar az şey bulabildiğime baktım." Artık boş olan kahve fincanımı yere bıraktım ve yeniden doldurmaya değip değmeyeceğini düşündüm. Sıra kapıya dayanmıştı, muhtemelen değmezdi. "Annabelle ve Remy arasında ortak bir nokta var mı, yok mu? Yoksa bugünümü bu ikisi hakkında bulabildiğim her türlü geçmişi araştırarak mı geçirmeliyim, ki siz ve polis muhtemelen çoktan başlamışsınızdır?"

"Bir futbol annesi ve bir üniversite birinci sınıf öğrencisi mi? Hayır, son duyduğumda ikisinin de banka soyduktan sonra ölmüş olmaları dışında onları birbirine bağlayan hiçbir şey yoktu. Birbirlerine yakın bir yerde yaşamıyor, çalışmıyor ya da alışveriş yapmıyorlardı. Trende karşılaşan yabancılar gibi bir ilişkileri olması mümkün ama yollarının nerede kesiştiğini tespit edemiyoruz."

Bu da tam olarak korktuğum şeydi.

Briar başıyla bileğimi işaret etti, hâlâ takip tılsımını takıyordum. "İkinci bir iz bulduğunda, şehrin hangi bölgesine doğru gitmeni istediğini daralttın mı?"

"Şehirde değil. Nekros'un kuzeydoğusundaki vahşi doğaya doğru çekiyordu." Ve Nekros tamamen katlanmış bir alanın içinde olduğu için, vahşi alanlar hiçbir zaman tam olarak haritalanmamıştı.

"Katlanmış alanın dışında bir yere doğru çekilmediğinden emin misiniz?"

Omuz silktim. "Çıkış yoluna doğru gidiyor gibi görünmüyordu." Ve herkesin bildiği kadarıyla, kapı görevi gören iki otoyol dışında, vahşi doğada katlanmış alandan tutarlı bir çıkış yolu yoktu.

Briar başka bir soru sormaya başlamıştı ki telefonu çaldı. Telefonu çıkarıp ekrana baktı ve dudaklarına bir gülümseme yayıldı. Ayağa kalktı ve elindeki boş bardağı odanın on beş metre ötesindeki çöp kutusuna fırlattı. Fincan kenarlara bile değmeden dar açıklıktan geçti.

"Eşyalarını topla Craft," dedi ve kapıya doğru yürüdü.

"Nereye gidiyoruz?" Çöp kutusuna doğru koşarken arkasından seslendim - onun yaptığı atışı yapmam mümkün değildi ve boş bir bardakla birinin kafasına vurduğum için özür dilemek istemiyordum.

"Görünüşe göre bürokrasi sandığım kadar kötü değilmiş. Bebek bakıcılarınız olacak, ama birkaç gölge yetiştirmek için izniniz var. Hadi gidip ölü insanlarla konuşalım."

Bölüm 11



Briar beni morgda bebek bakıcıları olacağı konusunda uyarmıştı ama artık odada bir parti düzenleyecek kadar insan vardı. Briar ve benim dışımda, Davadan sorumlu dedektifler oldukları için John ve Jenson, cesetlere doğrudan göz kulak olduğu için Tamara ve yardımcılarından biri ve morg kapısında duran ve çok rahatsız görünen iki üniformalı memur da bize katılmıştı. Tüm cesetlerin çıkarılmasına karar verilmişti, böylece çemberimi düşürmek ya da gerekirse kurbanlar arasındaki hikayeleri doğrulamak için yeni bir ritüel başlatmak zorunda kalmayacaktım. Morg küçük değildi ama sedyeler üzerinde dört ceset ve etraflarında sekiz canlı insan olacak şekilde de inşa edilmemişti. Küçük bir düzenleme yapmamız gerekti ve çemberimi çizirken çok dikkatli olmam gerekecekti; yaşayan insanlardan hiçbirini benimle birlikte çemberin içine hapsedmeden tüm cesetlerin sığıdığından emin olmak için.

Tüm bu durumun en rahatsız edici yanı, tüm grubun ne kadar sessiz olduğuydu. Yedi bakış bana kilitlenmişken mumlu tebeşirimi yerde sürükledim, ışıkların vızıltısı ve hava temizleyicilerin uğultusu dışında oda sessizdi. Onları görmezden gelmeye çalıştım ama gözlerini bedenimde hissedebiliyordum. Grup içinde dostça görünen tek kişi Tamara'ydı. Diğer herkes kesinlikle dostça değildi. Briar sabırsız görünüyordu. İki üniformalı memur biraz korkmuş ve belki biraz da midesi bulanmış görünüyordu. Bunun gölgeleri kaldırmak üzere olduğum için mi yoksa cesetlerin oldukça olgunlaşmış olmasından mı kaynaklandığından emin değildim. Jenson, ağzını ve burnunu kapattığı mendilinin etrafından bana kaşlarını çatarken kesinlikle dostça davranmıyordu.

John, bu ritüel için bana doğrultulmuş iki video kameradan birinin yanında tek başına duruyordu. Elinde not defteri vardı, kalemi sıkıca kavramıştı.

diğer elinde tutuyordu. Kesinlikle düzeltilmesi gereken bıyıklarının altındaki ağzını göremiyordum ama yanaklarının aşağıya doğru çekilmesinden kaşlarını çatmış olduğunu anlayabiliyordum.

Çemberimi tamamladığımda önce Briar'a başımı salladım, sonra da John'a döndüm.

"Ben hazırım. Kiminle başlamalıyım?"

"Muhtemelen hepsini yükselteceksiniz," dedi, ki bu bir cevap değildi.

En iyi kararımı vermeme izin verildiğine inanmayı seçtim ve önce Remy'ye döndüm. Bir ritüel için dört renk çok fazlaydı. Yapabilirdim ama beni tükettirdi. En çok yatırım yaptığım ve en çok cevap istediğim kişiydi.

Taylor'dan daha fazla zamanımı almayı planlamıyordum - sonuçta bu ritüel artık Briar tarafından satın alınmış ve ödenmişti

-Ama onun için daha fazla bilgi bulabilseydim, onu rahatlatacak bir şey bulabilseydim, bulurdum.

Parmağımdaki yüzükte depolanan enerjiye dokunarak çizdiğim çemberi harekete geçirdim. Benimle yaşayan insanların geri kalanı arasında bir bariyer oluştu. Büyülü bariyer aynı zamanda morgdaki diğer cesetlerden gelen mezar özü akışını da durdurdu, ancak benimle birlikte çemberin içinde sıkışmış dört ceset varken, bu pek rahatlama sağlamadı.

Taşıdığım diğer çeşitli faydacı tılsımlarla birlikte, aksi takdirde zihinsel kalkanlarımı acımasızca hırpalayan mezar özünü köreltmeye yardımcı olan dış kalkanları içeren tılsım bileziğini çıkardım. Dış kalkanlar iner inmez, çemberin içine hapsolmuş bedenlerden gelen mezar özünün tüm saldırısı ruhumu çevreleyen zihinsel duvara çarptı. Zihnimi çevreleyen bariyer olarak hayal ettiğim canlı sarmaşıklara çarptı. Onları sıyırdım, mezar özünün içeri girmesine izin verdim, soğuk bedenime hücum ederken direnmedim, kendi canlı sıcaklığımla savaştım. Acıttı ama beklenmedik bir şekilde değil. Daha çok eski bir yaranın harekete geçmesi gibiydi.

Rüzgâr etrafımda hızlandı, saçlarımı omuzlarıma savurdu ve sedyeleri örten çarşafları karıştırdı. Cesetleri görmek için parmak künyelerini kontrol etmeme ya da çarşafları geri çekmeme gerek yoktu. İkisinin kadın, birinin de yaşlı bir adam olduğunu hissedebiliyordum, bu yüzden sonuncusu, genç bir erkek, Remy olmalıydı. Büyümle uzandım ve içimdeki ısının çarşafla kaplı bedene akmasına izin verdim. Büyüm ve canlı ısım bedenim içinden akarak geride kalan tüm küçük anıları birbirine bağladı ve onları ölüm anında olduğu adamın fiziksel bir temsili haline getirdi.

Yetişkinliğin eşiğindeki genę bir ocuk, vücudunu örten çarşafın arasından doğrulup oturdu. Benim için katı olsa da, başkası için bir hologram kadar önemsizdi, sadece bymle bir arada tutulan bir anılar koleksiyonuydu. Remy göründüğünde kapının yanındaki memurlardan biri kulağa hoş gelmeyen bir şeyler mırıldandı ve kapı gıcırdadı, memurun ayakkabıları hızla geçerken muşambaya sürtündü. Ben kanla başa çıkamazdım; diğer insanlar da gölgelerle başa çıkamazdı. Ama Remy fena biri değildi. Renk ve cisim olarak biraz hayalet gibi görünmesi bir yana, niversite çağında sağlıklı bir ocuk gibi görünüyordu. Kesinlikle çok daha kötü durumda gölgeler yetiştirmiştim.

Sedyedeki cesede muhtemelen çoktan otopsi yapılmış olmasına ve üzerinde çarşaftan başka bir şey olmamasına rağmen, Remy'nin beliren görüntüsü tam olarak ölüm anında onu yakalayan son hatırasındaki gibiydi. Siyah saçlarının üzerine üzerinde niversitenin simgesi olan bir şapka takmıştı. Futbol forması lisesinin renklerini taşıyordu ve çok sevilmiş görünüyordu. Banka soygunu sırasında giydiği forma olduğunu hayal meyal hatırlıyordum. Gerçek forma muhtemelen bir kanıt dolabındaydı; bu ise orijinalinin bir anısıydı. Kot pantolonu yıpranmıştı, sağ dizinde yıpranmaya başlayan bir delik vardı. Gmleğinde belirgin bir ölüm nedeni yoktu, ama vücudunda da yoktu, bu yüzden bu çok şaşırtıcı değildi.

"Adın ne senin?" Gölgeye sordum, bilmediğim için değil, bu resmi bir görüşme olduğu için kaydediliyordu. Gölgelerin pek çok sınırlaması vardı ve ben de yıllardır polisle çalışıyordum, bu yüzden kayda olabildiğince düzgün bir şekilde geçirmeye çalıştım.

"Remy Hollens."

John'a döndüm. Hafifçe başını sallayarak gölgenin yeterince yüksek olduğunu belirtti. Tekrar Remy'ye odaklandım.

"Bana nasıl öldüğünü söyleyebilir misin?"

"Biraz para kazanmak için bir araştırmanın parçası olmaya gönüllü oldum. Taylor'ı almadan önce birkaç saatim vardı, bu yüzden araştırmacıyla buluşmayı planladım. Bazı evrakları doldurduktan sonra bana başlayacağını ve bir dairenin ortasında kıpırdamadan oturmam gerektiğini söyledi. Bir süre ilahi okudu, bana bir şeyler içirdi ve sonra ..." Gölge kayboldu.

"Peki sonra ne olacak?" Gölge başka bir şey söylemeyince Briar sordu.

"Ve sonra öldü. Ya da belki bayıldı ve sonra öldü," dedim ama kaşlarımı çatıyordum.

Genellikle bir gölge bu şekilde sona erdiğinde, bunun nedeni bir koleksiyoncunun ruhlarını bedenlerinden çekip çıkarmış olmasıydı. Ruh ayrıldıktan sonra, bedensel işlevleri öldüklerini anlamaya tam olarak yetişmemiş olsa bile, kişinin hayatındaki kayıt düğmesi dururdu. Ama Ölüm bana Remy'nin ruhunu toplamadığını söylemişti ve bunu söyleme şekli bana diğer koleksiyoncuların da toplamadığını düşündürdü.

Bir ruh ölümle birlikte bedenden çıkmaz. Eğer bir toplayıcı gelmezse, ruh ölü bedene yapışıp kalır, kabuğun içinde hapsolür, beden çürüyüp giderken anıları hâlâ kayıttadır. Böyle bir kaderi tecrübe etmiş gölgelerle konuşmuştum. Hikayeleri pek hoş değildi. Peki Remy'nin ruhu bedeninden nasıl çıkmıştı?

"Burada bir sorun var. Hepimiz bu çocuğun bir banka soygunu sırasında öldüğünü gördük.

Sihirli bir çemberin içinde oturmak değil," dedi Jenson mendilinin etrafında.

"O zaten ölmüştü." İnsanlara bunu söylerken kendimi bozuk plak gibi hissetmeye başlamıştım. "Remy, Old Dunbar Road'daki First Bank of Nekros'a hiç gittin mi?"

Gölge hiç tereddüt etmedi. "Hayır."

Arkamda birden fazla dehşet çılgılığı vardı ve Tamara bile bir gölgenin nasıl yalan söyleyebileceğini sorgulayan bir şeyler mırıldandı. Gölgelelerin egoları yoktur. Yalan söyleyemezler, hatta gerçeği gizleyemezlerdi. Doğru soruyu sor, iyi ve dürüst bir cevap al, en azından gölgenin hatırladığı kadarıyla. Remy'nin ruhu bedeninin içindeyken, o bankanın içinde hiç bulunmamıştı.

Ruhu tahliye edildikten sonra . . .

"Yalan söylemiyor. O zaten ölmüştü." Evet, kesinlikle bozuk bir plak.

"Remy, hatırladığın son şeyin tarihi ve saati neydi?"

"On dokuz Kasım. Saat yedi kırk beş civarında olmalı çünkü toplantıya yediden hemen sonra geldim."

John defterine bir göz attı. "Bu banka soygunundan önceki gece olmalı."

Tamara, "Ve bu, olay yerindeki ilk gözlemlerim sırasındaki titizlik durumuyla tutarlı olacaktır," dedi.

Jenson özellikle büyümeye benzer bir ses çıkardı. "Yani aslında yürüyen, konuşan ve etrafta silah sallayan insanların o sırada zaten ölü olduğunu mu söylüyoruz? Duyduğum şey bu mu?"

"Eğer ayakkabı uyarsa," dedi Briar ve bana doğru döndü. "Bu cesetlere hayaletlerin pilotluk ettiğini söylemiştin. Hayaletler sadece ruhtur, değil mi? Nasıl oldu da yabancı ruh yerleştirildiğinde beden yeniden kayıt yapmaya başlamadı?"

Bir an için ona bakakalmış olabilirim. Sadece iyi bir soru olduğu için değil, aynı zamanda bunu soracak kadar mezar büyüünden anladığı için. Bu sorulara ulaşmak için kullandığı üst düzey mezar teorisiydi. Ve benim iyi bir cevabım yoktu.

Büyü gücümle vücudu yokladım ve olağandışı bir şey aradım. Anılar vücudun her hücresinde depolanır, bu yüzden belirli olanları arayabileceğim gibi değildi, ama büyüümün yetiştirdiğim gölgeyle bağlantılı hissetmeyen herhangi bir şeyi aramasına izin vermeye çalıştım. Hiçbir şey yoktu. Remy'nin bedeni ve gölgesi tipik, hatta güçlü hissediyordu.

Başımı sallayarak Briar'ın sorularının yanıtlarını bilmediğimi belirttim. O da iç çekti.

"Adam, yer ve iş hakkında daha fazla ayrıntıya ihtiyacımız var" dedi.

Gölgeye geri döndüm. "Ne tür bir çalışmaya katılmak için gönüllü oldunuz?"

"İnsanların ruhlar dünyasıyla etkileşimine odaklanıyordum. Deneysel bir büyüünün diğer tarafı görmemi ve hayaletlerle konuşmamı sağlayıp sağlayamayacağını görmek için para alıyordum."

Diğer tarafa bakmayı kesinlikle başarmıştı.

"Bu çalışmayı kim yürütüyordu?" Briar sordu ve ben de Remy'nin gölgesi için soruyu tekrarladım.

"Adı Dr. Marcus Hadisty."

Odadaki tüm dedektif ve araştırmacı tipler bir anda defterlerini karalamakla meşgul oldular. Mezarın soğuğu daha şimdiden içime işlemiş, beni iliklerime kadar üşütmeye başlamıştı ve ben daha ilk görüşmeyi bile bitirmemiştim. Bir sonraki soru dizisini tahmin edebiliyordum, bu yüzden devam ettim.

"Neye benziyordu?"

"Yaşlı. Saçları ağarmış. Çok profesör gibi."

Bu çok geneldi. Daha fazla ayrıntı için bastırdım. "Kaç yaşında?"

"Bilmiyorum. Annemle babamın yaşı mı? Belki daha büyük. En az kırk."

Remy benden sadece birkaç yaş küçüktü ama yine de otuz yaşın üzerindeki herkese yaşlı gözüyle bakıyordu. Bu bize pek yardımcı olmayacaktı.

"Dr. Hadisty ile nasıl tanıştınız?"

"Kampüste onun çalışması için gönüllüler arayan bir ilan gördüm. İki saatten fazla zaman için iki yüz dolar ödeyeceğini iddia ediyordu. Katıldığım son çalışma sadece elli dolar ödüyordu. Taylor'a bir yüzük almak için para biriktiriyorum, bu yüzden biraz para kazanmanın hızlı yollarını arıyorum."

İçimde bir şeyler acıyla burkuldu. Gölgelemlerin gelecek için umutlu bir şeyler söylemesinden hep nefret etmişimdir. Gölgelemler artık hiçbir şey için umutlanmıyordu. Duyguları yoktu, hisleri yoktu. Bir yüzük için para biriktiriyordu. Gölge bu cümleyi basit bir gerçekmiş gibi söylemişti ama yaşayan adamın yüzükten ve planlarından bahsederken bir neşe ve sinir yumağı olduğunu hayal etmiştim.

"Dr. Hadisty ile nasıl bağlantı kurdu?" John, bir sonraki soruyu sormadan kendi düşünce zincirimi biraz fazla uzun süre takip ettiğimde sordu. Onun sözlerini gölgede tekrarladım.

"El ilanında bir hızlı sohbet numarası vardı. Onunla iletişime geçtim ve bana doldurmam için bir anket ve imzalamam için ilk feragatname setini gönderdi."

Odadan bu konuda mırıltılar yükseldi. Quickchat, oturum kapatıldıktan sonra konuşmadan hiçbir iz bırakmadı.

"Bu doktorun hızlı sohbet kullanmasının tuhaf olduğunu düşünmediniz mi?" Bu biraz alaycı soru Jenson'a aitti. Aramızda gergin bir ilişki vardı. Neredeyse tekrarlamayacaktım, çünkü gölgenin bir yargıda bulunmasını gerektirecekti, ki bunu ancak hayattayken düşünmüş olsaydı yapabilirdi, ama önyargılı olmakla ya da bir soru hattını görmezden gelmekle suçlanmak istemedim.

"Quickchat kampüste yaygındır. Resmi bir şey için kullanılması alışılmadık bir durumdu, ancak anket ve feragatname katıldığım diğer çalışmalardan farklı değildi ve teklif edilen para da iyiydi."

"Sorulara cevap verir vermez buluşmayı kabul ettiniz mi?" Ben de sordum.

"Hayır, birkaç gün sonra quickchat uygulaması üzerinden benimle iletişime geçti ve çalışma için aday olarak onaylandığımı biliyordum. Ertesi akşam buluşmak üzere anlaştık."

Bu da bizi on dokuzuncuya geri getirdi. "Nerede tanıştınız?"

"Eski bir cenaze evi. Buranın perili olduğunu ve hayaletleri bulmak için ideal bir yer olacağını iddia etti."

"İsim, yer?" John öfkeyle bir şeyler karaladığı not defterinden başını kaldırarak sordu.

Daha önce duyduğum bir cenaze evi değildi, ama o zaman onları ziyaret etmek için pek nedenim yoktu. Mezarlıkları bilirdim ama cenaze evlerini bilmezdim.

Sorular gelmeye devam etti. Titreyerek, itaatkâr bir şekilde onları tekrarladım. Beş kişinin araya girerek sorduğu sorularla röportaj uzayacak gibi görünüyordu. Remy ölümüne giden ritüeli ayrıntılarıyla, ya da anlatabildiği kadarıyla anlattı. Cadı değildi ve büyü eğitimi de almamıştı, bu yüzden Hadisty'nin çemberine pek dikkat etmemişti. Yerde bir tür işaret olabileceğini düşündü ama ne olduklarından emin değildi. Hadisty'nin ona içecek bir şeyler vermeden önce söylediği sözleri ya anlayamamış ya da hatırlayacak kadar dinlememişti. Remy'nin şimdiye kadar karşılaştığım en az gözlemci insan olduğundan emindim. Ya da çalışmaya para almak için gelmişti ve vaat edilen para dışında hiçbir şey umurunda değildi.

Tamara, Remy'yi içtiği sıvı hakkında ayrıntılı olarak sorguladı. Viskozite, koku ve tat hakkındaki izlenimlerini öğrenmek istiyordu. İçerken herhangi bir ani değişiklik, karıncalanma veya uyuşma hissedip hissetmediğini. Verdiği cevaplar pek yardımcı olmuşa benzemiyordu. Ölüm nedenleri bilinmediği için tüm cesetlerde toksisite taraması yapmıştı ama ilk sonuçların hepsi negatif çıkmıştı. Hâlâ daha ayrıntılı bir panel bekliyordu.

Sonunda kimsenin başka sorusu kalmadı.

Gölgesini serbest bıraktım, ısıyı ve büyümü geri çektim. Sadece ilk gölgeden sonra ikisinden de bu kadar az kalması hoşuma gitmemişti. Titremem o kadar güçlüydü ki, büyüü bir sonraki bedene yönlendirmek için kaldırdığımda tüm kolum titredi.

"Bunu hızlandırmalıyız," dedim.

Yetiştirdiğim bir sonraki gölge Annabelle McNabb'dı. Onun hikâyesi de Remy'ninkinden pek farklı değildi. Bir kafede araştırmanın ilanını görmüş ve paraya ihtiyacı olmamasına rağmen "deli parası" olarak bir kenara atmanın iyi olacağını düşünmüştü. Araştırmacıyla etkileşimi Remy'ninkiyle hemen hemen aynıydı, tek fark adının Dr. Marcus Vogel olduğunu söylemesiydi. Hızlı sohbet üzerinden plan yaptıktan sonra onunla cenaze salonunda buluşmuş ve hemen hemen aynı sonuçları almıştı. Hatta onun verdiği bilgiler Remy'ninkilerden bile daha belirsizdi. Neyse ki herkes sorularını kısa ve etkili tuttu ve görüşme Remy ile olan sürenin dörtte birinde tamamlandı.

Müze hırsızı Rodger Bartlett'in hikâyesi de hemen hemen aynıydı, ancak o da ilanlardaki çalışmayı gördükten sonra Dr. Marcus Basselet ile tanışmıştı. Ayın için quickchat'te ayarlanan yer de diğerlerinden farklıydı. Basselet'in perili olduğunu iddia ettiği harap bir evde buluşmuşlardı.

"Hangi gündü o?"

"Kasım'ın on dördü," dedi gölge, bu da onu en erken kurbanımız yapıyordu. Annabelle ayın on sekizine kadar ölmemişti, Remy ise on dokuzunda.

Rodger'ın Basselet'i tarifi diğerlerinden daha ayrıntılıydı. Onu ellili yaşlarında, orta yapılı, uzun boylu, siyahtan çok gri saçlı ve koyu renk gözlü bir adam olarak tarif etmişti. Hadisty ve Vogel'in tarifleriyle yeterince benzerlik vardı - her ikisi de umutsuzca belirsiz tariflere sahip olsalar bile - üçünün de farklı isimler kullanan aynı adam olduğu güvenli bir varsayımды. Birkaç soru daha sorulduktan sonra Rodger cesedine geri götürüldü ve ben de son cesede döndüm.

"Adın ne senin?" Evsiz kadının gölgesi kalktıktan sonra sordum ve bu sefer zorunlu bir soru değildi. Gerçekten bilmiyorduk.

"Rosie Cranford."

"Rosie, nasıl öldüğünü hatırlıyor musun? Olayı çevreleyen koşulları tarif edebilir misin?"

"Kibar bir beyefendi sabahın erken saatlerinde parkta yürüyordu. Yeni uyanmıştım, soğuk bir gecenin ardından yaşlı eklemlerimi hareket ettirmeye çalışıyordum.

Battaniyemi sararken Dr. Moyer yanıma yaklaştı. Hayaletlerin büyülu bilimiyle ilgilendiğini ve şu anda bir vaka çalışması için gönüllüler aradığını söyledi. Önemli bir şey yapmıyordum ve işin karşılığı olduğunu söylediği elli doları kullanabilirdim, bu yüzden gönüllü olmayı kabul ettim." Gölge, hikayesini herhangi bir vurgu ya da duygu katmadan anlattı. Yaptığı gözlemler artık onun bir parçası değildi, sadece hikâyenin bir parçasıydı. "Beni eski bir cenaze evine götürdü ve bir dairenin çizildiği bodrum katına indirdi. Dairenin etrafına çizilmiş rünler vardı, o kadar çoktu ki bazıları tebeşirle çizdiği çizginin birkaç kat ötesindeydi. Rünleri severim, bu yüzden onlar hakkında sorular sordum, ancak ne kadar çok soru sorarsam, o da o kadar tedirgin oldu. Kendimi kötü hissetmeye başlamıştım ve bana bir kadeh uzattığında gitmeyi düşünüyordum. Çok daha fazla rünle kaplı, usta işi bir parçaydı. Söylendiği gibi kadehi boşalttım ve sonra ..."

Ve sonra, diğerleri gibi onun da ruhu bedenini terk etti.

"Ona rünleri sorduğunuzu söylemiştiniz. Bunlardan herhangi birini tanıdınız mı?"

"Çoğunu," dedi gölge. "Ama onları anlamları için kullanıyor gibi görünmüyordu. Düzenleniş biçimine bakılırsa, rünleri bir alfabe olarak kullanıyor, kelimeleri yazıyor gibiydi."

Sonunda, gerçekten dikkatini veren bir kurban. Ve büyü ya da en azından rünler hakkında biraz bilgisi varmış gibi görünüyordu.

"Yazıyı okuyabilir misin?"

"Pek sayılmaz. Lisedeyken rünler üzerine çalışan bir kulübe katılmışım. Bu şekilde büyü öğrenebileceğimi düşündüm. Hiçbir zaman bir çember kurmayı bile başaramadım ama birçok rün öğrendim. Yine de uzun zaman oldu. Bu yüzden bu kadar meraklıydım."

Daha önce sahip olduğumuzdan daha fazlaydı, ancak hikayesi başladığında umduğumdan daha azdı. Öngörülebilir soru turu başladı ve dışlerimin takırdamasını engellemeye çalışarak her birini tekrarladım. Bu ritüeli bir an önce bitirmem gerekiyordu.

Rosie diğer kurbanların hepsinden daha gözlemciydi ama verdiği bilgiler bize bulmacanın sadece küçük parçalarını veriyordu. Kadehteki içkinin tadının içinde tütsü ve mür bulunan şaraba benzediğini söylemişti, bu ilginç bir ayrıntıydı ama tam olarak ne olduğunu ya da nasıl olduğunu anlamamıza yardımcı olmadı.

Sonunda herkesin soracak sorusu kalmadı ve ben de büyümü ve ısıımı cesedinden çektim. İçime geri aktı ama damarlarımdan akan soğukluk tarafından hemen tüketildi. Saatlerdir ölülerle temas halindeydim.

Zihinsel kalkanımı oluşturan sarmaşıkların bir kez daha ruhumun etrafından dolanmasına izin verdim. Ben onu dışarı iterken mezar özü benimle savaştı bile. O kadar az sihrim kalmıştı ki, mezarı bana çekecek hiçbir şey yoktu. Zihinsel kalkanım tamamlandığında, cebimden tılsımlı bileziği çıkardım. Toka bileğimin etrafında kapanır kapanmaz dış kalkanlar yerine oturdu.

Ben kalkanlar üzerinde çalışırken, çemberimin dışındaki herkes aynı anda konuşmaya başladı. John ve Briar belli ki telefonla konuşuyor, Jenson ise üniformalı memurlardan birine yol tarif ediyordu. Ayin sırasında bir sandalye kapmış olan Tamara, ayin uzun sürdüğü için

Birkaç saat ve hamile bir kadın o kadar uzun süre ayakta durmamalı, laboratuvar asistanıyla sohbet etmek için ayağa kalktı, ona hangi testleri ve panelleri çalıştırmaları gerektiğini ve ihtiyaç duyacakları örnekleri almak için nasıl hazırlanmaları gerektiğini anlattı.

Henüz kalkanlarımı tam olarak kapatmamış ya da çemberimi dağıtmamıştım. Odadaki insanların arasına baktım, herkesin nerede durduğunu ezberledim çünkü ne olacağını biliyordum. Çemberin kenarına doğru yürüdüm ve çantamı aldım. Sonra zihinsel kalkanımdaki son boşlukları da kapatarak ruhumun düzlemler ötesine bakmasını engelledim ve dünya karanlığa gömüldü.

Buna hazırlıklıydım. Bugünlerde kısa ritüeller bile görüşümü hızla tüketiyordu ve bu kısa bir ritüel *değildi*. Ancak körlüğü önceden tahmin etmiş olsam da, dünya karanlığa gömülürken içimi bir panik dalgası kapladı. Bu kadar savunmasızken kendime güvenmem için tam olarak güvenmediğim çok fazla insan vardı. Bu konuda yapabileceğim pek bir şey de yoktu. Kalkanlarımı daha uzun süre açık bırakabilirdim ama o kadar bitkin düşmüştüm ki, çemberim düştüğünde mezar özü arayışında olanlarla savaşmak için yeterli büyüm kaldığından emin değildim.

Ben de kalkanlarımı kapattım, karanlığın beni çevrelemesine izin verdim ve çemberi çözdüm.

Sonra ne yapacağımı bilemeden öylece durdum. Ölü bedenleri hissedebiliyordum ve Briar ile Tamara onları hissedebileceğim kadar büyü yapıyordu, ama odadaki diğerleri? Hareket etmeleri için sadece dinlemem gerekiyordu.

Birisi morgdan çıkarken kapı vınladı. Üniformalı memurlardan biri mi? Yanımda bir sedye gıcırdadı ve şaşkınlıkla sıçradım. Muhtemelen morg asistanıydı ama yaklaştığını duymamıştım.

Dirseğime sıcak ve beklenmedik bir el indi. Tamara'nın büyüünün vızıltısının ben sedyede dikkatimi dağıtırken yaklaştığını fark etmeden önce tekrar sıçradım.

"Sana iyileşmen için bir yer bulalım," diye fısıldadı. Daha fazla minnettar olamazdım.

Yürürken kimse bizi durdurmadı, nazikçe, gizlice rehberlik ediyordu. Bir kapı açıldığında havanın vınlayışını hissettim. Sonra kapı arkamızdan kapandı ve Tamara beni karanlığın içinde, ölülerden uzağa götürdü.

Bölüm 12



“ ne kadar kötü?” Tamara kapı arkamızdan kapandıktan sonra sordu.
Omuz silktim. “Daha kötülerini de yaşadım.”

H“Yaprak gibi titriyorsun.” Beni bir sandalyeye götürdü ve minnetle sandalyeye oturdum. “Ve seni hiç bu kadar kötü görmemiştim. Hiç görebiliyormusun?”

Tekrar omuz silktim ama bu hareket titrememin arasında kaybolmuş olabilirdi. Yalan söylememiştim; geçmişte çok daha kötü olmuşum. Bugün sadece gölgeleri kaldırmıştım. Evet, uzun bir ritüeldi ama sadece eski bir mezar büyüsyüdü. Gerçekliğin katmanlarını itip kakmış değildim. Kör ve üşümüştüm ama kendimi çabucak toparlayabilirdim.

“Ofisin mi?” Bir tahmin ama iyi bir tahmin. Çok uzağa gitmemiştik ve mekânın sesi morgun dışındaki koridor olacak kadar büyük ve boş gelmiyordu.

Tamara ilk başta bir şey söylemedi. Belki de onu göremediğimi hatırlamadan önce başını salladı. Sonunda dedi ki, “Evet. Yardım etmek için ne yapabilirim?”

“Buralarda sakladığın viski var mı?”

Tamara bir kahkaha attı. “O kadar da değil. Onun yerine biraz kahveye ne dersin?”

“Kahveyi geri çevirmek saygısızlık olur.”

“Bunu evet olarak kabul ediyorum. Bu iyi bir şey, ben bu küçük adamı kuluçkaya yatırırken bu güzel koyu kavrulmuş çekirdeklerin bayatlamasını istemem.”

Onu göremiyordum ama artık fark edilebilir hale gelen şişliğini ovduğunu biliyordum.

Ayak sesleri odanın öbür ucuna doğru uzaklaştı ve ardından kahve hazırlama sesleri havaya karıştı. Ellerimi koltuk altlarıma soktum, kollarımı göğsümde birleştirerek biraz ısınmaya çalıştım ama soğuk hâlâ içimin derinliklerindeydi. Cidden bakmaya ihtiyacım vardı

battaniyeleri güzel ve kızarmış hale getirmek için kullanılan büyü hastanelerinden birini yapmak veya satın almak.

"Buyurun," dedi Tamara.

Elimi kaldırdım ve kahve fincanını avucuma bastırdı, bırakmadan önce iki elimi de etrafına sarmamı bekledi. Seramik neredeyse dokunulamayacak kadar sıcaktı ama yine de tuttum. Eğer kupayı yere koyarsam -eğer koyacak bir yer varsa bile, odanın neresinde olduğumdan emin değildim- muhtemelen tekrar bulmaya çalıştığımda kupayı devirecektim. Bu yüzden fincanı tuttum ve dumanı tüten cennet gibi kahve kokusunu içime çektim.

"Gözlerin ne kadar kötü?" Tamara otururken sandalyesi gıcırdayarak sordu.

"Hâlâ gözlerim olduğuna emin misin?"

"O kadar kötü,

ha?" Omuz

silktim.

"Yani bu dava." Durakladı. Başını sallamak için mi? Omuz silkmek için mi? Kör olmaktan *nefret ederdim*. Bir süre sonra, "Dışarıdan gelen sesle mi uğraşıyoruz? Bu büyüçülük mü?"

"Kulağa öyle geliyor. Etrafta dolaşan cesetleri başka nasıl açıklayabiliriz? Umarım bu en azından benim artık bu davada şüpheli kişi olmadığım anlamına gelir."

"Benim bölümüm değil," dedi Tamara ama konuşurken sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum. Daha önce de şüpheli olmuştum.

Arkadaşlarım ya gülüp geçecek ya da çekip gidecek noktaya gelmişlerdi.

Sandalyesi tekrar gıcırdadı ve ayağa kalkıp kalkmadığını ya da arkasına yaslanıp yaslanmadığını gösteren ipuçlarını dinleyerek bekledim.

Öncekiyle aşağı yukarı aynı yerden çıkan yumuşak, bıkkın bir ses çıkardı, bu yüzden sandalyede geriye yaslandığını tahmin ettim. Sonra şöyle dedi: "Bu dava bilimsel bir kabus. Etrafta ölü gibi görünmeyen cesetler dolaşıyor. Sonra bum. Fiş çekiliyor ve birdenbire bunca zamandır ölü olduklarına dair tüm işaretleri gösteriyorlar? Bu nasıl mümkün olabilir?

İllüzyon mu? Göründüğü gibi olamaz. Çürümenin ölçülebilir ve kaçınılmaz aşamaları, bakteri üremesi gibi çok öngörülebilir koşullara dayanmaktadır."

"Bunun bir illüzyon olduğunu sanmıyorum." Ancak bir hayalet yerli ruhun yerini alırken bedenin çürümesi tamamen duraklamış gibi de değildi. Daha çok, tüm o kayıp zaman bir yerlerde sayılmış ve hayalet gittikten sonra bir anda bedene çarpmış gibiydi. Zaman Dönüşenleri de Peri'nin büyüünden koparıldıklarında gün doğumu ve gün batımı sırasında aynı şekilde vuruyordu.

Yıllarını Faerie'de geçirmişlerse ve ölümlüler âleminde aynı süre geçmeden geri dönmüşlerse, birkaç saniye içinde hızla yaşlanabilirlerdi. Kayda değer bir Dönüşen'in o kadar çok yaşlandığını görmüştüm ki toza dönüşmüştü.

Zamanı aldatabilirsin ama sonsuza kadar değil.

Kapı arkamdan açılırken bir gıcırta duydum. Briar'ın büyüğü imzası onu takip ediyordu, bu yüzden en azından kim olduğunu biliyordum. Döndüm, içeri gireni görmeme yardımcı olacağı için değil, en azından görebiliyormuş gibi yapabileceğim için.

"Hey, Craft, gitmeye hazır mısın?" Briar sordu ve onun büyüünü hissedebildiğim iyi oldu, çünkü ayak seslerini duyamadığım kesindi. Kadın bir hayalet gibi hareket ediyordu. "Polisler çoktan gölgelerin farklı ritüellerin gerçekleştiğini söylediği iki yerde toplanmaya başladılar, ayrıca hâlâ asılı olan ilanları ve ilanı veren kişinin iletişim bilgilerini arıyorlar. Bence sen ve ben cenaze evine gitmeliyiz. Sadece üç gün önce bir ayın için kullanıldı, bu yüzden en iyi ipucumuz orası. Neden hâlâ harekete geçmiyorsun?" dedi, ben hâlâ kahvemi elime almış, öylece oturup dinlerken.

"Sanırım bu sefer oturmam
gerekecek." "Ne? Hayır, hadi ama."

Başımı salladım. "Az önce birkaç saat boyunca dört farklı tonu tuttum. Bir süreliğine dışarıdayım. Şu anda olsa seni yavaşlatırdım."

"O kadar yorgun olamazsın. Kendine gel. Hassas birine ihtiyacım olabilir."

"Göremiyor, Müfettiş," dedi Tamara, sandalyesi gıcırdayarak yerinden kalkarken. Sesi sertti ve keşke onu görebilseydim, çünkü sesi daha önce ondan hiç duymadığım bir şekilde anne ayı gibi davranıyor gibiydi.

Aynı zamanda mümkün olduğunca saklamaya çalıştığım bir sırrımı da açığa çıkarmıştı. Briar'ın beni değerlendiren bakışlarının içime işlediğini hissedebiliyordum. Daha dik oturdum, titrememi durdurmaya çalıştım ve kalbimin kulaklarımdaki gümbürtüsü Briar'ın cevap vermesi için geçen saniyeleri işaretlerken kendimi yaltaklanmamaya zorladım.

"Hiç mi göremiyorsun? Yani, tamamen kör müsün?"

Başımı salladım, hareket istediğimden daha sarsıntılıydı. Tüm mezar cadılarının gözleriyle ilgili sorunları vardı. Birçoğunun gece görüşü kalıcı olarak kötüydü ve ayının hemen ardından görüş kısıtlıydı, ancak bu durum hızla düzeldi. Benimkiler

her zaman normalin daha şiddetli tarafındaydı, ancak kabul edilebilir parametreler dahilindeydi. Ta ki planeweaver yeteneklerim ortaya çıkana kadar. Sadece ölümler diyarına değil, tüm düzlemlere bakmakla ilgili bir şey, görüşümü gerçekten kötüye kullandı. Yardımcı olan bazı ekstra kalkanlar yaratmıştım ama sadece bir yere kadar. Kısa bir ayın iyi olabilirdi ama yaşayanlar ve ölümler arasındaki uçurumda en az iki saat geçirmiştım.

"Görüşünün geri gelmesi ne kadar sürer?" Briar sordu ve sesinin ne kadar yakından geldiğinden kapı aralığından ayrılıp odanın içine doğru ilerlediğini anlayabiliyordum.

Omuz silktim. "Tahminimce birkaç saat. Kesinlikle altı saatten fazla değil." En azından görüşün kısmen geri gelmesi için. Geçen günlerde tam körlük yaşamıştım ve normal hasarlı seviyeme çok yavaş dönmüştüm ama o sırada çok ciddi, düzlem şekillendirici bir büyü yapıyordum. Az önce yaptığım kadar uzun bir ritüel bile bu tür bir büyü harcamasıyla kıyaslanamazdı.

Briar birkaç dakika sessiz kaldı. Sonra kapının tekrar açıldığını duydum.

"O kadar bekleyemem. İhtiyacım olursa seni ararım." Dışarı çıkarken bunu omzunun üzerinden söylemiş olmalı, çünkü kapı bir süre sonra tıkırdarak kapandı.

Tamara onaylamaz bir tavırla dilini şaklattı ve sonra artık boş olan bardağı parmaklarımın arasından aldı. "Biraz daha kahve?"

- - -

Beni bırakması için Rianna'yı aradım. O geldiğinde hâlâ göremiyordum - bunda büyük bir sürpriz yoktu- bu yüzden Tamara park yerine kadar bana yardım etti. Arabamı almak için başka bir zaman gelmem gerekecekti.

Rianna arabayı kaldırıma çektikten sonra Tamara, "Ön koltukta bir köpek var," dedi.

"Desmond, Alex ön koltuğa oturabilir mi?" Rianna tatlı bir sesle sordu. Barghest hırladı.

"Bu hiç hoş değil," dedi Rianna. "Arka koltuğa uzansan daha rahat etmez miydin?"

Köpeğe benzeyen fae tam olarak hırıltı sayılmayacak bir ses çıkardı ama arka koltuğa tırmanırken tırnaklarının ve kocaman pençelerinin çıkardığı sesleri duydum.

"İyi miyim?" Tamara'ya sordum.

"Evet, ama kafana dikkat et."

Başımı salladım, beni arabaya daha fazla yönlendirmesine izin vermeyecek kadar gururluydum. Bir elimi tavana koyarak kendimi küçük arabanın içine indirdim, koltuk düşündüğümünden daha yukarıda olduğu için dizlerimi ön panele çarpmayı başardım. İçeri girdiğimde Tamara'ya veda ettim ve yola koyulduk.

"Bugün ofiste ilginç bir şey var mı?" Rianna bizi şehrin içinden geçirirken sordum. Küçük sedanı hafifçe kullanılmış eski bir modeldi ve etrafımdaki çelik hissi mideme kramplar girmesine neden oldu. Yine de otobüse binmekten ya da kendi başıma araba kullanabilecek kadar görme yetimin geri gelmesini beklemekten daha iyi bir seçenektir. İnsan yapımı arabalara kıyasla Rianna'nınki ortalama bir araçtan çok daha az demir içeriyordu ve fae yapımı bir araçtan çok daha ucuzdu ama yine de rahatsız ediciydi. Desmond'ın her gün Rianna'nın arabasına binmeye nasıl katlanabildiğini merak ediyordum.

Rianna omuz silkmeye eşlik eden kayıtsız bir ses çıkardı ve şöyle dedi: "Bir müşterimiz var. Özellikle seni istedi ama bu bir kayıp eser davasıydı ve birkaç günlüğüne başka bir davayla meşgul olduğunu ve ne olursa olsun takip tılsımını benim kullanacağımı söylediğimde, sonunda evraklarda firma tarafından karşılandığı yazdığı sürece davayı benim almamı kabul etti. Garipti."

"Kulağa garip geliyor. Ama iyi tarafından bakarsak, en azından bir sigorta davası için başka bir ritüel değildi, değil mi? Peki firmayı ne bulması için tuttu?"

"Aile yadigârı." Kelimeler düzdü. Bir şeyleri kaçıırıyordum. Heyecanlı olmalıydı. Mezar cadılığından çok dedektiflik yapmasına izin veren davaları severdi.

"Yerini tespit ettiniz mi?" Sordum, çünkü daha öğleden sonra olmasına rağmen, beni almak için ofiste değil de araç çağırdığımda onu takip ediyor olmasını beklerdim.

"Hayır." Bu tek kelime kulağa asık suratlı geliyordu ve keşke onun vücut dilini görebilseydim. "Benim için bu tılsıma bakar mısınız?"

Elimi uzattım ve Remy'nin izini sürmek için kullandığım tılsımla aynı boyutta ve dokuda bir şeyi avucuma yerleştirdi. Göremiyor olabilirdim ama tılsımı incelememi istemediğini biliyordum.

gözlerimle. İzleme büyüsünü kendim yaratamamış olsam da, büyüyü hissetme yeteneğim bir büyünün gücünü ve amacını kontrol etmeme ve herhangi bir düzensizliği hissetmeme izin verdi. Bir çeşit tanı koyma işlemi gibi. Rianna ve ben Wyrđ yatılı okulundayken bu yeteneğimden sonuna kadar yararlanmıştım. Telafi büyücülüğü dersimi zar zor geçmiş olsam da, diğer öğrencilerin ödev ve projelerinde sorun gidererek epeyce para kazanmıştım. Okulun davranış kuralları tarafından tam olarak onaylanmamıştı, ancak tüm bu pratik, OMIH sertifikalarımı almaya gittiğimde, bir hassas için en yüksek kategoriye girdiğim anlamına geliyordu. Büyü yapmak için sertifika almaya hiç zahmet etmedim.

Faerie'den döndüğünden beri Rianna'dan gördüğüm neredeyse her büyü gibi, büyünün kendisi de sıkı, temiz ve çok güçlüydü. Mükemmel olmalıydı, ama büyünün sihrinde hiçbir şey yanlış ya da benim durumum için yaptığından farklı hissettirmese de, endişesinin nedeni hemen anlaşılıyordu. Büyü oradaydı, hazırды ama tılsımın kendisi sessizdi. Herhangi bir yöne, aradığı kayıp objeye doğru bir çekim yoktu. Tılsım cansızdı.

Kaşlarımı çatarak avucumdaki tılsıma, sanki bir şekilde odaklanmasını sağlayacakmış gibi gözlerimi kısarak baktım. Bu hiçbir şeyi değıştirmede. "Büyü kusursuz. Odak olarak ne kullandın?"

"Bir illüstrasyon. Biliyorum, biliyorum," dedi, yüzümdeki şüpheciliğı açıkça okumuştı. "Ama daha önce de bu kadar az şeyle eşyaların izini sürmeyi başarmıştım."

"Hayır, öyle değil. Müşterinin bunun bir aile yadigârı olduğunu iddia ettiğini söylemişsiniz. Neden bir illüstrasyondan daha fazlasına sahip değildi? Bu aile yadigârı tam olarak nedir?"

"Süslü, filigranlı ve mücevherlerle kaplı bir şişe. Ona *buidealanam* derdi. Gerçi muhtemelen yanlış telaffuz ediyorum. Görünüşe göre yüzlerce yıldır ailesindeymiş. Neden bir fotoğrafı olmadığı hakkında hiçbir fikrim yok, ama çok ayrıntılı bir illüstrasyon verdi."

Ben kaşlarımı çatmaya devam edince Rianna içini çekti, araba yavaşladı. "Başlangıçta hiç sahibi olmadığını düşünüyorsun."

"Bence bu büyük bir olasılık. Yaptığın tılsım iyi ve odaklanma da çok iyi olmasa da büyüden en azından bir miktar geri bildirim almak için yeterli olmalı. Bu da demek oluyor ki şişe ya takip edilemeyecek kadar uzakta ya da iyi korunuyor. Eğer şişesi korunuyorsa, bu kaybolmadığı anlamına gelir."

"Hayır. Çalıntı. Bu konuda açık konuştu." "Polisle temasa geçti mi?"

Bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Yetkililerle temasa geçtiğini ama haftalardır olayla ilgili bir gelişme olmadığını söyledi. Polisle mi yoksa FIB ile mi temasa geçtiğinden emin değilim."

Bu son kısım beni o kadar şaşırttı ki neredeyse hareketsiz tılsımı düşürecektim. "Müşteri Fae mi?"

"Söylemedi, ama Desmond öyle düşünüyor," dedi ve arka koltuktan, sanki aynı fikirdeymiş gibi, en yüksek sesle güldü.

Eğer müvekkil Fae ise, bu olaylara biraz farklı bir ışık tutuyordu. Neden özellikle beni aramak için firmamıza geldiğini ve davayı Rianna'nın değil de firmanın alması için ısrar ettiğini açıklıyordu. Peri'de ölümlüleri dahil etmekle ilgili kurallar vardı, ama Ölülerin Dili teknik olarak bir fae şirketi idi. Bu aynı zamanda yalan söyleyemeyeceği anlamına da geliyordu, yani şişenin çalındığını söylediye, çalınmıştır. Ayrıca neden resim yerine illüstrasyon kullandığını da açıklayabilir. Sadece iki yüzyıllık bir geçmişi olan fotoğrafçılık, Peri'nin bazı yaşlı sakinleri için hâlâ nispeten yeni ve gizemli bir teknolojiydi.

Tabii ki, tüm bunlar müşterinin gerçekten fae olduğunu varsayıyordu, ki bu noktada sadece bir varsayım idi.

"Şişenin yerini mi bulmanız gerekiyor yoksa onu kurtarmanız mı?"

"Sadece yerini belirle. Desmond'ın tehlikeli olabilecek bir davayı almama izin vereceğini gerçekten düşünüyor musun?" Bunu söylerken güldü ve barghest arka koltuktan bir kez daha kıkırdadı.

Birkaç dakika sessizlik içinde yol aldık ve pencereden şehrin geçişini göremesem de nehri geçer geçmez Sihirli Mahalle'ye girdiğimizi anladım. Havadaki büyü belirgindi, neredeyse davetkârdı.

"Peki izleme büyüğü işe yaramazsa, müşteriyle iletişime geçip davayı bırakacak mısınız?" Ortamdaki sihir arabanın etrafında büyürken sordum.

"Hiç bu kadar kolay pes ettim mi?" diye sordu ve ben göremesem de kararlılığını duyabiliyordum. Rianna ateşli, inatçı bir kızılın timsali olabilirdi. "Her ne kadar nefret etsem de biraz büyü yapmayı deneyeyim dedim. Ve elbette izleme tılsımını izlemeye devam edin. Eğer şişe halihazırda bir kasada değilse, bir noktada onu koruyan koğuşun arkasından hareket edebilir."

"İyi şanslar."

"İhtiyacım var," dedi ama arabaya ilk girdiğim zamankinden daha az cesareti kırılmış gibiydi. Belki de onun durumundaki engeller üzerine konuşmak yardımcı olmuştu, ama nasıl olduğunu anlamamıştım. "Peki ya sen? MCIB müfettişiyle üzerinde çalıştığınız şey büyücülük mü?"

Şimdi buruk bir iç geçirme sırası bendeydi. Gölgelerle yaptığımız görüşmelerde ortaya çıkanları ona anlattım. Geriye dönüp baktığımda, aslında elimizde pek çok ipucu vardı. Sadece çoğu zayıftı. Ruh çağıranımız sahte isimler ve kaybolan konuşmalar kullanarak izini kaybettiriyordu. Kurbanlar arasında daha önce bir bağlantı bulunamamış olması şaşırtıcı değildi.

Araba durdu. Uzakta Tongues for the Dead'i koruyan koğuşları hissedebiliyordum, yani park etmiştik, sadece başka bir kırmızı ışıktaki değil. Motor durdu ve demir kafesten kurtulduğuma sevinerek arabadan indim. Kendimi koğuşların ve ofisimizin etrafındaki dükkânların artık tanıdık gelen büyülerine göre yönlendirerek küçük şirketimizin bulunduğu sokağa doğru döndüm. Doğrudan binamızın önüne park edecek yer yoktu, bu yüzden her zaman bir blok ötedeki cadde parkını kullanırdık.

Rianna yanıma geldi ve kollarımı benimkilerle birleştirdi. Bu pozisyon dostça ve arkadaşçaydı ve umarım kör bir kadını sokakta yönlendiriyormuş gibi görünmüyordu. Bu daha önce de kullandığımız bir şeydi, çoğunlukla da benim gururum yüzünden. Rianna'nın gözleri benimkilerden çok daha hızlı iyileşiyordu, ayrıca yanında Desmond vardı. En iyi rehber köpek gibiydi, gerçi bunu söylediğimde muhtemelen bana gücenirdi.

Yürürken, "Belki cenaze evine yapılan baskında hayati ve dava açıcı bir şeyler bulunur," dedim. "Ya da belki polisler şu Dr. Hadisty-Vogel-Basselet-Moyer ya da her neyse onun için bir tuzak kurabilirler. Ama olmazsa, bu dava sonuçlanana kadar teknik olarak MCIB ile sözleşmem var. Eğer herhangi bir müşteri ararsa, bu davanın sonuna kadar onları idare edebilir misin?"

Tanıdık çan sesleri eşliğinde Ölülerin Dilleri kapısını iterek açarken, "Elbette," dedi. "Bu arada, öğleden sonra şu kayıp eser davasında bana yardımcı olabilir misin?"

"Tabii, körken yapabileceğim bir şey varsa."

Ertesi sabah Briar'la yine Merkez Karakol'da buluştum. Uyandığımda beni bekleyen bir mesaj vardı ve onunla sekizde buluşmamı söylüyordu. En azından bu sefer eve gelmemişti. Zaten arabamı almam gerektiğini düşünürsek, Holly'yle gitmeyi çoktan ayarlamıştım, bu yüzden sorun olmadı.

"Takip tılsımını getirdin mi?" Briar, davayla ilgilenirken uzak ofisi olarak kullandığı konferans odasına adımımı atar atmaz sordu.

"Evet, çünkü ipuçlarının işe yaramadığını varsayıyorum?"

Bir elini kaldırdı ve *şöyle böyle bir* hareketle eğdi. "Gönüllülere çağrı yapan el ilanlarından birinin izini bulmayı başardık. İrtibat kuruldu ve bir anket dolduruldu, ancak şimdi incelenmesini bekliyoruz."

"Rosie dışındaki tüm gölgeler sürecin birkaç gün sürdüğünü söyledi."

"Evet." Başını salladı. "Yani bu dışarıda. Bu işin uzamasını gerçekten istemiyorum."

Ama birkaç gün içinde. Ayrıca 'denekleri' kabul etmek için ne tür kriterleri olduğunu bilmiyoruz. Başvurumuzun geri çevrilme ihtimali her zaman var."

"Peki ya iki ritüel alanı?"

Briar'ın dudaklarının tiksintiyle kıvrılması yeterli bir cevaptı. Masadan bir tablet aldı ve dijital bir fotoğraf albümü açtı. "İkisini de tekrar kullanacağını sanmıyorum. Her iki alan da ağartılmış ve tuzlanmıştı."

DNA kanıtlarını silmek için çamaşır suyu ve büyülu kanıtları silmek için tuz.

Bana uzattığı fotoğraf albümünde gezindim. Yerde tek bir rün bile kalmamıştı. Her şeyin tertemiz görünmesi bir yana, her iki yere de yıllardır kimsenin girdiğini tahmin edemezdin.

Adam çok titizdi.

Tableti ona geri uzattım. "Mekânın tuzlanmış olduğunu bildiğinize göre, olay yerinde zaten hassas bir yürüyüş yaptığınızı tahmin ediyorum."

Başını salladı. "Yerel ABMU'nun maaş bordrosunda birkaç kişi var. Her iki olay yerinde de hiçbir şey kalmamış."

Kara Büyü Karşıtı Birim'in kendi payına düşen hassas kişileri istihdam etmesi mantıklıydı. Yetenek nadirdi ama gerçekten nadir değildi. Ben iyiydim ama kesinlikle şehirdeki en iyisi değildim. Eğer ABMU'daki hassaslardan hiçbiri herhangi bir büyü kalıntısı bulamadıysa, onların gözden kaçırdığı bir şeyi bulmam pek olası değildi.

Briar bir ilan panosuna asılmış olan Nekros haritasına doğru yürüdü. Bir düzineden fazla iğne şehri işaretliyordu. Haritanın kenarlarında iğnelerin açıklamaları ve bilinen kurbanların basılı resimleri vardı. İğneler Annabelle'in ilanı gördüğü kafeden Rodger'la talihsiz karşılaşmamızı yaşadığımız müzeye kadar her yeri işaretliyordu.

"Peki şimdi ne olacak?" İğnelerin düzenini incelerken sordum. Hiçbir düzen göremedim. Kurbanların yaşadıkları, çalışmayı öğrendikleri, öldükleri ve sonunda bedenlerinin hareket etmeyi bıraktığı yerler şehrin her yerine dağılmıştı.

"Ortağım cesetlerin yaptığı hırsızlıkları daha yakından inceleyerek büyücünün neyin peşinde olduğu ya da bir sonraki hedefinin ne olabileceği hakkında daha fazla bilgi edinmeye çalışıyor. Banka soygunları, bir şey için para topluyor. Muhtemelen özel bir adaya tek gidişlik bir bilet ama Derrick onun çalmanın yanı sıra büyülu eşyalar da satın alıyor olabileceğini düşünüyor. Gölgelelerin bir hafta önce karaborsada satılan bir eşya olarak tarif ettiği fincanı teşhis etti. Bu bir zehir kadehi. İçinden içilen her sıvı anında ölümcül hale geliyor. Büyüleyici değil mi? Buna karşılık, müzeden çalınan tabletin ömrü uzatan eski bir tılsım olduğuna inanılıyor. Yaptıklarında bir mantık ya da neden göremiyorum ama Derrick araştırmaya devam edecek."

"Ya ben?"

"Takip tılsımını getirdiğini mi söylemiştin?" Briar sordu ve ben başımı salladıktan sonra devam etti, "Bir tane yaptım. Onun bedenine sahip olmak, odak noktası olarak kullanmayı umabileceğimiz kadar çok malzemeye sahip olduğumuz anlamına geliyor, ama bu beni sadece cesede götürüyor." Masanın üzerindeki petri kabının içinde duran küçük gümüş madalyona başıyla işaret etti.

Onun büyüü kesinlikle benimkinden daha süslüydü. Bu dava ilk başladığında Rianna'nın benim için yaptığı izleme tılsımının bulunduğu ucuz mikrosüet çantayı çıkardım. Onu avucumun içine aldığımında, büyüünün Remy'nin cesedinin bir kat altımızdaki morgda olduğu yere doğru ısrarlı bir çekim yaptığını hissettim. İki gün önce bulduğum ikinci izi arayarak bekledim.

Hiçbir şey.

Başımı salladım ve Briar deri kaplı omuzları çökerek iç çekti. "Belki bir tesadüftü, belki de bir tür yazım hatasıydı, ama sadece Eğer öyle değilse, izi ilk nerede buldunuz?"

Haritada şehrin kuzeydoğu çeyreğini işaret ettim. "Şehrin en ucuna kadar gittim ve daha da uzağa, vahşi doğaya doğru çekiliyordu."

Briar dudaklarını büzerek haritasını inceledi. Bir süre sonra döndü ve kapıya doğru yürüdü.

"Hadi Craft," dedi eşiğe ulaştığında ve ben onu takip etmemiştim. Beni beklemek için duraksamadı.

Yetişmek için koşmak zorunda kaldım. "Nereye gidiyoruz?"

"Başka ipucu yok, bu yüzden vahşi doğayı kontrol edeceğiz." Bu beni yolumda durdurdu ve tekrar geride kalmama neden oldu. "Şaka yapıyorsun," diye seslendim ona tekrar yetişmeye çalışırken. "Çünkü Herkesin bildiği gibi, eğer Nekros'un bulunduğu katlanmış alana giren ya da çıkan geçitlerden birini kullanmazsanız, vahşi doğa sonsuza kadar devam edebilir. Orada bir şey bulmayı umamayız."

"Şu anda elimizde ipucuna en yakın şey bu. Tabii bir başka yürüyen cesedin ayaklarınızın dibinde ölmesini umarak oturmak istemiyorsanız. Yine."

Hayır. Sırf kötü adamımız hakkında daha fazla şey öğrenebilelim diye daha fazla insanın ölmesini kesinlikle istemedim. Ama vahşi doğada? Dünyada büyü arttıkça, dünyanın hala vahşi olan yerlerinde efsaneler uyandı. Rahatlamak için güzel bir piknik yemeği yemeye karar verdiğiniz türden yerler değildi. Yine de haklıydı; o yönü işaret eden tılsım, elimizde kalan keşfedilmemiş birkaç ipucundan biriydi. Ve belki de dışarıdayken bulduğum zayıf iz, kasabanın merkezinden hissedilemeyecek kadar zayıftı. Belki de yaklaştığımızda iz sürme tılsımı tekrar devreye girecekti.

Vahşi doğaya gidiyoruz.

Bölüm 13



W Daha otoparktan çıkmadan bir sonraki sorunumuzla karşılaştık.
Lojistik.

"Bu işe yaramayacak," dedi Briar, çoğunlukla plastik olan üstü açık arabama bakarak. "Bunun bir bagajı bile var mı?"

Gözlerimi devirip arabamın küçük olduğunu kabul ettiğim bagajını açmak için düğmeye bastım. Küçük mavi üstü açık arabayı Briar'ın kiraladığı Hummer'ın yanına çekmiştim ve devasa SUV'un yanında şık, sportif ve gerçekten çok küçük görünüyordu. Arka koltuk neredeyse yok gibiydi ve bagaj alanı sınırlıydı ama şimdiye kadar sahip olduğum en güzel arabaydı ve onu seviyordum. Ayrıca, çok az metali olan fae'ler için tasarlanmış olması ve bu yüzden içinde sürmenin beni hasta etmemesi de büyük bir çekicilikti. Ancak küçük arabamı ne kadar seversem seveyim, kendi katlanmış alanını taşımıyordu, bagajı da içeriden daha büyük değildi, bu yüzden Briar'ın taşıdığı iki büyük askeri sınıf metal ayak kilidini sığdırması mümkün değildi.

"Gerçekten ne kadarına ihtiyacın var?"

"Hepsi mi? Hiçbiri mi?" Omuz silkti. "Ne bulabileceğimizi bilmeden bir şey söylemek zor. Hazırlıklı olmayı severim."

Sadece üzerinde taşıdıklarıyla tek kişilik bir ordu olduğu gerçeği hakkında yorum yapmadım. Sandıkların içinde üzerinde olmayan ne olabileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama onu en son dövüşürken gördüğümde bir mezarlık dolusu hortlağı hiç terlemeden yakıp kül etmişti. Çoğu normal insanın çılgılık atarak kaçacağı durumlara girmeye alışkındı. O yolculukta bir hortlağı kızartmayı başarmıştım, çünkü Briar bana birkaç şişe yanıcı iksir vermişti, ama yine de neredeyse içimi boşaltmıştım. Hazırlıklı olmak muhtemelen onu ve etrafındaki insanları birden fazla kez hayatta tutmuştu.

"En azından o küçücük bagajda bir yerlerde saklı bir silah kasanız yoktur herhalde?"

"Benim silahım yok," dedim, boş ellerimi kanıtlamak istercesine kaldırarak.

Briar nefesinin altında birkaç kelime söyledi, sonra cipin arkasına eğildi ve bir paneli kaldırarak daha küçük de olsa başka bir korumalı metal kutu ve düz siyah bir spor çantası çıkardı. Daha büyük sandıkları karıştırarak eşyaları çıkardı.

Testereyle kesilmiş bir tüfek spor çantasına girdi. Tek boynuzlu at gözyaşlarından yapıldığını söylese inanacağım kadar etkili bir iyileştirici iksir içeren küçük bir cam şişe, korumalı metal kutuya girdi. Öncelikler.

Silahlar, iksirler, büyü diskleri ve dartlar, hepsi toplanır ve çantaya veya kutuya yüklenirdi. Birkaç kez küçük bir çantayı eline alır, içindekileri değerlendirir ve keşif gezimizde taşımanın önemli olmadığına karar vererek geri koyardı. Onun eti eritecek ya da anında kurumaya neden olacak iksirleri paketlemesini izlemek midemi birkaç düğüm haline getirdi. Orada ne bulacağımızı düşünüyordu? Bu yolculuk için pek de hevesli değildim. Spor çantası ve kutu patlayacak kadar dolduğunda, Briar iki ayak kilidini kapattı ve spor çantasını bir omzuna asıp metal kutuyu kolunun altına sıkıştırarak SUV'un bagajından geri çıktı.

"Bu iş görür," dedi ve ikisini de arabama doğru götürdü.

"Sanırım mutfak lavabosunu unuttun." Zayıf bir şakaydı, her şeyden çok sinirlerimi yatıştırma çabasıydı. Neyse ki cevap verme zahmetine girmedim.

Bagajı küçük arabamın hak ettiğinden daha sert bir şekilde çarptıktan sonra, sanki sürücü tarafındaki kapıya doğru gidiyormuş gibi sol tarafa doğru hareket etti. Ben de hemen kapıya koştum ve onun itiraz etmesine fırsat vermeden direksiyonun arkasına geçtim. Bu benim arabamdı. Ben kullanıyordum.

Briar yolcu koltuğuna tırmanırken nefesinin altından homurdandı. "Bil diye söylüyorum, ben berbat bir yolcuyum."

Yalan söylemiyordu. Briar'ın hızımdan -beşten fazla sürmem hâlâ çok yavaştı- hangi yolun en hızlı yol olacağına kadar her konuda fikirleri vardı ve bu fikirlerin her birini paylaşmak zorunda hissediyor gibiydi. Ya da belki de arabayı kullanmasına izin vermem için beni kızdırmaya çalışıyordu.

Kasabanın dışındaki yolları takip ederken hiç konuşmadan önüme baktım. Dün geri döndüğüm benzin istasyonunun otoparkına girdim. Arabayı park edip bileğimdeki tılsıma odaklandım. Remy'nin bedeninin uzaktaki çekimi hâlâ belirgindi ve şehrin merkezine doğru çekiyordu. Başka bir iz görünmüyordu. Zaten uzun bir ihtimaldi.

Başımı salladım, Briar'a baktım ve o da iç çekti. Sonra ön cama sertçe bakmak için öne doğru eğildi.

"Yani dün buraya kadar mı gittin?" diye sordu. Başımı salladığımda, "Burada olağandışı bir şey yok. Kesinlikle daha uzağa gitmemiz gerekecek. Yön hakkında daha fazla ayrıntı var mı?"

Hatırlamaya çalıştım. Patika vahşi doğanın derinliklerine doğru ilerliyordu. Önümüzdeki yol muhtemelen yöne yakın gidiyordu ama kıvrılır kıvrılmaz GPS'imdeki haritaya bir göz attım. Bu noktadan sonra çok az yol vardı, ama bu yol bizi birkaç mil boyunca vahşi doğanın içine götürecekti, sonra da kasabadan çıkan otoyola bağlanacaktı.

Arabayı vitese taktım ve Briar koltuğuna geri oturdu. Birkaç dakika boyunca sessizlik içinde yol aldık. Biz ilerledikçe orman daha da sıklaşıyor, ağaçlar yolun kenarına doğru yaklaşıyordu, sanki vahşi doğa caddenin onlardan kopardığı bölgeyi geri almak için bekliyordu.

"Yavaşla," dedi Briar, öne doğru eğilip tekrar ön panele bakarak. "İleride bir sapak var. Oraya girin."

Yavaşladım, sonra durdum, dönmedim. "Ağaçların arasında, asfaltsız ve aşırı büyümüş, ancak araba büyüklüğündeki boşluktan mı bahsediyorsun?" Başımı salladım ve "toprak yol" adını hak edecek kadar belirgin olmayan patikaya şüpheli bir bakış fırlattım. "Bu bir off-road aracı değil."

"Sürün ya da yürüyün Craft, ama kontrol ediyoruz. O yöne doğru giden yeni lastik izleri var."

Gözlerimi kısarak, orman örtüsünün karanlığı altında izlerin ayrıntılarını seçmeye zorladım. Lastik izlerindeki hafif toprağı seçebiliyordum ama yeni mi yoksa eski bir patika mı? Bu beni aşırıyordu.

İç çekerek direksiyonu çevirdim ve arabayı toprak yola doğru sürdüm.

"Tamam ama sıkışırsak sen iteceksin," diye homurdandım içimden. Nefes al.

Briar sadece gülümsedi, biz toprak patikada yavaşça sarsılıp yuvarlanırken gözleri ormanı tarıyordu. Birkaç kez direksiyon biraz kaymış gibi hissetti

Kumda ve yolu kesen ağaç kökleri, arabam üzerlerinden geçerken dişlerimin birbirine çarpmasına neden oldu, ama sıkışmadık. Yol daraldı, ağaçlar o kadar yakınlaştı ki elimi uzatıp ağaç kabuklarına dokunabilirdim.

"Eğer buradan geri dönmek zorunda kalırsak bu çok kötü olacak."

"O zaman umalım da bir dönüş olsun," dedi Briar, yolun ortasında büyüyen eski görünümlü bir meşeyi keşfetmek için sığ bir köşeyi dönmeden hemen önce. Ben frene basarken içini çekti. "Ama tabii ki hayır. Haklısın, bu berbat olacak ama önce park et. Bölgeyi kontrol etmek istiyorum."

Ağaca kaşlarımı çatarak baktım. "Araba nereye gitti?"

Briar yolcu koltuğundan inmek üzereydi ama benim sözlerim üzerine bana döndü. "Ne?"

"Takip ettiğimiz patika. Aşırı büyümüş bir karmaşa, ama takip ettiğimiz izler çoğunlukla toprak ve kumdu. Bu, yoldan bir ya da iki kez çıkan tek bir arabadan kaynaklanmıyor. Bu patika oldukça fazla kullanılmış, ama neden?"

"Göründüğünden daha zekisin Craft," dedi Briar, ağaca doğru yürürken kapıyı çarparak. Ağacın etrafında döndü, önünde duran lastik izlerine ve ardından büyük meşenin arkasından yaklaşan ormana baktı. "Buranın bazı yerel gençlerin favori takılma noktasından başka bir şey olmaması mümkün. Kolluk kuvvetlerinin ya da ebeveynlerin onları kabul edilebilirten daha az bir şey yaparken yakalama ihtimalinin düşük olduğunu bildikleri bir yer. Ya da _."

"Ağaç gerçek değil," dedim ve Briar başını salladı.

"Bu da bir olasılık."

"Hayır, demek istediğim ağaç gerçek değil," dedim tekrar ve Briar'ın kafası havaya kalktı, bakışları bana sabitlendi.

Neredeyse gülecektim. Briar ve onun büyü cephaneliğiyle arabanın yakın sınırları içindeyken, büyü algılama yeteneğim aşırı yüklenmiş, duyarsızlaşmıştı. Şimdi o daha uzakta olduğu için büyü duyum yeniden tek tek büyüleri algılamaya başlamıştı. Kokulu bir mumun olduğu bir odada uzun süre kalmak gibi. Burnunuz eninde sonunda pes eder, ama bir esinti odaya girip havayı karıştırır ve kokuyu anlık olarak değiştirirse, aniden mumun tekrar farkına varırsınız. Briar bana biraz mesafe bırakmıştı ve ben hala büyülerin girdabını hissedebiliyorken

Onu çevreleyen ve arabamın bagajındaki eşyalarından yayılan büyüün yanı sıra, ağacı çevreleyen belirgin bir büyü dalgası da vardı.

"Ağaç bir illüzyondur." İyi bir tane. Ağacın etrafında birleşen büyü sıkı ve güçlüydü.

Briar uzandı ve eli ağaç kabuğunun içinden geçti. İllüzyonun katı olmasını bekliyordum -son zamanlarda etrafımda çok fazla büyü vardı- ama bu bir fae büyü değildi. Bu bir cadı illüzyon büyüsydü, yani madde yoktu, sadece illüzyon vardı.

Her cadı büyülü düzleme ulaşabilir ve orada depolanan ham Eterik enerjiyi çekebilirdi ama bu genellikle zaman, konsantrasyon ve bir ritüel gerektirirdi. Ayrıca, cadı ölümlü bedeniyle temasını tamamen kaybettiğinden, karşı tarafa ulaşan genellikle yalnızca cadının ruhuydu. Bir başkasının büyüsunü diğer düzleme sürüklemek mümkündü, böylece büyü duyarsızlar tarafından bile incelenebilir ve incelenebilirdi, ancak yine de zaman ve ritüel gerektiriyordu.

Planeweaving büyüüm tüm bunları atlatmamı sağladı. Kalkanlarımı kırdım ve Eterik düzlem etrafımda odaklanarak ölümlü düzlemi kapladı. Zaman zaman elverişli ama aynı zamanda çok tehlikeli. İllüzyonun içinde kıvrılan büyü girdaplarını inceledim. Kırmızı ve turuncuydular, özenle ve incelikle bir araya getirilmişlerdi. Muhtemelen şimdiye kadar gördüğüm en incelikle örülmüş büyüydü ve pek çok büyüü incelemiştim. Kırmızı ve turuncu iplikler ağacın ötesine yayıldı, patikayı ve etrafındaki alanı da kaplayarak onları illüzyonla gizledi. Büyünün tamamı ağacın dibindeki küçük bir odağa bağlıydı.

Kalkanlarımı kapattım ve farklı gerçeklik düzlemlerinin üst üste bindirilmiş görüntülerini kestim. Çok uzun süre yapmadığım sürece bakmak yeterince kolaydı, ancak onlarla etkileşime girmeye çalışırsam, hepsini ölümlü gerçekliğe sürükleme riskiyle karşı karşıya kalırdım. Buna ihtiyacımız yoktu. İleriye doğru bir adım attım ve sihri hissetme yeteneğimi bana rehberlik etmesi için kullanarak elimi hayali ağaca daldırdım. Sıkıca örülmüş büyüün vızıltısı tenimi karıncalandırdı ama illüzyonun içinde saldırgan büyüler yoktu ve birkaç dakika içinde parmaklarım büyü saçan sert bir şeyin üzerine kapandı. Onu topraktan yukarı çektim ve hayali meşe, arkasındaki birkaç küçük ağaç ve patikanın birkaç metresini gizleyen büyük miktarda sahte çalılık gibi kayboldu.

Briar ıslık çaldı. "Fena değil, Craft."

Omuz silktim ve elimdeki nesneyi inceledim. Sarmaşıklarla ve birkaç parça bezle sarılmış bir sopadan biraz daha fazlasıydı. Küçük bir seramik fincana benzeyen bir şey ağzına kadar toprağa gömülmüştü ve ben de sopayı ondan koparmıştım. Onu yavaşça bardağın içine geri koydum ve illüzyon etrafımızda yeniden canlandı. Çubuğu çıkardığımda sanki bir pilin fişini çekmişim gibi illüzyon yok oldu.

"Güzel," dedim, gerçekten etkilenmiştim. "Bunu kim yaptıysa çok yetenekliymiş. Muhtemelen arada bir şarj edilmesi gerekiyor ama onun dışında tamamen kendi kendine yetiyor."

"Onlar da bir şey saklamak istiyorlar. Hadi kontrol edelim," dedi Briar ve arabaya geri döndü.

Birkaç dakika boyunca arabayı sürdük, orman etrafımızı daha sıkı sarmış gibi görünüyordu, ta ki güneş ışığı aniden gölgelikten içeri girene ve bir açıklığa çekilene kadar. Arabayı durdurup gözlerimin alışması için bir şans verdim ve Briar bu fırsatı değerlendirerek tekrar araçtan indi. Ben parlak ışıktaki gözlerimi kırıştıtırırken o da açıklıkta dolaşmaya başladı. Güneş artık tepemizdeydi. Kasabanın kuzeydoğu kısmına gitmemiz ve ardından vahşi doğaya yaptığımız bu gezi arasında bir süredir buradaydık ve sabah öğlene doğru ilerliyorduk.

Arabadan yavaşça çıktım ve Briar'ın açıklıkta sinsice dolaşmasını izledim. Ormanın sık örtüsünden sonra, açıklık çok açık, çok korunmasız görünüyordu. Ayrıca gerçekten boş görünüyordu. Tüm açıklıkta kayda değer tek şey, araçların geri döndüğü çok sayıda lastik iziydi. Birileri bu yolu ve açıklığı çok kullanmış. Ama neden?

"Bir şey hissediyor musun?" Briar tekerlek izlerini incelediği yerden başını kaldırarak sordu. "Kimse önemsiz bir açıklığı bu kadar güçlü bir illüzyonun arkasına saklayamaz."

Duyularımla sihir aradım. Ama bulduğum sihir değildi.

Geriye uzanan mezarın soğukluğuydu.

Titredim, mezarın özü beni çağırıyor, kazağımın içinden buzdan pençelerini uzatıp etime batıyordu. Bir elimi kaldırarak hissettiğim yönü işaret ettim. "O yönde ölü bir şey var." Beni çağıran cesedin ne tür bir ceset olduğunu daha iyi anlayabilmek için zihnime az miktarda soğukluk girmesine izin verdim. "Bu insan değil." Kaşlarımı çattım. "Memeli olduğundan bile emin değilim." Ki bu garipti. Cesetle etkileşime girebilsem de

Diğer yaratıkların mezar özü, genellikle sadece memeliler beni çağırırdı ve sadece insansılar genellikle bu kadar güçlü çağırırdı.

Briar'ın dudakları düşünceli bir şekilde büzüldü. "Bu davayla bağlantılı olduğuna inanmak için bir neden var mı?"

Omuz silktim. "Hayır, ama yakın ve büyük. Gerçekten çok büyük. Aslında hayır. Yani evet, büyük bir ölü şey var ama yanında başka ölü şeyler de var." Bir sürü ölü şey bir arada mı? Asla iyi bir işaret ya da doğal bir şey değildi, tabii bir şeyin öldürdüğü inini hissetmiyorsam.

Briar gösterdiğim yöne döndü ve açıklığın o tarafındaki ormanı inceledi. "Akbabaların daireler çizdiğini görüyorum," dedi ağaç çizgisinin yukarısını işaret ederek. "Eh, işte buradayız. Kontrol etsek iyi olur."

Konuştuğum birkaç fae, vahşi doğada efsanelerin uyandığından ve bu efsanevi yaratıkların hepsinin iyi olmadığından bahsetmişti. Ölü şeyler aramak için vahşi bir ormanda dolaşmak bana kötü bir fikir gibi geldi, özellikle de birkaç büyük hayvanı tek bir yerde öldüren şey hala yakınlarda olabilirken.

Bu düşünce yüzümden okunuyor olmalıydı.

"Silahın var mı Craft?"

Çizmemde taşıdığım büyülü hançeri çektim. Dövmeydi ve neredeyse her şeyi kesebilirdi ve kabzasına dokunmak bile hançerin kullanılma ihtimalinden duyduğu heyecanı hissetmemi sağladı. İyi bir hançerdi ama küçüktü ve büyük bir hayvanı savuşturmak için kesinlikle ilk tercihim değildi.

Briar hançere bakıp kaşlarını çattı ve savaşı olmayan bir sivili getirmenin aptalca olduğuna dair içinden bir şeyler mırıldandı, sonra da, "Arkamda kal Craft ve yakınımda dur," dedi.

Sonra açıklığı geçti ve vahşi ormana doğru yürüdü.

Bölüm 14



Y Ormandaki sesleri durana kadar fark etmezsiniz. Uzaktan gelen kuş sesleri, böceklerin vızıltısı ve cıvıltısı ve ağaçların ritmik sesi Briar'ı çalılıklar arasında takip ederken kurbağalar ormanın arka planına karışmıştı. Ama bana ulaşan mezar özü yoğunlaştıkça, kaynağa yaklaştıkça daha da ısrarcı hale geldikçe, etrafımıza ürkütücü bir sessizlik çöktü.

Sonra ağaçların arasından büyük bir kükreme yükseldi.

Briar ve ben donup kaldık. Yayı çektiğini ya da nereden çektiğini görmedim ama Briar'ın arbaleti aniden elinde ve havadaydı, ormanı tararken yavaşça bir o yana bir bu yana sallanıyordu. Hiçbir şey hareket etmiyordu. Yapraklardaki esinti bile.

"Hâlâ bunun iyi bir fikir olduğunu mu düşünüyorsun?" Nefesimin altında tısladım.

"Evet," dedi, fısıltısı düz ve kararlıydı. "Cesetlere ne kadar yakınız?"

"Yakın. Önümüzde sadece elli metre kadar var."

Başını salladı, tekrar ilerlemeye başladı ama öncekinden daha yavaş hareket ediyordu ve yayını indirmede. Onu takip ettim, hançerimi kavradığım avuç içim terliyordu. Elimi pantolonuma silmek istedim ama bunu yapacak kadar uzun süre hançeri bırakmak istemedim.

Açıklıktan çıkar çıkmaz takip ettiğimiz patikayı bulmuştuk. Birileri bu yoldan sık sık geçiyordu. Ayrıldığımız açıklığın park yeri olduğu belliydi; asıl ilgi çekici olan önümüzde ne olduğuydu. Bunun ne olabileceğini keşfetmek için sabırsızlanıyordum.

Ağaçların etrafından ve çalılıkların üzerinden sürünerek geçerken, başka bir açıklığa yaklaştığımız belli oluyordu. Ara sıra çıkan hırıltılar

Ağaç hattının ötesindeki parlak güneş ışığında bir yerlerde, hareket eden birden fazla büyük şeyin sesi duyuluyordu.

"Dur," diye fısıldadım, Briar'ın omzunu tutarak.

Bir kaşını kaldırarak yarım döndü ama durdu. Gözlerimi kapadım, duyularıma saldıran tüm farklı büyüleri elemeye çalıştım. Mezar özü artık kalkanlarıma çarpıyordu, tıpkı gitmek istemeyen ama kapıyı yumruklamaya devam eden bir ziyaretçi gibi. Briar'ın etrafında vızıldayan büyüler de sürekli bir vızıltı gibiydi ama başka bir şey daha vardı. Yeni bir şey.

"Açıklık korunuyor," dedim kısık bir fısıltıyla. "İnsanları dışarıda mı tutuyor?" Briar sordu.

Kaşlarımı çattım. Koşuşu hissedebiliyordum ama duyularıma saldıran çok fazla şey vardı. Ne yaptığını inceleyecek kadar izole edemiyordum. Bu da Briar'dan uzaklaşmam gerektiği anlamına geliyordu. . . ve açıklıkta homurdanan her neyse ona yaklaşmam gerektiği anlamına geliyordu.

Bunu gerçekten yapmak istemedim.

"Eee?" Briar sabırsız bir ses tonuyla sordu.

"Henüz emin değilim," dedim sıkılmış dişlerimin arasından. "Taşıdığın tüm o sihirden ayırmakta zorlanıyorum."

Bana attığı gülümseme çok dişliydi ama pek de dostça değildi. "O zaman sen burada kal ve üzerinde çalış. Ben kendi testlerimi yapacağım."

Ceplerinden birkaç tılsımın yanı sıra bir büyü kontrol asası çıkardı ve ileriye doğru süzüldü. O uzaklaştıkça, büyülerinin imzalarını açıklığı çevreleyen koğuştan ayırt etmek daha kolay hale geldi. Kalkanlarımı kırıp gerçek büyüye bakabilirdim ama açıklıktan akan tüm o mezar özü varken, kalkanlarımda kırmaya çalışacakları tek bir çatlak bile vermek istemedim. Kendi wyrd yeteneğimin kalkanların içini dövmesi de yardımcı olmadı, mezarın içeri girmek için olduğu kadar dışarı çıkmak için de endişeliydi. Bu yüzden büyüü hissetme yeteneğime odaklandım, koğuşu hissettim.

Gardiyanlar özel büyülerdi. Bir şeyin korunduğunu fark etmek kolaydı, ancak bir korumanın tam olarak ne yapmak için tasarlandığını bulmak Bu çok daha zordu. Çoğu büyüü ayırt etmek kolaydı, tıpkı bir gülün anında ayırt edilebilmesi ve bir papatyadan çok farklı olması gibi. Ama koğuşlar hem bireyseldi hem de birinden diğerine sadece küçük farklılıklar gösteriyordu. Bir koğuşun çelme takıldığında tam olarak ne yapacağını bulmak

Bir dönüm papatyanın içinde tek bir papatya aramak kadar basit. İyi bir duyarlıydım ama *o kadar* da iyi değildim.

Briar'ın koğuşun hemen dışında çömeldiği yere doğru sürünerek yaklaşıırken, "Biri çevreyi geçtiğinde kesinlikle onu kullanan kişiyi uyaracaktır," dedim. "Ama onu geçmenin herhangi bir agresif büyümlü saldırıyı tetikleyeceğini sanmıyorum." En azından koğuş tarafından. Hâlâ onun ötesinde ne olduğunu tam olarak bilmiyorduk. Çalılıkların arasından açıklıkta hareket eden çok büyük birkaç şekil seçebiliyordum ama koğuşu geçmeden iyice bakabilecek kadar yaklaşamıyorduk.

Briar avucundaki aletlere bakarak başını salladı. "Çok fazla büyü alıyorum ama hiçbirisi kötü niyetli gibi görünmüyor." Tılsımları cebine koydu. "Sanırım oraya gitme vakti geldi."

Ona göz kırptım. "Büyüyü yapan kişinin o bölgeden geçtiğimizi kesinlikle anlayacağını söylediğimi duymadın mı? Çünkü büyünlün bu kısmını açıkça hissedebiliyorum."

"Ki bu mükemmel. Bana gelen birini avlamak zorunda değilim." Briar o dişlek ama hoş olmayan gülümsemelerinden birini daha takındı ve ardından yayını kaldırarak koğuşa doğru adım attı.

Koğuş onun varlığına tepki verirken büyünlün cızırtısını hissettim ama koğuş ne yaparsa yapsın, onun açıklığın kenarına doğru sürünerek ilerlemesini engelleyemedi. Ne yapacağımı bilemez bir halde arkasından bakakaldım. Briar benim yerime karar verdi.

"Craft, buraya gel," diye tısladı yüksek sesle, açıklıktaki her neyse ona dönmeden.

İçimi çektim, hançeri daha sıkı kavradım ve koğuşa girdim. Briar geçerken duraklamamıştı bile, ama içindeki büyü beni çekiştiriyor, sağlam bir duvar oluşturmuyordu, ama kesinlikle içinden geçmem gereken bir direnç oluşturunuyordu. Sanki bir mezarlık kapısından geçiyormuşum gibi hissettim, bu da şu soruyu akla getirdi: Bu koğuş ölümleri içeride tutmak için miydi yoksa ruh toplayıcıları dışarıda tutmak için mi?

Ben ikisi de değildim. Bir planeweaver olarak, ölümler diyarı ve toplayıcıların yaşadığı kristal benzeri düzlem de dahil olmak üzere düzlemlerin birleştiği bir bağlantı noktasıydım, bu yüzden koğuşların direncini hissedebiliyordum, ama beni durdurmadılar. Yine de içimdeki hastalıklı his beni daha da sıktı.

Gözlerimin ışığa alışması birkaç dakika sürdü ve bir kez alıştıklarında, neredeyse alışmamış olmayı dileyecektim. Açıklık o kadar büyük değildi, sadece

Olimpik bir yüzme havuzu büyüklüğündeydi ama içindeki yaratıklar onu daha da küçük gösteriyordu.

Açıklıkta dört -hayır, beş- yaratık dolaşıyordu. Hepsi farklı boyutlarda, farklı türlerdeydi. Çoğuna isim veremedim. Hepsi ölüydü.

En büyüğü bir attan biraz daha büyüktü ve toynakları yerine derimsi yayvan ayak parmakları, bacaklarının ucunda devasa pençeleri ve kürk yerine pulları olması dışında benzer bir şekle sahipti. Ayrıca sırtında oturan iki büyük akbaba vardı ve gagalarını yan tarafındaki beyaz kaburga kemiğini açıkça görebildiğim büyük bir yaraya daldırıyorlardı. Yaratık başını sağa sola savurarak sivri dişleriyle akbabalara saldırdı. Kanatlarını çırparak geri çekildiler ama yaratık döner dönmez, daha cesur olan akbaba başını tekrar yaraya daldırdı ve uzun gri bir bağırsak ipi çıkardı. Gözlerimi kaçırdım, midem kazınıyordu.

En küçük yaratık yaklaşık bir Alman çoban köpeği büyüklüğündeydi ama tüylerle kaplıydı ve taze kan renginde bir gaga ile biten bir burnu vardı. Açıklığın kenarında sinsice ilerlerken arka ayaklarından birini arkasından sürüklüyordu. Bir an için bulutlu gözleri Briar'la benim çömeldiğimiz noktaya takıldı ve ben de hançerimi kaldırarak gerildim. Ama bakışları yanıımızdan kayıp gitti ve yaratık yürümeye devam etti.

Briar'ın takıları. Tamam, şimdi onları aşağı yukarı her zaman üzerinde tuttuğu ve benim de onların içinde saklanabildiğim için minnettardım.

İki uç nokta arasındaki üç yaratığın boyutları daha belirgindi. Biri, yüzünde o kadar çok kürk ve et kaybı olan büyük bir siyah ayıydı ki kafatası birkaç noktadan görülebiliyordu. Diğeri gri bir kurttu ve bulanık gözleri dışında neredeyse normal görünüyordu. Sonuncusu ise kanatları olan bir orman kedisi gibiydi. Vücudunun bazı yerlerinde hâlâ kürk parçaları vardı ama etinin büyük bir kısmı iltihaplı bir kabarcığa benziyordu, parlak ve çiğdi. Kanatları biraz daha iyi durumda olsa da, maviye çalan tüylerinin çoğu kirli ve bükülmüş görünüyordu.

Kemikler ve yarı çürümüş leşler açıklığı dolduruyordu ama en azından bunlar hareketsizdi. Gerçek ölümler. Sonra hayaletler vardı. Çok fazla hayalet. Gerçi insan hayaletler değillerdi. Onlar hayvan hayaletleriydi. Küçük fareler ve sivri farelerden tavşanlara ve hatta birkaç tilkiye kadar hayaletler, yürüyen ölü yaratıklardan kaçarak açıklığın etrafında koşuşturuyordu. Hayaletlerin neden dağılmadıklarını, neden büyük gruplar halinde bir yerde toplandıklarını anlayamıyordum.

Koşu düşünene kadar temizleniyordu. Bir mezarlık kapısından geçmek gibi hissettirmişti. Aynı şekilde, ölüleri de açıklıkta hapsetmiş olmalıydı - hem yürüyen ölüleri hem de hayaletleri.

Yürüyen ölülerin çoğu hayaletleri görmezden geldi ama ben izlerken, en büyük ölü yaratığın kafası aşağı doğru fırladı, acımasız dişleri küçük bir tavşanın hayaletinin etrafına dolandı. Yaratık başını geriye eğdi ve küçük hayaleti tek bir hareketle yuttu.

Soğuk ter boynumdan aşağı süzüldü. Hayaletler birbirlerinden enerji çalardı, bu alışılmadık bir şey değildi, ama bu? Bu tamamen başka bir şeydi.

"Neye bakıyoruz?" Fısıldadım, ağzım kuru, dilim çok kalındı. "Ölü çağırma," dedi Briar, dudakları tiksintiyle kıvrılmıştı. "Bu tür Daha önce de uğraştığım yürüyen ölüler. Ölü çağırıcılar insanlara geçmeden önce hayvanları yetiştirerek deneylere başlarlar. Gerçi genellikle daha küçük başlarlar. Bu canavarlardan bazılarını daha önce hiç görmemiştim."

Muhtemelen tüm büyücülerin vahşi doğadan gelen büyülü yaratıklara erişimi yoktu. "Bu fareleri ve fareleri açıklıyor sanırım."

Bana yandan bir bakış attı. "Benim göremediğim şeyleri görüyorsun."

Cevap vermedim ya da düzinelerce hayaleti açıklamaya çalışmadım çünkü o anda ölü kurt başını bize doğru çevirdi, kulakları seğiriyordu. Başını geriye eğdi, havayı koklarken geniş burnu parladı. Bir uyarı çığlığı atarak uludu ve diğer hayvanlar durdu. Bazıları kurda döndü ama büyük kanatlı kedi açıklığın etrafına baktı. Bize doğru birkaç adım attı ve kokuların dilinin üzerinde yuvarlanmasına izin vererek kıkırdadı.

Saçmalık. Briar'ın büyü bizi gözlerden saklıyordu ama diğer duyuların hiçbirinde iyi bir iş çıkarıyor gibi görünmüyordu. Gözlerimi kocaman açarak ona baktım. Açıklıkta ne olduğunu görmüştük. Koşuştan geri çekilmek ve yetkilileri çağırmak için çok iyi bir zamandı.

Ne yazık ki Briar da o yetkililerden biriydi ve destekle ilgileniyor gibi görünmüyordu. Hem kurt hem de kedi şimdi ileriye doğru yürüyordu. Ayının burnu seğirdi, araştırdı ve devasa canavarın dili, kokuları tadan bir yılan gibi havada gezindi. Başını bize doğru çevirdi.

Lanet olsun. Bir adım geri attım ve botumun altında bir dal kırıldı. Nefesimi tutarak irkildim. Artık çok geçti. Açıklıktaki ölü şeyler tam olarak nerede olduğumuzu bilmiyor olabilirdi ama bunu daraltıyorlardı ve dostça görünmüyorlardı.

Briar takip eden kanatlı kediye izledi ve arbaletini canavarın göğsünün ortasına doğrulttu. Çelik uçlu dartın içindeki yakıcı iksiri hissedebiliyordum. Dalga geçmiyordu. Bu neredeyse kesinlikle canavarı yere serecekti. Yürüyen ölü ya da değil, yanmak ve küle dönmekle ilgili bir şey çoğu şeyi durdurma eğilimindeydi. En büyük sorun, saldırdığı anda bizi gizleyen kamuflaj büyüsunün başarısız olmasıydı. Yani bir canavar rüzgârda bir leke olarak kalırken, diğer dördü tam olarak nerede saklandığımızı bilecekti.

Hançerime baktım. Bu yaratıkların bedenleri etraflarında çürüyordu. Akbabalar en büyük yaratığın iç organlarını çıkarıyordu ve bu onu çileden çıkarıyordu. Böyle bir yaratığa delik açmak saldırmayı engelleyemezdi. Bu dengesiz şeyleri parçalara ayırmam gerekecekti ve o zamana kadar, küçük hançerimle o kadar çok darbe indirecek kadar yakın olsaydım, hayvanlar beni parçalara ayırırdı. Hançerin pek yardımı dokunmayacaktı. Ama etrafım ölümlerle çevriliyken, hançer tek silahım değildi.

Kalkanlarımı kırdım.

Bu lanetli açıklığa yaklaştığımızdan beri beni hırpalayan mezar özü nihayet bir dayanak noktası bulup ruhuma işlerken, soğuk bir rüzgâr etrafımdaki ağaçların yapraklarını hışırdatarak içime işledi. Vücudumun içindeki canlı sıcaklıkla savaşan soğuğu kucaklayarak içeri girmesine izin verdim. Etrafımda, büyüün renkli telleri görünür hale gelirken bile dünyayı bir çürüme patinası kapladı. Turuncu ve kırmızı büyüün açıklığı çevreleyen karmaşık koğuşa dokunduğunu görebiliyordum. Benzer büyü şeritleri canavarları da kaplıyor, çürüyen bedenlerini ve içlerindeki ruhların yumuşak ısıltısını birbirine bağlıyordu.

Kanatlı kedi şimdi bize doğru hızla ilerliyordu. Kurt ve ayı da çok geride değildi. Bir ses duyuldu ve Briar'ın oku uçtu. Canavarın alnının ortasına indi. Yaratığın ileri doğru ivmesini durdurmaya çalışırken bacaklarının düzeldiği bir an oldu ve sonra ateş onu yuttu.

"Ne yapıyorsun sen?" Briar silahını yeniden doldurup kurda nişan alırken tısladı.

"Yardım etmek."

Şimdi hepsi bize saldırıyordu. Dişler, pençeler, sivri gagalar ve kâbus gibi çürüyen etlerin bir karışımı. Kurt en yakınımızdaydı ama garip tüylü şey ayıyı geride bırakmıştı ve aradaki mesafeyi kapatıyordu

hızla bize doğru geliyordu. Briar'ın arbaleti tekrar tıngırdadı ve mavi-beyaz alevle dolu ölümcül bir atış daha yaptı. Kurt yere düştü, kül oldu. Büyüyle uzandım, kendi canlı sıcaklığım mezardan gelen buzla birleşti ve köpek büyüklüğündeki tüylü yaratığın etrafına sardım. Ölü et hiçbir direnç göstermedi, büyüm hızla bedene doldu ve ruhu karşı koymadan dışarı itti. Bugüne kadar hiç hayvan ruhu görmemiştim ama solgun, parlayan bir ruh yaratıktan dışarı fırladı, toprağa yüzükoyun ve hareketsiz düşen bedenle uyuşmayan bir ruh.

Bu gerçeği incelemek ya da düşünmek için zamanım yoktu. Büyüyü geri çektim ve devasa, sürüngenimsi at benzeri yaratığın içine doğru ittim. Yine, ölü et büyümün altında kolayca teslim oldu, ama bu yaratık daha büyüktü, çok daha büyüktü ve içine büyü akıttım, onu doldurmaya çalıştım, o kadar çok mezar soğukluğuyla doyurmaya çalıştım ki ruhun tutunabileceği hiçbir yer kalmayacaktı.

Ama bunda ruh yoktu.

Işık yok. Mezardan geri çekilen çırpınan bir sıcaklık yok. Bu yaratık ölüler diyarının karanlık boşluğuyla doluydu ve daha fazlası için istekli bir şekilde büyümü içti.

Geri çekildim, ölü canavarın içindeki karanlıkta sonsuza dek kaybolmadan önce çekebildiğim kadar büyü çektim. Saldırmaya devam etti, açıklığı geçip bize yaklaşırken pençeli ayakları toz bulutları kaldırıyordu.

Briar'ın arbaletinin ipi çözüldüğünde yay bir kez daha tıngırdadı ve iki metreden daha az önümüzde duran ayıya bir ok gönderdi. Vücudunun yakıcı sıcaklığı beni neredeyse geriye savuruyordu ama Briar'ın yayı dev sürüngene doğru döndü. Ayakta kalan son canavardı.

"Şunu yakalayın. Diğerlerinden farklı," diye bağırdım, tam o sırada arbalet tekrar tıngırdadı.

Briar son anda silahını kaldırarak atışının boşa gitmesine neden oldu. Canavarın kafasının birkaç santim yakınından geçti. Yaratık hızını artırarak saldırıya devam etti. Birkaç dakika içinde tepemizde olacaktı.

Briar arbaletine başka bir ok yerleştirdi ve tüm bu süre boyunca küfretti. Ateş etti ve yaratığı göğsünden vurdu. Ok yaratığın göğsüne isabet ettiğinde ve iksir şişesi kırıldığında bayılma büyüsünün havada vızıldadığını hissettim ama canavar yavaşlamadı.

Briar yana doğru yuvarlanırken, "Çekil," diye bağırdı.

Yaratık az önce işgal ettiğimiz alana çarparken kendimi diğer tarafa attım. Bir dirseğimin üzerine kötü bir şekilde düştüm ama bıçaklanmamayı başardım.

ya da yaratığın pençeleri tarafından ezilirim.

Briar göğsündeki palaskadan bir şey çıkardı ve yaratığa doğru fırlattı. Canavarın üzerinde bir büyü ağı oluştu ve onu yere sabitledi. Canavar geriye doğru şaha kalktı, kulakları tırmalayan bir çığlık atarken büyük ağzı yarıldı.

Avuçlarımı kulaklarımın üzerine bastırarak sesi engellemeye çalıştım. Derin ve içgüdüsel bir şey beni kaçmaya itti. Dehşet, canavarın çığlık sesiyle birlikte zihnimi kesti. Ses, canavarın beni öldüreceğini vaat ediyordu. Küçük ve yumuşak olduğum için kemiklerimin iliğini emecekti. Damarlarımda kabaran dehşeti bastırmak için gözlerimi sıkıca kapattım. Yaratık yakalanmıştı. Ben iyiydim. Ama içimden bir ses hâlâ tepki veriyordu ve dönüp kaçmamak için tek yapabildiğim buydu.

Canavar onu bağlayan büyüü yırttı ve Briar'a doğru ilerleyerek yer kazanmaya başladı. Lanet okudu ve canavara bir iksir daha fırlattı. Yer, canavarın ön ayaklarının etrafına kilitlenmek için yukarı uzandı. Canavar yine çığlık atarak sıçradı. Bir bacağı kurtuldu.

Briar yaratığın çığlıkları arasında bana, "Craft, bu şeyi canlı ele geçirebileceğimizi sanmıyorum," diye bağırdı.

"Belli ki. Çoktan ölmüş," dedim ve arkasına doğru ilerledim. Beni görmezden geldi. Anlaşılan ben Briar kadar tehdit oluşturmuyordum. "Hareket etmesine de gerek yok. Sadece yakılmasa iyi olur. Büyü ile kaplı. Bir şeyler öğrenebiliriz."

Canavar diğer ön bacağını Briar'ın onu yakaladığı toprak tuzağından kurtardı ve saldırdı. Büyülü ağ tuttu ama canavar birkaç adım atarak Briar'ı geri çekilmeye zorladı. Briar'ın eli iksir dolu çantasının üzerinde gezindi, sanki ne istediğini anlamış ve bulamamış gibiydi. Yaratık tekrar saldırdı, ağı itti ve bir adım daha ilerledi.

"Faydası yok, Craft. Onu yakmamız gerekecek."

"Bekle," diye bağırdım arbaletini kaldırırken. "Açıklıktan ayrılabilir, destek gelmesini bekleyebilir ve böylece olayı kontrol altına alabiliriz."

"Bu pisliğin icabına bakması için gönderdikleri kişi benim." Göğsüne bir ok gönderdi, kalbin olması gereken yere nişan aldı. Alevler içinde patlamasını bekliyordum ama yine büyü değiştirmişti. Bu sefer yan tarafında bir delik açmıştı. Bu onu yavaşlatmadı. Şaha kalktı ve sonra vücudunu

tekrar ileri atılarak, büyülü ağ daha fazla kayarken Briar'ı geri çekilmeye zorladı. "Büyüyü incelemek istiyorsun. Çabuk yap, yakıyorum."

Yaratığın üzerindeki büyüleri çözmeye çalışıyordum ama nabzım kulaklarımda atıyor, kalbim boğazımda gümbürdüyordu ve beynim hissettiğim büyüü anlamlandıramayacak kadar çılgına dönmüştü. Tehdidi etkisiz hale getirmemiz gerekiyordu, böylece büyüü düzgün bir şekilde incelemek için zamanımız olacaktı.

Yaratığın arka tarafına doğru atıldım. Büyülü ağdan geriye kalanlara uzanarak dizini yakaladım ve görebildiğim gerçeklik düzlemlerine dokunmamı engelleyen kabarcık benzeri kalkanı düşürdüm. Canavar çoktan ölmüş, çürümeye başlamıştı ve onu ölümler diyarına daha fazla itmek benim için bir şey ifade etmiyordu. Asıl numara sadece dizini itmektir, başka bir şey değil.

Parmaklarımdaki altındaki et soldu, dokunuşumla pul pul döküldü. Sırada kas vardı. Ve sonra parmaklarım kemiğe dokundu, o da büyümün itişiyi parçaladı. Her şey sadece bir kalp atışı sürdü. Canavar kafasını bile çeviremeden kaçmaya çalışıyordum.

Yaratık sendeledi, bacağının ani kaybı şiddetli dönüşüyle birleşince dengesini kaybetmesine neden oldu. Devrildi ve büyük bir gürültüyle yere düştü. Şaşkınlığı uzun sürmedi ve bir an sonra üç sağlam bacağını kullanarak ayağa kalkmaya başladı. Dikkatini dağıtmak için kullanmalıydım. Çırpınıyor, kalan tek arka bacağıyla tutunmaya çalışıyordu. Dizine dokunacak kadar yaklaşmadım ama ayağını yakalayabilirdim. İleri atıldım, soğuk ete dokunduğum anda büyümle ittim. Hemen geri çekilmem ya da kılıç gibi pençelerinden birine yakalanma riskini almam gerekiyordu. Ama bu kadarı yeterliydi. Bu sefer kemiğini toza çevirmemiştım ama çürümeyi kemiklerin kırılğan hale gelmesine yetecek kadar ileri götürmüştüm. Yaratığın ayak bileği, üzerine baskı uyguladığında altında parçalandı.

Canavar tekrar yere yığıldı, arka bacaklarından geriye kalanlar hareket ediyor ama ayakta durmasına yardım edemiyordu. Kayıp uzuvlarından kan akıyordu ama çığlık atarak ön ayaklarıyla yeri tırmalıyordu.

Yaratık tekrar çığlık attı. Ses hâlâ içimde dehşet uyandırıyor ama şimdi bu duygu, az önce yaptığım şeyden duyduğum tiksintiyle savaşıyordu. Ve acımayla. Evet, yaratık bizi öldürmeye çalışıyordu ama bu temiz bir ölüm değildi ve uzun pençeleri toprağı kazarak bize doğru ilerlemeye çalışırken bile ona acıdım.

Briar arbaletini indirdi. Yerdeki devasa yaratık artık ona saldırmıyordu ama bir şey elde edemedi kasıla kasıla çırpınıyordu. Kim bilir nereden bir kılıç çıkardı ve yaklaştı. Silahı iki eliyle tutarak yaratığın uzun boynuna sertçe indirdi. Kılıç eti ısırırken cızırdadı ama kemik, kas ve tendonları temiz bir şekilde kesti.

Yaratığın çılgılığı aniden kesildi, kopan kafası vücudundan ayrıldı ve canavar hareketsiz kaldı, sonunda gerçekten ölmüştü.

Midem kazınırken açıklığın kenarına doğru tökezledim. Kahvaltımdan geriye kalanlar boğazımı yakarak ve ağzıma ekşi bir tat bırakarak geri döndü. Titreyen elimin tersiyle ağzımı sildim. Adrenalinim düşüyordu ve gördüklerimden mi yoksa yaptıklarımın mı daha çok iğrendiğimden emin değildim ama ayağa kalkmak zorundaydım. Arkamı dönüp onunla tekrar yüzleşmek için.

Derin bir nefes almak işe yaramadı; hava çürüme, kül ve kusmuk kokusuyla doluydu. Neredeyse beni tekrar zorlamaya yetecekti, ama kuru kusmaya devam etmeyi reddederek mide bulandırıcı hissi yuttum. İrademi çelikleştirerek arkamı döndüm.

Yanına gittiğimde Briar büyük sürüngen yaratığın cesedini incelediği yerden başını kaldırdı ama zayıf midem hakkında hiçbir yorum yapmadı. Buna sevindim. Artık gerçekten ölmüş olan yaratığı sabitleyen büyülü ağı henüz serbest bırakmamıştı ve buna da sevindim. Yaratığın etrafında yavaşça ilerledi ama arka bacaklarından geriye kalanlara ulaştığında durdu ve bakmaya başladı.

"Tam olarak ne yaptın?" diye sordu, sol bacağın alt kısmının dizin üstündeki çürümüş kütükten ayrıldığı yere bakarak.

Yüzümü buruşturup başka tarafa baktım ama cevap vermedim. Bunun yerine planeweaving yeteneklerimi kontrol altında tutmak için kullandığım kabarcık benzeri kalkanı yeniden inşa etmeye odaklandım. Tüm kalkanlarımı kapatamazdım - çok fazla büyü harcamıştım, kör olurdum, ama yanlışlıkla düzlemler arasında herhangi bir şeyi itmek ya da çekmek istemiyordum.

Cevap vermeyeceğim belli olunca, Briar tarlada ceset bırakmış olan diğer yaratığa doğru yürüdü. Akbabalar çoktan cesedin etrafında toplanmıştı ve o yaklaştıkça kanatlarını açarak yemeklerini korurken kendilerini daha büyük göstermeye çalışıyorlardı.

Akbabaları uzaklaştırırken "Nasıl oldu da bunu birkaç metre öteden indirebildin ama bunu durduramadın?" diye sordu.

"Bunun bir ruhu vardı. Büyük olanın yoktu," dedim düşünmeden ve sonra arkasını döndüğünde söylediğime hemen pişman oldum.

Aramızdaki alanı hızla geçti. "Bankadaki soyguncuların ruhları olduğu gibi mi? Yani istediğin zaman uzanıp ruhları çekip çıkarabilir misin?"

Lanet olsun. "I-"

"Işığı ve rüzgâr gösterisini kapat Craft," dedi gözlerimi işaret ederek.

"Kapatamam."

"Neden olmasın?"

Ona ters ters baktım. "Çünkü gücüm gözlerime zarar veriyor ve hatırlarsan buraya girdiğimizde bir alarmı tetiklemiştik ve bu canavarları her kim ya da her ne yaptıysa ortaya çıkarsa kör olmak istemiyorum."

"Ruhunu söküp alamaz mıydın?"

Sıkılmış dişlerimin arasından, "Sadece zaten ölmüşse," diye mırıldandım.

Uzun süre birbirimize baktık ve kafasında beni tutuklayıp tutuklamaması gerektiğini tartan teraziye neredeyse hissedebiliyordum. Soyguncuların hepsinin yere yığılmasının sebebinin ben olduğumu az çok itiraf etmiştim. Ama zaten ölü olan birini öldüremezsiniz.

"Sihirli bir tehlikeli madde ekibi çağırmak zorundayım. Hiçbir yere gitme," dedi sonunda ve benden uzaklaştı.

Bir yere gitmeyi planlamamıştım. Bir kere, uçakların arasından bakarken araba kullanamazdım. Arabamı bu ormandan nasıl çıkaracağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Ayrıca, iki canavar cesedinin üzerindeki büyülerini kontrol etmek istiyordum. Karşılaştığım insan cesetlerinin hiçbirisi büyülerle bağlanmamıştı. Tabii ki hiçbirisi gözle görülür şekilde çürümemişti. Bu da ya birbiriyle alakasız iki grup yürüyen ölüyle karşı karşıya olduğumuz anlamına geliyordu -ki bu pek olası görünmüyordu- ya da Briar'ın dediği gibi bu yaratıklar büyücünün ilk deneyleri ya da süreçlerindeki ilerlemelerdi.

Devasa sürüngen canavarın yanına diz çöktüm. Arka bacaklarının olduğu yerdeki kütüklere bakmaya bile zor dayanıyordum. İçim burkuldu, tekrar isyan etmekle tehdit ediyordu ama büyüyü incelemem gerekiyordu. Hayali meşede ve koğuştaki gördüğüm turuncu ve kırmızı enerjinin aynısını kullanıyordu ama karmaşık büyü yumağı daha önce gördüğüm ya da hissettiğim hiçbir şeye benzemiyordu. Güçlü ve ayrıntılıydı ama anlam veremiyordum. Eğer bilmeseydim

İncelediğim şeyin etrafta dolaşan ölü bir şey olduğunu bilseydim, büyüünün bunu yapabileceğini tahmin edemezdim. Hatta ne hissettiğime dair hiçbir fikrim bile olmazdı.

Zihnimle büyüünün izini sonuçsuzca sürdükten sonra ayağa kalktım. Diz çökmekten bacaklarım ağrıyordu ve o kadar uzun süre hareketsiz kalmıştım ki akbabalar canavarın etrafında toplanmıştı. Topallayarak uzaklaşırken onları ürküttüm ve arkamdan ciyakladılar. Briar artık telefonda değildi -aslında bir an için artık açıklıkta olmadığından korktum ama sonra açıklığa ilk girdiğimiz yerin yakınında onun belirgin büyü imzasını hissettim. Buradaydı ama yine uzaklara bakma tılsımının arkasına saklanmıştı. Bu da demek oluyordu ki ölü yaratıkları canlandırabilen büyücü geri dönerse, görünen tek kişi ben olacaktım. Harika.

Onun bulunduğu yere gidip büyüünün arkasına saklanmayı da düşündüm ama tehlikeli madde ekibi geldiğinde cesetlere bir daha bakamayabilirdim ve ruhsuz canavarın üzerindeki büyülerle yanlış ruhun yönettiği canavarı karşılaştırmak istedim.

Ve ruhlardan bahsetmişken, açıklıktaki hayvan hayaletler ordusuna katılan dört yeni ruh vardı. Ben düzlemler arasındaki uçuşumun üzerinde dururken bile, yeni hayvanlar zayıf ve bitkin görünüyordu; rüzgârda savrulan anılar gibiydiler. Kanatlı orman kedisinin hayaletinin yanından geçtim ve yuvarlak kulaklarını kafasına bastırarak bana baktı.

"Güzel kedicik," diye fısıldadım, ellerimi önümde düz bir şekilde kaldırarak.

Hayalet sinsice ilerledi. Benim için bile önemsiz görünüyordu, ama temelde her zaman tüm düzlemlerde var olduğum için, kalkanlarım bu kadar açıkken, bana zarar vermesi hala mümkün olabilirdi. Cesetlerin saldırısından kurtulduktan sonra bir hayalet tarafından parçalanmayı gerçekten istemiyordum. Yavaşça geri çekildim, asla arkamı dönmedim ama koşmadım da. Ben hareket ettikçe daha küçük hayaletler ayaklarımın etrafına dağılıyordu ama tüm dikkatim kanatlı kedinin üzerindeydi.

"Craft?" Briar seslendi, sesindeki endişe belli oluyordu.

Cevap vermedim ya da bakmadım. Kişisel cephaneliğindeki tüm büyülere rağmen, bir hayalete karşı etkili olabilecek herhangi bir şeye sahip olması pek olası değildi. Çoğu insanın endişelenmesi gereken bir şey değillerdi.

Hayaletin kalan enerjisini çekip çıkarabilirdim, hayaleti hâlâ eski hayvan yapan her şeyi boşaltabilirdim ve gerekirse yapardım da ama bugün zaten korkunç şeyler yapmıştım. Bugünden önce hayvanların arkalarında hayalet bırakacak kadar ego sahibi olduklarından emin değildim. Artık biliyordum ki

Onlar yaptı, zaten çok şey yaşamış bir yaratığı yamyamlaştırmak istemedim.

Bu yüzden geri çekilmeye devam ettim, yavaşça ilerledim ve uzaklaşırken yatıştırıcı sesler çıkardım. Sırtımdaki koğuşun ilk vızıltısını hissettiğimde hayalet ilerlemeyi bıraktı. Hayalet bağıracakmış gibi ağzını açtı ama bir ses çıkardıysa bile ölüler diyarının rüzgârında kaybolmuştu. Bakışları benim öteme, koğuşa kaydı.

"Sadece çıkmak istiyorsun, değil mi dostum?" dedim, sesimi hâlâ alçak ve sakin tutarak.

Hayalet bana baktı. Yavaşça eğildim, son yaratık düştükten sonra kınına koyduğum hançeri çektim. Sonra yarı döndüm, aslında hayalete sırtımı vermedim ama koğuşa ulaşabilecek kadar döndüm.

"Ne yapıyorsun?" Briar beklediğimden çok daha yakından sordu ve ben de sıçradım.

"Koğuştaki bir kapıyı kesiyorum." "Kapı mı?"

Omuz silktim ve hançerimi koğuşu oluşturan kalın büyüünün içinden geçirdim. Hançer çoğu büyü de dahil olmak üzere her şeyi kesebilirdi. Koğuşta da hayal kırıklığına uğratmadı, turuncu ve kırmızı enerjiden örülmüş telleri temiz bir çizgiyle kesti.

"Hayaletler sıkıştı," dedim açıklama olarak.

"Hı-hı," dedi Briar şüpheli bir kaşını kaldırarak. "Peki bunun nasıl bir yardımı olacak? Büyüyü kesemezsin."

Bu büyülü hançer yapabilir. Ya da belki de bir planeweaver'ın elindeki bu hançerdi. Emin değildim. Tüm bu planyacılık işinde bir akıl hocasından faydalanabilirdim ama hepsi ölmüştü ya da Peri'de ulaşılmaz bir sarayda sıkışıp kalmışlardı. Bu yüzden planeweaving ortaya çıktığından beri geçen birkaç ayda öğrendiklerimin çoğunu deneme yanılma yoluyla -çoğunlukla da hatayla- edinmiştim.

Kapı kesildi, kenara çekildim ve hayalet kediye baktım. Bana baktı, gözleri kısık ve kulakları düzdü. Hareket etmedi. Anlamıyordu. Ölü olması, onun hayvan içgüdülerine ve zekâsına sahip bir hayvan olduğu gerçeğini değiştirmiyordu. Onu açıklıkta tutan gücü görememe ihtimali de vardı, sadece bir duvar olduğunu biliyordu.

Açıklıktaki tüm hayaletlere bakarak kaşlarımı çattım. Yeterince şey yaşamamışlar mıydı? Kendilerine ait olmayan bedenlere tıkıldıklarında ve sonra da

Yabancı bedenler etraflarında çürürken orada kalmaya zorlandılar. Tabii ki bu, hepsinin basit canavarlar olduğunu varsayarak söylenmişti. Çoğu öyleydi. Küçük olanlar kesinlikle. Ama büyülü yaratıklar? Arazide olduğumuzu fark eder etmez üzerimize saldırdıklarından, hepsinin göründükleri kadar hayvan olduklarını varsaymıştım. Ama belki de değillerdi.

"Aranızda konuşabilen var mı?" Açıklığın öbür ucundan duyulacak şekilde sesimi yükselterek sordum.

Hayalet yaratıklardan bazıları bana baktı. Kurt hayalet homurdandı. Hiçbiri cevap vermedi.

Briar aklımı kaçırmışım gibi beni izledi. "Kiminle konuşuyorsun?"

"Hayaletlerle." Göremediği hayaletleri göstermek için bir el salladım. I onları görünür ve daha sağlam kılmak için enerji harcayabilirdi, ama bu akıllıca görünmüyordu. Bir kere, bu yaratıklar bedenlerin içindeyken bize saldırmışlardı. Ve bir diğeri, zaten titriyordum ve artık sadece adrenalin düşüşünden değil. Kalkanlarımı bir an önce kapatmam gerekiyordu. Kör olacaktım ama diğer düzlemlerle ne kadar uzun süre temas halinde kalırsam, bu körlük de o kadar uzun sürecekti. Önce diğer bedeni kontrol etmek istedim.

"Hayaletler insan mı?" Briar bakışlarıyla görünmez hayaletleri ararken sordu.

Başımı salladım. "Savaşığımız yaratıkların yanı sıra diğerleri. Bir sürü yaratık. Küçük yaratıklar. Muhtemelen dediğin gibi ilk deneyler."

Hayaletlerin yaşını hissedemiyordum, bu yüzden herhangi birinin ne kadar süredir ölü olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Alandaki küçük kemiklerin bazılarını hissedebiliyordum; her birini inceleyemeyecek kadar çok olsalar da, hissedebildiğim en eskisi iki aydan daha eski değildi. Buna karşılık, yürümekte olan iki hayvanın cesetleri daha yeniydi, en fazla üç haftalıktı. Garip bir şekilde, yürüyen yaratıklar arasında en çok çürümüş olmasına rağmen, en büyük yaratık en yeni olanıydı. Muhtemelen bir ruhu olmadığı içindi? Yakılan yaratıklardan geriye kalan küllerden hiçbir şey elde edemedim.

Ben bu olasılığı düşünürken, tepemde dönüp duran kuşlardan biri aşağıya, ormana ve koğuştaki kapıdan içeri süzüldü. Bütün kuşların akbaba olduğunu sanıyordum ama bu bir kuzgundu. Çok büyük bir kuzgundu.

Kalan iki cesede değil, kanatlı orman kedisinin hayaletine doğru uçtu. Hayaletin sırtına kondu, pençeleri hayaletin

cisimsiz bir form. Hayalet parladı, yanıp söndü ve sonra gözden kayboldu. Dönüşüm geçirmiş ve yoluna devam etmişti. Kuzgun bir sonraki hayalete doğru uçu.

Hayır, kuzgun değildi. Bir ruh toplayıcısıydı. Bir *hayvan* ruhu toplayıcısı.

"Merhaba," dedim büyük kuşun dikkatini çekmeye çalışarak.

"Şimdi neyle konuşuyorsun?" Briar sordu. Cevap vermeden elimi salladığımda başını salladı. "Bazen senin gerçekten deli olup olmadığından emin olamıyorum."

Onu görmezden gelerek kuzgun koleksiyoncusuna doğru ilerledim. Başını eğerek birkaç kez bana baktı ama hayaletten hayalete uçmaya devam etti. İşi başından aşkındı ama ilerlemeye devam etti, her bir ruhu, hatta minik fareleri bile toplamak için aşağı doğru süzüldü. Açıklık hayaletlerden arındığında, kuzgun döndü ve kanatlarını boşa çırpmadan, kestiğim kapıdan geri uçtu ve gitti.

Bölüm 15



I Sihirli hazmat ekibinin gelmesi yaklaşık iki saat sürdü.

O zamana kadar arkalarında ceset bırakan iki yaratığın büyülerini karşılaştırmıştım. Büyük olanın üzeri anlam veremediğim büyülerle kaplıydı ama ruhunu çıkardığım küçük olanda çok az büyü izi vardı ve kalanlar da belli belirsiz izlenimlerden fazlasını edinemeyeceğim kadar silikti. Briar biraz hayal kırıklığına uğramıştı. Ne de olsa benim uzmanlık alanım ölülerdi. Ama gölgelerle ve bazen de hayaletlerle uğraşıyordum. Ölü büyücüsünün kullandığı neşeli renkli büyülü enerjiye rağmen, bu yaratıklara her ne oluyorsa çok ama *çok* karanlık bir büyüydü.

Büyüleri çözmekten vazgeçtikten sonra mezarı serbest bıraktım ve açıklığın kenarına oturup kör oldum. Briar her ses çıkardığında, gizemli büyücünün ortaya çıkmasını bekleyerek sıçradım. Hazmat ortaya çıktığında hâlâ kendini göstermemişti. Briar bir süre ekiple konuştu ama açıklıkta takılmayı bırakmıştı. Büyücünün ortaya çıkması ihtimaline karşı birinin bölgeyi gözetlemesi gerekecekti ama Briar bunu yerel kolluk kuvvetlerine devrediyordu.

Sahne tersine çevrildikten sonra, Briar gitmeye hazırды. Ne yazık ki hâlâ az çok kördüm. Birkaç şeklin gölgesi yeniden görüş alanıma girmişti ama bu ormanda yürüyüş yapmak için yeterli değildi. Briar'dan bana rehberlik etmesini isteyemeyecek kadar gururluydum -ki zaten edeceğinden de ciddi şüphelerim vardı- bu da kalkanlarımı tekrar açmam anlamına geliyordu. Bu sefer gerçekten büyü kullanmıyordum, sadece bakıyordum, bu yüzden olabileceği kadar fazla zarar vermedi, ancak arabaya ulaştığımızda hala arabayı sürecektir durumda değildim.

Bu da anahtarlarımı isteksizce Briar'a vermek anlamına geliyordu. Ve sonra arabamın yolcu koltuğunda oturup, az çok kör bir şekilde, benim için yeni olan

Şehre doğru hızla ilerliyordu. Merkez Karakolu'nun otoparkına girdiğinde, kolçağa yapışmışım ve sessizce wyrd yeteneğime ve gözlerime lanet ediyordum.

Briar'ı içeri kadar takip etmeye zahmet etmedim. Bugünlük işim bitmişti.

Gözlerim bir gün önceki kadar kötü değildi ama yasal olarak araba kullanabileceğim görüş sınırının çok altındaydım, bu yüzden üst üste ikinci gün Rianna'yı aradım. Mevcut davasından vazgeçmek üzereydi, ancak yeni bir müşteri gelmemişi, bu yüzden hala müşterisinin kayıp şişesini aramakla uğraşıyordu.

Öğleden sonra erken saatlerdi ve ofise geri dönmeliydim ama günle işim bitmişti. Dövüşten sonra kahvaltımı kaybettiğim için açtım ve zihinsel, sihirsel ve duygusal olarak tükenmişim. Sadece eve gitmek istiyordum. Bu yüzden beni oraya götürmesini istedim.

Caleb'in evinin garaj yoluna girdiğimizde, "Gerçekten çok sessizsin," dedi. "Dava üzerinde mi düşünüyorsun?"

"Onun gibi bir şey," dedim, çünkü bu konuda konuşmak istemiyordum. Aslında kara kara düşünmemin davayla sadece teğet bir bağlantısı vardı. Açıklığı ve bacaklarını kestikten sonra yaratığın düşüşünü izlemeyi düşünüyordum çünkü onu hangi büyüün yaptığını öğrenmenin, acısına çabucak son vermekten daha önemli olduğunu hissediyordum. Bunun benim hakkımda söyledikleri hoşuma gitmemişi. Ve onu Remy'nin bedeninden çıkardığımda hayaletin yüzündeki ifadeyi düşünüyordum. Bedeni ölmüştü. Kız da ölmüştü. Ve hayatta olan insanların zarar görmesini ya da öldürülmesini engellemiştim. Ölüm, harekete geçmeseydim daha fazla insanın öleceğini doğrulamıştı. Ama doğru şeyi yapıp yapmadığımı sorgulamaya başlamışım. Belki de onları durdurmanın başka bir yolu vardı.

Rianna'nın beni takip etmediğini fark etmeden önce arabadan çıktım.

"İçeri geliyor musun?" Eğilip hâlâ açık olan kapıdan ona göz ucuyla bakarak sordum. Desmond yerimi almak için çoktan koltukların üzerinden atlamıştı, bu yüzden çoğunlukla sadece siyah bir kürk gördüm.

"Hayır, sanırım ofise dönüp bu aptal şişenin şehrin hangi bölgesinde olduğunu bulmak için bir büyü üzerinde çalışmaya devam edeceğim," dedi Desmond'ın diğer tarafında bir yerden. "İzleme tılsımı bugün yaklaşık bir saat boyunca bir ipucu yakaladı ama fazla uzaklaşmadan kaybettim. Onu izlemeye devam edeceğim ve birkaç şey daha deneyeceğim."

Başımı salladım, keşke ona teşekkür edebilseydim. Kendi davasıyla boğuşuyordu ve burada bana şoförlük yapıyordu. Son zamanlarda o kadar da iyi bir arkadaş değildim. Her şey iş ve sonra eve, şatoya gitmekti. Bu dava biter bitmez Rianna, Holly ve Tamara ile kız kıza bir gece geçireceğime dair sessizce yemin ettim. Ayrıca yarın, dava beni Briar'la nereye götürürse götürsün kör olursam, bir taksi çağıracaktım. Aracın ne kadar metal içerdiği önemli değildi.

El salladım ve içeri yöneldim. Eski dairemin merdivenlerine doğru baktım. Bilgisayarımı kurup biraz daha araştırma yapmak akıllıca olacaktı. Öldükten sonra etrafta dolaşan insanlarla ilgili hiçbir şey bulamamıştım ama açıklıktaki yaratıklar insan cesetlerinden çok farklıydı.

Yukarı çıkmadım. Yorgun ve acıkmıştım ve gerçekten yalnız kalmak istemiyordum. Sonra yaparım. Onun yerine kaleye yöneldim.

Ne yazık ki gün ortası olduğu için kale de boştu.

Odamdan PC'yi ve mutfaktan bir sandviç aldım ve henüz keşfetmediğim bahçelerden birine gittim. Genelde PC'ye tasma takardım ama bu bahçe tamamen kapalı olduğu için koşmasına izin verdim.

Kasım ayı olmasına rağmen, mükemmel bakımlı yol boyunca güller açmıştı. Havayı, etrafımda dönüp duran, bana güneş ışığını ve baharı düşündüren yumuşak bir kokuyla dolduruyorlardı.

Çiçeklere hayranlıkla bakmak için çalılardan birinin yanında durdum. Koyu kırmızı çiçeklerin her biri dolgun ve mükemmeldi, taç yaprakları kadifemsi yumuşaklıktaydı. Çalıda tek bir siyah ya da sarı leke bile yoktu ki bu da başlı başına bir sihir olmalıydı. Ben büyürken babamın malikanesinin etrafında hep gül fidanları vardı ve bahçıvanları nemli güney havamız nedeniyle sürekli kara lekelerle mücadele ederlerdi.

PC bana doğru koştu ve odamdan çıkmadan önce kaptığı topu yere bıraktı. Topu fırlattım ve köpek peşinden koştu. Yürümeye devam ettim. Kendi başına oynamaktan yorulana kadar topu geri getirmesi pek mümkün değildi.

Bahçenin ortasında küçük bir yansıtma havuzu vardı. PC'nin topuna tehditkâr bir şekilde havlamasını -eğer altı kiloluk bir köpeğin havlaması tehditkâr sayılabilirse- ve ardından topa hamle yapıp onu havaya fırlattıktan sonra ritüele yeniden başlamasını izleyebilmek için kenarına oturdum. PC topu gerçekten bana geri getirme zamanının geldiğine karar vermişti ki arkamdan sesler duydum.

Geçirdiğim o günden sonra zıpladım, o kadar hızlı döndüm ki neredeyse kendimi yansıma havuzuna fırlatacaktım.

Bahçenin diğer tarafında Roy ve Icelynne kol kola yürüyorlardı. Ben arkamı döndüğümde onlar da beni fark etti. Roy gülümsedi, coşkuyla el sallarken kolunun tamamını kullanmıştı. Icelynne gülümsemedi. Benden ya da benim ondan hoşlanmadığımdan değildi; sanırım henüz yerini bulamamıştı ve ben onun kafasını karıştırmıştım. Kasıtlı olarak değil elbette ama kendi dünya görüşüne çok takılıp kalmıştı ve ben ona uymuyordum.

Icelynne reverans yapmaya başladı ama sonra kendini yarı yolda yakaladı ve nasıl devam edeceğinden emin olamayarak takılıp kaldı. Reverans yapmasından hoşlanmadığımı biliyordu ama öldüğünde çok yaşlı bir fae idi ve tüm hayatını Peri mahkemelerinde geçirmişti. Çok güçlü bir fae olmadığından, o yüzyıllarda daha fazla güce ya da daha iyi bir konuma sahip olanlara boyun eğerek hayatta kalmıştı ve çoğu mahkemede *Sleagh Maith* soylulardı. Gerçi ben Faerie'de büyümemiştim ve sadece kendimdim.

"Hey, Roy, Icelynne," dedim, durumu yatıştırmaya ve onu içine düştüğü garip durumdan kurtarmaya çalışarak. "Nasıl gidiyor?"

"İyi akşamlar leydim," diye cevap verdi Icelynne, ona attığım can simidini tamamen kaçırmıştı.

Roy aceleyle yanına geldi, küçük hayaleti de kendisiyle birlikte sürükledi. Hayaletin boyu sadece bir metre kadardı ve Roy'un çok daha uzun adımlarına ayak uyduramıyordu, bu yüzden sonunda kanatlarını açarak ona ayak uydurmak için uçmaya başladı.

Roy tam önüme gelene kadar durmadı. "Hey, Al. Icelynne'le konuşuyorduk ve kalenin bir kış bahçesi olmasının harika olacağını düşündük."

"Leydi Alex'i rahatsız edecek bir şey değil," dedi Icelynne, geri adım atarak ve gözle görülür bir şekilde elini geri almaya çalışarak.

Her Geyden habersiz ve her zaman istekli olan Roy ona kağlarını çattı. "Neden bahsediyorsun sen? Tabii ki bu Alex'le konuşmamız gereken bir konu." Tekrar bana döndü. "Lynne bir buz perisi, ama şato sürekli bahara yakalanmış gibi görünüyor. Burada biraz daha kış olsa kendini çok daha evinde hissedecek. Sadece bir bahçe iyi olurdu."

Icelynne elini Roy'dan çekti ve ikisini de önünde tuttu, avuç içleri teslim olmuş gibi bana dönüktü. "Sorun değil, gerçekten leydim. Bahçeler çok güzel. Saygısızlık etmek istemedik."

Ona kaş çatma sırası bendeydi. "Icelynne, sorun yok, sakın ol." Neredeyse ona sakın olmasını söyleyecektim ama bu çok ironik olurdu. Ayrıca, küçük buz perisi muhtemelen anlamayacaktı. "Bence bu makul bir istek. Mümkünse bahçe cücesine sorabiliriz." Ya da daha büyük ihtimalle Bayan B'ye sorabiliriz, o da zor cüceyle konuşabilir.

Icelynne gözlerini kırptırdı, iri insanımsı gözleri önce şaşkınlıkla irileşti, sonra da kısıldı. "Çok nazıksınız leydim. Bu nimet için size ne borçluyum?"

"Bu bir lütuf değil, bir nezaket. Burada benim misafirimsin." Bilerek davet edilmemişti belki ama bugünlerde başboşları topluyor gibiydim. Faerie'ye geri dönemezdi - orada var olabileceği bir ölümler diyarı yoktu ve hayaletler de çok fazla yer kaplamıyordu. Kaledeki rolünü en iyi "misafir" tanımlıyordu. "Bununla birlikte, tek bir bahçedeki havanın değişmesinin mümkün olup olmadığını bilmiyorum ama sorabilirim."

"Burası sizin bölgeniz leydim. Bu topraklar, bu kale ve her şey sizin iradenizin bir uzantısıdır."

Doğru. "İnanın bana, eğer bu şato benim istediklerimi yapsaydı, ziyafet masası arada bir pizzayla dolardı."

Icelynne bağımlı eğdi, sanki onu yine GağırtmıGım gibi yabancı yüz hatları kıstı, arağıtırdı. Roy gülümsedi.

"Teşekkürler, Al. Sen en iyisisin," diye ağzından kaçırdı, ben daha onun dikkatsiz teşekkürünü algılayamadan aramızdaki borç açıldı. Sonra kolunu tekrar Icelynne'in koluna doladı. "Peki, ne yapıyorsan bırakalım da sen devam et," dedi, yani aslında istediği şey diğer hayaletle baş başa geçireceği zamana geri dönmekti.

Geldikleri yoldan geri dönerlerken onlara gülümsedim ve el salladım. Onlar köşeyi dönene kadar PC için topu bir daha hiç atmadığımı fark ettim. Etrafta küçük köpeği aradım ve onu küçük topu bir gül ağacının yarıya kadar gizlediği kabaca oyulmuş bir heykelin kaidesine doğru iterken buldum. Birkaç adım geri çekildi, beklerken kuyruğunu sallıyordu. Top küçük ahşap figürün ayaklarının dibine oturduğunda, PC talepkâr bir havlama sesi çıkardı.

O ne-

Tahta figürün rengi aniden kızardı, pürüzlü kenarlar yumuşak ete dönüştü ve artık küçük olan adam

topu kaptı ve fırlattı. PC döndü ve peşinden koşmaya başladı.

"Sen bahçe cücesisin," dedim şaşkınlığımı belli ederek.

Cüce döndü. Güler yüzlü, pembe yanakları ve neredeyse boyu kadar sivri şapkasıyla herhangi bir çim süsü cücesine benziyordu. "Ve sen de kalenin sahibesisin."

"I-" Şey, evet. Sanırım öyleydim. "Ben Alex."

"Yanılmadılar," dedi Roy ve Icelynne'in gittiği yöne doğru bağımlı sallayarak.

"Kalenin isteğime boyun eğmesi konusunda mı? O kadar emin değilim-Bekle. Hayaletleri görebiliyor musun?"

Küçük cüce omuz silkti. "Sadece tahta olduğumda. Ama evet, kalenin sahibesi sensin. Daha önce burada hiç bahar yoktu. Hoşuma gittiğini söylemeliyim. Baharda pek çok şey yetişiyor."

"Ben ... yapmadım." Başladım ama sonra vazgeçtim. Tüm bunları çok az esneklik payı olan bir ifade olarak söylemişti. Sonbahar bu katlanmış alanın kapısının hemen dışında kışa doğru hızla ilerlerken kalenin bahara yakalanmasını dilediğime inanması mümkün olsa da, aslında bu doğru olabilirdi.

Ve kaledeki diğer fae'ler muhtemelen bu konuda benden çok daha fazla şey biliyorlardır. Fae'ler son derece uzun ömürlüdür. Bu şatodaki diğer insanların çoğuna kıyasla, ben çok gençtim. Ölümlü olduğuma inanarak büyümüş olmam da yardımcı olmamıştı. Bu yüzden buradaki havayı ve Kasım ayının soğuk havasından çıkıp şatonun bulunduğu katlanmış alana adım attığımda nasıl rahatladığımı düşündüm. Zaten mezarda çok sık üşüyordum; üstüne üstlük soğuk havayı da sevmiyordum.

"Yani eğer zemin benim isteğime boyun eğerse... bu, katlanmış alandan çıkan kapıyı kaleye daha yakın bir yere taşıyabileceğim anlamına mı geliyor?" Diğer tarafa gidip gelmek için her seferinde o yolu yürümek zorunda kalmamak rahatlatıcı olurdu.

Küçük cüce başını salladı. "Şato ve mülk senin. Katlanmış alanın kendisi ve kapı değil."

"Oh." Lanet olsun. Bu harika olurdu. "Ama kış bahçesi yapabiliyorsun?"

"Evet, kesinlikle." Gnome tekrar canlandı. "Gerçekten bir tane istiyor olmalısın. Ama evet, eğer istersen, ayaz perisinin hayaletini memnun edecek bir şey yapabilirim. Hangi bahçeyi dondurmak istersiniz?"

Hiçbir fikrim yoktu. Etrafıma bakındım. "Bu değil. Bu olduğu gibi mükemmel."

Cüce başını eğdi, iki eliyle büyük şapkasını tutmaya çalıştı. "Beni onurlandırdınız."

Cebimde, telefonum kızların nasıl sadece eğlenmek istedikleriyle ilgili şarkı söylemeye başladı. Holly'nin yeni zil sesi.

"Bu bahçelerin arkasındaki sanatçı sensin. Hangisinin daha iyi donmuş görüneceğine karar vermeyi senin takdirine bırakıyorum," dedim cüceye cebimden telefonumu çıkarırken. "Buna bakmam gerek. Merhaba Holly."

Cüce tekrar eğildi ve eğer telefonda olmasaydım, ondan durmasını isteyecektim. Sonra başka bir şey söylemeden döndü ve güllerin arasında gözden kayboldu. Elimdeki telefon cızırdadı, Holly'nin sesi bozuk ve cızırtılı çıkıyordu. Ekranı bir göz attım. Bir çubuk.

"Ayrılıyorsunuz. Bunların hiçbirini anlamadım," dedim ona, sanki bu sinyali iyileştirecekmiş gibi ayağa kalkarak.

"Ne? Seni anlayamıyorum." Telefona bağıyor gibiydi ama sesi hâlâ biraz bozuk olsa da en azından kelimelerini seçebiliyordum.

"Daha iyi misin?" Bahçenin girişine doğru ilerlerken PC'nin dikkatini çekmek için elimi kalçama vurarak sordum.

"Evet. Sanırım televizyonu açabileceğin bir yerde değilsin?"

"Önümüzdeki on dakika içinde bunu yapmam gerekecekse hayır."

Holly bir an sessiz kaldı ve ben de aramanın kesilmediğinden emin olmak için ekrana tekrar baktım. Şatodaki resepsiyon korkunçtu. Kule yok. Sonunda konuştu. "Yayın artık bitti. İnternette bir klip bulup sana linkini göndereceğim. Haberlere çıktın ve Alex, çok kötüydü."

- - -

Sözüne sadık kalarak, Holly ile telefonu kapattıktan birkaç dakika sonra telefonum bir bağlantıyla çaldı. Hemen açmadım ama bilgisayarı topladım ve şatoya geri döndüm. Eğer durum kötüyse, bahçelerin sunduğundan biraz daha fazla mahremiyet istiyordum. Guruldayan midem de kötü haberlerden önce daha fazla yemek istiyordu.

Odama giderken mutfaktan geçtim. Akşam yemeği için henüz çok erkendi, bu yüzden mutfakta sepetlerde asılı meyveler ve fırından yeni çıkmış gibi görünen dumanı tüten pişmiş ürünler vardı. Bir saat sonra yemek masası gecenin yemeğiyle dolduğunda, mutfakta en ufak bir kırıntı bile kalmayacak, yemek isteyen herkesi akşam yemeği için kendini sunmaya zorlayacaktı.

Küçük bir tabak büyüklüğünde bir çörek kaparken cücenin kalenin benim isteğime tepki vermesiyle ilgili söylediklerini düşündüm. Aile yemeği durumunu bir şekilde zorlamış mıydım? Kesinlikle böyle bir niyetim yoktu ve bazen can sıkıcı oluyordu ama doğrusu bundan hoşlanıyordum. Belki de öyleydim? Eğer şato benim için şekilleniyorsa, burada bile, en azından ölümlüler âleminin yarısında, kendi düşüncelerime ve arzularıma kesinlikle daha fazla dikkat etmem gerekecekti.

Odama döndüğümde, Holly'nin gönderdiği bağlantıya tıklarken keki mideye indirmeye koyuldum. Yavaş yüklendi, kesintili sinyal yavaştı. Tam pes edip Caleb'in evine dönmek üzereydim ki video nihayet telefonumun ekranını doldurdu. Otuzlu yaşlarının başında güzel bir kadın ekrandan gülümsüyor, klip başlamadan önce veriyor olması gereken bir raporla ilgili bir cümleyi bitirirken doğrudan kameraya hitap ediyordu. Onu yerel kanallardan birinin muhabiri olarak hayal meyal tanıdım ama düzenli olarak izlediğim tek haber Witch Watch'tı. Ekranın alt kısmına yakın küçük bir etiket onu Xandra Lundahl olarak tanımlıyordu.

"Diğer bir haber de," dedi Xandra, hâlâ kameraya gülümseyerek, "polis devam eden bir soruşturmada şüpheli bir kişinin yerini tespit etmek için yardım istiyor. Birazdan izleyeceğiniz görüntüler grafik olarak değerlendirilebileceğinden izleyicilerin sağduyulu olması tavsiye edilir."

Muhabir ortadan kayboldu ve ekranda grenli siyah-beyaz bir görüntü belirdi. Magic Quarter'daki müzeyi tanımam biraz zaman aldı ama tanıdığım anda yediğim çörek midemde kurşuni bir renge büründü. Açı girişe odaklanmıştı ve müzenin kapısı açıldığında kendi figürümün belirdiğini görünce şaşırmadım. Daha içeri adımımı atmamıştım ki orta yaşlı bir adam hızla üzerime yürüdü ve ikimiz de güvenlik büyüüne kapılıp donup kaldık. Görüntüde çizgiler belirdi, sanki analog olarak kaydedilmiş ve ileri sarılıyormuş gibi. Stüdyo tarafından zamanı belirtmek için eklenmiş bir efektti şüphesiz. İnsanlar ekranın kenarlarında hayattan daha hızlı hareket ediyorlardı. O sırada onları fark etmemiştim bile, ama hareket ediyorlardı.

Bu yorumda yakından takip edilemeyecek kadar hızlıydı. Sonra çizgiler kayboldu ve normal hız tekrar devreye girdi. Donmuş iki figürün etrafında bir kalabalık toplanmıştı. Bir cadı büyüü kaldırdı ve videodaki adam yere yığıldı, açıkça ölmüştü.

Telefon ekranımın ortasında bir ara belleğe alma sembolü belirdi ve lanet ettim. Holly'nin bana gönderdiği videonun sadece yarısı bitmişti. Telefonun ara belleğe almayı bitirmesini beklerken volta attım ve etek ucunda birkaç ipin yıprandığını fark edene kadar kazağımın etek ucuyla oynadım. Şu anda yeni bir kazağa ayıracak bütçem yoktu, bu yüzden kendimi kıpırdamamaya zorladım ve telefonun daha hızlı yüklenmesini diledim.

Sonunda klip tekrar oynamaya başladı. Ekranı yeni bir görüntü yüklendi. Bu sefer yeri hemen tanıdım. Banka. Polisin bana gösterdiği güvenlik videolarından biriydi. Bu klip daha kısıydı. Üç soyguncu da aynı anda yere yığılmadan önce bankada sadece birkaç saniye kalmışlardı. Sonra Xandra tekrar ekrana geldi.

"Polis bu dört kişinin ölüm nedenini henüz bilmediklerini doğruladı, ancak gördüğünüz gibi bu kadın her iki olayda da bulunuyordu." Muhabirin her iki yanında küçük, üst üste bindirilmiş kutular belirdi ve kırmızı buklelerini benim iki yakın çekim görüntümle çerçeveledi. Quarter'daki müzede çekilenin kalitesi çok kötüydü, bankada çekilen ise parlayan gözlerim ve yüzümün etrafında uçuşan saçlarımla çekilmişti ama yine de beni çok iyi tanımlıyorlardı.

Bir süre sonra Xandra raporuna devam ederken bunun tartışmalı bir konu olduğu ortaya çıktı.

"Resimde görülen kadının yerel mezar cadısı Alex Craft olduğuna inanılıyor." O konuşurken, iki siyah-beyaz güvenlik yakın çekimi kayboldu ve ehliyetimdeki tam renkli vesikalık fotoğraf ortaya çıktı. "Polis, Alex Craft'ın nerede olduğu hakkında bilgi sahibi olanların ekrandaki numarayı aramalarını rica ediyor."

Kamera dışarı doğru kayarak Xandra'nın diğer birkaç muhabirle birlikte bir masada oturduğunu gösterdi. Solundaki adam önündeki kâğıtları karıştırdı ve "Alex Craft'ın Nekros'ta haberlere konu olması ilk kez olmuyor. Polis onun ölümlere karıştığından şüpheleniyor mu?"

Xandra diğer muhabire tam olarak değil ama ona hitap ettiği belli olacak kadar döndü ve kameraya gülümsemeye devam etti. "Pekala Chad, şu anda polis sadece NCPD ve MCIB'nin

Bayan Craft'ı meydana gelen olaylar hakkında sorgulamak istiyoruz. Şu anda ölümlerle ilgili olarak hiç kimse şüpheli olarak adlandırılmamıştır."

Adam başını salladı. "Ölümlere büyüünün karışıp karışmadığını sorgulamak gerekiyor. Eğer öyleyse, nasıl? Yeni bir büyü türü mü ortaya çıktı? Daha önce gördüğümüzden daha ölümcül bir şey mi? Ve bu konuda, Önce İnsanlar Partisi yine manşetlere çıktı-"

Klip sona erdi. Video küçülürken telefonumun ekranı karardı.

Telefona baktım, az önce gördüklerimi algılayamayacak kadar şok olmuştum. Holly kötü olduğu konusunda beni uyarmıştı. Böyle olacağını asla tahmin edemezdim. John o görüntüleri ve ifadeyi neden yayınlamıştı? Beni zaten bu konuda sorgulamakla kalmamış, gölgelerin ifadeleri de beni temize çıkarmıştı. Ayrıca beni tam olarak nerede bulacağını biliyordu. Beni arıyor olsaydı, arardı. Ya da evime veya iş yerime gelirdi. Yetkililerden saklanmıyordum. Günün büyük bölümünde Briar'la birlikteydim.

Briar.

Yaşadığım şoku öfkem bastırdı. O videoların ve adımın medyada yer almasının yaptığı tek şey itibarımı yok etmek oldu. Oh, ve o insanları gerçekten öldüren kişinin kim olduğumu bilmesini sağladı. Bu rapor John'un tarzı değildi, ama Briar? Briar'ın oyuncaklarını kimin kıldığını söyleyerek gerçek katilin tepkisini çekmeye çalıştığını düşünmezdim. Az önce kafama bir hedef çizdi.

Sikeyim.

Telefonumdaki tarayıcı uygulamasını kapattım ve son aramalar listesini açtım. Briar'ın dün sabah beni aradığı numara gelen aramalar listesinde ikinci sıradaydı ve ona dokundum. İlk seferinde arama başarısız oldu. İkincisinde, o açmadan önce üç kez çaldı.

"Senin sorunun ne?" Telefona neredeyse bağırıyordum. "Craft, sanırım öğleden sonra haberlerini izledin?"

"Beni hedef haline getirdin." Şimdi bağırıyordum. Ayrıca güvenilirliğime ve muhtemelen işime de zarar vermişti. Bunu henüz eklemedim. Şu anda daha çok, diğer hayaletler bedenlerde gezinebilsin diye ruhları parçalayan adamın artık kim olduğumu bilmesinden endişeleniyordum.

Briar'ın omuz silkişini neredeyse telefondan duyabiliyordum, "Elimizde hiçbir ipucu yok. O canavarları bulduğumuz açıklık izleniyor, ancak sorumlu büyücü biz onun koğuşlarını açtıktan hemen sonra ortaya çıkmadığına göre

Hepsi. Ama sen onun kuklalarını kırıyorsun. Birini temizlemenin en kolay yolu ona suçlayacağı birini vermektir."

Telefon cıvıladı, başka bir aramanın geldiğini haber veriyordu. Numarayı tanımadığım için sesli mesaja yönlendirdim ve "Demek beni kurtların önüne atmayı düşündün. Bu durumda zombi kurtlara. Delirdin mi sen?"

"Neden endişeleniyorsun Craft? Davada seninle birlikteyim, bu yüzden gün içinde peşine düşerlerse muhtemelen yanında olacağım ve arkanı kollamaktan çok daha fazlasını yapabilecek gibi görünen bir FIB ajanıyla yatıyorsun. Bugün daha önce de söylediğim gibi, size gelen birini avlamak çok daha kolay."

Harika. Sadece harika. Bir sandalyeye çöktüm ve başımı kollarımın arasına gömdüm.

Ne yazık ki bu sorunu çözmedi. "En azından sorabilirdin," diye mırıldandım.

"Ama sen evet demezdin. Bu daha kolaydı. Eğer daha fazla korumaya ihtiyacın olduğunu hissedersen, NCPD'nin evini korumak için fazladan adam ayırıp ayıramayacağına bakabilirim, ama şimdilik gitmem gerekiyor. Sabah görüşürüz."

Bağlantıyı kesti.

Bölüm 16



Ielimdeki telefona baktım. Briar az önce sırtıma bir hedef tahtası çizmişti ama iş işten geçmişti. Şimdi ne yapabilirim? Kendimi Polis mi? Aslında beni aramıyorlardı, yani bunun bir faydası olmayacaktı. Kalemde saklanmak istemiyorsam, büyücü beni bulmadan onu bulmam gerekecekti.

Telefonum çaldı ve "When you're a stranger" çalmaya başladı. Kişi listeme kaydedilmemiş bir başka arayan. Briar'la telefonda konuşurken aldığım sesli mesajı dinleyecek zamanım bile olmamıştı. Tecrübelerime dayanarak, muhtemelen çok popüler olmak üzere olduğumu biliyordum. Bu, iyi olmayan bir şekilde haber olduğunuzda olur.

Cevap vermek istemedim ama verdim. Bir an önce bitsin bari.

Hattın diğer ucundan belli belirsiz tanıdık bir kadın sesi, "Alex Craft, görünüşe göre yine içine girmişsin," dedi.

Kaşlarımı çattım. "Kim arıyor?"

"Yaralandım," dedi kadın, kelimeler o kadar abartılıydı ki, sanki sesini tanımayarak onu gerçekten yaralamışım gibi bir elini göğsüne bastırdığını hayal ettim. "Ben Witch Watch'tan Lusa Duncan. Az önce Kanal 6'da senin hakkında yaptıkları haberi gördüm. Öldürdüğünüz insanların silah zoruyla banka soyduklarından bahsetmediler bile.

Bana Witch Watch'ta özel bir haber sözü verin, ben de haberin çok daha az karalayıcı olacağını garanti edeyim."

O konuşurken telefon cıvıldadı ve tanımadığım bir numaradan yeni bir arama geldiğini haber verdi. *Ve böylece başladı.*

"Dinle, Lusa. Öncelikle, o insanların hiçbirini ben öldürmedim. Ve bir diğeri, devam eden bu davada yetkililerle birlikte çalışıyorum, bu yüzden

özel teklif sunmakta veya tartışmakta
özgürdür."

"İlginç... öyleyse hikaye neydi, bir oyun mu? Tekzibin ilginç olacağını tahmin ediyorum. Belki de bana gelmediğin için memnunumdur."

Ve zaten çok fazla şey söylemişim. Gazeteciler söz konusu olduğunda "yorum yok "tan ötesinin çok fazla olduğunu nasıl unutmuştum? Bu görüşmeyi sonlandırmanın zamanı gelmişti.

"Gitmek zorundayım. Başka bir çağrı var."

"Bekle, ben-" Lusa başladı, ama ben onun yerine vedalaştım ve telefonları değiştirdim, bu hatta hangi muhabir varsa ona mevcut durumla ilgili bir yorumum olmadığını söylemeye hazırlandım.

Ama o bir muhabir değildi.

"Onu bulman gerekiyordu. Onu öldürmen değil," diye bağırdı perişan bir ses, telefonu açar açmaz.

Taylor. Müvekkilimin o yayını izleyeceğini tahmin etmeliydim. Briar'ı öldürecektim.

"Taylor, sakın ol. Söz veriyorum Remy'yi ben öldürmedim ve bankayı soyan da aslında o değildi."

"Kapa çeneni. Sana hiç gitmemeliydim. Şimdi polisi arıyorum ve onlara her şeyi anlatıyorum."

Harika. Polis muhtemelen benim hakkımda bir sürü telefon alacaktı. Briar'ın yarı gerçekler ve yanlış yönlendirmelerle dolu bir haber yayınlamadan önce bu planı kendilerine iletip iletmediğini merak ettim.

"Onları aramaktan çekinmeyin. Bu dava üzerinde yetkililerle birlikte çalışıyorum." Ki bu az çok doğrudu. En azından Briar'ın altında çalışıyordum.

"Kapa çeneni, kapa çeneni, kapa çeneni. Sen bir yalancı ve katilsin," dedi Taylor, sesi her kelimedede daha da yükseliyordu, ta ki son kelimesi bir hıçkırığa dönüşene kadar.

Bir süre sonra hat kesildi. Kapatmıştı. Bu kesinlikle daha iyi olabilirdi.

Polis aradığında insanlara ne söylediğini merak ettim. Bu kesinlikle iş için iyi olmayacaktı.

Telefonumu cebime soktum ve hemen tekrar çalmaya başladı, Jim Morrison'ın biraz ürkütücü şarkı sözleri beni daha bakmadan başka bir bilinmeyen numara olduğu konusunda uyardı. Cevap vermedim. Bir süreliğine aramalarla işim bitmişti. Telefonu kapatmayı ya da en azından sessize almayı düşündüm ama fikrimi değiştirdim. Eğer konuşmak istediğim biri varsa

zil seslerini duyabilmek istedim. Ne de olsa çoğu insan bana ihtiyaç duyduklarında şatoda izimi bulamazdı.

Sanki evren bu düşünceyi hemen çürütmek istiyormuş gibi, kapım yüksek sesle çalındı.

Yerimden sıçradım, elim botumdaki hançere gitti. Bu oldukça saçma bir tepkiydi. Bir kere, eğer biri bana zarar vermek isteseydi, önce kapıyı çalmazdı. Bir diğeri, kaleye ziyaretçi gelmezdi, bu da burada yaşayan biri olması gerektiği anlamına geliyordu. Buna rağmen kapıyı açarken kalbim kulaklarımda güm güm atıyordu.

Falin koridorda durmuş, kapıyı tekrar çalmaya hazırlanır gibi elini kaldırmıştı. Gözlerinin kenarlarında küçük çizgiler vardı, tedirginlik ya da endişeyi ele veriyordu, bilemiyordum ama bunu öğrenmek üzere olduğumu tahmin ediyordum.

"Merhaba," dedim, gülümsememin hissettirdiği kadar zayıf görünmemesini umarak. Gülümsememe karşılık vermedi. "Neler oluyor?"

Kapıyı daha geniş açtım ve arkamdaki boş odayı ortaya çıkardım. "Ne demek istiyorsun?" Toparlayabildiğim kadar masumiyetle sordum.

Falin aldanmamıştı. Odaya adım attı, içeriyi taradı ama bu hareket daha çok alışkanlık gibi görünüyordu. Dikkatinin çoğu benim üzerimde sabit kaldı.

"Bu saçmalık için gönüllü olurken ne düşünüyordun? Kendi başına ne kadar büyük bir bela yarattığının farkında mısın?"

Yüzümü buruşturdum. "Sanırım haberleri gördün?" Bakışı yeterli bir cevaptı. Görmüştü.

"Kendimi savunmam gerekirse, tam olarak gönüllü olmadım. Bu Briar'ın parlak fikriydi ve bölüm yayınlanana kadar haberim olmadı."

Falin bana baktı ve sonra başını salladı. Şişirilmiş sandalyelerden birine çöktü. "Sadece sen," dedi bir elini saçlarında gezdirerek. "Beni korkunç bir duruma soktun."

"Sen mi? Bunun seninle ne alakası var?" Benimle, evet. Biraz çirkin bir durumdaydım. Ama bunun onunla ne ilgisi vardı? "Bu vakada herhangi bir fae ya da Faerie ile kesinlikle bir bağlantı görmedim."

Bana kaşlarını çatı. "Sen. Bağlantı sensin Alex. Sen Kış'ın topraklarında bir bağımsızsın ve kraliçenin hâlâ kullanabildiği takdirde kullanmayı planladığı bir varlıksın. Benim işim onun çıkarlarını korumak, bu da demek oluyor ki seni hemen gözaltına almalı ve ölümlüler âleminde işler sakinleşene kadar Peri'ye götürmeliyim."

Ona bakakaldım. Orada öylece oturmuş, beni inceliyordu. Tehditlerini hemen yerine getirmeyince, alanı geçtim ve diğer sandalyelerden birine çöktüm.

"Yani ..." Başladım ama son birkaç dakika içinde çok fazla şok geçirmiştım ve beynim söyleyecek akıllıca bir şey bulamıyordu.

Falin sandalyesinde arkasına yaslandı ve elini tekrar saçlarında gezdirdi. Oldukça dağınık görünmeye başlamıştı. Hâlâ aynı sıkışık ifadeyi takınıyordu ve ben bunun yorgunlukla karışık bir endişe olduğuna karar verdim. O benim arkadaşımdı. Ama aynı zamanda FIB'in başı ve kraliçenin kanlı elleriydi. Kraliçe ona doğrudan bir emir verirse, itaatsizlik edemezdi.

"Kraliçenin bundan haberdar olması ne kadar sürer?" Sordum çünkü sessizlik giderek koyulaşıyordu.

"Emin değilim. Faerie'deki durum çalkantılı. Şu anda diğer saraylardan gelebilecek potansiyel tehditler nedeniyle dikkati oldukça dağınık. Eğer şanslıysanız, burada olanlardan birkaç gün haberdar olmayabilir."

Yani kendi başına hareket etmeyecekti. Bu iyiydi.

"O kadar kötüyse burada olmana şaşırdım," dedim ve bana baktı. "Kahretsin. Nekros'ta çalışmıyorsun, değil mi? Onun düellolarına ve diğer kirli işlerine katılıyorsun ve sonra akşam yemeği için buraya dönüyorsun, değil mi?"

Ve Faerie'ye açılan kapıların çalışma şekliyle, zamanlamayı doğru yaptığı sürece, ölümlüler âleminde sadece birkaç saat geçirirken Faerie'de günlerce kraliçenin ihtiyaç duyduğu her şeyi yapabiliirdi. Çoğu gece bu kadar bitkin görünmesine şaşmamalı. Aptalca bir şekilde kraliçenin onu evimde yaşamaya zorlayan fermanı kaldırmayı unuttuğunu düşünmüştüm. Nekros'ta FIB ile çalışıyordu ve kraliçe nerede yaşadığını sorgulamamıştı. Ama eğer düzenli olarak saray işleri için Faerie'de bulunuyorsa, kraliçe onu her ölümlü gecede "varlığına" göz kulak olması için geri gönderiyordu. Beni.

"Durumdaki değişiklik göz önüne alındığında," dedi, yine biraz fazla uzun süren bir sessizlikten sonra, "önümüzdeki birkaç gün boyunca kapının sizin tarafında kalmam akıllıca olabilir."

"Sanırım FIB merkezindeki ofisinizi kastetmiyorsunuz," dedim sandalyeme çökerek. Başını salladı ve ben de iç çektim. "Ne yani, korumam mı olacaksın? Bekçim mi? Çizgiyi aşmamı bekleyen şartlı tahliye memurum mu?"

"Bu hiç adil değil."

"Haklısın, değil." Sandalyeden kalktım. "Çünkü haberlere konu olan Caleb, Malik ya da başka bir bağımsız fae olsaydı, bu konuşmayı yapıyor olmazdınız."

Ben ayağa kalktığımda o kalkmadı, bu da beni rahatsız etti. Hâlâ oturan birini kovmak zordu.

Bunun yerine, çok sakın ama biraz fazla sessiz bir şekilde, "Haklısın. Bu konuşmayı yapıyor olmazdım. Yapmıyor olurdu çünkü onu alıp Faerie'ye götürmeleri için ajanlar gönderirdim. Soru sorulmazdı. Hiçbir seçenek sunulmazdı. Ama özgürlüğünüzü korumanıza yardımcı olmak için çok uğraşıyorum."

Bocaladım, vücudum kapıya doğru fırlayıp ona gitmesini söylemek için çoktan yarı dönmüştü. Ama o haklıydı. Kendimi bir pislik gibi hissederek koltuğuma geri çöktüm. Falin genellikle fırsat bulduğunda kraliçenin kurallarının sınırlarını benim için zorlardı. Bunu kesinlikle biliyordum. Yapması gerektiği gibi kraliçenin çıkarlarını en iyi şekilde sağlayacak şeyi yapmak yerine bana yardım ve koruma teklif ediyordu ve ben de bir pislik gibi davranıyordum.

"Gerçekten uzun bir gün oldu," dedim özür dilemek için.

Başını salladı, patlamamı görmezden geldi. Tek kelime bile etmeden affedildi ve unutuldu. Evet, kendimi daha da göt gibi hissettim.

"O telefona cevap vermeyi düşünüyor musun?"

Sanki arka cebimdeki telefonu kalçalarımın arasından görebilecekmişim gibi yere baktım. Falin odada olduğu süre boyunca aşağı yukarı benim jenerik zil sesimi çalmıştı.

Ona ya da telefona cevap vermeyeceğimi anlayınca Falin, "O zaman neden kapatmıyorsun?" dedi.

"Önemli bir şeyi kaçırabilirim. Briar ararsa cevap vermem gerekir yoksa eve tekrar gelebilir. Ya da Tamara acil bir durum için arayabilir. Ne bileyim işte. Bu bir cep telefonu. Kapalı olması yanlış geliyor."

Bana attığı bakış açıkça şunu söylüyordu: *"Ama cevap vermesem de olur mu?"*

"Belki de özel bir kişisel hat almalısın. İnternette adınızı arattığınızda karşınıza çıkmayacak bir hat."

"Yani şu peşin ödemeli kayıt dışı telefonlardan mı? Filmlerde ne diyorlardı onlara, kullan-at telefonlar mı? Evet, bu iyi olurdu. Bir dahaki sefere beklenmedik bir şekilde kötü şöhretli olmayı planladığımda, bunu yapacağım."

Telefon şarkının yeni bir nakaratını tekrar başlattı. Gerçekten sinir bozucu olmaya başlamıştı.

"Peki MCIB müfettişi neden sizi haber kurtlarının önüne atmaya ve cesetleri canlandıran her kimse onun açık hedefi haline getirmeye karar verdi?"

Başımı salladım. "Onun lideri olmam gerekiyordu ve görünüşe göre ben başarılı olamadım. O da başka bir yol bulmuş."

"Bu sağlıklı bir çalışma ilişkisine benziyor."

"Değil mi? Belki de delidir." Sandalyede arkama yaslandım ve tavana bakana kadar başımı arkaya yasladım. "Soruşturmaya katılmanı çok sevecek. Bunu nasıl açıklayacağımdan emin değilim."

"Belli ki kendi sonuçlarına çoktan varmış. Endişeli erkek arkadaşı oynayabilirim."

Ona baktım ve kaşlarımı çattım. Omuz silkti ama dudaklarının kenarında küçük bir alaycı gülümseme vardı. Bu dokunmak için çok tehlikeli bir konuydu, bu yüzden bıraktım.

Birkaç dakika hiç konuşmadan oturduk, tek ses telefonumun aralıksız çalan şarkısıydı. Sonunda Falin ayağa kalktı ve kapıya doğru yöneldi.

"Akşam yemeği şimdiye kadar hazır olmalıydı, aşağı geliyor musun?"

Daha önce yediğim çörek, bükülen midemde hâlâ kurşuni bir ağırlık olarak yuvarlanıyordu. Yemek yemem gerektiğini biliyordum. Daha sonra canını kurtarmak için koşturacağın ve vaktin olmayacağı için müsait olduğunda yemek yemen gerektiğini bilecek kadar çok boktan durumla karşılaşmıştım. Ama henüz kendimi hazır hissetmiyordum.

"Sen devam et."

Durakladı, kapı yarı açıktı ve bana döndü. Yüz ifadesi yine ciddiye, alay ya da eğlenceye dair hiçbir iz yoktu. "Yarın bensiz kaleden ayrılmayacaksın, değil mi?"

Başımı salladım, hala çalan telefonu cebimden çıkardım ve ayarlara baktım. Bir keresinde sadece belirli numaralar aradığında çalan bir rahatsız etmeyin özelliği hakkında bir şeyler okumuştum.

"Alex," dedi Falin, hâlâ açık kapının önünde durarak. "Ben ciddiye. Bu gizli katlanmış alan muhtemelen yeterince güvenli, ama eğer ayrılırsan, ben de seninle olmalıyım. Eğer durum çok kötüye giderse, seni Faerie'ye götürmekten başka çarem kalmaz. Bundan kaçınmak istediğini biliyorum."

Yaptım. Ellerimi sahte bir teslimiyetle kaldırdım ama "Sensiz gitmeyeceğim" derken çok ciddiye. Sonra başka bir şey düşündüm.

"Benim de eve yalnız gitmemi istemiyor musun? Biri içeri girmeye çalışırsa koğuşlar bizi uyaracaktır." Ve çoğu insanın bize kötü niyet beslemesini engelleyecektir, ama koğuşları aşmanın imkânsız olduğunu düşünecek kadar aptal değildim. Yine de kesinlikle caydırıcı olurlardı.

"İsminizin tüm haberlerde geçtiği gece boş bir evde tek başınıza takılmak mı? Muhtemelen en iyi plan değil."

Belki doğru, ama olayların tamamen berbat bir şekilde gelişmesi. Gözlerim ekrana odaklanabilecek kadar iyileştiğine göre eve dönüp bilgisayarımda biraz vakit geçirmem gerekiyordu.

"Ne kadar oldu, bir saat mi? Haberler adresimi göstermedi, bu yüzden nerede yaşadığımı bulmak biraz zaman alacaktır. Ve bu, büyücünün yayını gördüğünü varsaysak bile."

Falin kaşlarını çatarak bana baktı, yüzündeki şüphencilik çok açıktı. Ben de kaşlarımı çattım. Evet, cadı yürüyen ölülerini kaybettiği için intikam almak isterse yayın beni hedef haline getirebilirdi ama bu gece peşime düşeceğinden şüpheliydim.

Düşüncelerim yüzümden okunuyor olmalıydı, çünkü bir süre sonra Falin içini çekti ve bana bir uzlaşma önerdi. "Yapmam gereken bazı işler var, bunlar için elektrik ve güvenilir bir internet sinyalinin faydalanabilirim. Hadi yemeğe gidelim. Yemekten sonra ikimiz de eve gidebiliriz."

Muhtemelen umabileceğim en iyi şey buydu.

- - -

Akşam yemeği en hafif tabiriyle garipti. Holly ve Caleb yemek odasına vardıktan kısa bir süre sonra bize katıldılar. Haber raporu konusu ölümüne tartışıldıktan sonra, akşam yemeğinin havasını gölgelemeye devam eden ama kimsenin aktif olarak hakkında konuşmadığı odadaki bu garip fil haline geldi. Yiyebildiğim kadarını boğazımdan geçirdim ama midem tam bir yemek yiyemeyecek kadar düğümlenmişti.

Falin ve ben, Rianna ve Desmond daha masaya gelmeden ayrıldık.

Sadece Falin ve ben kaldığımızda aslında daha rahattık, Her an tehlikenin çok büyük olduğuna karar verebilecek ve beni kendi güvenliğim için Faerie'ye sürükleyebilecek kişi olmasına rağmen. Belki de bunun Ölülerin Dili'ni nasıl etkileyeceğini düşündüğümü ya da büyücü beni öldürmeye kalkarsa ne yapacağımı sormakla vakit kaybetmediği içindir.

beni takip etti. Benimle birlikte eve kadar yürüdü ve ben kendi bilgisayarımı bağlarken sessizce dizüstü bilgisayarını çıkardı. Arkamı kollamıştı ve şimdilik bu kadarı yeterliydi.

Birkaç saat boyunca dostane bir sessizlik içinde çalıştık. Zamanımı yürüyen ölüler ve büyücülük hakkında bilgi arayarak geçirdim. Çoğu işe yaramaz kurgu ya da folklördü. MCIB'den birkaç basın bülteni buldum, ancak çoğu hortlaklarla ilgiliydi, ki bunlar bizim burada sahip olduğumuz türden ölüler değildi. Cesetleri canlandırmak yasa dışı olduğu için büyücülük hakkında çok az bilgi buldum, bu yüzden meşru görünen bulabildiklerim en iyi ihtimalle belirsizdi.

Büyülü Uyanış'ın hemen ardından, mezar büyüsü ruh çağırma büyüsünden daha iyi görülmemişti, ancak aradaki temel farklar sonunda ruh çağırma büyüsü kınanırken mezar büyüsünün yasallaşmasına yol açmıştı. En büyük belirleyici faktör muhtemelen mezar büyüsünün bir wyrd büyüsü olması ve diğer wyrd büyülerini gibi kullanıcıların onu kullanmaktan kaçınmamasıydı. Büyü öğrenilmiyordu, bir seçim değildi. Yönlendirilebilirdi ama yine de kullanılmak zorundaydı. Bu yüzden, OMIH mezar cadılarını kabul etti, bize uymamız gereken katı bir yasal ve ahlaki kural verdi ve pratik yapmamız için bizi sertifikalandırdı.

Öte yandan ölü çağırma büyüsü tamamen cadı büyüsüydü. Sonuç alma şansına sahip olmak için öğrenilmesi ve uygulanması gerekiyordu. İnsan ya da hayvan cesetleri üzerinde çalışmak gibi öğretmek de yasa dışıydı. Elbette yasa dışı olması hiç ortaya çıkmadığı anlamına gelmiyordu, ancak nasıl çalıştığına dair hiçbir pratik bilginin internette bulunmadığı anlamına geliyordu. En azından benim nasıl ulaşacağımı bildiğim bir yerde.

Ölüler Kulübü Forumlarını biraz karıştırdım ama yine neyle karşı karşıya olabileceğimize ışık tutacak bir şey bulamadım. Belki de Briar ve MCIB'nin, genel halkın erişebileceğinden daha fazla bilgi sağlayacak çok gizli araştırma bankaları vardı? Telefonumu çıkarıp onu aramayı düşündüm ama ekrana bir göz attığımda düşündüğümde çok daha uzun süredir çevrimiçi olduğumu fark ettim. Geç olmuştu. Acil bir durum dışında aramak için çok geçti ve cevap verse bile bu gece yeni bir araştırmaya başlamamalıyım. Yarının ne getireceğini kim bilebilirdi ki? Vücudumun ve sihrimin son birkaç gündür aşırı kullanımdan kurtulması için uykuya ihtiyacım vardı.

"Ben kaleye geri dönüyorum," dedim ayağa kalkarak. Falin dizüstü bilgisayarını kapatıp döndüğünde kaşlarımı çattım. "Çalışmaya devam edebilirsin. Ben geri dönebilirim."

yalnız."

"Zaten işim bitti."

Omuz silktim. "Sen bilirsin."

Toparlandık ve ışıkları kapatıp şatoya geri döndük. Falin odama kadar bana eşlik etti ve hatta dış kapıyı benim için açtı.

"Kapıdan kapıya servis mi? Sizce de bu biraz aşırı bir tepki değil mi?"

Falin sadece gülümsedi. "Sabah görüşürüz."

Sonra döndü ve uzaklaştı. İyi tarafından bakarsak, en azından ben uyurken nöbet tutmakta ısrar etmemişti. Başımı sallayarak odama girdim ve kapıyı ayağımla iterek arkamdan kapattım.

Yalnız olmadığımı fark ettiğimde PC'yi selamlamak için diz çökmüştüm.

Çılgılık atmadım ama neredeyse atacaktım. Sıçradım ama odanın ortasında duran, kollarını göğsünde kavuşturmuş figürü tanıyordum. Onu yakından tanıyordum.

"Beni korkuttun," dedim doğrulurken ve telaşlı görünmemeye çalışarak.

"Vicdan azabı mı?" Ölüm bunu gülümseyerek sordu, sesi hafifti ama yine de bana gerçek bir soru gibi geldi. "Uzun bir gün."

Kapıya doğru başını salladı. "Bu da neydi şimdi?"

Dizüstü bilgisayarını küçük bir sehpanın üzerine bıraktım. "Üzerinde çalıştığım dava tehlikeli bir hal aldı, bu yüzden artık bir bebek bakıcım var." Çok önemli bir şey değilmiş gibi omuz silktim ama Ölüm'ün yüzündeki ifade benim için duyduğu endişeye eşitti ve Falin'den hoşlanmadığını tahmin ettiğim bir ifadeydi. Kıskançlığı yüzünden içimde bir sıkıntı kabardı. Ne de olsa nereye ya da kiminle gittiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama kıskanmıyordum. Fırsat buldukça ziyarete geliyordu, ki bu pek sık olmuyordu ve ben onunla iletişime bile geçemiyordum. Oh, ama üzerimde lanet bir takip büyüğü vardı - çoğunlukla geçiştirdiğimiz ve onu bulamadığım için beni bulmasına izin verdiği için "iyi bir şey" olarak kategorize ettiğim bir gerçek. Ve yine de o yokken arkamı kimin kolladığına karar veriyordu?

"Cesetlerde gezinen hayaletler hakkında yeni bir şey mi öğrendin?" Kendi sesimdeki gerginliği duyarak sordum.

"Davan hakkında konuşmaya gelmedim," dedi bana doğru bir adım atarak. Normalde bana attığı için için yanan sırtış dizlerimin bağını çözerdi ama bugün bunu hissetmiyordum.

"Yorgunum," dedim bana uzanan kolların etrafından dolanarak.

"Bugün ne oldu? Sen iyi misin?"

Onunla yüzleşmek için döndüm. "Ne yani, sen her geldiğinde seks yapmak istemediğim için bir sorun mu var?" Eğer ona tokat atsaydım, daha fazla şaşırması görünemezdi. Ya da incinmiş. Derin bir nefes aldım. "Hiç gereği yoktu," dedim, yüz hatlarımı yumuşatmaya, söylemediğim özrü ifade etmeye zorlayarak. "Dediğim gibi, uzun bir gündü."

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" Sanki çok agresif davranırsa parçalanabilecek narin bir yaratıkmışım gibi, daha çekingen bir tavırla tekrar bana doğru adım attı. Şu anda kendimi oldukça kırılğan hissediyordum, belki de tamamen haksız değildi.

Onunla yarı yolda buluştum, kucaklaşmayı ve teklif ettiği iffetli öpücüğü kabul ettim. Ama endişeli ela gözlerine bakmak için geri çekildiğimde, "Aslında şu anda bu konuda konuşmak istemiyorum. Gerçekten çok yorgunum."

"Tamam, ama tekrar çağrılana kadar buradayım. En azından sana sarılabilir miyim?"

Başımı salladım. Bugün duygusal ve fiziksel olarak bitmişim ama bana sarılması kulağa hoş geliyordu. Onu yatak odama götürdüm ve hemen komodinin üzerinde duran pijamalarımı giydim.

Sözüne sadık kalarak bana sarıldı, ama benim sözüme daha az sadık kalarak kendimi konuşurken buldum.

"Bugün hayvan hayaletler gördüm. Ve bir hayvan ruhu toplayıcısı. Dev bir kuzguna benziyordu." Bir esneme çenemi zorla açtırdı. Ölüm hiçbir şey söylemedi, sadece bir eliyle saçlarımı okşadı ve bana sarıldı. Kendimi ona açıklıktan, gördüklerimden bahsederken buldum. Ve ne yaptığımı. O benim en yakın arkadaşım. Sırdaşımdı. Korkularımı, kendimden iğrenmemi ve Briar'ın küçük yem planıyla ilgili endişelerimi onunla paylaşmak doğru geldi. Sözüme kesmedi ama yumuşak, çoğunlukla anlamsız teselli sesleri mırıldandı. Dinliyor ve her şeyi anlatmama izin veriyordu. Beni öptüğünde hikayeyi ancak bitirmişim, gözleri bir renk cümbüşüyle dönüyordu.

"Gitmelisin," diye fısıldadım.

Başını salladı ve beni tekrar öptü.

"Dinlenmelisin," diye fısıldadı. Sonra da gitmişti.

Bölüm 17



Isiren sesleriyle uyandı.

Penceremin dışı hâlâ karanlıktı ve yatağımda tek başımaydım. köpeğimden. PC başımın yanındaki yastığın üzerinde durmuş, kulaklarını başına dayamış, sesle ilgili mızımlanıyordu. Şifonyerimin üzerinde bir ışık yanıp söndü ve yataktan fırladım, ışığın ve sesin kaynağını bulmak için odanın içinde tökezleyerek ilerledim.

Caleb'ın bana verdiği küçük cam küre her ikisinin de kaynağı olduğunu kanıtladı.

Dün Briar kapıya geldiğinde küre yumuşak bir sarı renkte parlıyordu. Yanıp sönen ve bangır bangır çalan sirenlerin iyi bir şeye işaret etmediğini tahmin ediyordum.

Koridorda, koğuş alarmlarıyla irkilerek uyanan tek kişinin ben olmadığımı fark ettim. Sanki kalenin fuayesinde ellerinde yanıp sönen küreler tutan küçük bir insan kalabalığı oluşmuştu. Odamda iğrenç ve irkiltici olan ses, diğer üç feryat küresiyle birleşince sağır edici bir hal almıştı.

"Hepiniz onları yanınızda getirmek zorundaydınız, değil mi?" Caleb gürültünün üzerinde bağırdı. Falin, Rianna, Holly, o ve benim dışımda, elinde çılgınca yanıp sönen bir cam küre tutmayan tek kişi Caleb'di. Tabii o ve Holly aynı odayı paylaşıyorlardı, bu yüzden muhtemelen aralarında sadece bir tane vardı.

Caleb sırayla her birimize doğru yürüdü, elimizdeki kürelere dokundu ve nefesinin altında mırıldandı. Büyü havaya karıştı ve küreler teker teker sessizleşti, ancak yanıp sönmeye devam ettiler, ürkütücü kırmızı ışık kalenin gri taşını yıkadı.

"Bu, birinin evdeki koğuşlara saldırdığı anlamına mı geliyor?" Siren seslerinden geriye sadece boş bir yankı kaldığında sordum.

Caleb başını salladı. "Koğuşlara yapılan bir saldırıda alarm verilir ve turuncu yanıp söner. Kırmızı ise birinin geçmeyi başardığı anlamına gelir."

Hepimiz kale kapısına doğru döndük, sanki kapının ardını ve katlanmış alanın ötesindeki evi görebilecekmişiz gibi.

"Demek evimizde biri var." Holly bunu gerçekçi bir şekilde söyledi ama sesinde şok olmuş bir korkuyu anlatan bir incelik vardı. "Polisi aramalıyız."

Belli oluyor. Ne yazık ki telefonumu almayı akıl edememiştim. Etrafıma bakındım. Caleb'in üzerinde cepleri olmadığı belli olan bol bir eşofman vardı. Holly'nin üzerinde sadece muhtemelen Caleb'a ait olan büyük boy bir gömlek vardı. Rianna'nın üzerinde sevimli bir pijama takımı vardı ve bir elinde yanıp sönen küresini tutarken diğer elinin parmakları Desmond'ın kürkünün derinliklerine gömülmüştü. Belli ki telefonu yoktu.

Buna karşılık Falin kot pantolonu, beyaz atleti ve silahıyla birlikte omuz teçhizatıyla neredeyse tamamen giyinikti. Ayakkabısı yoktu ama bahse girerim üzerinde bir telefon vardı. Muhtemelen birkaç gizli silahı da vardı.

"Falin?" Ona bakarak sordum.

Arka cebinden bir telefon çıkardı. "Ajanlarımı arayacağım, sonra da gidip kontrol edeceğim."

Holly kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Polis dedim, FIB değil."

Falin durakladı, başparmağı hâlâ arama düğmesinin üzerindeydi. "Caleb ev sahibi. O bir Fae. İçeri giren her kimse muhtemelen Fae olan Alex'in peşinde. Bu açıkça bir FIB meselesi."

"Herkesi ara," dedim bıkkınlıkla.

Falin kaşlarını çattı ama başıyla onayladı. Sonra telefon etmek için arkasını döndü.

-Umarım hem polise hem de FIB'e, gerçi ikisinin de eski eve girme fikrinden hoşlanmadım.

Yorgun olmalıydım - iki saatten fazla uyumamış olmalıydım - ama hareketsiz duramayacak kadar gergin bir enerjim vardı, bu yüzden fuaye boyunca volta attım. Holly tam bir tur atmamı izledi, sonra bana katıldı, adım atarken büyük boy gömleğinin yan dikişiyle oynadı.

"İçeri giren kişinin bu katlanmış alanı bulma olasılığı nedir?" Rianna sordu. Benim ve Holly'nin hareket etme ihtiyacının aksine, Rianna tamamen hareketsiz duruyordu, hem kendisi hem de yanındaki köpeğe benzeyen fae iyi bir heykel taklidi yapıyordu.

Falin telefonunu kapatırken, "Sanırım bu nereden girdiklerine bağlı," dedi. "Gidip kontrol edeceğim."

"Polisleri beklemen gerekmiyor mu?" Holly sordu ve Falin ona tam olarak anlamlandıramadığım bir bakış attı.

Caleb kollarını göğsünde kavuşturarak, "O polis," dedi. "Ve burada yaşadığına göre bir işe yarayabilir."

Ona pis bir bakış atmak için volta atmayı bıraktım. Caleb, Falin'e olan güvensizliğini gizlemezdi ama genellikle ona karşı açıkça kötü davranmazdı. Elbette, az önce evine biri girmişti, bu yüzden stres için biraz boşluğu vardı.

Falin'e döndüm. "Ben de seninle geleceğim," diyerek odayı geçtim. Falin ve Caleb aynı anda, "Hayır," dediler ve Holly de, "Olmaz," dedi.

Oluyor." Rianna da düşüncelerini eklediyse, diğerlerinin altında kaçırdım.

Gruba toplu halde kaşlarımı çatarak baktım ama doğrusu, muhtemelen bana zarar vermek için içeri giren birine sürpriz yapmak istemiyordum. Ama her kim olursa olsun katlanmış alanın kapısını bulmasını da beklemek istemiyordum. Eğer biri içeri girmenin bir yolunu bulursa, kim bilir ne kadar süre kaleyi çevreleyen alanda saklanabilirdi. Şatonun üzerinde evdeki gibi hiçbir koruma ya da kilit yoktu. Bu iki durumu da düzeltmeye çalışmalıyım.

Buradaki hiç kimsenin beni bu kaleden çıkarmayacağı açıktı, ama Falin'i gitmekten alıkoyabileceğimden şüpheliydim, bu yüzden sadece "Dikkatli ol," dedim.

"Ortalık sakinleşince ararım," dedi ve sonra aceleyle kapıdan çıkıp gitti.

"Hırsız evi boş bulduğunda ne düşündü acaba?" Holly, sesindeki eğlenceye varan titreme sinirlerinin bozulduğunun açık bir göstergesiydi.

İçeri giren kişinin amacının hırsızlık olduğuna dair ciddi şüphelerim vardı ama bunu söylemedim. Onun yerine, "Ben giyinmeye gidiyorum. Caleb, içeri giren kişi çıktığında küreler değişecek mi?"

"Bu, içeri girerken koşullara ne kadar zarar verdiklerine bağlı."

Yani başka bir deyişle, belki. Başımı salladım ve odama döndüm. Bugün için giyindim, çünkü saat sabahın dördünü biraz geçmesine rağmen bu gece muhtemelen daha fazla uyuyamayacaktım. Küreyi geride bıraktım. Bana muhtemelen daha yararlı bilgiler veremeyecekse yanıp sönen bir kristali yanımda taşımaya gerek yoktu.

Fuayeye döndüğümde boştu. Görünmeden ön kapıdan çıktım ama henüz eve doğru gitmedim. Yol sadece ay çiçekleriyle aydınlatılmıştı ve dışarıda başka kimlerin olabileceğini bilmeden, çoğunlukla karanlıkta dolaşmak istemedim. Bunun yerine geri çekildim ve kalenin ön yüzüne bakmaya başladım.

Kapıdan çok da yüksek olmayan bir çıkıntının üzerinde tehditkâr görünümlü bir taş heykel tünemişti. Yaklaşık iki metre boyunda ve kanat açıklığı bunun iki katıydı ve kapı aralığına izinsiz girmeye cüret eden herkesin üzerine çullanmak üzere yontulmuş gibi görünüyordu. Fred'in hareket ettiğini hiç görmemiştim ama şu anki duruşu her zamanki duruşundan çok daha agresifti. Ya içerideki gerilime tepki veriyordu, ya başka bir şey olmuştu ya da bir şey olacaktı - çirkin yaratık bazen şimdiki zamanla gelecek arasındaki farkı anlamakta zorlanan bir kahindi.

Diğer gargoyller şatonun dört bir yanındaki çıkıntıları süslüyordu. Bazıları uyuyor gibi görünüyordu ama çoğu Fred gibi saldırgan pozlar veriyordu. Hepimiz Caleb'in evinde yaşarken, Fred gördüğüm tek çirkin yaratıktı. Caleb'in büyüünün tadını ve onun için verandaya krema bırakmamı seviyordu. O zamanlar onun bir *dişi* olduğunu ya da sürüsü arasında bir tür yüksek rahibe olduğunu bilmiyordum, bu yüzden bana adını söylemeyi reddettiğinde, ona Fred demeye başladım. Bu onu eğlendirdi, bu yüzden sonunda isim yapıştı.

Kale arka bahçede ortaya çıktığında, tüm gargoylle sürüsünü buraya taşımıştı. Belki de bunca zamandır beklediği şey buydu.

"Merhaba Fred," dedim ona el sallayarak.

"Yarın kötü bir rüzgar var." Gargoylle'un sözleri duyduğumdan çok zihnimde hissettiğim bir şeydi. Dış görünüşü kadar sert ve çakıllıydı ama kaba değildi.

"Birisi eski eve girmiş. Gargoyllelarınızdan herhangi biri evin kapısını görebiliyor mu? İçeri giren oldu mu?"

Gargoylle hareket etmedi ama bir an sonra zihnimde onu tekrar duydum. *"Bu yoldan sadece şövalye geçti, ama biz tetikte olacağız."*

Başımı salladım. Şövalye Falin olacaktı, bu yüzden beklenmedik bir ziyaretçimiz olmamalıydı. Henüz yok.

"Paylaşmak istediğin herhangi bir uyarı ya da tavsiye var mı?" Gargoylle'a sordum.

Ara sıra prekog yeteneklerinin ona gösterdiği ipuçlarını paylaşırdı. Bunları bana genellikle bulmaca olarak verirdi, ama şu anda neredeyse her şeyi kabul edebilirim.

Gargoyle sessiz kaldı. Bir an bekledim. Sonunda sözleri zihnimde gürledi.
"Kendine bak. Aradığın şey asla uzakta değildir."

Tamam, yanılmışım. Neredeyse hiçbir şeyi kabul etmezdim, çünkü bu bir fal kurabiyesine ya da motivasyon posterine aitmiş gibi geliyordu. Aklımda tutmaya çalışacaktım ama bunun gerçekten geleceğim için bir uyarı mı yoksa genel bir tavsiye mi olduğunu merak etmek zorundaydım. Onu duyduğumu belirtmek için başımı salladım ve sonra telefonuma baktım. Falin gideli en az on dakika olmuştu. Polis henüz gelmemiş miydi? İçeri giren kişiyle karşılaşmış mıydı? Neden aramamıştı?

Kalenin duvarındaki açık kapıdan dışarı, katlanmış alandan çıkan kapının beklediği yere baktım. Karanlıkta yol boyunca uzanan çiçeklerin loş ışıltısından başka bir şey göremiyordum. Gündüz olsaydı bile kapıyı fark edemezdim.

Katlanmış alana açılan kapı Caleb'in evinin bir parçasıyken ve bu ev de Sihirli Mahalle'yi çevreleyen banliyölerdeki daha büyük bir mahallenin parçasıyken, kapının bu tarafında, katlanmış alanda, kapı sadece bir çerçeve ve devasa bir alanın ortasında yerden yükselen bir kapıdan ibaretti. Uzaktan tespit etmek kolay değildi.

Saniyeleri sayarak telefonun ekranına tekrar baktım. Çok uzun zaman geçmişti. Telefonu cebime sokarak patikadan aşağı inmeye başladım. Falin beni arayana kadar o kapıdan içeri girmeyecektim -yani beni yakında aradığı sürece- ama aradığında hazır ve nazır olabilirdim.

Kapı, göz alabildiğine düz ve boş bir arazinin ortasında olduğu için saklanacak hiçbir yer olmadığı gerçeğini hesaba katmamıştım. Davetsiz misafirleri fark etmek için iyi, onlar tarafından görülmemeye çalışıyorsanız kötüydü. Telefon nihayet çaldığında, tarladaki tek siper olduğu için kapının arkasında oturuyordum.

"Ev temiz," dedi Falin ve tuttuğumu fark etmediğim bir nefes içimden yuvarlandı. O devam ederken hançerimi kınına soktum, "Hem polis hem de ajanlarım zaten burada. Sen ve diğerleri içeri girebilirsiniz."

"Anlaşıldı," dedim ve kapının diğer tarafına doğru yürüdüm. Diğerlerine ne dediğini bildiren bir mesaj gönderdim ve sonra eskiden evim olan suç mahalline girdim.

Bölüm 18



I Daha kötüsü de olabilirdi.

Kendime sürekli bunu söylüyordum ama tek odalı küçük çatı katımda yürürken hissettiğim şiddet duygusunu hafifletmeye yardımcı olmuyordu. Evin geri kalanına dokunulmamıştı, ancak davetsiz misafir koğuşları kırmış ve ardından kapımı tekmelemişti. Çarşaf lar ve yastık kılıfları yatağımdan sökülmüştü ve kayıptı. Polis, hırsızın çaldığı diğer her şeyi saklamak ve taşımak için bunları kullandığını tahmin ediyordu, ancak şifonyerimin tüm çekmeceleri yerde boş durmasına ve banyodaki tüm dolap ve çekmecelerin açık ve boş olmasına rağmen, başka hiçbir şey eksik değildi. Çünkü o yerlerde çalınacak hiçbir şey yoktu.

Televizyona dokunulmamıştı, gerçi bu eski şeyi çalmayı göze alan çaresiz bir hırsız olabilirdi. Mutfak dolaplarına da dokunulmamıştı, ancak Falin içeri ilk girdiğinde buzdolabının açık olduğunu söyledi. Buzdolabının da boş olduğu düşünülürse, dolaptan hiçbir şey çalınmamış olabilir. Anlayabildiğim kadarıyla kayıp olan tek şey yatak takımlarıydı.

Ve bu beni endişelendirdi. Davetsiz misafirin aradığı yerler de öyle, çünkü şifonyer çekmeceleri ve banyo normalde kişisel eşyaların bulunduğu yerlerdi. Büyü için odak noktası olarak kullanılabilecek türden eşyalar.

Çarşaf lar yıkanmış ve bir aydır üzerinde yatılmamıştı, bu yüzden özellikle etkili bir odak noktası oluşturmayacaklardı. Tüm kıyafetlerim ve banyo malzemelerim şatoya taşınmıştı, bu yüzden çatı katında kişisel hiçbir şey yoktu. Bayan B ve onun brownie sihirbazları temizlik yapmıştı, bu yüzden davetsiz misafirin duştaki giderleri kontrol edecek zamanı olsaydı bile tek bir saç teli bile bulamayacağını biliyordum. Sonuçta, kırık kapı çerçevesi dışında çok az hasar vardı. Daha kötüsü de olabilirdi.

Polis fazla kalmadı. Kapının kilidinin etrafını ve davetsiz misafirin dokunmuş olabileceği çekmecelerdeki birkaç düğmenin tozunu aldılar ve ardından çalınan her şeyin envanterini çıkarmam ve listeyi daha sonra karakola teslim etmem için bana talimat verdiler. Belli ki bu gerçekleşmeyecekti.

FIB polis gelmeden önce oradan ayrıldı. Falin dışarı çıkarken davetsiz misafirlerden birini ürkütmüştü ama kadın bekleyen bir arabanın arkasına atlayıp hızla uzaklaşmıştı. Plaka numarasının yanı sıra marka ve modeli de öğrenmişti, bu yüzden ajanları aracı aramaya koyuldular. Holly ve Rianna kalede kalmışlardı ama Caleb dışarıda koğuşlardaki hasarı değerlendiriyordu. Siren sesleriyle uyandıktan sadece bir saat sonra, eski dairemde uyuşuk bir şekilde hareket ediyor, yedek çarşafları yatağa koyuyor ve parmak izi tozunu tahtadan temizlemenin en iyi yolunu bulmaya çalışıyordum.

Falin bu konuda konuşmam için beni zorlamadı ya da sıkıştırmadı ama dağılmış çekmeceleri toplayıp sessizce şifonyerin içine yerleştirdi. Kapalı durmadığı için birkaç santim açık kalan ve içeri soğuk bir hava akımı alan kapıya bakmaktan kaçındım. Ama çok geçmeden dairenin geri kalanı hırsızlıktan önceki haline dönmüştü ve geriye sadece kırık kapı kalmıştı.

Odanın ortasında durmuş, kilidin etrafındaki parçalanmış tahtaya bakıyordum. Kapı çerçevesinin bir şeridi tamamen kırılmıştı ve yerde kederli ve ezilmiş bir şekilde yatıyordu. Artık burada yaşamıyordum, tam olarak değil, ama birkaç yıldır yaşıyordum ve tanımadığım birinin benim alanıma girdiğini düşünmek acı veriyordu.

Falin yanıma geldi. "Tamir etmesi için birini aramak için çok erken. Birkaç saat içinde birini bulabiliriz. Şansımız yaver giderse bugün tamir edebilirler."

Ama bu arada onunla ne yaptık? Kapıyı öylece açık bırakamazdık. Burada uyumuyor olabilirim ama yine de ara sıra burada vakit geçiriyordum.

"Sanırım bu arada bantla kapatabiliriz?" Sonunda söyledim. "Çoğu insan tahta kullanır ama evet, koli bandı da tutabilir." Bana verdi garip bir bakış. Eğlence ve sempati arasında gidip geliyordu. Sonra ifadesi ağırlaştı. "Şu anda bunu söylemekten nefret ediyorum ama ofisinizde ne tür bir güvenlik var?"

Saçmalık. "Basit. Koğuşlar burası kadar bile iyi değil."

Buraya giren insanlar gerçekten benim ofisime mi girmişlerdi? Burada uyuyor olmamı bekledikleri kesindi ama beni bulamayınca büyü odağı olarak kullanabilecekleri eşyalar aramışlardı. Çok fazla yoktu. Eğer saklandığımı düşünüyorlarsa, kişisel eşyalarımı bulmak için bir sonraki mantıklı yer ofisim olurdu.

"Hadi biraz bant bulalım. Ofise gitmem gerek."

- - -

Şafak bile sökmemişti ve ben bir kez daha polis memurlarının parmak izi aramasını izliyordum. Bu sefer Tongues for the Dead ofisinde. Kapının camı kırılmış ve kapı içeriden kilitlenmemişti. Cam girişe saçılmıştı ve parlak kırıklar ön lobinin derinliklerine doğru bir iz gibi yayılıyordu.

Bayan B'nin titizlikle düzenlediği masası sadece biraz dağılmış görünüyordu. Masadaki herhangi bir şeyin yerinden oynatılıp oynatılmadığını o benden daha iyi bilirdi. Rianna'nın ofisi açılmış gibi bile görünmüyordu, Roy'un ofisi olarak kabul ettiği süpürge dolabı da öyle. Benimki ise...

Ben sadece kapı aralığından görmüştüm. Polisler, kişisel ofis kapımın hemen ötesinde patlamaya ayarlanmış kötü tuzak büyüsunü dağıtmayı bitirene kadar içeri girmemi istemediler. Falin ilk geldiğimizde neredeyse patlatıyordu ve binanın temiz olduğundan emin olmak istiyordu. Bunu tam zamanında hissetmiştim ve duyarlı olduğum için hiç bu kadar memnun olmamıştım.

Şimdi lobideki küçük koltuğa oturmuş bakıyordum ama ne pusu tuzağı üzerinde çalışan büyü teknisyenlerini ne de kapının kilidinin tozunu alan polisleri görebiliyordum. Silahlı bir büyüün tırmanmasıyla, polisler bunu evdeki basit soygundan çok daha ciddiye alıyorlardı. Rianna'ya mesaj attım. O ve Bayan B gün doğar doğmaz bu tarafa geleceklerdi. Artık beklemekten başka yapacak bir şey yoktu.

Falin büyü üzerinde çalışan memurlardan biriyle konuşuyordu ama şimdi benim oturduğum koltuğun yanına geldi. "İyi misin?"

Ona doğru döndüm ama bakışlarım onu takip etmekte yavaş kaldı. Sanki beynimde o kadar çok düşünce vızıldıyordu ki, bu kargaşa çok gürültülüydü

tek bir tanesini bile takip edemiyordum. Odanın etrafına bakındım ama bakışlarım halıya saplanmış küçük cam parçalarına takılıp kaldı.

Bu sadece kayıp bir yatak takımı değildi ve birkaç boş çekmeceyi toplayarak düzeltilemezdi. Havada keskin bir büyü tonu belirdi ve pusu büyüğü teknisyenin onu etkisiz hale getirme çabalarına kötü tepki verince biri inledi.

Birisi çok ölümcül bir iş yapmak istemişti.

Falin elini omzuma koydu, sanki hemen geri çekilmeye hazırmış gibi dokunuşu geçici ve hafifti. Parmaklarının kazağımdaki sıcaklığına odaklandığımda, bu temas beni rahatlattı ve zihnimi yırtan savaşçı düşüncelerin kakofonisini biraz susturdu. Uzandım, parmaklarımı onunkilerin üzerine koydum ve dokunuşu daha da emin oldu. Öylece kaldık, ben oturuyordum, o ayakta idi, polis çalışırken ikimiz de sessizdik.

Haber bültenini görür görmez hedef olacağımı anlamıştım ama bu kadar çabuk olacağını tahmin etmemiştim. Dava üzerinde çalışmak, kötü adamın önüne geçmek için daha fazla zaman bekliyordum. Oysa gün daha doğru dürüst başlamamıştı bile ve şimdiden uzun ve potansiyel olarak tehlikeli bir gün olmuştu.

Teknisyenler ofisimdeki son büyüğü de çözerken Briar ön kapıdan içeri girdi.

Elleri kalçalarında etrafına bakınırken, "Bu iş çok çabuk kızıştı," dedi. Sonra gülümsedi.

Gülümsedi.

Dişlerim öyle sıkıldı ki çenem patladı. Ayağa fırlayıp onu boğazlamak istedim. Ya da avazım çıktığı kadar bağırarak bunun bir oyun olmadığını ve sözleşmemizin hiçbir yerinde onun tek kullanımlık piyonu olmak için imza atmadığımı söylemek istedim.

"Seni suçlamalıyım," dedi Falin. Sesi o mesafeli, korkutucu tonda, buz ve tehlike doluydu, kontrollüydü, ama yüzeyin altında gizlenen bir tehdit vardı, içine girmeye cesaret eden herhangi bir dikkatsiz ruhu batırabilecek bir buzdağı gibi.

Briar bir kaşını kaldırdı ve omuzlarını geriye attı. "Tam olarak ne için? Muhabire verdiğim bilgilerde yanlış bir şey yoktu. Alex teknik olarak hâlâ bu davayla ilgilenen bir kişi. Onu asıl mahkûm ettiren videolardı ve bu tamamen onun suçuydu, benim değil."

"Ama videoları sen sızdırdın," dedim, sesim ince ve biraz tizdi ama çılgılık atmıyordum. Çılgılık gibi çıkmadığı için gurur duyuyordum. Taraflardan biri bağırmaya başladıktan sonra hiçbir konuşma verimli geçmez. Daha fazla ses çıkarırdım

Şu anda Briar'ın adını bir daha duymamayı umuyor olsam bile makul. "Ve sen de onlara benim adım verdin. On iki saatten kısa bir süre sonra hem evim hem de iş yerim soyuldu ve ofisimde, hassas biri olmasaydım birini öldürecek bir büyü yapıldı."

Briar teknisyenlerin temizlik yaptığı yere baktı. "Evet ama bu büyücünün dikkatini çektiğimiz anlamına geliyor. Bu işe yarayacaktır. Sadece yemimize biraz daha iyi bir kanca takmamız gerekiyor."

"Kendini yem olarak kullan. Bekle, seni daha az fark ettirecek bir büyü yapmadan sokakta bile yürüyemiyorsun. Siktir git, Briar."

Ve işte makul olan gitti. Pekala, umurumda değildi. İşim bitmişti. Briar kontratını alıp gidebilirdi.

"İstifa ediyorum," diyerek sandalyeden kalktım ve Briar'ın yanından hışımla geçtim.

"Şu anda duygusalsın, o yüzden bunu biraz daha düşünmene izin vereceğim," diye seslendi arkamdan ofisime doğru giderken.

Büyü teknisyenlerinin işi bitmişti; kapıdan adımımı atar atmaz ölmeden içeri girebilirdim ama olay yeri teknisyenlerinin hâlâ yapması gereken işler vardı.

Yine de görsel bir araştırma yapmama izin vereceklerdi, böylece neye odaklanacaklarını bileceklerdi.

Masa bariz bir hedefti. Çekmeceler açtı, daha önce orada saklanan kağıtlar ve ofis malzemeleri şimdi yere atılmıştı. Köşedeki kilitli dosya dolabı olduğu gibi bırakılmıştı ama yanındaki mini buzdolabı açtı. Bu odayı darmadağın eden her kimse davalarım ile ilgili bilgi aramıyor, kişisel eşyalarımı arıyordu. Kapı aralığındaki büyü ölümcül olduğu için, bu biraz abartı gibi görünüyordu. Ölüm büyücüsünün çok titiz olduğu belliydi.

"Görünüşe göre kahve fincanım kayıp. Belki birkaç kalem?" Yere ve masaya dağılmış kâğıtlara göz gezdirdim ama memur hiçbir şeyi yerinden oynatmama izin vermedi. "Ve ... köpeğimin bir resmi." Bunu fark edince zaten midem bulanmış, düğümlenmiş midem yumruk yemiş gibi ağrımaya başladı.

Polis not defterinden başını kaldırdı. "Yani değerli bir şey yok mu?"

Bilgisayar?

Elektronik mi? Büyü malzemeleri?"

Polise ters ters bakmamak için masaya odaklandım. Alınan şeyin önemini fark etmemiş miydi? Aslında, üzerinde herhangi bir büyü hissedemiyordum, bu yüzden muhtemelen bir norm, hatta belki de bir boştu. Kafamı kaldırmadan başımı salladım.

"O şeylerin hiçbirini burada tutmuyorum."

"Tamam o zaman, odadan çıkarsanız olay yeri ekibini içeri alacağız."

Uyuşmuş bir şekilde başımı salladım ve bugün bana çok yabancı gelen ofisimden dışarıya doğru yürümeye başladım. Falin ve Briar'ın hararetli bir tartışmaya girmiş gibi göründükleri lobide durmadım. Ön kapıdan çıkıp kaldırıma çıkana kadar yürümeye devam ettim.

Şafak ufukta renkleri boyamaya başlamıştı ve arkamdaki pencerelerden gelen parıltı kaldırımdaki küçük dikdörtgenlerden daha fazlasını aydınlatamayacak kadar sönüktü. Bu ışık adalarından birinin kenarına kadar yürüdüm ve ötesindeki karanlığa baktım. Sihirli Mahalle'nin arka sokağındaki yolumuzda sokak lambası yoktu ve gözlerimle görebildiğim kadarıyla sokak bir boşlukta kaybolmuş olabilirdi.

"Seni Faerie'ye götürmeliyim," dedi Falin, kaldırımda bana katılırken. "Bir süreliğine şatoda kalmayı kabul edeceğini sanmıyorum?"

Başımı salladım. "Bu büyücüyü bulmama yardımcı olmaz. Ofisimi heceledi. Ya bugün ben gelmeseydim ve oraya ilk Bayan B girseydi? Ya da Rianna? Ya da seni zamanında durdurmasaydım?" Kollarımı göğsümde birleştirip kendime sarıldım. Sonra kollarımı indirdim, yumruklarımı sıktım. "Büyücünün bir an önce bulunması gerekiyor."

"İstifa ettiğini sanıyordum?" Falin'in sesi garip bir şekilde donuktu, sanki kelimelerden duygularını kasıtlı olarak saklıyordu.

"Evet, bu aptalcaydı. Davayı bırakmak peşimi bırakmasını sağlamayacak."

"Fena değil Craft. Bu sonuca beklediğimden daha hızlı vardın," dedi Briar kapı aralığından. "İşi bırakmanın tek yaptığı arkandaki ekstra korumamı ortadan kaldırmak, bu yüzden sana yeniden düşünmen için bir şans vereceğim."

Eğer bakışlar öldürebilseydi, bakışlarım onun derisinin birkaç katmanını sökerdi. Bana sadece sırtarak baktı ve bekledi.

"Sen bir kaltaksın ama evet, hâlâ işimin başındayım," dedim sonunda ve Falin'in onaylamadığını hissedebiliyordum.

"İşte ruh budur Craft," dedi Briar. "Şimdi takım elbiseden kurtul." Falin'e doğru başını salladı. "Gitmemiz gereken bir yer var."

Bölüm 19



T Alex-şimdi-iki-kişi-bir-arada, tartıştığınız-FIB-ajanı-takımımıza-katılacak-konuşması olabildiğince iyi gitti beklenebilir. Sonunda Briar razı oldu ve bir sonraki buluşmamız için bize bir adres verdi. Falin'in beni Peri'de bir tatile çıkmaya teşvik etmeye çalıştığı gergin bir konuşma başlangıcından ve ardından verdiğim zayıf tepkiden sonra, yolculuğun çoğunu sessizlik içinde geçirdik.

Briar'ın bize verdiği adres Magic Quarter'ın hemen dışında bütün gece açık olan bir lokantaydı. Biz geldiğimizde çoktan bir masa ayarlamıştı. Masanın, lokantanın geri kalanını ve kapıyı iyi gören bir köşede olması gerçek bir sürpriz değildi, ama şaşırtıcı olan masada yalnız olmamasıydı. Yanındaki sandalyede bir adam oturuyordu ve dikkatini önündeki kitaba vermişti. Biz yaklaşırken başını kaldırdı ve kitabı yumuşak bir sesle kapattı.

"Sen Alex Craft olmalısın," dedi ve samimi görünen bir gülümseme sundu. Başımı salladım. "Peki sen Briar'ın ele avuca sığmaz ortağı mısın?"

"Biri ve aynısı," dedi, gülümsemesi bu tanımla eğlenerek genişledi. "Derrick Knight."

"Umarım seninle tanışmak ortağınla tanışmaktan daha güzel olur," diyerek elimi uzattım ama Derrick ellerini geri çekerek tokalaşma teklifimi geri çevirdi.

Briar sandalyesinde arkasına yaslanarak, "Derrick titremez," dedi.

Ellerini göğsünün önünde birleştirdi, avuç içlerini yalvarırcasına açtı. İlk defa Derrick'in eldiven giydiğini fark ettim, Falin'in kendini demirden korumak için giydiği eldivenlerden farklı değildi. Derrick bir fae miydi?

Düşüncelerim yüzümden okunuyor olmalıydı çünkü Derrick başını salladı. "Durugörü dokunuşu," dedi açıklama olarak.

Şaşkınlıkla göz kırptım. Briar onun bir önsezi cadısı olduğunu söylemişti. Eğer aynı zamanda dokunarak geleceği görüyorsa, o zaman iki kat cadıydı. Bu neredeyse hiç duyulmamış bir şeydi. Wyrđ yeteneklerinin kendisi nadirdi. Ama iki tane olması? Ve ikisinin de ciddi sonuçları var. Cehennem gibi olmalı. Hâlâ aklı başında olmasından daha da etkilendim. Ya da belki de değildi. Ne de olsa Briar'ın ortağıydı ve onunla çalıştığım için kendi akıl sağlığımı sorgulamaya başlamıştım.

Derrick'in dikkati omzumun üzerinden, hâlâ bir adım arkamda duran Fae'ye kaydı. GörünüŖe göre Briar tanıştırma yapmayı planlamıyordu, ben de dönüp ona işaret ettim.

"Bu Falin Andrews."

Derrick dostça başını salladı ve Falin ile ben masadaki yerlerimizi aldık. Garson daha fazla konuşmaya fırsat vermeden masamıza uğradı. Menüye bakacak zamanım olmamıştı ama kahvaltı saatiydi, bu yüzden kahve ve krep gibi her lokantanın taşıdığı bazı bariz seçenekler vardı. Falin benim siparişimi taklit etti, Briar milkshake ve soğan halkası, Derrick ise badem sütlü yulaf ezmesi ve meyve sipariş etti.

Garson iki kahve ve milkshake ile döndüğünde, Derrick çantasından yeniden kullanılabilir bir su şişesi çıkardı.

Garson kaşlarını çatarak şişeye baktı ve "Size bir bardak su getirebilirim, efendim," dedi. Derrick kibarca reddetmeye başlayınca garson, "Üzgünüm, dışarıdan içecek kabul etmiyoruz," dedi.

Derrick iç çekerek cebinden cüzdanını çıkardı, MCIB kimliğini ve rozetini bir kenara bırakıp başka bir kart çıkardı ve garsona uzattı. Masanın karşısından kalın yazıları okumaya çalışarak şöyle bir baktım. Anlayabildiğim kadarıyla, kartın sahibinin büyülu bir engele sahip olduğu ve diğeri insanlarla ten teması olan nesnelerle etkileşime girmekten kaçınmak için özel düzenlemeler gerektirebileceğı gibi bir şey yazıyordu. Garsonun gözleri büyüdü.

"Özür dilerim efendim. Fark etmemiştim. Kapalı tabağıımız olup olmadığını sorabilirim." Derrick şişesini kaldırarak, "Ben iyiyim," dedi.

Garson başını salladı, hâlâ rahatsız görünüyordu. Sonra yemekleri kontrol etmekle ilgili bir şeyler mırıldanarak aceleyle gitti. O gittikten sonra Derrick çantasından bir takım çatal bıçak takımı ve bir bez peçete çıkarmak için biraz zaman ayırdı.

"Devam et ve sor," dedi Derrick başını kaldırmadan ve Falin ile benim onu muhtemelen biraz fazla sert izlediğimizi fark ettim.

Yanaklarıma sıcaklık yayıldı. Birine sırf Wyrđ olduğu için bakılmayacağını en iyi benim bilmem gerekirdi. Dokunma kâhinleri nadirdi ama yatılı okulumda birkaç tane vardı. Hiçbirini şahsen tanıımıyordum ama onları okulda görmüştüm. Hepsi de diğerk insanlara ya da yakın zamanda bir başkası tarafından dokunulmuş eşyalara dokunmaktan mümkün olduğunca kaçınmaya çalışırdı, çünkü beklenmedik bir şekilde başkalarının hayatlarına dair görüntüler görmekten hoşlanmazlardı.

Kendi wyrđ yeteneklerimden, dezavantajların genellikle bir wyrđ cadısını diğerklerinden ayırdığını ve bunun garip olabileceğini biliyordum. Bazen bundan bahsederdim, bazen de bahsetmek istemezdim. Elbette, Derrick teklif etmişti.

"Yemek için endişelenmiyor musun?" Falin sordu.

Derrick omuz silkti. "Bir risk var, ancak makineler çoğu yiyeceğı işliyor ve gıda çalışanlarının eldiven giymesi gerekiyor, bu nedenle çoğu yiyecekte minimum iz var." Bana döndü. "Devam et, senin de bir soru hakkın var."

Ona kaşlarını çatıttım. "Briar'ın bizi buraya çağırma nedeninin wyrđ yeteneğiniz hakkında sizi sorgulamak olduğundan şüpheliyim."

"Craft'a on puan," dedi Briar, milkshake'ile beni selamlayarak. "Strateji belirlemek ve bir sonraki liderimizi tespit etmeye çalışmak için buradayız."

"Ben de sana bir şey vermek istiyordum," dedi Derrick çantasını bir kez daha açarak. İnce siyah bir kordon üzerinde gümüş bir tılsım çıkardı. Bir süre inceledi ve sonra eldivenli avucunun üzerinde sallanmasına izin vererek uzattı.

Falin, Derrick'in elindeki kolyeye kaşlarını çatarak baktı. Gümüş tılsım, cam mücevherli kelebek kanatlarıyla Sihirli Uyanış öncesinden kalma bir çizgi film perisine benziyordu. "Bu bir şaka mı?"

"Hayır," dedim, elimi uzattım ama kordona dokunamadan durdum. "Bu şimdiye kadar hissettiğim en güçlü savunma tılsımlarından biri." Büyü algılama yeteneğimin küçük tılsımın etrafını sarmasına izin verdim. Briar ve sihirli cephaneliğı bir kol mesafesindeyken, kolyedeki büyülere odaklanmak zordu ama perinin kanatlarındaki minik cam topakların içinde çok fazla koruyucu büyü olduğunu hissedebiliyordum. "Bunu bana mı veriyorsun? Ne karşılığında?"

"Yakalamak yok."

Yüzümdeki ifade biraz şüphe uyandırmış olmalı ki güldü.

"Bu kadar bıkkın olmak için çok gençsin. Briar'a katlanma karşılığında ne dersin?"

Briar homurdandı ama milkshake'ini elinden bırakmadan, "Tam burada oturuyorum, biliyorsun," dedi.

"Buna ihtiyacın olacak," dedi Derrick, tılsımı bana daha yakın tutmak için öne doğru eğilerek.

Bir önsezi cadısı, şimdiye kadar hissettiğiniz en güçlü savunma tılsımlarından birine ihtiyacınız olacağını söylediğinde, aciliyeti ikinci kez tahmin etmezsiniz. Bu soru sormayacağınız anlamına gelmez.

"Bir ipucumuz var mı?" Tılsımı alırken Derrick'in eldivenli parmaklarına değdirmemeye dikkat ederek sordum.

Sadece omuz silkti.

Bu da tılsıma neden ihtiyacım olduğunu açıklamıyordu. Briar önsezileriyle ilgili sadece yapması gerekenleri paylaştığını söylemişti. Sanırım uyarı ve ekstra korumaya sahip olduğum için mutlu olmalıydım, ama buna ihtiyaç duyacağım bir şey olacağından biraz daha fazla korkuyordum.

"Kişiselleştirilmesi gerekecek," dedi tılsımı başıyla işaret ederek.

Yüzümü buruşturdum. Bir tılsımı kişiselleştirmek zor değildi ama bunu yapmanın en iyi yolu bir tür kan büyüsydü. En güçlü koruma büyülerinin çoğu kanı odak noktası olarak kullanırdı. En güçlü saldırı büyüleri de öyle. Küçük periyi ters çevirdim ve kanatlarının arasında kanın gitmesi gereken küçük kuyuyu gördüm.

Bu kadar güçlü bir koruma büyüüne ihtiyacım varsa, muhtemelen büyücünün odak noktası olarak kullanmak için çaldığı eşyalar yüzündendi. Ama onda kan yoktu. Koruma tılsımına sağlayabileceğim en iyi odağı vermek mantıklıydı. Ne yazık ki, üzerimdeki tek hançer kan akıtmayı biraz fazla seviyordu ve benimkine erişmesine izin vermek istemedim.

Falin'e döndüm. "Büyülü olmayan bir bıçağın var mı?"

Bu tuhaf konuşma başladığından beri kaşlarını çatmayı bırakmamıştı ama tartışmadı, sadece gümüş hançerlerinden birini bana uzattı. Parmağımın yan tarafını batırarak en küçük kan damlasını tılsımın üzerine sıktım.

Bu kadarı yeterliydi. Büyünün hemen benimkiyle kilitlendiğini hissettim. Boşta bekleyen, cam baloncukların içine sarılmış olan koruma büyüü genişledi, tılsıma dokunduğum parmaklarımın üzerinde gezindi ve sonra kolumdan yukarı, dirseğimin üzerinden, omzumdan ve gövdemden aşağı kaydı. Garip bir duyguydu ama kötü bir duygu değildi. Bir çeşit suya dalmak gibi

ılık banyo suyu. Birkaç dakika içinde büyü beni ince bir sihirli koruma tabakasıyla kaplamıştı. Saldırgan bir büyüü tamamen engelleyemezdi ve eğer ofisimdeki pusu büyüüne bunu takarak girseydim, tılsım beni tüm zararlardan koruyamazdı, ama muhtemelen kurtulabileceğim kadar güçlü hissettiriyordu. Tıbbi yardıma ihtiyacım olurdu ama bu beni öldürmezdi.

Tılsımı bileziğime takarken, "Bu inanılmaz bir şekilde yapılmış," dedim, sesim de hissettiğim gibi hayretle çıkıyordu.

"Ortağımın başka kızlara mücevher vermesinden hoşlandığımdan pek emin değilim," dedi Briar ve sözler hafif, şakacı olsa da, bunları söylerken koyu renk gözlerinde itiraf etmek istediğinden daha ciddi olduğunu düşündüren bir şey vardı.

"Merak etme, sana da bir şey aldım." Derrick elini uzattı, yakut renkli bir sürgüsü olan küçük gümüş bir yay başka bir kordondan sarkıyordu.

"Oooh, ne işe yarıyor?" Briar tılsımı kabul ederek sordu.

Yemekler geldiğinde Derrick, "Şansımız varsa, çürüme kokusunu derinizden uzak tutar," dedi ve garson neredeyse krep tabağını düşürüyordu.

"Kâhinin bize söylemediği şeyler konusunda giderek endişelenen tek kişi ben miyim?" diye sordum. Çünkü bu vaka giderek daha kötü bir hal alıyordu.

"Hayır," dedi Falin ve benim sorumda umutsuz bir eğlence izi olsa da, Falin'in sesi eğlenmekten başka bir şey değildi.

Garson önümüze tabakları koymayı bitirdi ancak bir şeye ihtiyacımız olup olmadığını sormadı; masamızdan hızla uzaklaştı. Etrafta kalabilirdi. Hepimiz kendi kahvaltı seçeneklerimize gömülürken sohbet azaldı. Briar'ın yakında bir noktada çürümeye başlayacağı ve bir koruma büyüüne ihtiyacım olduğu gerçeğiyle yemek yiyemeyecek kadar meşgul olacağımı düşünebilirdim - bu da bir büyüünün ona çarpacağını ve ne kadarının geçeceğini veya sonrasında ne durumda olacağımı bilmediğimi gösterdi. Sonra mükemmel pişmiş pofuduk kreplerin ilk lokması mideme indi ve vücudum dün çok fazla öğün atladığımı ve yeterince uyumadığımı fark etti. İkinci ve sonraki ısırıkların tadına bile bakmadım ve aklımdan tek bir düşünce geçtiğinden bile emin değilim.

Herkesin işi bittiğinde ve faturalar ödendiğinde, "Peki şimdi nereye? Bir ipucumuz var mı, yok mu?"

Derrick saatine baktı. "Önce tatlı sipariş etmemiz gerekebilir." "Tatlı genellikle kahvaltının bir parçası değildir," dedim ama ben konuşurken Falin'in telefon çaldı.

Ekrana bir göz attı ve dışarıdaki telefona bakmak için izin istedi.

Derrick eldivenli ellerini sahte bir omuz silkme hareketiyle kaldırdı. "Ne yazık ki tatlıyı başka bir zaman yapmamız gerekecek gibi görünüyor."

Ona kaşlarımı çattım. Ona bunun bir şaka ya da oyun olmadığını, geçim kaynağımın etrafımda alevler içinde kaldığını söylemek istedim ama dilimi tuttum.

Belki de Briar'ın bahsettiği kadar aklı başında değildi.

Ya da belki de oyalanıyordu.

Briar cebinden telefonunu çıkardı. Çaldığını ya da çınladığını duymamıştım ama "Ben Darque" diyerek telefonu açtı.

Ben kazağımı çekerken Falin de masada bize katıldı.

"Bu sabah evinize giren saldırganın kaçış için kullandığı arabayı buldular," dedi ve çantamı alıp bana uzattı.

Briar telefon görüşmesinden başını kaldırdı. "Kırmızı bir hibrit sedan mı?" diye sordu ve ardından bir plaka numarası sıraladı.

Falin şüpheci bir ifadeyle başını salladı.

"Dünya küçük," dedi telefonunu tekrar cebine sokarken. "Bu Remy Hollens'in arabasıydı. Polis olay yerini bizim için tutuyor. Sanırım bir ipucumuz var."

- - -

Derrick olay yerine kadar bize eşlik etmedi ama araştırması gereken bazı şeyler olduğunu söyledi. Daha önce olduğu gibi, Falin ve ben Briar'dan ayrı sürdük, ama bu sefer birlikte vardık. Ne beklediğimden emin değilim, muhtemelen belirsiz bir yere bırakılmış terk edilmiş bir araba. Beklemediğim şey ise birden fazla arabanın karıştığı bir kaza mahalline varmaktı.

Kaza nedeniyle trafik kilometrelerce uzadı. Briar ve Falin'e kazaya ulaşmak için gidilebilecek en iyi yolların söylenmesine rağmen, Sihirli Mahalle'den ayrılıp karşıya geçer geçmez korkunç bir sıkışıklıkla karşılaştık

Sionan Nehri'nden kasabaya doğru. Araçlar için resmi stroboskoplara olsa bile, olay yerine ulaşmak acı verici derecede uzun sürdü. Vardığımızda güneş ufkun çok üzerindeydi ve bana her korkunç ayrıntıyı çekebilmem için bolca ışık sunuyordu.

Kazaya üç araç karıştı: Remy'nin kırmızı sedanı, eski bir kamyonet ve küçük bir hatchback. Anlayabildiğim kadarıyla, Remy'nin arabası evimden kaçtıktan sonra zaman çizelgesine göre düzensiz bir şekilde sürüyordu. Pikapla birleşti, bu da arabanın dönmesine ve hatchback'e çarpmasına neden oldu. Kırmızı araba daha sonra beton barikata burun üstü çarptı. Hatchback'in sürücüsü ağır yaralanmış ve hastaneye kaldırılmıştır. Kamyonet sürücüsünün yaraları daha hafifti, ancak yine de hastaneye götürülmesi gerekiyordu, ancak bir ambulansın arkasına bindirilmeden önce bazı soruları yanıtlayabildi.

Adamın ifadesini alan memura göre, adam kırmızı arabada iki kadın olduğunu söylemişti. Araç nihayet şiddetli bir şekilde durduktan sonra, bir noktada arabadan fırlayan yolcu topallayarak arabaya doğru ilerlemiş ve sürücüyü sürükleyerek dışarı çıkarmaya çalışmış. Sürücünün bacakları sıkıştığı için bu işe yaramamıştı. Yolcu daha sonra topallayarak uzaklaşmış ama adam bunu yapmaması gerektiğine yemin etmiş. Çarpmanın etkisiyle vücudunun büküldüğünü ve kolundaki en az bir kemiğin deriden dışarı çıktığını, otoyoldan çıkarken bir bacağının arkasından sürüklendiğini söyledi. Diğer kız arkasından bağırarak, onu bırakmaması için yalvarmış, ta ki kız aniden yüzüstü direksiyona yığılana ve bir daha kıpırdayamayana kadar.

Memur notlarından başını kaldırdı. "Adam epey kan kaybetmişti ve söylediklerine bakılırsa başından yaralandığını tahmin ediyorum."

Briar'a baktım. Açıklıktaki çürüyen yaratıkların hâlâ ayakta ve hareket halinde olduğunu gördükten sonra, kamyonet sürücüsünün hikâyesini o kadar da çabuk göz ardı edemedim.

Briar'ın düşünceleri her neyse, raporu için memura teşekkür ederken bunları kendine sakladı. Sonra onu ve Falin'i bir zamanlar araba olan hurda metale doğru takip ettim. Yanına yaklaşmak istemedim, bir düzine metre öteden aracın içinden yayılan mezar özünü hissedebiliyordum. Biz yaklaştıkça, parçalanmış araçtan çürüme kokusu yayılıyordu. Bu kötü olacaktı.

Çekici kamyonlar hatchback ve pikabı yüklemiş, otoyolun diğer şeritlerini açmaya çalışıyordu ama parçalanmış kırmızı arabanın etrafına barikatlar kurulmuştu. Kurtarma görevlilerinin kadının cesedini sürücü koltuğundan çıkarmak için herhangi bir girişimde bulunmadığı görülüyordu. Elbette kadına bir kez bakmak, yardım edilemeyecek durumda olduğunu anlamak için yeterliydi.

Çürüme iyice artmış, eti kararmış ve şişmişti. Gevşek ağzından pis bir sıvı sızıyor ve açıkta kalan derisinde içi sıvı dolu kabarcıklar oluşuyordu. Ben orada dururken kafasından bir tutam saç düştü, etini de beraberinde götürdü ve deri koltuğa çarptığında ıslak bir ses çıkardı.

Arkamı döndüm, kahvaltı midemde yuvarlanıyor, isyan etmekle tehdit ediyordu. Kahvaltımı ikinci gün üst üste kaybetmeyecektim. Reddettim.

Ne Briar ne de Falin aynı tepkiyi verdi. Cesedi incelemek için yaklaştılar. Ama ben yapamadım. Yapamadım işte. Onu artık görememek bile yeterli değildi, çünkü hâlâ kokusunu alabiliyordum ve mezarın ondan gelen çağrısını hissedebiliyordum. Mezarın bana her zaman söylediği türden sırları fısıldıyordu, genç olduğu, belki onlu yaşlarının sonunda ya da yirmili yaşlarının başında olduğu ve neredeyse iki haftadır ölü olduğu gibi. Bu son kısım, sadece birkaç saat önce arabayı kullanıyor olması gerçeğiyle doğrudan çelişiyor olmalıydı ama bu durumda yürüyen cesetler artık şok edici değildi.

Midemi sakinleştirmek için derin bir nefes almamam gerektiğini çok iyi biliyordum; bu hatayı suç mahallerinde çok kez yapmıştım, dersimi almıştım. Havada bu kadar çürüme varken bunun bir faydası *olmazdı*. Bunun yerine gözlerimi kapattım, kendime biraz zaman tanıdım ve sonra arkama dönmeden barikatın yanından geçtim.

Arabaya doğru gitmeye başladım ama sonra döndüm ve pikap sürücüsünün yolcunun topallayarak olay yerinden uzaklaştığını söylediği yöne doğru ilerledim. Trafiğin iki şeridi tekrar açılmıştı ama sürücülerin hepsi kazadan geriye kalanlara bakmak için yavaşlıyordu, bu yüzden eyaletler arası yolu geçmekte biraz zorlandım. İki polis memuru otoyolun kenarında durmuş, kadının izlediğini tahmin ettiğim yolun fotoğrafını çekiyorlardı.

"Yolcuyu bulabildiniz mi?" İkisinden daha yakın olana yaklaşıp sordum.

Başını kaldırıp bana baktı ve ayaklarımdan başıma hızlıca bir göz gezdirdikten sonra şöyle dedi: "Hanımefendi, burası bir suç mahalli. Sizden çekilmenizi istemek zorundayım.

devam et."

"Bu sahneye davet edildik," dedi Falin arkamdan yaklaşarak. Karşıdan karşıya geçtiğini bile duymamıştım. Rozetini memura gösterdi ve "Yolcunun yeri konusunda son durum nedir?" diye sordu.

Adam fotoğraf makinesini boynunda sallanmak üzere bıraktı ve Falin'in rozetini görünce hafifçe doğruldu. "Yerel hastaneleri alarma geçirdik, banketi ve ötesindeki ormanı tarıyoruz ama köpekler birkaç saatten önce buraya ulaşamaz."

Falin başını salladı, bu açıkça görevden alma anlamına geliyordu, adam da başını salladı ve aceleyle çok daha uzaktaki bir işaretle kanıtların fotoğrafını çekmeye gitti. Kulak misafiri olmadığında Falin bana döndü.

"Ne yapıyorsun? Neden buraya geldin?"

"Orada hiç yardımcı olamadım." Yüzümü dönmeden başımı enkazın olduğu yöne doğru salladım. "Ama yolcuyla aramaya yardım edebilirim." Cesedin yanında daha fazla kalsaydım hasta olacağımı eklemedim.

Falin banketin ötesindeki ağaç hattını taradı. Yolcunun gittiği yerde belirgin bir yol yoktu ve kimse kayıp bir yaralı olduğunu fark etmeden önce acil durum araçları açıkça bankete çekilmişti, bu yüzden zemin lastik izleri ve ayak izleriyle parçalanmıştı.

"Nasıl?" diye sordu bir süre sonra.

"Sürücü belli ki başka bir yürüyen cesetmiş. Büyük ihtimalle yolcu da öyleydi. Ceset bulma konusunda gerçekten iyiyimdir." Kalkanlarımı açarken gözümün yanındaki noktaya dokundum.

Beni izledi, gözlerimin fenerle aydınlatılmış gibi parladığını bilmeme rağmen ifadesi değişmemişti. Sonra ormana doğru döndüm ve duyularımın esnemesine izin verdim. Arkamızdaki ceset beni çağırıyordu ama elimden geldiğince onu duymazdan geldim ve mezarın diğer fısıltılarını aradım.

Arabanın etrafında dolaşan bir hayalet yoktu. Çalınan bedenin içindeki hayaleti tutan büyülerin kazadan sonra bozulmuş olması mümkün olsa da, tank raporu daha çok bir ruh toplayıcının olay yerinde olduğu ve serseri hayaleti topladığı yönündeydi. Eğer bu doğruysa, ruh toplayıcının yolcunun peşinden gitmiş olması da mümkündü. Eğer değilse, muhtemelen hâlâ yürüyen bir cesetti ve onu uzaktan hissedebileceğim kadar mezar özü yayıyor olabilirdi.

Gözlerimi kapadım ve beni yakalayan soğuk fısıltılara odaklandım. Çoğu küçük hayvanlardan yükseliyordu, özün izleri ince ve görmezden gelinmesi kolaydı. Sol tarafımdaki daha güçlüydü, zihnimi ve büyümü çekiyordu. Döndüm ve o yöne doğru yürüdüm. Falin tek kelime etmeden beni takip etti.

Omuzdan aşağı birkaç dakika yürüdükten sonra ormana döndüm. Mezarın hissi, kalkanlarımı tırmalarken artık neredeyse ezici bir hal almıştı. Bir kadındı, enkazdaki sürücünden çok daha yaşlı değildi, ama bu kadın o kadar uzun süredir ölü gibi hissettirmiyordu. Daha ilk birkaç ağacı geçmiştik ki aniden durdum, çünkü neredeyse onun tepesindeydik. Etrafıma bakındım, büyümün bakışlarımı yönlendirmesine izin verdim. Sonra bana doğru gelen soğuğa karşı kalkanlarımı kapattım.

"Orada," dedim, işaret ederek. Henüz bir ceset göremiyordum ama oradaydı.

Falin ağır çalılıkların arasında ezilmemeye dikkat ederek yavaşça ilerledi. Ben takip etmedim. Bugün zaten bir ceset görmüştüm. Orada olduğunu biliyordum, görmeme gerek yoktu. Bir çalının etrafından dolandı ve yere baktı.

"Bahse girerim bu o," dedi başıyla beni işaret ederek.

"Gidip o memurlara haber vereyim," dedim ve geldiğimiz yöne döndüm. O kadar uzakta bile değildik. Acil durum araçlarının farklı renklerde yanıp sönen ışıklarını hâlâ görebiliyordum.

Daha önce konuştuğum memur ilk karşılaştığım kişiydi. Yolcunun cesedini bulduğumu söylediğimde biraz şok olmuş gibiydi. Telsizle enkaz alanındaki birine haber verdi ve çok geçmeden ikinci cesede doğru yola çıkan küçük bir grup oluştu. Falin'i görecektik kadar yaklaştıklarında yanlarından ayrıldım.

Falin'in arabasını park ettiği yere doğru ilerlerken kimse beni durdurmadı. İlk geldiğimizde sadece havadaki çürüme kokusunu fark etmiştim ama şimdi cesetlere yakın olduğum için kokudan kaçamıyordum. Sanki koku burnuma girmiş ve yerleşmişti.

Ben ormandayken Tamara gelmişti. Onu Briar'la birlikte cesedi parçalamadan çıkarmaya çalışan ekibi yönetirken görebiliyordum. Sürücünün cesedine ulaşmak için arabayı parçalara ayırmak zorundaydılar ve makineler uzaktan ve Falin'in üstü açık arabasının üstü sıkıca kapatılmış olsa bile sağır ediciydi, ama sorun değildi. Ben gerçekten

Şu anda kendi düşüncelerimi duymak istiyordum. Kafamda iyi şeyler dönmüyordu.

Koltuğu arkaya yasladım ve gözlerimi kapattım. Hidrolik kurtarma aletlerinin kırmızı sedanı yüksek sesle parçalamasına, aval aval bakan trafiğin baskısına ve çürüme kokusuna rağmen uykuya daldım.

- - -

Rüyalarımnda cesetler tarafından kovalanıyordum. Beni neredeyse çok geç fark ettiğim büyülu tuzaklara doğru sürdüler ve bana dokunmayı başardıklarında sıyrılan çürümüş et dolu elleriyle bana uzandılar.

Arabanın camına vuran birinin sesiyle irkilerek uyandım ve Briar'ı camdan bana bakarken buldum.

"Biraz yeşil görünüyorsun Craft," dedi kapıyı açtığımda. "Ben ölülerle iş yapmam."

Bana kaşlarını çatı. "Sen ciddi bir cadısın."

"Evet, isteyerek değil. Sadece elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyorum." Arabadan çıktım, hareket ederken boynumu esnetmek için omuzlarımı yuvarladım. "Gölgeler ve büyülu kısımlarla aram iyidir. Sadece kan ve çürüme kısımlarında değil."

Briar bir tür "her neyse" ifadesiyle omuz silkti ve ben de etrafıma temkinli bir bakış attım. Tamara siyah çantasında morga götürölmek üzere yüklenen bir cesede nezaret ediyordu. Ne kadar süredir uyuduğumdan emin olamadığım için, cesedin sürücüye mi yoksa yolcuya mı ait olduğundan emin değildim ama olay yerinde işlerin hızla tamamlandığı kesindi. Falin, Remy'nin arabasından geriye kalanların açık kasa bir çekiciye yüklendiğı yerin yakınındaki küçük bir polis grubuyla konuşuyordu. Sabah işe gidiş geliş trafiğı bile nihayet açılmıştı, bu yüzden otoyolun açık şeritlerinden sadece ara sıra arabalar geçiyordu.

Briar, Tamara'ya doğru başını sallayarak, "Adli tabip, cesedin ileri derecede çürümüş olması nedeniyle bize fazla bilgi veremeyeceğini söylüyor," dedi. "Ama sürücünün sadece alt bacaklarının sıkıştığını, göğüs kafesi ve kafatasının hasar görmemiş gibi göründüğünü ve olay yerinde kan kaybından öldüğünü gösterecek kadar kan olmadığını söyledi. Otopside sonra bize daha fazla bilgi verebilecek, ancak şu anda, kazadan kaynaklanan bazı bariz yüzeysel hasarlara rağmen, belirgin bir ölüm nedeni yok. Kamyonet sürücüsünün ifadesine göre

Şoförün arkadaşına bağırması ve sonra aniden düşüp ölmesi, bu, yere yığılan, ölen ve sonra hızla çürüyen diğer cesetlere çok benziyor, ama bu sefer sağlam bir mazeretiniz var."

"Ne şanslıyım."

Briar kaşlarını çattı. "Başka kim ruhları bedenlerden çekip çıkarabilir?"

Kaşlarını çattığında ben de ona karşılık verdim. "Ruh koleksiyoncuları mı?" Sonuna "*duh*" eklememiştim. Bunun için puan almalıydım. Böylesine kötü bir çoklu araç kazasında, yaşayan kaza kurbanlarından birinin ölmüş olabileceği ihtimali üzerine olay yerine bir toplayıcı çağrılmış olmalıydı. Yürüyen iki ceset muhtemelen toplayıcı onların zaten ölü olduğunu fark eder etmez toplanmıştır.

Falin yanıma geldi. "Belli ki bir şeyi gözden kaçırmışım," dedi benden Briar'a bakarak. "Her neyse, sahne kapanıyor. Bunu temizlemeleri gerekiyor. Dışarı çıkmalıyız."

Daha fazla katılamazdım.

"Bir sonraki durağımız Morg," dedi Briar, devasa cipine doğru dönerek.

Güzel. Daha fazla ceset.

Bölüm 20



Bir kez daha büyülü bir çemberin ortasında, cesetlerle çevrili bir şekilde duruyordum. Bu sefer üniformalı subaylar yoktu, yani ya ben ya da şu anda morgda olmayı kaldırabilecek başka birini bulamadılar.

Morgda iyi hava temizleyicileri vardı ama enkazdan çıkan iki çürümüş cesetle boy ölçüşemezlerdi. Jenson kesinlikle yeşil görünüyordu ve daha önce bir kez mazeret bildirmiş, daha solgun ve ter içinde dönmüştü. John bile biraz mide bulandırıcı görünüyordu ve normalde taş gibi bir bünyesi vardı. Falin tiksintisini daha iyi saklıyordu, sadece gözlerinin ve burnunun etrafındaki derinin en ufak bir şekilde gerilmesi kokunun onu etkilediğini gösteriyordu. Briar bir ceset kadar soğuktu ama üzerinde çok fazla büyü vardı, muhtemelen kokuyu hafifleten bir tılsımı vardı. Çemberin içinde durabilmemin tek nedeni buydu. Morga ilk girdiğimde Tamara bana koku alma duyumu yok eden bir tılsım vermişti. Genelde başka bir duyumu kaybettiğim için biraz alıngan olurum ama bu durumda minnettardım. Aynı tılsıma sahip olan Tamara da kokudan etkilenmemişti ama bu kez oturabilmek için önceden çemberin dışına bir sandalye çekmişti.

Ben hazırlanırken Briar, "Bunu kısa ve öz tutalım ki mezar cadımızı yormayalım," dedi. "Sonra ona ihtiyacım olabilir."

Jenson, midesinde kalan her şeyi ayakkabılarına dökmek üzereymiş gibi görünerek, "Ben de kısa kısmını destekliyorum," dedi.

"Ben başlıyorum." John'a kamerayı açması için başımı salladım ve tılsımlı bileziğimi açmak için hareket ettim ama sonra tereddüt ettim. Bilezikte Briar'ın ortağının bana verdiği yeni koruma büyüğü vardı. Bir önsezi cadısının korumasını kaldırmak kötü bir plan gibi görünüyordu. Bunun yerine kalkanlarla tılsımlara dokundum ve büyüğü yüzüğüme geri çektim,

onları devre dışı bırakmak. Bileziği çıkarmaktan çok daha yavaştı ve ritüelden sonra onları yeniden etkinleştirmem gerektiğinde berbat olacaktı, ama en azından koruma tılsımını kaybetmedim. Yan bonus olarak, Tamara'nın tılsımını da kaybetmedim ve aniden çürüme kokusuyla saldırıya uğramadım.

Gözlerimi kapatarak sağımdaki cesede büyü yaptım. Sürücü mü yoksa yolcu mu olduğundan emin değildim ama solumdaki kadından biraz daha uzun süredir ölü olduğunu söyleyebilirdim. Diğer kadından da birkaç yaş büyüktü. Her iki cesede de henüz otopsi yapılmamış, hatta siyah taşıma çantalarından bile çıkarılmamıştı. Hızlı bir sorgulamanın ihtiyatlı olacağına karar verilmişti. Sonra Tamara işine başlayacaktı.

Yirmili yaşlarının başında bir kadının gölgesi çantadan kurtulmuştu. Koyu renk saçları başının tepesinde bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı ve dar spandex koşu şortu ile spor sutyeni giymişti.

"Adın ne senin?" "Elisa Lambie."

Çemberimin dışında, Briar ve John defterlerini çıkarıp ismi not ettiler ama Tamara bu isimle sandalyesinden fırladı. Yüzüm gözlerimin ürkütücü yeşil ışıltısıyla aydınlansa da ifademdeki sorunun açık olmasını umarak ona baktım. Tamara sadece başını sallayarak devam etmemi işaret etti.

"Nasıl öldün, Elisa?"

"Antrenman partnerim Linda ile koşuyordum. Normal yolumuzdu ama sabahtan beri başım ağrıyordu ve erkenden geri dönmeyi düşünüyordum. Sonra başımda bir ağrı patladı. Görüşüm tuhaflaştı. Yere düştüm. Linda çığlık atmaya başladı. Biri beni sedyeye koyup ambulansın arkasına taşıdı. Gözlerime ışık tutup adımları ve ellerini sıkıp sıkamayacağımı sordular. Sonra bir adam elini göğsüme soktu ve ben ..."

Öldü.

Gölge sessizliğe büründükten sonra birkaç kalp atışı boyunca kimse bir şey söylemedi.

Sonunda Briar boğazını temizledi.

"Bana mı öyle geliyor, yoksa bir ambulansın arkasında ölmüş gibi mi?"

Başımı salladım. "Ya da muhtemelen bir hastanede. Gölge, ölümlerini çevreleyen bilinçsiz oldukları zaman biraz bulanık olabilirler, ama görünüşe göre

ruhu normal bir şekilde toplandı."

"Peki bu sabah nasıl oldu da o arabaya bindi?" Hiçbir fikrim yoktu.

"Cesedi çalındı," dedi Tamara, sesi o kadar yumuşaktı ki ilk başta onu duyduğumdan emin olamadım. "Bu ismi tanıdığımı biliyordum."

Ofisine doğru yürüdü. Onun gidişini izledim ve sonra John'a döndüm. O da en az benim kadar şaşkın görünüyordu. Tamara hemen koşarak geri gelmedi, ben de gölgeye döndüm.

"Son zamanlarda hayaletler veya ölümlerle ilgili herhangi bir çalışmaya katıldınız mı?" diye sordum, çünkü henüz başka kimse soru yöneltmemişti.

"Hayır."

John defterinin birkaç sayfasını çevirdi ve sordu: "Son birkaç hafta içinde soyadı Hadisty, Vogel, Basselet veya Moyer olan ya da herhangi bir büyüculük alanında doktora yaptığını iddia eden biriyle tanıştınız mı?"

Soruları tekrarlardım. "Hayır."

Her yerden vuruyorduk.

"Son anının tarihi neydi?" Falin sordu, ki bunu gerçekten daha önce sormayı düşünmeliydim.

"Beş Kasım." İki haftadan fazla oldu.

Tamara elinde bir dosyayla hızla ofisinden çıktı. "Haklıymışım. Elisa Lambie, anevrizma şüphesi var," dedi dosyadaki bir kâğıttan okuyarak.

"Ona otopsi mi yaptınız?" Briar sordu.

Tamara başını salladı. "Hastaneye tepkisiz bir şekilde geldi. Hastaneye yatırıldı ama o akşam daha sonra öldü ve hastane morguna kaldırıldı. Genç olduğu ve sağlıklı olarak tanımlandığı için otopsi için ayrıldı, ancak ceset taşıyıcıları onu almaya gittiğinde ceset bulunamadı. Hastane başlangıçta bunun bir yazım hatası ya da ayak parmağı etiketi karışıklığı olduğunu iddia etti, ancak kadvraların envanteri çıkarıldıktan sonra iki cesedin bulunamadığı ortaya çıktı: Elisa Lambie ve Morgan McKenzie."

Hepimiz diğer sedyedeki cesede doğru döndük.

"Elisa'ya başka sorusu olan var mı?" diye sordum ve bir koro halinde "Hayır" cevabını aldım.

Gölgeyi serbest bıraktım. Bize yardım edemezdi. Ölüm büyücümüzle hiç etkileşime girmemişti, en azından bedeninde kendi ruhuyla yaşarken.

İkinci kadına döndüm ve sihrimin onu doldurmasına izin verdim. Benim yaşlarımda bir kadının gölgesi çarşafın altından kalktı. Tanıma şoku içimde sarsıntı yarattı. Bir ses çıkarmış olmalıyım çünkü Falin çemberimin en ucuna kadar geldi ama neyse ki çembere dokunmadı.

"Ne oldu Alex?"

"Onu tanıyorum, en azından gördüm." Gölgeye baktım. Gölge olmanın doğası ten renginin bir kısmını soldurmuştu ve öldüğünde saçları doğaldı, hayaleti tarafından tasvir edilen zihinsel görüntüsü ise düzinelerce örgü takmıştı, ama o aynı kızdı. Bundan emindim. "Hayaleti Remy'nin bedenini kullanıyordu."

"Emin misin?" Briar sordu.

Başımı salladım. Onu sadece bir anlığına görmüştüm ama bende bir etki bırakmıştı. "Adın ne senin?" Gölgeye sordum.

"Angela Moore."

"Peki sen nasıl öldün, Angela?"

"Kütüphanedeydim, geç saatlere kadar bir sınav için çalışıyordum. Kampüs dışında yaşıyorum ama sadece birkaç blok ötede, bu yüzden sık sık eve yürüyerek giderim. O gece yolda çok fazla araba yoktu, bu yüzden yanımdan geçerken yavaşlayan arabayı fark ettim ama kenara çekene kadar fazla düşünmedim. Daha hızlı yürümeye başladım. Tam arkamdan gelen ayak seslerini duyana kadar paranoyaklaştığımı düşünüyordum. Koşmaya başladım ama biri sırt çantamı tutup beni geriye doğru çekti. Çantamdan kurtulmaya çalıştım ama soğuk bir şey boynuma bastırdı ve sonra içime bir sıcaklık ve acı doldu. Bayılmışım. Uyandığımda ağzım ve gözlerim bağlıydı ama bir adamın ilahi söylediğini duyabiliyordum. Durduğunda, bana yaklaştığını hissettim. Göğsüme bir bıçak sapladı. Derimi deldi ve batmaya devam etti. Çok kötü acıyordu. Ağzımdaki tıkacı çıkardı ve dudaklarıma bir şey bastırdı ve sonra ..."

Konuşmasını bitirdiğinde Falin'e baktım. Bu konuştuğumuz diğer gölgelerden çok farklıydı. Kurbanın kendi isteğiyle gelmesini sağlamak için bir hile yerine bir kaçırma olayı vardı. Ve onu bıçaklamıştı. Diğerlerine fiziksel olarak zarar vermemişti. Otopsileri bu gerçeği kanıtlamıştı.

"Bu olay hangi gün oldu, Angela?" Ben sordum.

"Dokuz Kasım."

Remy ölmeden ve Angela'nın hayaleti onun bedenini giymeden on gün önce. Ben onu zorla dışarı çıkardıktan sonra Remy'nin bedenini geri çekmeye çalışırken ne demişti? *"Bunu yaparsam beni geri koyacağımı söyledi."* Büyücü ona bankayı soyarsa kendi bedenini geri vereceğine söz vermiş miydi?

Briar ve John gölgeye birkaç soru daha sordular ama o fazla bilgi veremedi. Kendisini kaçıranı hiç görmemişti, hava karanlıktı ve araba geçerken çok fazla dikkat etmemiştir, bu yüzden hatırlayabildiği tek şey farların halojen ampuller gibi çok parlak olduğuydu.

Herkesin sorusu bittiğinde, onu serbest bıraktım ve ateşimi geri çektim. Son birkaç günden sonra, içimde genellikle zorlukla kontrol altına alınmış bir taşma tehdidiyle var olan büyü azalmaya başlamıştı. Bu hem etkileyici hem de dehşet vericiydi. Dış kalkanlarımı yeniden devreye soktum ve büyüü, ruhumun etrafında bir kez daha vızıldayınca kadar onları içeren tılsımlara geri ittim. Dış kalkanlarım açıkken, zihinsel kalkanlarımın son parçalarını da kapattım ve dünyayı karanlık kapladı. Körlük mutlaktı ama bu ritüel iki renk olmasına rağmen çok kısa sürmüştü, bu yüzden görüşümün çabucak geri geleceğini umuyordum.

Kalkanlarımı açtığımda geriye kalan tek şey çemberimi düşürmekti. Ellerim titriyordu, bu yüzden enerjiyi çemberden geri döndürürken bir tanesini bile kaldırmadım. Çember düşer düşmez, başka bir bedenın sıcaklığı alanıma doldu. Düşünmeden geri çekildim ve arkamdaki sedyeye çarptım. Sadece güçlü eller kollarımı kavrayıp beni sabitleyerek ceset torbasına doğru düşmemi engelledi.

Dokunuşu hemen tanıdım-Falin. Elleri o kadar tanıdık değildi ama odada vücut ısısı benimkine benzeyen ve dokunuşu fiziksel olarak acı vermeyen tek kişi oydu.

"Sakin ol," dedi, sesi endişe ve eğlenceyi bir arada barındırıyordu.
"Oturmalı mısın?"

Başımı salladım. "Tamara'nın ofisi." Kapının olduğunu düşündüğüm genel yönü işaret etmek için elimi kaldırdım.

Falin bir elini sırtımın dibine koydu ve beni ofise doğru yönlendirdi. İçeri girince beni bir sandalyeye oturttu. Her şey çok de ja vu gibi geliyordu.

"Donuyorsun," dedi ve omuzlarıma bir şey düştü.

Takım elbisesinin ceketini. Pek işe yaramayacaktı -soğuk içimden geliyordu, dışımdan değil- ama yine de tatlı bir jestti.

"En son buraya geldiğimde daha kötüydüm," dedim omuz silkerek, ama ceketini etrafıma daha sıkı sararak ipek astarına sokuldum. Çok fazla sıcaklık vermese de biraz rahatlık sağlıyordu. "Etrafımda dolaştığını hissedebiliyorum. Ben iyiyim."

Kördüm. Ve üşüyordum. Ama Tamara'nın ofisinde son oturduğum zamankinden daha iyi durumda olduğum doğruydu.

"Yardım etmek için ne yapabilirim?"

Her zamanki cevabımı biliyordu: viski ve sıcak bir bedenin benimkine yaslanıp terli terli bir şeyler yapması. Ama bu son kısım dışarıdaydı. Ve ilki Tamara'nın ofisinde pek olası değildi. Başımı salladım. Sadece zaman yardımcı olacaktı.

"Yine mi kahve?" diye sordu bir kadın sesi birkaç metre sağımdaki karanlıktan. Tamara özellikle titrediğim bir sırada içeri girmiş olmalıydı çünkü onu duymadığıma emindim ve bu günlerde pek de gizli hareket etmiyordu. "Bu hafta ikinci kez olacak. Seni şarj etmeye başlamam gerekecek."

"Fasulyelerin bayatlamamasının iyi olduğunu söylediğini sanıyordum."

Kahveyi hazırlamaya koyulurken bazı kayıtsız sesler çıkardı.

Falin, "Tamara, eğer bir süre daha burada kalacaksan, birkaç telefon görüşmesi yapmam gerekiyor," dedi. Tamara ona el sallamış olmalı çünkü sesi uzaklaşarak, "Birazdan dönerim Alex," dedi.

"Bebek bakıcısına ihtiyacım yok," diye mırıldandım ama daha sözümü bitirmeden kapının kapandığını duydum.

"Aranızdaki ilişkiyi anladığımı söyleyemem," dedi Tamara, kapının kapanma sesinin son yankısı da kaybolduktan sonra.

"Ne ilişkisi? Biz sadece arkadaşız."

Tamara bir *uh-huh* sesi çıkardı ve ben de kaşlarımı çatarak sesinin geldiği yöne doğru baktım.

"Sanırım o bakış dosya dolabıma çarptı."

"Ben bakmıyordum."

"Öyleydin. Bak, yine yapıyorsun."

"Ha ha," dedim ama yüzümdeki kasları gevşetmek için çaba sarf ettim, onları daha nötr olmaya zorladım.

Bu noktada en azından karanlığın içindeki gölgeleri seçmeye başlayabileceğimi umuyordum ama gözlerimi dolduran siyahlık bir nebze olsun azalmamıştı. Bu yüzden sessizce oturdum ve yapılan kahvenin sesini dinledim.

Tamara bir fincan getirdi ve bana uzattı. Kabul ettim, derin derin içime çekmek için kaldırdım ama burnuma tek bir kahve kokusu bile gelmedi. *Tılsım*. Kahretsin, hiçbir şeyin kokusunu alamamak muhtemelen lezzetli koyu kavrulmuş kahveyi mahvedecekti ama hâlâ morgda olduğumu düşünürsek, tılsımı devre dışı bırakmamın imkânı yoktu.

Kapı arkamdan hızla açıldı.

"Gözler bugün nasıl, Craft?" Briar odaya girdiğinde sordu.

Omuz silktim. "Çok iyi değil. Muhtemelen bir ya da iki saatliğine dışarıdayım. Orada benim duymadığım bir şey duymadıysan yeni bir ipucumuz yok."

"Bu sefer dışarı çıkmaya izin yok Craft. Bir kere sen benim yemimsin ve dediğin gibi elimizde başka ipucu yok. Tuzak yakınlarda olmadan yem işe yaramaz."

Ve tabii ki, tuzak oydu.

"Ne demek 'yem'?" diye sordu Tamara ve yine o korumacı sesi çıkmaya başlamıştı.

İçimi çektim. "Sanırım haberleri görmedin, ha?"

Verdiği cevap telefonumun sesiyle bastırıldı. Briar'ın hazırladığı haber raporunu tekrar anlatmak zorunda kalmamak için çantamdan çıkardım.

Lusa Duncan telefonun diğer ucundan, "Neden, Alex Craft, cevap vermeni beklemiyordum," dedi ve ben cevap verdiğime şimdiden pişman olarak inledim.

"Şu anda biraz meşgulüm," dedim, cümleyi yalan olmaktan çıkaran kelime *birazdı*.

"Eminim öylesinizdir. Söylentilere göre az önce Merkez Karakol'a doğru giderken görülmüştünüz. Kendini polise teslim ettin mi?"

"Gözaltında olsaydım telefona cevap verir miydim?" "Geçerli bir nokta." Ama sesi şüpheli geliyordu.

Ona gitmem gerektiğini söylemeye başlamıştım ki aklıma bir fikir geldi. "Lusa, Merkez Karakol'da olduğumu bildirmedi, değil mi?"

"Birkaç dakika içinde bir ses kaydı yayınlayabileceğinizi ne doğrulayabilirim ne de yalanlayabilirim."

"Bunu yayınlama," dedim, sesimde çaresizliğin en küçük notasını duyuyor ve bundan nefret ediyordum.

"Bana özel bir randevu verirseniz belki geciktirebilirim-"

Telefonu yüzüne kapattım.

"Gitmeliyiz," dedim, bir elimde hâlâ yarısı dolu kahve bardağım, diğer elimde telefonumla ayakta dururken. Bu da kucağımdaki çantaya elimi süremeyeceğim anlamına geliyordu.

Ayağımın dibine düştü, içindekiler yere dökülürken şangır şungur sesler çıkarıyordu. Küfrederek diz çöktüm ama göremediğim için dizim cüzdanımın üzerine geldi ve tekrar doğrulmak zorunda kaldım. Göremiyordum, eşyalarım her yerdeydi ve tadını çıkaramadığım kahve fincanını nereye koyacağımı bile bulamıyordum.

Tamara'nın uzun bir nefes vererek kendini yere bıraktığını duydum ve tekrar diz çöktüm, hiçbir şeyin üzerine düşmedim ama elimdeki eşyalarla ne yapacağımdan hâlâ emin değildim.

Hissettiğim kadar telaşlı görünüyor olmalıyım çünkü Briar, "Craft, sakın ol. Neler oluyor?" dedi.

"Lusa burada olduğumu haberlerde duyurmak üzere. Bu da demek oluyor ki kokumu aldığınız ve bana *ölüm* tuzağı kuran o çılgın büyücü nerede olduğumu öğrenecek. O yüzden sanırım gitme vakti geldi."

"Peki nereye gideceksin Craft? Kırık kapının arkasında oturup kötü büyücünün sen tekrar görebilmeden önce ortaya çıkmamasını mı umacaksın? Bu binadaki koşullar senin evindekinden daha iyi, artı, bilirsin, tüm polis gücü burada. Oh, ve benim korumam altında daha iyi olduğunu da göz ardı etmeyelim. Ayrıca, yem sensin, unuttun mu? Senin peşinden gelmesini *istiyoruz*."

Dişlerimi sıktım, ona korumasını tam olarak nereye sokabileceğini söyleme isteğimi bastırdım, ama tamamen haksız değildi. Kabul etmek gerekir ki, eve değil şatoya dönmeyi planlıyordum ve şansım yaver giderse, şatoda en azından kısmi görüşümü hemen geri kazanmamı sağlayacak kadar Peri vardı. Yine de koşullar bir kez aşılmıştı ve ön kapım koli bandıyla tutturulmuştu. Birinin evi tekrar aramasını ve belki de bu sefer katlanmış boşluğun kapısını bulmasını engelleyen pek bir şey yoktu.

"Al, kapın neden kırık? Ve bu ölüm tuzağı da neyin nesi?" Tamara sordu, sesinde endişe vardı.

Doğru. Bu konudan yine kaçış yoktu.

"Briar, büyücüyü ortaya çıkarmak için beni yem olarak kullanmaya karar verdi. O ya da onun yürüyen cesetlerinden bazıları evime ve ofisime girdi." Odak noktası olarak kullanılabilecek kişisel eşyaların çalındığı kısmını atlardım.

Hala yanımda diz çökmüş, göremediğim dağınık eşyaları toplarken Tamara uzandı ve elleriyle omuzlarımı kavradı. "İyi misin? Tabii ki iyisin, buradasın. Ama ne demek istediğimi anlıyorsun. Tanrım, üşümüştün."

"Daha önce olduğumdan daha sıcak," dedim, kupayı kaldırıp içindekilerin sonuncusunu da boşalttım, böylece dökmeden yere bırakabilecektim.

Kupayı almak için ellerini omuzlarımdan indirdi, bu da beni rahatlattı. Tamara en iyi arkadaşlarımdan biriydi ama ben insanların sarılmayı sevdiği biri değildim, özellikle de kör olduğumda ve kendimi savunmasız hissettiğimde.

Elimle çantamı yokladım ve telefonumu içine soktum. Sonra içindekilerin dokunsal bir envanterini çıkarmaya çalıştım. Etrafı yokladıkça Tamara'nın neredeyse her şeyi çoktan toplamış olması gerektiği sonucuna vardım. Dizime yakın bir yerde duran cüzdan kayıptı ama neredeyse diğer her şeyi hissediyordum. Elimini çekmeye başladığımda parmaklarım tanımlayamadığım bir şeye sürtündü. Çantamı oldukça düzenli tutmaya çalışıyordum. Körlük ayda birkaç kez başıma gelebilecek mesleki bir tehlike olduğu için, tam olarak ihtiyacım olan şeyi alabilmek ve herhangi bir şeyin ne olduğunu anında bilmek iyi bir şeydi. Yine de bu kesinlikle normalde taşıdığım bir şey değildi.

Parmaklarımın Rianna'nın büyülü imzasının etrafındaki bir tür mikrosüet kumaşı hissetmesine izin vererek onu çektim. *İzleme tılsımı*. Avucumda tutarken, bir oda ötedeki Remy'nin bedenine doğru güçlü bir çekim hissedebiliyordum, ama başka bir yöne doğru giden ikinci, zayıf bir çekim vardı.

O kadar şaşırmıştım ki neredeyse tılsımı düşürecektim. "Uh, planlar değişti."

"Şimdi ne olacak?" Briar'ın sesindeki sıkıntı, yüz ifadesini göremediğim için sevinmeme neden oldu.

Cevap olarak, içinde izleme tılsımı olan küçük çantayı uzattım. Parmaklarımın arasından aldı ama hemen konuşmadı. Botları neredeyse tamamen sessizdi, sadece yumuşak bir ses bana hareket ettiğini haber veriyordu. Kapı açıldı ve kaşlarımı çattım.

"Az önce gitti mi?"

"Evet," dedi Tamara ama Briar bir dakika sonra geri döndü.

"Tamam, pes ediyorum. Remy'nin cesedine kadar takip ettim. Başka bir iz yok." "Emin misin? Sadece iki dakika önce ikinci bir iz vardı." Tuttum Tılsım için elimi uzattım. Avucuma koyar koymaz tılsımdaki sihir bana uyum sağladı ve Remy'nin bedenine doğru güçlü bir çekiş ve başka bir yere giden zayıf bir çekiş hissettim. "Orada, zayıf ama orada."

Tılsım elimden o kadar çabuk kayboldu ki Briar onu kapmış olmalı.

"Hayır. Hayır, değil. Bir iz hissediyor musun?" "I-" Başladım ama Tamara koluma dokundu.

"Benimle konuşuyordu." Sesi yumuşaktı, azarlamıyordu, sadece göremediğim beden diliyle ifade edilmiş olması gereken şey hakkında bana ipucu veriyordu. Tamara daha yüksek sesle, "İyi yapılmış bir büyü hissediyorum ama sadece bir iz var." dedi.

Ağzımı açtım. Kapattım. "Peki ya sen?" Briar söyledi.

Kimi? Beni kastetmediğini tahmin edebiliyordum ama başka birinin girdiğini duymamıştım.

"Bir iz," dedi Falin ve sesindeki özrü neredeyse duyabiliyordum. Remy'nin cesedine giden baskın izi takip ettikten sonra Briar'ı geri takip etmiş olmalıydı ama bu neden başka kimsenin ikinci izi hissedemediğini açıklamıyordu.

Falin tılsımı tekrar elime yerleştirdi. Hâlâ iki iz hissediyordum. İkinci izi hissedebildiğime kimseyi inandırmaya çalışarak daha fazla nefes harcamadım. Bu odadaki herkes benim bir fae olduğumu ve yalan söyleyemeyeceğimi biliyordu; ya bana inanırlardı ya da inanmazlardı.

"Belki de ikinci izi hissedebiliyorum çünkü tılsım bir mezar cadısı tarafından yapıldı ve ben de bir mezar cadısıyım." Ya da belki de bir planeweaver olduğum içindi ve tamamen kalkanlı olsam bile, hala gerçeklikler için bir yakınsama noktasıydım. Rianna'nın temas halindeyken izi hissedip hissetmediğini görmeyi çok isterdim.

Ama iz daha önce kaybolmuştu ve onu takip etmek için kaybedecek zaman yoktu.

"Beni bir araca götürün, ben de size cazibenin hangi yöne çektiğini söyleyeyim." Kolay, değil mi?

Bölüm 21



I kolay *değildi*. Zor başladı ve giderek neredeyse imkansıza doğru tırmandı. Cazibenin peşinden gitmek yeterince zor olmuştu.

ve hangi yolların cazibenin çektiği yöne gideceğine bakmaya çalışıyordum. Artık nerede olduğumuz ya da etrafımızda ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu; söyleyebildiğim tek şey "Daha sağa gitmemiz gerekiyor. Hayır, çok fazla döndük. Biraz daha şu yöne" gibi şeyler söyleyip işaret edebiliyordum.

Arabayı kullanan Falin, en azından duyabildiğim kadarıyla, bana karşı son derece sabırlıydı. Yüz ifadesini ya da vücut dilini göremiyordum. Buna karşılık, Falin'in üstü açık spor arabasının neredeyse yok denecek kadar az olan arka koltuğuna sıkışmış olan Briar'ın, benim pek de kesin olmayan yönlendirmelerim ve Falin'in bunları takip etme çabalarından oturma düzenine kadar her konuda söyleyecek çok şeyi vardı.

Hiçbiri gurur verici değildi ve çoğu küfür içeriyordu.

Yarım saatten biraz fazla yol aldıktan sonra "Yaklaştık," dedim. "Neredeyiz?"

Falin arabayı yavaşlatırken, "Üniversite bölgesi," dedi.

Beklediğim şey bu değildi. Takip ettiğimiz iz bir süredir belirgin bir şekilde güçleniyordu. Çok yaklaşmıştık. Yine vahşi doğaya gideceğimizi düşünmüştüm ama üniversite bölgesi Nekros şehir merkezine o kadar da uzak değildi.

Birkaç dakika daha sürdük. Burada yol bulmak şehrin diğer bölgelerinde olduğundan daha da zordu. Araçların geçemeyeceği çok fazla geniş yeşil alan ya da avlularla birbirine bağlanmış binalar vardı.

"Park edip yürüyerek gitmeliyiz. Yakındayız."

"Ne kadar yakın?" Briar arka koltuğa oturtulduktan sonra hâlâ huysuz bir sesle sordu.

Tılsımın etkisiyle hissedebildiğim kadarıyla ayrıntıları anlamaya çalıştım ama "yakın" kelimesi ancak bu kadar doğru olabilirdi. "Yürüme mesafesinde," dedim omuz silkerek.

"Yürüyerek yolunuzu bulabilecek misiniz?" Falin, fakülte ve personel otoparkına girerken sordu.

Tekrar omuz silktim. Yolculuk sırasında görüşüm nihayet geri gelmeye başlamıştı, ama yine de arzulanan çok şey vardı. Çevresel görüşüm yoktu ve mesafem sınırlıydı. Bir tuğla duvara çarpmayacaktım ama yükseklik değişiminin ince ipuçlarını göremediğim için bir kaldırıma takılıp düşebilirdim. Ayrıca henüz renkleri göremiyordum, bu yüzden dünya çok düz gri tonlardan oluşuyordu.

Nazarlığa bağlı naylon kordonu bileğime bağladım ve arabadan çıktım. Falin'in park ettiği alan her yöndeki binaların gölgesinde kalıyordu. Bazıları yurttu, diğerleri açıkça sınıfları ya da idari binaları içeriyordu, ama hepsi üniversitenin bir parçasıydı. Binaların etrafından tuğla döşeli küçük yollar geçiyordu ve bunlardan birini takip ederek daha fazla binayı birbirinden ayıran yeşil bir alana ulaştık. Kolumu önümde tuttum, takip büyüsunün sabit çekimini takip ediyordum.

"Biraz hızlanabilir miyiz?" Yolun altından geçen küçük bir tünele doğru yürürken Briar söylüyordu.

"İzi hissedebilen tek kişi ben olduğumdan ve sadece *biraz* görebildiğimden Hayır, hayır, yapamayız," diye dişlerimin arasından tısladım, böylece kısa tünelde ters yönde yürüyen üniversite çağındaki kız grubu duymayacaktı.

Birkaç binayı daha geçtikten sonra bir futbol sahası kadar uzun görünen bir yansıtma havuzunun etrafından dolaşmak zorunda kaldık ve sonunda ön girişe ulaşmak için en az elli basamağı olan bir binanın önünde duraksadım. Merdivenlere şüpheli bir bakış attım. Daha önce çok az görüş açısıyla çalıştığım için basamakların tuhaf şeyler olduğunu biliyordum. Merdivenleri tırmanmak kısmen kas hafızası, kısmen de derinlik algısı gerektiriyordu. Bu ikincisine şu anda neredeyse hiç sahip olmadığım için, birkaç kat merdiven çıkmak kesinlikle çekici bir olasılık değildi.

"Neyi bekliyorsun Craft?" Briar sordu.

"Sadece binanın içinde mi yoksa ötesinde mi olduğuna karar vermeye çalışıyorum." Ama tılsımın çılgınca çekiştirilmesi yakın olduğunu gösteriyordu. Eğer içinde değilse, hemen arkasındaki yeşil alanda olmalıydı. Bu onu içeride bulmaktan daha az olası görünüyordu, bu yüzden merdivenlere doğru temkinli bir adım attım. En azından tırabzanlar vardı.

Falin'in kolu belime dolandı. İtiraz etmek için ağzımı açtım ama aynı anda basamakların yükselişini yanlış değerlendirdim ve neredeyse tökezliyordum. Bu yüzden yardımı olduğu gibi kabul ettim ve yavaş ama dikkatli bir şekilde merdivenleri çıktım.

Sonunda zirveye ulaştığımızda nefes nefese kalmıştım ve muhtemelen botlarımı fena halde aşındırmıştım ama cazibenin çekiciliği o kadar yoğundu ki Remy hemen önümüzde olmalıydı.

"Hadi," dedim Falin'in kolundan sıyrılıp camekânlı kapılardan birinden içeri dalarak.

Metal ve büyü detektörlerinden geçtim. Yeşil bir ışık aktif büyü taşıdığımı onayladı ama alarm verecek bir şey yoktu. Briar ve Falin dedektörlere adım atmadan önce durdular. Briar küfretti ve etrafına bakındı. Görünmezlik tılsımları en üst seviyedeydi ama militarize edilmiş büyüleri ve silahlarıyla her iki dedektörü de çalıştırabilir ve kampüsteki tüm güvenlik görevlilerinin üzerimize çullanmasına neden olabilirdi. Kapı ile dedektörler arasında küçük bir boşluk vardı ve o da oraya doğru yöneldi. O hareket ederken Falin silahını ona uzattı. Dedektörlerin arasından hiç ses çıkarmadan geçti-standart büyü tespit tılsımları asla fae büyüü aramazdı. Briar bir süre sonra bize katıldı ve Falin'e silahını geri verdi. Kimse onun tarayıcıların etrafında dolaştığını fark etmemişti bile. Evet, onlar işe yarıyordu.

Dedektörleri geçtikten sonra kendimizi üniversite kütüphanesinde bulduk. Bu katta kitaplar olsa da, odanın ön kısmına sirkülasyon masası, bilgisayar istasyonları ve ustaca düzenlenmiş küçük oturma alanları hakimdi. Cazibenin çekiciliğini takip ederek bunların arasından geçtik. Bizi binanın derinliklerine götürdü. Sıra sıra raflar etrafımızı çevreledi ve kütüphanenin ön kısmında yeterli sayıda insan varken, rafların derinliklerine indikçe ortalık çok sessizleşti. Uzun raflardan birinin ucuna kurulmuş bir masada oturan bir kızın yanından geçtik, ama ondan sonra sadece kitaplar, kitaplar ve daha fazla kitap vardı.

Çekiştirme gittikçe güçlendi ve sonra aniden azalmaya başladı. Durdum, döndüm ve geri gittim. Tekrar güçlendi. Etrafıma bakındım. Çok uzun bir kitap koridorunun ortasındaydık. Başka kimsenin olmadığı bir koridor. Raflardan birine baktım, bir sonraki koridorda kimse olup olmadığını görmek için kitapların üzerinden baktım. İki tarafta da kimse yoktu.

"Dur tahmin edeyim," dedi Briar, kollarını göğsünde kavuşturarak. "İz burada bitiyor. Kimsenin olmadığı bir yerde. Yani bu garip bir tesadüf ve gerçek bir iz değil."

Kaşlarımı çattım, henüz yenilgiyi kabul etmeye hazır değildim. Gözlerim mezar büyüümü en son kullandığım zamandan beri iyileşmemişti ama yine de kalkanlarımı kırdım ve gerçekliğin diğer düzlemlerinin etrafımdaki dünyanın üzerine binmesine izin verdim.

Remy'nin hayaletinin burada, ama ölümler diyarının derinliklerinde, yaşayanlarla ölümler arasındaki uçurumu aşmadan normalde görebileceğimden daha derinlerde olması mümkündü. Etrafımdaki kitaplar solup dökülüyordu ve ben hiçbir şeye dokunmamaya dikkat ediyordum. Planeweaving yeteneklerimi kontrol altına almak için ruhumun etrafına inşa ettiğim ince kabarcık benzeri kalkan aktifti, ancak ölümler diyarına herhangi bir şey çekme ve gördüklerimi gerçeğe dönüştürme riskini almak istemedim. Ruhumun daha da genişlemesine izin vererek araştırdım. Etrafımdaki kitaplar toz haline gelip rüzgârda savruluyor gibiydi; üzerinde durdukları raflar paslanmış ve çürüyerek çökmüş kabuklara dönüşmüştü. Görüş alanımın hemen dışındaki karanlıkta, gölgeli biçimler gizleniyordu. Remy değil. Hayaletler bile değil. Hiç yaşamamış ama parıldayan yaşam enerjimin kokusunu alabilen şeyler.

Geri çekildim, ölümler diyarından uzaklaştım ve kalkanlarımı kapattım. Remy'yi bulamamıştım ama ruhumu bir çember olmadan daha uzağa göndermeye cesaret edemedim. Ayrıca, tılsımın onun ruhunu benim gittiğim kadar uçurumun ötesine kadar takip edebileceğinden şüpheliydim. Bu da Briar'ın haklı olduğu anlamına geliyordu. Bu vahşi bir kaz -ya da bu durumda hayalet- kovalamacasıydı.

Soğuk mezar rüzgârının yüzüme savurduğu birkaç bukleyi geriye doğru fııçaladım ve tılsım daha sert bir şekilde çekiştirdi. Şimdi yüz hizamda olan koluma bağlı olduğu yere baktım ve sonra kolumu başımın üzerine uzattım. Tılsım biraz daha sert bir çekiş yaptı. Kolumu indirdim ve çekiş biraz daha sakinleşti.

Ben bir aptalım.

"Üst kata," dedim koridorda koşturarak.

Uçaklara hızlıca baktıktan sonra dünya biraz daha gölgeliydi, ama zaten garip bir gri tonda çalıştığımı düşünürsek, bu pek fark edilmedi. Bir merdiven bulmayı bekliyordum ama Falin binanın uzak duvarına yerleştirilmiş bir asansörü işaret ettiğinde hoş bir sürprizle karşılaştım. Bodrum ve alt bodrum katları için birkaç seçenek vardı ama ana katın üzerinde sadece bir kat vardı. Falin düğmeye bastı ve kapılar kapanırken kulakları tırmalayan bir gıcırta çıkardı. Asansör tıngırdarak

Birkaç santim. Durmadan önce hepimiz raya tutunduk ve zorlanan dişlilere benzeyen seslerle yukarı doğru yavaş yolculuğuna başladık.

"Craft, yaşadığım onca şeyden sonra, eğer bir asansör kazasında ölürsem, kışına tekme basmak için geri döneceğim."

"Zaten bana musallat olan iki hayalet var. Pozisyon doldu." Hâlâ korkuluklara tutunuyor olsam da, sözlerimi küstahça söyledim.

Briar gülümsedi ama kapılar tekrar açıldığında asansörden ilk çıkan o oldu.

Cazibenin çekiciliğini takip ederek yolu gösterdim. Binanın bu katı tamamen yeni bir kattan ziyade bir asma kattı. Ön taraf, ana kattaki birçok salon ve çalışma köşesine bakan bir balkondur. Arka taraf idari ofisler gibi görünüyordu. Cazibesini takip ettiğimiz merkez, bir tür nadir kitap koleksiyonu gibi görünüyordu.

Camın altındaki ışıklı bir parşömenin yanından geçtik, sararmış kâğıt parçalanmak üzereymiş gibi görünüyordu. Vitrinler ve cam tablalı kaideler, daha eski, yıpranmış kitap ve parşömenleri tutarak alana dağılmıştı. Mekânın ortasında kitap rafları vardı ama ana katta gördüklerimizden çok farklıydı. Bu kitap rafları, kimsenin kitaplara dokunmasını engelleyen ağır pleksiglas panellerle sabitlenmişti. Sıradan bir bakışta raflarda hiç parşömen yokmuş gibi görünüyordu ve kitapların kendileri de çok daha az eski görünüyordu. Bazıları hâlâ çatlak ve yarık deri ciltleriyle yaşlarının belirtilerini taşıyordu ama diğerleri çok daha yeni görünüyordu. Buranın, yetkili öğretim üyelerinin ve ara sıra yüksek lisans öğrencilerinin girebildiği nadir kitaplar bölümü olduğunu düşündüm. Güvenlik kameraları caydırıcı bir unsur olarak tavana asılmıştı. Kaideler üzerindeki metinlerin etrafı ağır korumalarla çevriliydi ama raflardaki kitapları sadece pleksiglas üzerindeki kilitler koruyordu. Görünüşe göre bu kitaplara yeterince sık ya da çok sayıda insan tarafından erişiliyordu ve bu yüzden koruma pratik olmamıştı.

Kapalı raflardan oluşan ilk iki koridoru geçtik. Üçüncü koridora geldiğimizde bileğimizdeki tılsım zıpladı ve beni koridordan aşağı çekmeye çalıştı.

Yirmi iki yaşlarında bir kadın raflardan birinin önünde diz çökmüştü. Uzun siyah saçları o kadar dağınıktı ki, sanki daha önce saç bağına hiç dokunmamış bir sarhoş onun için saçlarını arkadan bağlamış gibi görünüyordu. Önündeki pleksiglas yana kaydırılmıştı ve

Ayaklarının dibinde duran bir sırt çantasının içinde bir şeyler kaydırıyor gibi görünüyordu.

O da bir cesetti. Emin olmak için kalkanlarımı kırmam gerekti; büyücünün şimdiye kadar yarattığı en iyi cesetti, ondan neredeyse hiç mezar özü yükselmeyordu ama yine de ölüydü.

"Hey, Remy," dedim, sesimi olabildiğince neşeli bir şekilde yükseltmeye çalışarak.

Ellerinden biri çantasını kapatıp içindeki her neyse saklamak için hareket ettiğinde kızın kafası havaya kalktı. Diğer büyük paltosunun içine kayarak altındaki bir şeye uzandı.

"Oh, merhaba. Ben, uh, sadece göz atıyordum. Sizi tanıyor muyum?" Sesi yüksekti, sözcükler gergin bir karmaşa içinde hızla dökülüyordu.

Falin önüne çıktı. "Paltonun altındaki silahı mı kullanacaksın?" diye sordu başıyla onu işaret ederek.

"Ben, uh ..." Bir adım geri gitti. "Derse geç kaldım. Gitmem gerekiyor." "Remy, bekle," dedim o dönmeye başladığında.

Arkamda, bir tane hissettim

Briar'ın sakinleştirici tıslımları harekete geçmeye hazırdı. Onu oyalamak için elimi kaldırdım. Tanıştırmaya onları vurarak başlamazsanız insanlar daha iyi işbirliği yapmaya meyilliydi. Önce Remy ile konuşmayı tercih ederim.

Kız arkasını döndü. Büyük paltosunun altından bir silah çıktı ve onu kaldırıp titreyen eliyle bize doğrulttu. "Beni durdurmaya çalışmayın. Çaresizim ve-" dedi ama birden kesti, koyu renk gözleri kısılmış gerginlikten yuvarlak bir şoka dönüştü. "Bana ne dedin sen?"

"Remy. Remy Hollens," dedim, kıpırdamadan durarak. Hem vurulmak istemediğim için hem de Briar'ın Remy'yi indirmekten başka çaresi olmadığını düşündüğü noktaya kadar hiçbir şeyi tırmandırmak istemediğim için.

"Kim olduğumu nereden biliyorsun?" diye sordu Remy'nin ruhunu barındıran beden, silahı tutan kol, namlu güvenli bir şekilde yere doğrultulana kadar yavaşça alçaldı.

Rahat bir nefes aldım. Birincisi artık vurulma tehlikem olmadığı için, ikincisi de bunun Remy olduğu konusunda haklı olduğum için. Tıslım bizi buraya getirdiği ve ceset ölü olduğu için bu kesin gibi görünüyordu ama bu durumda hiçbir şeyi hafife almıyordum.

"Taylor beni seni aramam için tuttu," dedim açıklama olarak. Taylor beni kovmuştu da ama bu konumuzun dışındaydı.

"Evet, ama . . . *Ben* olduğumu nereden anladın?" Taylor'ın bana verdiği resme hiç benzemeyen kadın vücuduna dikkatle baktı.

Briar ve Falin'e döndüm çünkü bu oldukça karmaşık bir konuydu. İyi bir varsayım olsa da, kalkanlarımı açmış olsaydım bile, bir bedenin içindeyken hayaletinin görüntüsünü seçemezdim, sadece bir bedene tam olarak sığmayan bir ruhun genel parıltısını seçebilirdim.

"Sana ne çaldırdı?" Falin, Remy'nin elindeki kitap çantasına başıyla işaret ederek sordu.

Remy çantayı kavradı, göğsüne doğru çekti ve sonra neredeyse düşürüyordu, bedenin güzel yüzünde şaşkınlık parladı. Tahminimce çantayı kucakladığında parçalanmasını beklemediği göğüsleriydi. Buna alışmak muhtemelen zaman alacaktır.

"Onun hakkında ne biliyorsun?" Remy, Falin ve benim aramda bakışarak sordu.

Diğer tarafımdaki Briar'a bir kez bile bakmadığımı fark ettim. Yine cazibesinin arkasına saklanıyordu ama henüz onu bayıltacak bir büyü yapmamıştı, yani her neyse. Geride durduğu sürece, sorgulama tarzımı ve neyi açıklayacağımı seçmemi onayladığını varsayabilirdim.

"Hadisty adında bir adamla bir çalışmaya katıldığınızı ve kendinizi başka bir bedende bulduğunuzu biliyorum."

Remy nefesinin altından alay etti. "Hadisty." Başını iki yana salladı. "Onun gerçek adının bu olmadığını biliyorsun, değil mi?"

Başımı salladım ve Falin, "Kullandığı birkaç isim biliyoruz ama gerçek adını bildiğimizden şüpheliyiz," dedi.

"Ben de olmayabilirim ama arkadaşı ona 'Gauhter' diyordu ve bence bu muhtemelen gerçek." Remy kolundaki saate baktı ve küfretti. Silahını tekrar ceketinin altına soktu. "Gitmem gerek. Taylor'a iyi olduğumu ve yakında evde olacağımı söyle. Ona böyle görüdüğümden bahsetme. Asla bilmesini istemiyorum."

Ama yakında evde olmayacaktı.

"Sana ne çaldırdı, Remy?" Bir adım öne çıkarak sordum.

Remy sırt çantasını bir omzuna attı ve diğer tarafa doğru yürümeye başladı. Onu duyamıyordum ama Briar'ın onu kaldıracağını biliyordum.

arbalet, onu indirmeye hazırlanıyor. Gitmesine izin verilemezdi. Onu ölü olduğu için tutuklayabilir miyiz?

"Bekle," diye arkasından seslendim.

Sadece başını salladı. "Yapamam. Geri dönmek zorundayım. Anlamıyorsun."

Angela'nın hayaletinin sözlerine dayanarak, "Bunu yaparsan seni bedenine geri koyacağını söyledi," diye tahmin ettim.

"Evet, aynen öyle. Yani bunun ne kadar önemli olduğunu anlıyorsun." "Seni geri koyamaz," diye arkasından seslendim.

Remy durdu. "Beni buraya o koydu. Beni geri getirebilir," dedi ve sesinde biraz çaresiz bir şey vardı, radikal bir inançla çınlayan bir şey. Bedenini geri alacağına inanmak *zorundaydı*.

Ve onu hayal kırıklığına uğratmak zorunda kaldım. "Bedenin öldü."

Başını iki yana salladı. "Hayır. Hayır, geçenlerde etrafta dolaşırken gördüm."

"Şehir morgunda," dedi Falin ve Remy geri çekildi, dudakları dişlerinden geriye doğru çekildi, tam olarak adlandırılmayacak kadar ilkel ama kesinlikle korku ve öfke içeren bir ifadeyle.

"Sen bir yalancısın." Kelimeleri ikimize de tükürdü.

Falin cebinden cüzdanını çıkardı ve rozetini göstermek için çevirerek açtı. "Ben FIB'den Falin Andrews. Remy Hollens'in cesedinin kimliği kesin olarak tespit edildi ve şu anda şehir morgunda bulunuyor."

Remy bize kim olduğumuzu sormamıştı, kendi ölümünü anlatacak kadar bile dikkat etmediği düşünülürse bu beni şaşırtmamalıydı, ama bu Falin'in hareketinin büyük bir tepki yarattığı anlamına geliyordu. Yüzündeki öfke kayboldu ve geriye sadece dehşete düşmüş bir şok kaldı. Dizlerinin üzerine çöktü, elleri iki yanında gevşekti, bakışları milyonlarca mil ötede ama halıya yönelmişti.

"Aferin Craft," dedi Briar, sesinde alaycılıktan eser yoktu. "Aferin falan değildi. Az önce onu yok ettik," diye tıslayarak cevap verdim. "Evet ama onu vurmak zorunda değildim."

Doğru. Yine de onu sakinleştirmesine izin vermek daha nazik olabilirdi. Yine de bir noktada bedenini öğrenmesi gerekecekti.

"Yani sonsuza kadar böyle miyim?" Remy birkaç dakika sonra fısıldadı ve ben ürperdim.

Eninde sonunda ona giydiği bedeninin de ölü olduğunu söylemem gerekecekti. Ama henüz değil. Bu kimsenin kaldıramayacağı kadar çok darbe olurdu.

Ayak sesleri görüş alanının dışında ama yakınlarda bir yerden geliyordu. Kitaplığa en yakın olan Briar, açık pleksiglası dikkatlice kapattı.

Bir güvenlik görevlisi kitaplığın köşesinden döndü. Adımları hızlıydı, sıradan değildi, yani bu onun turları değildi. Birinin dikkatini çekmiştik.

"Siz çocuklar burada iyi misiniz?" Bizi şüpheli bir kaşla inceleyen bir adam için dostça sözler. Ayrıca bize çocuk diyecek kadar yaşlı da değildi ama üniversite kampüsünde olduğumuz için bunu görmezden geldim.

Falin gülümseyerek, "Sadece sohbet ediyorduk," dedi.

Güvenlik görevlisi onu incelemek için döndü, Falin'in görünüşünü incelerken gözleri kısıldı. Belki Falin doktora sonrası bir öğrenci olarak geçebilirdi ama tipik bir lisans öğrencisi olarak geçemeyeceği kesindi. Bununla birlikte, üniversite oldukça çeşitliydi.

Muhafızın bakışları sonunda Falin'den uzaklaştı ve Remy'nin hâlâ diz çökmüş olan formuna kaydđ.

"Bayan, iyi misiniz?"

Remy hareket etmedi, nefes bile almadı ama bunun farkında olduğundan emin değilim. Bakışları hâlâ uzakta, halıya odaklanmamıştı. Elbette, muhtemelen gardiyanın "bayan" sözünün kendisine yönelik olduğunu bile fark etmemişti.

"Remy," diye yalvardım, yanına diz çöktüm, yakındım ama dokunacak kadar değil. Mezar büyüm bitkin ve uslu olabilirdi ama o hâlâ bir cesetti. Başını kaldırdı ama hiçbir şey görmüyor gibiydi. Tekrar muhafıza baktım. "Az önce çok yakın birinin ölümüyle ilgili kötü bir haber aldı."

Gardiyanın yüzünde şaşkınlık ifadesi belirdi ve muhtemelen beklemediği bir zamir kullandığımı fark ettim. Kadın bedeni. Erkek hayalet. Zamirler biraz zordu.

Muhafız yorum yapmadan geçmesine izin verdi. Sadece başını salladı ve "Belki de burası böyle bir konuşma için en iyi yer değildir. Kaybınız için üzgünüm."

Sonra Briar hariç hepimizi kapsayan bir bakış daha attıktan sonra döndü, kameralardan birinden bizi izleyen birine el salladı ve uzaklaştı. Ayak seslerinin giderek uzaklaşmasını dinlerken kimse konuşmadı. Remy'ye bu kadar yakinken, sadece sihirden daha fazlasını hissedebiliyordum.

sırt çantası taşıyordu, ama aynı zamanda daha önce hissetmediğim başka bir cazibesi vardı. İnce ve yasadışı bir şeydi. Takan kişinin kameralarda görünmesini engelliyordu. Daha önce kullandığım için fark etmiştim. Briar'ın haber dublörü, bir muhabirin hikâyesinin yanlış ucuna düştüğüm ilk sefer değildi. Bu, Remy'nin daha önce nöbetçi gelmeden kitabı çantasına nasıl koyduğunu açıklıyordu. Ya da bize silah çektiğinde neden kimsenin gelmediğini. Ama muhtemelen güvenlik görevlisi konuştuğu kişi sayısının ekrandaki sayıyla uyuşmadığını fark etmeden önce yolumuza devam etmemiz gerekiyordu.

"Taylor beni asla böyle kabul etmeyecek," diye fısıldadı Remy ama aslında bizimle konuşmuyordu, sesi mesafeli ve içe dönüktü. "Şimdi ne yapmam gerekiyor?"

Giydiği vücut minyondu ve onunla göz hizasına gelebilmek için kambur durmam gerekiyordu. Taylor'ın hangi vücudu giyerse giysin onu seveceği konusunda ona güvence vermek isterdim ama futbol yıldızı sevgilisinin artık kız arkadaşı olduğunu öğrendiğinde lise aşkının yaşayacağı şoku ancak hayal edebilirdim. Belki farklı koşullar altında değişiklikleri kabullenmeyi öğrenebilirdi ama asla böyle bir şans olmayacaktı. Bu beden çoktan ölmüştü. Yapabileceği tek bir şey vardı.

"Bunu sana yapan büyücüyü bulmamıza yardım et ki başkalarına da yapmasını engelleyebilelim."

"Ama bu bana yardımcı olmuyor. Bir yüzük için para biriktiriyordum..." Sesinde o kadar büyük bir acı vardı ki, gölgesi bu sırrı çoktan ele vermiş olmasına rağmen kalbimi kırdı.

"Hayır, size doğrudan yardımcı olmaz ama kapanışı sağlayabilir. Ve intikam."

İntikam büyük bir motivasyon kaynağı olma eğilimindeydi. Arayan kişiyi nadiren tatmin eden boş, ruhu yok eden bir motivasyon kaynağı, ancak kesinlikle harekete geçmeye ilham veriyordu.

Remy'nin gözleri kısıldı, bakışları odaklandı. "Ne yapabilirim ki?"

Briar uzaklara bakma büyüsünü bırakarak yaklaştı. "Sana ne çaldırdı ve onu nereye götürüyorsun?"

Bölüm 22



“ Olamaz,” dedi Remy başını sallayarak. “Oraya geri dönmeyeceğim. Gerçek bedenim çoktan öldü. Sizi beni öldüren adama götürerek bunu riske atmayacağım.”

Konuşmamızı odanın uzak köşesindeki dar bir masaya taşımıştık, kitaplardan uzaklaştığımız için gardiyanların dikkatini tekrar çekmemeyi umuyorduk. Remy çantasını bana vermişti ve kitap hâlâ içindeydi ama onunla ne yapacağımdan emin değildim.

“İntikam istediğini söylediğini sanıyordum?” Briar kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak konuştu.

“Daha fazla yaşamak istiyorum. Her ne kadar ”-aşağıya baktı-“ ”çok tuhaf bir ayarlama olacak olsa da.”

Briar ve Falin bana baktı, Briar çenesini hafifçe itti, bir kaşı açık bir taleple kalktı. Ne için olduğunu tahmin edebiliyordum. İçimi çektim.

“Bu gerçekten bir seçenek değil,” dedim, sesimi nazik tutmaya çalışarak çünkü onu daha önce harap ettiysem, şimdi gerçekten paramparça etmek üzereydim.

“Neden, eski bir kitabı çaldım diye mi? Daha kütüphaneden bile çıkmadı, yani çalıntı değil. Elinde benimle ilgili hiçbir şey yok.”

“Öyle değil. Şu anda içinde bulunduğun beden. O zaten ölü.” “Sen delisin,” dedi bana bakarak. Falin ve Briar'a baktı, İfademi çürütmelerini bekliyordum. Briar ona sempatik olduğunu düşündüğüm bir bakış attı ama daha çok kabız gibi görünmesine neden oldu. Falin ona ciddi bir şekilde başını salladı. Remy başını şiddetle salladı. “Hepiniz kesinlikle delisiniz.”

Birini öldüğüne nasıl ikna edebilirdiniz ki? Ara sıra hayaletleri ikna etmek zorunda kalmıştım, ama artık bir bedene sahip olmamak

bir şey yardımcı oldu. Remy ayaktaaydı, kendi bedeninde olmasa bile yürüyor ve konuşuyordu.

"Şu anda çok stresli bir dönemden geçiyorsunuz. Nabzın ne kadar hızlı atıyor?" Ona sordum.

"Bunun konuyla ne alakası var?" Soruyu haykırırken ayağa kalktı, elleri iki yanında yumruk olmuştu.

"Sadece kontrol et, tamam mı?"

Bana iğrenmiş bir bakış attı. Sonra yaşadığını kanıtlamaya kararlı bir şekilde iki parmağını boğazına götürdü ve nabzının atması gereken yere bastırdı. Bekledi, gözlerinin etrafında endişe vardı. Parmaklarını hafifçe hareket ettirdi. Sonra tekrar ve tekrar. Bileğini kaldırdı, orayı aradı. Sonra bir elini gömleğinin altına sokarak kalbinin çarpması gereken yere bastırdı. Eğer yaşıyor olsaydı.

Yüzündeki dehşet mutlaktı. Çılgın gözler bunun doğru olamayacağı konusunda bana yalvarıyordu. Ama geri alamazdım, kabul ettiğine göre bilgiyi iptal edemezdim. Bu yüzden devam etmek zorundaydım.

"Muhtemelen fark etmedin ama sen de nefes almıyorsun." "Bu doğru değil. Konuşmak için nefes almak zorundayım," dedi. kasıtlı olarak büyük bir nefes.

"Doğru. O yüzden hiçbir şey söyleme, sadece nefes alma dürtüsü gelene kadar nefesini tut."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve omuzlarıyla küçük bir dönüş yaparak vücut hareketleriyle saniyeleri işaretledi. Yaklaşık bir dakika sonra kendini beğenmiş hareketleri yavaşlamaya başladı. Bir dakika daha geçti ve yeni sersemlemiş bir halde sandalyesine geri çöktü.

"Sen de gözünü kırpmıyorsun," diye ekledi Briar. "Bu çok ürkütücü."

Remy'nin az önce başını kollarının altına alıp masaya gömdüğü yere doğru bir bakış attım. Şimdi panik atağa yakınmış gibi hızlı ve kesik kesik nefes alıyordu. Atan bir kalbi olmadan panik atak geçirebileceğinden şüpheliydim ama akıllı hâlâ yerinde değildi, bu yüzden ona bir dakika verdim. Sonunda ayağa kalktı. Gözlerini sildi ama kurudular. Görünüşe göre o da ağlayamıyordu, kendi ölümü için bile.

"Peki, bu benim için ne anlama geliyor? Bu beden benim etrafımda çürüyecek mi?" "Başlangıçta değil," dedim ve işte burada başım belaya girebilirdi ama bilmeyi hak ediyordu. "Ruhunuz bu bedene güç veren şeydir. İçinde ne kadar uzun süre kalırsan, o kadar zayıflarsın, ta ki

O ödünç gözlerle bakan, senin Remy olduğunu hatırlayan kişi yok olacak." Ya da en azından Ölüm'le yaptığım konuşmadan anladığım buydu.

"Oh, harika." Güldü, sesi sertti, umutsuzluğun eşiğindeydi. "Peki buradaki seçeneklerim neler? Öldüm, yani tekrar ölemem, ama bu bedene sahip değilsem neyim ben?"

"Bir hayalet, eğer kalırsan. Ya da ruh toplayıcılardan birinin seni göndermesine izin verirsin." "Beni nereye gönderecek?"

Omuz silktim. "Emin değilim ama seçenekler sorunuza cevap vermek gerekirse, olduğunuz gibi kalıp bu yarı yaşamda birkaç gün, belki de haftalarca var olma seçeneğiniz var ya da ölü bir bedene yakıt sağlamak için enerjinizi tüketmeyerek ruhunuzu yok etmekten kaçınabilirsiniz."

"Bu seçenekler saçmalık."

Buna katılmamak mümkün değil.

"Craft gidip seninle konuşmadan önce," dedi Briar öne doğru eğilerek, "bunu yapan büyücüyü hâlâ yakalamamız gerekiyor. En iyi şansımız kitabı ona verdiğinde onu yakalamak."

"Kaybedecek bir şeyim yok gibi görünüyor," dedi, omuzları çöktü, sanki kendi içine çökecekmiş gibi. Derin bir nefes alarak iç çekti ve bana baktı.

"Acele etsek iyi olur, on beş dakika içinde onunla buluşmam gerekiyor."

- - -

Remy'nin çalınan kitabı bırakması gereken yerden on beş dakikadan çok daha uzaktaydık. Kütüphaneye, bedenini giydiği kıza ait olan bir arabayla gitmişti, bu yüzden Briar Remy ile giderken Falin ve ben de onu takip ettik. Bu, kütüphaneye arabayla gitmekten çok daha iyi bir oturma düzeniydi.

Tüm sağduyuma rağmen, Remy'nin alması için gönderildiği yeri doldurulamaz nadir kitabı çalmayı başarmıştık. Briar kitabı ödünç almamızın sorumluluğunu üstleneceğini ve kitabın iadesini sağlayacağını söyledi. Muhtemelen başvurması gereken resmi kanallar vardı ama bunlar zaman alacaktı ve Remy'nin zaten geç kalmaya başladığı sıkı bir teslim tarihi vardı.

Kütüphaneden çıkarken alarmların çalacağından ya da bir güvenlik koğuşuna yakalanacağımızdan emindim, ancak Remy'ye verilen sırt çantasının içine bazı sert korumalar yerleştirilmiş olması ve bu hırsızlığı kolaylaştırmak için birkaç başka tılsım içermesi, Remy'nin kitabı ilk etapta raftan nasıl aldığı ve Briar'ın onu içeri girdiği gibi dışarı çıkardığı gerçeği arasında, kütüphaneden çıkarken kimse gözünü kırpmadı. Çantanın içindeki büyü miktarına bakılırsa, Gauhter şaka yapmıyor ya da masraftan kaçınıyordu. Bu da demek oluyor ki bu kitap önemli olmalıydı.

Ama neden?

Yol boyunca çantayı ve kitabı elimde tutarak bunu anlamaya çalıştım. Gauhter'in Remy'ye çaldırdığı kitap, Büyülü Uyanış'tan yüzlerce yıl önce ölmüş bir simyacının günlüğüydü. Bilim ve teknoloji büyü'nün önüne geçmeye başlamadan önce dünyada çok fazla büyü vardı, ancak yazarın yaşadığı dönemde büyü uzun zamandır büyük bir düşüş içindeydi. Onun zamanında dünyanın nasıl işlediğine dair pek çok yanlış varsayım ve aslında büyü olmayan batıl inançlar vardı. Simya tarihin gri bir alanıydı. Büyülü bir bilim olarak kabul ediliyordu, ancak herhangi birinin gerçekten işe yarayıp yaramadığı çok tartışılan bir konuydu. Büyülü Uyanış'tan bu yana pek çok bilgin eski metinleri ve tezhipleri incelemişti ve simyacıların başarmaya çalıştıkları şeylerin bazıları bugünlerde büyü ile yapılabiliyordu, ancak hayatta kalan süreçler ve tarifler oldukça gülünç görünüyordu. Falin arabayı sürerken ben de günlüğün sayfalarını çeviriyor, ara sıra durup elle çizilmiş bir metin parçasını ya da dikkatle çizilmiş bir resmi tarıyordum.

"Eldiven giymeli ve alet kullanmalısın. Bu kitap muhtemelen dört yüz yıllık," dedi Falin, sayfaları incelediğim yere bakarak.

"Remy onu bir sırt çantasına tıktırmıştı," dedim bir sayfa daha çevirirken. "Daha kötülerini de gördüm."

Falin itiraz etmedi ama dudakları onaylamadığını gösteren ince bir çizgi halinde sıkıştı.

Eldivenlerimi çıkarmaya razı oldum. Sayfaları çevirmeyi önemli ölçüde zorlaştırsalar da yine de yanımdaydılar.

Hızlıca göz gezdirmemden anladığım kadarıyla kitap, simyacının deneylerini anlatan bir günlüktü. Simyacının başlıca ilgi alanları ölümsüzlük iksirinin yaratılması ve

mühendislik homunculi. Her ikisi de onun zamanı için alışılmadık simya hedefleri değildi, ancak herhangi bir simyacının her iki hedefte de başarılı olduğuna dair bir kanıt yoktu.

Yazarın yaşadığı dönemde büyü zayıflamış olmalıydı. Eğer bu simyacı eski metinleri inceliyor olsaydı, eski zamanlarda işe yarayan şeyler onun için herhangi bir sonuç yaratmazdı. Onun dönemindeki simyacılar büyüye çok garip bir sözde kimya yaklaşımıyla yaklaşıyorlardı ve bu da deneylerini nasıl kaydettiğinden anlaşılıyordu. Sayfayı çevirdiğimde, bir tavuk yumurtasının idrar, meni ve gümüş nitrat karışımı içinde iki hafta boyunca hassas bir sıcaklıkta yavaşça ısıtılmasını içeren bir homunculus girişiminin dikkatlice resmedilmiş bir anlatımını keşfettim. *Örnek olay.*

Peki Gauhter ne bulmayı umuyordu?

Kitabın sonuna geldim ama son üçte birlik kısım boş görünüyordu. Ya yazar kâğıdı bitmeden pes etmişti ya da başarılı olmuş ve deneylerini takip etmek zorunda kalmamıştı. Günlüğe kaydedilmiş son sayfayı aramak için geri döndüm. Sonunda bulduğumda, sayfada herhangi bir kelime yoktu ama elinde yıldızlarla bir ayın üzerinde duran çocuklu ve ağır bir kadının çizgi çizimi vardı. Bu bir tür simya imgesi olabilirdi - simya hakkındaki sınırlı bilgim okuldaki tarih dersinden ve yakın zamanda bir fae simyacısının cazibe damıtmasıyla karşılaşmamdan geliyordu - ama resim kitapta çok yersiz görünüyordu. Eldivenli iki parmağımı sayfanın üzerine koydum ve büyü algılama yeteneğimin esnemesine izin verdim.

Bir an sürdü. Sayfadaki büyü o kadar eskiydi ve daha önce hissettiğim hiçbir büyüye benzemiyordu ki neredeyse gözden geçiriyordum ama oradaydı. Büyüyü sayfaya yerleştirenin simyacı olduğunu kanıtlayamazdım ama büyü kesinlikle eskiydi. Yetmiş yıldan çok daha eskiydi, yani birisi Büyülü Uyanış'tan önce onu sayfaya koymuştu. Sayfada vızıldadığını hissedebildiğim bilgi izlerini çözmeye çalıştım ama büyü, ne yapabileceğine dair bir ipucu elde edemeyeceğim kadar yabancıydı.

Birkaç sayfa daha çevirdim ve daha büyülü resimler buldum. Sonunda daha fazla metin bulduğumda, son günlük girişi ile ilk tam sayfa illüstrasyon arasında kitaptan birkaç sayfanın yırtılmış olduğu açıktı. Son yazıya bir göz attım. Günlüğün ilk bölümüyle aynıydı, ancak bu bölüm formül listelenmeden önce cümlelerin ortasında bitiyordu. Simyacı sonuçlarını gizlemek için sayfaları yırtmış mıydı, yoksa başka biri mi yırtmıştı? Ve garip çizimler son deneyine dair ipuçları mıydı, günlüğün üzerindeki büyüleri maskeleyen yardımcı olan anlamsız yollar mıydı?

sayfa mı saklıyordu, yoksa büyüünün bir parçası mıydı? Bir avuç dolusu resme göz attım, ama tuhaflardı: taslar içindeki adamlar, birbirlerinin manzarasında güneş ve ay, vb. Belli belirsiz simyasal görünüyordı, bu yüzden daha derin bir anlamları olabilirdi. Ya da saçma olabilirlerdi.

Çatlayan kapağı kapattım ve Briar'ı aradım. Cevap verdiğinde, "Bu kitabı teslim etme riskini alabileceğimizi sanmıyorum" dedim.

Briar, sanki hiçbir şey ters gitmeyecekmiş gibi, "Kitabın büyücüde kalmasına izin vermeyeceğiz," dedi. Gauhter'in kitabın kapakları arasında aradığı bilgiyi alıp kaçmasına izin verme riskini almak bana gerçekten kötü bir fikir gibi geldi.

"Sonsuz yaşamın mı yoksa bir homunculus yaratma yeteneğinin mi peşinde olduğundan emin değilim ama bu kitapta gerçekten eski büyülerin ardında gizli bir şey var. Eğer büyülerini nasıl aktive edeceğini bilirse, peşinde olduğu şeyi pekâlâ elde edebilir." Kitapta ne bulduğumu açıkladım. Önümdeki arabada olduğu için ona resimleri gösteremedim ama ona büyülerden bahsettim ve resimlerin neyi tasvir ettiğinin kısa bir özetini verdim.

Remy, "Sonsuz yaşam isteğini anlıyorum ama 'homunculus' nedir?" diyene kadar beni hoparlöre aldığını fark etmemiştim.

"Anlamı 'küçük adam'," dedi Briar ve hoparlörde ben olduğum için Falin'in konuşmanın benim tarafımdan daha fazlasını duyabilmesi için onu da hoparlöre aldım. Briar devam etti, "Onu yaratan simyacının küçük olması dışında mükemmel bir kopyası olduğu söylenirdi."

"Yani büyülü bir klon mu?" Remy sordu.

Briar omuz silkmeye eşlik ettiğini düşündüğüm bir ses çıkardı. "Sayılır. Ama bir ruhu yoktu çünkü teknik olarak hiç doğmamıştı. Ya da teorik olarak öyle. Herhangi birinin bir ruh yaratmayı başardığına dair çok az kanıt var ya da hiç yok. Craft, bu kitabı çevirmeden önce o resimleri görmek istiyorum."

"Ben hâlâ kitabı ters çevirmeye karşıyım." Falin'e baktım. "Eğer temel olarak kullanabileceğimiz başka bir kitabımız olsaydı, sence onu da buna benzer bir hale getirebilir miydin?"

Falin bir an için gözlerini yoldan ayırıp değerlendirme yaptı. "Ne kadar derin bir incelemeden geçmesini istediğinize bağlı. Sadece kapak mı? Elbette. İçindekiler inandırıcı mı? Hayır. Üzerinde çalışacak birkaç saatim olmadıkça olmaz ve o zaman da gün batımında normale döner."

Birkaç saatimiz yoktu. Bir sonraki sorumu yine telefonuma yönelttim.

"Remy. Kitabı teslim etmen gereken yere daha önce gittin mi? Bu bedene girmeden önce ne gördün? Büyücünün arkadaşının ona Gauhter dediğini söylemiştin; bu arkadaş neye benziyordu?

Orada başka kimi gördün?"

"Dostum, az önce onun benzer sorularını cevaplamayı bitirdim," dedi ve sadece Briar'ı kastetmiş olabilirdi. Remy'yle birlikte binmek istemesinin Falin'in sıkışık arka koltuğundan kaçmaktan daha fazla nedeni vardı. Uzun bir iç çekti, son zamanlarda nefes alma ihtiyacı hakkında konuştuklarımızı göz önünde bulundurursak bu kasıtlı olmalıydı. "Gördüğüm diğer adam belki Gauhter'den biraz daha gençti, bilmiyorum."

Doğru, Bay Gözlemci, unutmuşum.

"Sanırım ben ... öldüm" -durakladı, devam etmeden önce "öldü" kelimesi üzerinde durdu- "başka bir yerde. Beni bu bedene koymadan önce bir şişenin içinde tutuyordu ve şişe çoğu zaman bir torbanın içindeydi. Olmadığı zamanlarda da görmek zordu. Şişenin büyük bir kısmını kaplayan garip, altın rengi dantel gibi bir şey vardı."

Üşüdüm, nefes almaya bile cesaret edemedim. "Altın telkari gibi mi demek istiyorsun?" "Yüzünde aptal bir ifadeyle omuz silkiyor," dedi Briar ve ben Remy arka planda bir tür dehşet nidası attı. "Camın içinde mücevherler var mıydı? Safir? Yakut? Zümrüt mü?" I sordu.

"Belki," dedi. "Sanırım benim şişemde biraz taş vardı. Mavi olabilir mi?" "Alex, neden bu şişeleri daha önce duymuşsun gibi geliyor?"

Falin direksiyonu sıkıca kavrayarak sordu.

"Çünkü var," dedim. "Seni bir dakika içinde arayacağım."

Briar cevap veremeden bağlantıyı kestim ve Rianna'yı aramak için hızlı tuşa bastım.

Telesekretere düştü.

Beni geri araması için kısa bir mesaj bırakmaya başladım ama sonra tereddüt ettim. Bu ertelenemeyecek kadar önemliydi ya da benimkine döndüğünde aramasını kaçırma riskini göze alamazdım.

"Kayıp eser üzerinde çalışmayı bırak," dedim, ne kadarını kayıta bırakmam gerektiğinden emin değildim. "Sanırım peşinde olduğum büyücü muhtemelen ona sahip. Davayla ilgili tüm notlarınızı ve orijinal sözleşmeyi toplayın ve mümkün olduğunda bana e-posta ile gönderin, tamam mı? Ne yaparsan yap, sakın

şışeyi takip et." Koltuğuma çöktüm. "Tanrım. Müvekkilinizin size yeterince bilgi verdiğini sanmıyorum. O şişe mi? Sanırım ruhları depolamak için kullanılıyor."

Bölüm 23



A Bağlantıyı keser kesmez, her ihtimale karşı Rianna'nın numarasını ikinci kez denedim. Yine telesekretere düşmüş. Eğer bir ritüelin ortasındaysa, telefonunu yanına almazdı. Sadece herhangi bir ipucunun peşine düşmeden önce sesli mesajını dinlemesini umuyordum.

Falin göz ucuyla elinden geldiğince bana bakıyor, dikkatini yoldan tamamen ayırmıyordu. İçimi çektim ve ona Rianna'nın çalıştığı dava hakkında bilgi verdim.

"Ve onun Fae olduğundan emin miydi?" diye sordu sözümü bitirdiğimde. Omuz silktim. "Desmond öyle düşünüyordu."

Falin tek eliyle cebinden telefonunu çıkardı ve arabayı hiç yavaşlatmadan sık kullanılanlar listesindeki numaralardan birini çevirdi - çeviremezdi. Remy'nin arabasını kullanan Briar'dı ve Falin gözünü fazla kırpsa onları kaybederdik. Kadın gaz pedalını seviyordu.

"Birkaç hafta önce kayıp bir eserle ilgili bir dava açılıp açılmadığına bakmanızı istiyorum. Nesne bir şişeydi." Hattın diğer tarafındaki FIB ajanlarından biri olduğunu tahmin ettiğim birine şişeyi tarif etti ve bir an durakladıktan sonra, "Öğrenir öğrenmez beni ara," dedi. Sonra da telefonu kapattı.

Briar'ı geri çevirmek üzereydim ki o kasabanın hemen dışındaki mola yerine döndü. Falin de onu takip ederek park etmek için yanına yanaştı. Şehrin kuzeydoğu kısmının birkaç mil dışındaydık, Briar ve benim ölü yaratıkları bulduğumuz yerden sadece bir düzine kadar mil uzaktaydık. Özellikle büyük bir mola yeri değildi. En iyi ihtimalle göstermelikti. Birkaç üstü kapalı piknik masası, içinde banyo bulunan küçük bir bina ve birkaç otomat vardı. Sanırım şehir planlamacıları, otoyoldaki son durağın üzerinden uzun bir süre geçtiği ve şehir henüz yeniyken Nekros'u

daha resmiydi ama nadiren kullanılıyordu. Nekros'un bulunduğu katlanmış alanın etrafından dolaşmak içinden geçmekten daha hızlıydı, bu yüzden bu otoyolu kullanan herkesin şehirde gideceği bir yer vardı ve muhtemelen tuvalet için bekleyebilirlerdi.

Remy arabasının üstünden bize bağırarak, "Buradan itibaren yürümek zorundayız," dedi.

Arabadan çıktım. Gauhter'in çemberini erkekler tuvaletinin ortasına çizmesini beklemiyordum ama mola yeri ve vahşi doğa dışında teorik olarak burada hiçbir şey yoktu. Etrafa bir göz attım. Park etmiş şaşırtıcı sayıda araba vardı ama başka insan yoktu.

"Sizce bu arabaların hepsi Gauhter'in kurbanlarına mı ait?" Arabaları sayarak sordum. Bizimkiler dışında neredeyse yarım düzine vardı.

Falin kaşlarını çattı. "Elbette hepsi değil." Ama cebinden telefonunu çıkardı ve plakaların fotoğrafını çekmeye başladı. "Bir ajana bunları sistemden geçirmesini söyleyeceğim."

Remy'yi binayı ve piknik barınaklarını geçip dinlenme tesisinin arkasındaki ormana kadar takip ettik. Ağaç sınırının hemen ötesinde durdu ve ceketinin cebinden küçük bir disk çıkardı. Avucunun içine koyana kadar sadece şeffaf bir cam disk gibi görünüyordu. Diskin içinde, ormanın derinliklerini gösteren küçük kırmızı bir ok belirdi.

"Bu taraftan," dedi ve bizi okun gösterdiği yöne doğru götürdü.

Ormanda ilerlerken tılsımlı diske birkaç kez bakmak zorunda kaldı ve doğru yolda ilerlediğimizden emin oldu. Bazen bizi ya da araziye değil de oku döndürdüğünden emin oluyordum ama kullanıcıyı dolaylı bir yola yönlendirerek yolunu bulmakta zorlanmasına neden olan bir rehberlik tılsımı oldukça iyi bir büyü olurdu. Ona daha yakından bakmak için can atıyordum ama Remy'nin önderlik ettiği yerden uzakta, grubun en arkasında yer alıyordum. Zemini gri gölgeler içinde bırakan kalın bir gölgelik altında ormanda ilerlemek iyi bir günde benim için zor olurdu. Bugün iyi bir gün değildi. Ormanın geri kalanından ayırt edemediğim köklere takılıp duruyor ve botlarıma takılan sarmaşıklara dolanıyordum.

"*Daha fazla* gürültü yapabilir misin?" Briar benden tiksinişmiş gibi bir sesle sordu. Ormanda sessizce ilerledi, ayakları emin ve sağlamdı.

Ondan biraz nefret ettim.

Falin de aynı şekilde sessizdi - takım elbiseli zarif bir yırtıcı. Remy en azından yürürken biraz ses çıkarıyordu, ama benim kadar değil.

Ayakta durmaya o kadar konsantre olmuştum ki, neredeyse önümüzdeki sihir hissini kaçırıyordum.

"Dur," diye bağırdım, yetişmek için acele ettim ve devrilen bir dala takılıp neredeyse yüzüstü düşüyordum.

Briar ve Falin donakaldı ama Remy dönmeden önce birkaç adım daha attı.

"Sorun ne Craft?" Briar sordu. Aynı anda Falin de şöyle dedi, "Alex?"

"Bir koğuştan geçmek üzereyiz," dedim nefesimi toplamaya çalışarak. Başka kimse zor nefes almıyordu.

"Biri ormanın ortasında bir koruma mı yapmış?" Briar etrafına bakarak sordu.

Onun kafa karışıklığını anlıyordum. Koğuşlar genellikle sınır noktalarına yerleştirilirdi: kapılar, çitler, hatta kutular ve çantalar gibi küçük nesneler, bir yerden diğerine, içeriden dışarıya net bir geçişi olan şeyler. Büyü en iyi bu fiziksel geçiş noktalarına yapışırdı. Yere çizilen ya da boyanan bir çizgi ya da daire bir koğuşun tutunması için geçici bir yer sağlayabilirdi ama uzun sürmezdi. Orman gibi karışık bir arazide tutunacak bir koğuş yaratmak zor olurdu.

Gözlerimi kısıtım ve büyüyü hissedebildiğim önümüzdeki ağaçları taradım. Ağaçlar sonsuza kadar devam ediyormuş gibi görünse de tam önümüz biraz daha aydınlıktı. Korumalara karışmış bir illüzyon büyüsü hissedebiliyordum ve bu illüzyonun içinden geçip muhtemelen bir açıklığa çıkmamıza ramak kaldığı gerçeğine para yatırabilirdim.

Etrafındaki ormanla karşılaştırıldığında bir açıklığın açıklığı kabul edilebilir bir geçiş noktası olacaktır.

"Koğuş ne işe yarıyor?" Falin yanımda durarak sordu ve ben artık daha fazla ormandan oluşan bir illüzyon olduğuna emin olduğum şeye bakarken bakışlarını benimkilerle eşleştirdi.

"Aynı noktada bir illüzyon var, ama bence bu sadece bir alarm. Bizi durdurmayacak ama Gauhter kaç kişinin geçtiğini ve belki de normal, cadı ya da fae olup olmadığımızı bilecek." Dudağımı ısırdım ve koğuş hakkında fark edebileceğim başka bir şey bulmaya çalıştım. Tüm bunlar bittiğinde Caleb'la biraz zaman geçirip daha fazla şey öğrenmem gerekecekti.

koşuşların incelikleri hakkında. "Silahları ve taşınan büyüleri de tespit edebilir. Bunu bilemem. Ama her türlü sürpriz şansını yok edeceği kesin."

Briar nefesinin altında küfretti.

"Bu görevi iptal mi ediyoruz?" Remy ileriden sordu. "Çünkü geri dönüp buradan yürüyerek çıkmak gibi bir sorunum yok."

"Bu kadar kolay pes etme. Kimse gitmiyor," dedi Briar. "Ayrıca, caziben de olmazdı. Eminim geri dönüş yolunu bulamazsın."

Remy ona kaşlarını çatı ve Falin gülümseyerek bana baktı. "Hadi ama, kör bir goblin bile Alex'in buraya gelirken bıraktığı izleri takip edebilir."

"Ha ha," dedim ama alay etmesine aldırmadım. Ayrıca, muhtemelen haklıydı. "Cidden, planın nedir?"

Falin, Remy'ye bakarak, "Sanırım bizi bir yapıya götürüyorsun," dedi. "Oradan ne kadar uzaktayız?"

Remy başını salladı. "Nerede olduğumuzdan tam olarak emin değilim. Buraya daha önce hiç gelmedim. Dinlenme tesisine gitmem, park etmem ve sonra da okun gösterdiği yeri takip etmem söylendi."

"Yani, o koşu geçtiğimizde, belirlenen buluşma yerinin hemen dışında olabiliriz," dedi Falin, yüksek sesle düşünürken başparmağıyla parmağını çenesinde gezdirerek. "Ya da bu uzak bir çevre koşu olabilir ve yarım saatlik bir yürüyüş için bu tılsımı takip edebilirsiniz."

"Umarım değildir," diye homurdandı Remy nefesinin altından. Herkes onu görmezden geldi. "Haklısın." Briar Falin'e başıyla onay verdi. Sonra arbaletini çekti ve

konfigürasyonunu kontrol etti. "Koşu patlatana kadar o illüzyonun karşısında ne olduğu hakkında hiçbir fikrimiz olmayacak. Hızımızın Gauhter'i gafıl avlamaya yeteceğini umarak oraya hücum edebiliriz ama eğer bu bir uzak çevre korumasıysa, tüm sürpriz unsurunu kaybetmiş olacağız ve Gauhter muhtemelen gitmiş olacak. Tabii ilk etapta oradaysa. İkinci seçenek Remy ve kitabı yalnız göndermek. O bize arazinin ve yürüyüşün nasıl olduğunu ve diğer tarafta kaç kişi olduğunu bildirebilir."

"Bu iki seçenek de berbat," dedi Remy kollarını göğsünde kavuşturarak.

"Bu seçeneklerden ben acele etmemizden yanayım," dedim. tam olarak deneyim sahibi olduğum bir şey değildi. "Acele edersek Gauhter'in kitabı ele geçirme ihtimali Remy'yi yalnız göndermemizden daha az."

Falin başını salladı. "Ancak beklenmedik bir şeyle karşılaşsak Gauhter'in elimizden kayıp gitme ya da kayıp verme ihtimali daha yüksek. I

Remy'yi keşif yapması için gönderelim."

Briar bir an için yayını değerlendirdi, ipin direncini kontrol etti. O şimdi vur, sonra soru sor tipinde biriydi ve benim tarafımda olacağından hiç şüphem yoktu. Ama bir süre sonra Falin'e baktı ve başını salladı. "Katılıyorum. Daha fazla bilgiye ihtiyacımız var. Remy'nin o koğuştan tek başına geçmesinde şüphe uyandıracak bir şey yok."

Remy henüz her iki seçeneğin de genel olarak berbatlığı dışında bir fikir belirtmediği için tam olarak oylanmamıştım. Herkes ona bakmak için döndü.

"Yalnız gidersem sizinle nasıl iletişim kurabilirim? Sanırım burada, ormanda üzerinizde rastgele dolaşan bir polis teli yoktur." "Ve büyü koğuş tarafından algılanabilir," dedim, keşke bir şey söyleyebilseydim. Bu konuda kesin evet ya da hayır, ama "belki" alabileceğim en iyisiydi.

Falin ve Briar birbirlerine baktılar, aralarında Remy ve benim davet edilmediğimiz bir tür özel iletişim devam ediyordu.

Briar ceplerinden birinden mikrofonlu küçük bir kulaklık çıkararak, "Cep telefonum için eller serbest cihazım var," dedi.

Falin başını salladı. "Bunu saklayabilirim. Koğuşun büyüü algıladığından ya da yok ettiğinden şüpheliyim."

Briar hem telefonu hem de eller serbest kulaklığını Remy'ye vermeden önce telefonundan benim numaramı çevirdi. "Craft, hattı açık tut. Remy, bunları geri istiyorum, sakın kaybetme."

"Tamam," dedi ve telefonu cebine soktu.

Eller serbest seti kulağında sabitlendikten sonra Falin elini Remy'nin yüzünün yan tarafına götürdü. Tuhaf bir şekilde Falin Remy'nin yüzünü okşuyormuş gibi görünüyordu ve o yüz şu anda güzel bir genç kadının yüzü olduğu için izlemek garipti. Arkamı döndüm.

Falin cazibe üzerinde çalışırken, Briar, "Koğuşu geçerken normal davran. Eğer kimse izlemiyorsa, gördüklerin hakkında kendi kendine mırıldan. Eğer insanlar varsa, eğer o kadar yakınlarsa, şu anda izliyor olabilirler, ama olmadıklarını varsayarsak, ne gördüğünü bize bildirmek için elinden geleni yap."

"Oh, bu beni çok güvende hissettiriyor. İşte bir telefon, git bir tuzığa doğru yürü."

Briar onu görmezden geldi. "Güvenli kelimen 'elma'. İşler ters giderse ya da dışarı çıkamayacağını düşünürsen söyle, gelip seni alalım."

Zaten ölmüş olduğu için, ezici bir üstünlük bildirmesi halinde süvariler olarak ne kadar çabuk saldıracağımızı merak ediyordum. Şöyle bir baktığımda

Remy, Falin işini bitirmiş ve geri çekilmişti. İyi iş çıkarmıştı; kulaklıktan hiçbir iz yoktu.

Kendi telefonumu kaldırdım. "Test, test."

"Seni gayet net duyuyorum," dedi Remy ve ben de hoparlöre geçmeden önce onu duyabildiğime dair baş parmağımla onay verdim. Remy döndü ve üzerinde parlayan ok bulunan cam diski kaldırarak ilerideki hayali ormanı işaret etti. Falin Remy'ye sırt çantasını uzattı ve ardından bir cesedi kullanan hayalet bize küçük bir selam verdi. "Gidiyorum."

Bölüm 24



TRemy illüzyonun ardında kaybolurken beklemekten başka yapacak bir şey yoktu. "Kahretsin, çocuklar. Bu tarafta acayip bir açıklık var. İçinde bir kulübe var.

Ortada."

"O kadar da ince değil Remy. İnsanların seni o kulübeden görebilme ihtimaline karşı doğal davranmalısın," dedi Briar. Arbaletini hâlâ elinde tutuyordu, gerekirse illüzyonun ötesine hücum etmeye hazırdı.

"Doğal mı? Ölü bir kızın bedeninde dolaşıyorum. Doğal olan masada değil," dedi, ama sesi bu sefer telefonumdan zar zor geçti, yani en azından fısıldıyordu.

"Sanırım kapıyı çalmam gerekiyor," dedi ve tam da bunu yaparken yumuşak bir gümbürtü duyduk. Koşuşu geçeli sadece bir ya da iki dakika olmuştu, bu yüzden açıklık küçüktü, kulübe ağaç sınırına yakındı.

"Geç kaldınız," dedi tok bir ses ve ben Briar ile Falin'e baktım.

Bu meşhur Gauhter olabilir mi?

Remy bir kalp atışı sonra bu soruyu benim için yanıtladı. "Kimsin sen? Peki o kim? Gauhter nerede?"

"Gauhter meşgul. Paketini almamız için bizi gönderdi. Kitabı aldınız mı?"

Yani hayır, bu Gauhter değildi. Büyücümüz kayıptı. Hayal kırıklığı beni ağırlaştırdığı için sarktım ama sonra kendimi tekrar doğrulmaya zorladım. Remy'nin yakında yardıma ihtiyacı olabilirdi. O koşuşların karşısında hâlâ iki bilinmeyen potansiyel tehdit vardı.

"Kitap bende ama onu Gauhter'den başkasına vermem," dedi Remy, sesi huysuz ama kararlıydı.

"Onu bize veriyorsun. Gauhter'in senin için yeni bir işi var." Bu yeni bir sestti. Kulübedeki bilinmeyen kadın.

"Ona bu kitabı getirirsem bedenimi geri vereceğini söyledi." Remy'nin bedenini alamayacağını bildiği düşünülürse, bu oldukça mükemmel bir performanstı.

Falin Briar'a baktı. "Gauhter gelmeyecek. Remy'yi dışarı çıkarmalı ve bu ikisini gözaltına alıp neler öğrenebileceğimize bakmalıyız."

Başını salladı. "Anlaştık." Sonra telefonuma, "Remy, oyalamaya devam et, kulübeyi basmak üzereyiz. Girdiğimizi duyduğunda, yere yat."

Remy cevap vermeyecek kadar akıllıydı.

Hattın diğer tarafındaki erkek sesi, "Ve yakında bedenini geri alacaksın. Gauhter sadece onun için küçük bir iş daha yapmanı istiyor."

Briar koğuşun hemen dışına doğru ilerledi, acele etmeye hazırdı. Takip etmeye başladım ve Falin omzumu tutarak beni durdurdu.

"Sen burada kal," dedi.

Bir kaşımı kaldırdım. Kötü bir adamın kulübesine baskın yapmak zorunda kalmadığım için şikâyet edecek değildim. Yine de bu soruşturmada üzerime düşeni yapamayacağımı düşünmesi biraz canımı sıkmişti.

Falin yüz ifademi bir tartışmanın başlangıcı olarak algılamış olmalı ki, "Sen yarı körsün ve senin dövüş stilinden anladığın, hareketlerini kanı seven ve kanı nereye çektiği konusunda seçici olmayan bir hançerin rehberliğine emanet etmek. Bu sefer otur, tamam mı?"

"Gitmemiz gerek. Craft, kal," dedi Briar ve sonra koğuşa doğru ilerledi. Falin de bir an sonra onu takip etti.

Ben yapmadım.

Briar koğuşu geçer geçmez adamın sesi telefonumdan "O da neydi öyle?" dedi.

"Burada biri var. İki kişi ve biri tonlarca büyü taşıyor," dedi kadın. "Buradan gitmeliyiz."

Ve sonra telefonda kaos patladı. Hattan gelen kesik kesik sesler, bağırışlar ve çarpışmalar arasında neler olduğunu takip etmek zordu. Bir an sonra hat sessizliğe büründü. Önce telefonun kesildiğini sandım ama kavgâ o kadar çabuk bitmişti.

"Kadını gördün mü?" Falin'in sesi telefondan uzak ve boşuk geliyordu.

Bazı karışık sesler duyuldu ve sonra Briar'ın sesi telefondan yüksek ve net bir şekilde geldi, sanki eller serbest setini yeni geri almış gibiydi. "Craft, sana doğru gelen oldu mu?"

Hayır demek için ağzımı açtım ama sonra büyü'nün hızla bana doğru geldiğini hissettim. Koğuşun içinde hareket eden bir şey göremiyordum ama figürü çevreleyen büyüleri hissedebiliyordum.

Çizmelerimden hançeri çıkardım. Heyecan içinde vızıldadı, çekildiği için mutluydu ve onu kullanabileceğim için daha da mutluydu.

"Dur," diye bağırđım, hançeri önüme doğru uzatarak.

Figürü gizleyen büyü düğümü durmadı. Bulunduğum yerin etrafında bir yay çizerek döndü. *Lanet olsun.*

Elimde hiç saldırı büyüü yoktu. Briar'ın bana iksirlerinden birini bırakmasını sağlamalıydım ama yapmamıştım, bu yüzden figürü kovalayıp bıçaklamak istemediğim sürece onu nasıl durduracağımı bilmiyordum.

Kalkanlarımı kırdım, mezar büyümlle uzandım. Ama büyüyle gizlenmiş figür ölmemişti ki bu da başlı başına bir sürprizdi. Daha da şaşırtıcı olan şey, kalkanlarımı açtığımda ve Eterik düzlem odaklanıp gri dünyayı ezici bir renkle gösterdiğinde, görünmezlik büyü'sünün de aniden odaklanmasıydı. Cildinin üzerinde mükemmel bir parlayan tabaka oluşturarak formunu kapladı.

Omzunun üzerinden baktı ve içimde bir tanıma sarsıntısı oldu. Yüzünü tanıyordum, yakın zamanda görmüştüm. Ama nerede? Bunu düşünecek zamanım yoktu. Peşine düştüm ama derinlik algısı ve renklerden yoksun olduğumda yürürken arazide gezinmek zor oluyorsa, şimdi aynı sorunlarla birlikte bunu yapmaya çalışmak neredeyse imkansızdı, çünkü ölümler diyarında çürümüş göründükleri için düşen enkazın bir kısmını göremiyordum. İkinci kez tökezlediğimde kendimi dizlerimin üzerinde buldum, avuçlarım yüzümü topraktan uzak tutan tek şeydi. Hançer elimden sıçradı ve ben de peşinden koştum.

Falın aniden yanımdaydı. Elini uzattı ve beni ayağa kaldırdı.

"Onu gördün mü?" diye sordu ben ayağa kalkar kalkmaz.

Başımı salladım, hançerimi tutan elimi önümü gösterecek şekilde kaldırdım, ancak onu hissedebilsem de, çok fazla Aetheric enerji tıkanmıştı.

Aramızdaki boşluk, büyüünün yarattığı dış hatları hâlâ görmemi sağlıyordu. "Görünmezlik tılsımı var. Şimdiye kadar hissettiklerimin en iyisi."

İşaret ettiğim bölgeyi taradı ama sadece başını salladı. "Hadi kulübeye geri dönelim. En azından birini yakaladık."

- - -

Falin ve ben barakaya girdiğimizde Remy, "Şimdi anladım," dedi. Ellerinin ve dizlerinin üzerine çökmüş, baskın sırasında saklanmış olabileceğini tahmin ettiğim masanın altına bakıyordu.

"Az önce ne oldu?" Diye sordum ama dikkatim yerde yatan ceset üzerindeydi. Yabancı ölü gibi görünüyordu. Ölü *gibi hissediyordu*. "Ölmüş mü?"

Briar dudaklarını büzdü ve siyah motorcu çizmelerinden biriyle vücuda dokundu. "Emin değilim. Yani, ölü olarak başladığını tahmin ediyorum, yani evet. Ama ona yaptığım uyku zamanı ve hareketsizlik büyülerine karşı büyü yaptığımda uyanacak mı? Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum."

Kalkanlarımı açıp ruhun hâlâ içeride olup olmadığına bakmayı düşündüm ama adamın *dışında* değildi ve beden de uzun süredir ölü olduğuna göre iyi durumdaydı, bu yüzden hâlâ içeride olduğuna dair kumar oynadım.

"Polisi arayalım mı?" Kırık kapıya, ters dönmüş sandalyelere ve görünüşe göre ölü bedene bakarak sordum. Bunu açıklamak eğlenceli olacaktı.

"Evet, gelip her şeyi incelemeleri, bu odada herhangi bir parmak izi tespit edip edemeyeceğimize bakmaları, belki Gauhter'in gerçek adını, suç ortaklarınınkini ve muhtemelen daha fazla kurban bulmaları gerekecek. Bu arada, kadını yakalayamadığınızı varsayıyorum?"

Falin başını salladı. "Görünmezlik büyüü vardı." "Ve bu dava için bir tuhaflık: Ölmemişti," diye ekledim.

Briar nefesinin altından küfretti ve telefonunu çıkardı. "Yerel halka GPS koordinatlarını göndereceğim. Umarım olay yerini kontrol altına alabilecek en az bir polis memuru yakınlardadır. Eğer onu uyandırabilirsek, bu adamı sorgulamak istiyorum."

"Gitmiş," dedi Remy, odanın köşesindeki harap karyola çerçevesinin altına sıkıştığı yerden çıkarak.

"Ne gitti?"

"Sırt çantası," dedi ellerini iki yanında kenetleyerek.

Mideme soğuk bir taş düştü, içimi bir korku kapladı. "Peki ya kitap?"
Remy başıyla onayladı. "İçerideydi."

Lanet olsun. Kadın almış olmalı. Bu, Gauhter'in yakında simyacının günlüğünü ve o büyülü resimlerde saklı olan her şeyi alacağı anlamına geliyordu. Yazılı sayfaların hangi sırları içerdiğini bilmiyordum ama Gauhter'in onları istediğı gerçeğı beni endişelendiriyordu. Büyüsü güçlüydü, gelişiyordu ve ardında pek çok ceset bırakıyordu.

Bölüm 25



“ Bu morgumda şimdiye kadar olan en tuhaf şey olmalı," dedi Tamara başını sallayarak, Remy tırmanırken.

sedyelerden birinin üzerine.

TSedye'nin üzerine oturup parlak metal yüzeye kuşkuyla bakarak, "Gerçekten çok soğuk," dedi.

Tamara güldü. "Gerçekten mi? Daha önce hiç şikayet eden bir müşterim olmamıştı." Bunu duymazdan geldim. "Remy, uzanmalısın."

"Bir ibraname falan imzalamam gerekmiyor mu? Belki bir çeşit kayıp eşya formu?"

Tanık olarak burada bulunan John başını salladı ama bir şey söylemedi.

"Briar tanık ifadenizi buraya gelirken kaydetti. Bunu düşünmek için daha fazla zamana ihtiyacın var mı? O bedendeyken kendi ruhunun enerjisini yakıyorsun ama birkaç saatin pek bir fark yaratacağını sanmıyorum," dedim sesimi hoş ve sakin tutarak. Bunu yapmak istediğine karar vermişti ama daha fazla zamana ihtiyacı varsa onu zorlamayacaktım. Ruhunu kurtarmak üzereydi ama çalınan bedeninin içinde tutunmaya çalıştığı hayatın bir benzerini bile kaybetmek üzereydi. Zor bir karardı.

"Belki de önce Taylor'ı görmeliyim. Her ihtimale karşı," dedi Remy sedyeden kaymaya başlarken. "Söyleyemediğim o kadar çok şey var ki."

"Evlad, seninle ilgili son anısının bu olmasını gerçekten istiyor musun?" Briar morgda duvara yaslandığı yerden sordu. Hücum eden bir gergedanın inceliğine sahipti. "Bu işi bir an önce bitirmeliyiz. Üst kattaki yürüyen cesetle görüşmek istiyorum."

Omzumun üzerinden ona bir bakış fırlattım ama Remy'ye dönmeden önce yüz hatlarımı tekrar yumuşamaya zorladım. "Aslında çok daha fazla olacaksın

Hayalet olduğunuzda tanınabilirsiniz, ancak ölümlü dünyayla bir bedenin içindeyken yaptığınız gibi etkileşime giremezsiniz. Bu dava sona erdiğinde onunla konuşmanı sağlamak için elimden geleni yapacağım."

Remy sedyeden kaymayı bıraktı ve iç çekti, omuzları hareketle birlikte düştü. Sonra bacaklarını yukarı çekerek döndü ve yere uzandı.

Tamara nefesinin altından homurdandı. "Keşke tüm cesetler bu kadar hoşgörülü olsa."

Ona kısmen eğlenen ama çoğunlukla Remy'nin duyabileceği kadar yüksek sesle şakalar mırıldanmayı kesmesini isteyen bir bakış fırlattım. Bunun onu rahatsız eden bir durumla başa çıkma yöntemi olduğunu biliyordum -sonuçta çoğu ceset içeri girip kendi sedyesini seçmezdi- ama yardımcı olmuyordu. Bana bir omuz silkme hareketi yaptı, sinirden sarsılmıştı.

"Hazırım," dedi Remy ve gözlerini kapadı, tüm dünyaya herhangi bir cansız ceset gibi görünüyordu.

Sedyeye yaklaşan Tamara'ya başımla işaret ettim.

"Alex başlamadan önce, büyüler için çok hızlı bir tarama yapacağım, tamam mı?" Tamara ellerini avuç içleri düz bir şekilde Remy'nin hareketsiz formunun birkaç santim üzerine kaldırırken sordu.

Başıyla onaylarken gözlerini açmadı.

Ellerini yavaşça vücudunun üzerinde gezdirdi, baştan ayağa doğru ilerledi. Sedyenin dibine ulaştığında başını salladı ve bana bakarken dolgun alt dudağını ısırdı. "Neredeyse bir şeyler hissediyorum. Sanki tam olarak algılayamadığım bir büyü varmış gibi, ama bariz bir şey yok. Büyü diye bağırın bir şey yok."

Ben de bundan şüpheleniyordum çünkü en azından kalkanlarım kapalıyken benim de algılayabildiğim tek şey buydu ama ben yetenekli bir hassas olsam da Tamara muhtemelen Nekros'taki en güçlü kişiydi. Benim hissedemediğim bir şeyi hissetmiş olma ihtimali vardı. Geri çekildi ve ben de sedyenin kenarındaki yerini aldım.

Kalkanlarımı açtım ve mezar büyüme uzandım. Kullanılabilecek kadarını toplamak biraz zaman aldı - son birkaç gündür gerçekten de hızla tükeniyordu. Büyüyle uzandım ve sedyedeki cesedin içine doğru kaydardım. Büyü ölü deriden kolayca süzüldü ve tüm boşluğu doldurmaya çalışarak derinlere battı. Damlatmayı yavaş tuttum, etrafı biraz hissetmeden Remy'nin ruhunu dışarı atmamaya çalıştım. Ruhu bedene o kadar gevşek bir şekilde bağlıydı ki, yavaş güç damlasını durdurmayı başaramadan önce neredeyse kazayla dışarı atacaktım.

Gözlerimi açtım, büyülerim etrafımda uçuşuyordu. Remy'nin üzerindeki beden öleli çok olmamıştı, belki en fazla on saat olmuştu, bu yüzden mezar görüşümde görebildiğim çürüme olabileceği kadar korkunç değildi. Çürüyen etin altında Remy'nin ruhu parlak bir sarı renkte parlıyor, büyümün etrafındaki bedeni doldurduğu yerden uzaklaşmaya çalışırken neredeyse titreşiyordu. Ölüm bana büyünün ruhların üzerinde olduğunu söylemişti. Onu aradım ve birkaç varoluş düzlemine bakarken bile Remy'nin çakra noktalarında ruhun içine dikilmiş yedi küçük büyü kümesini neredeyse kaçıırıyordum. Ruhu kabuğa gevşekçe sabitlemişlerdi. Zihinsel olarak Remy'nin alnının ortasındaki büyülü dikişe uzandım. Büyü, bu durumda beklediğim sıkı bir şekilde inşa edilmiş büyü idi ve tanıdık güç imzasını hissedebilsem de, büyünün nasıl çalıştığını çözmek beni aşıyordu.

Sedyede yatan Remy'nin yüz hatları keskin bir surat ifadesine bürünmüştü ve ruhu kıvranıyor, odağım kendi mezar soğukluğundaki büyümü yaklaştırırken incelediğim büyüye karşı sarsılıyordu. Büyümle ittim, ruhuna en küçük bir itiş verdim. Onu bedene bağlayan büyü koptu ve ruhu içinde sıkışıp kaldığı ölü bedenden kurtuldu.

Remy bir an için parıldadı ve sonra katılaştı, hayalet tam olarak Taylor'ın resmindeki gibi görünüyordu.

"Vay canına," dedi elini giydiği futbol formasının üzerinde gezdirerek. "Bu farklıydı. . ." Boşalttığı cesede baktı ve artık gerçekten cansız olan bedene bakarken ağzı kaşlarını çattı. "Yani bu o mu? Dostum, saçını ne hale getirdiğimi neden bana söylemedin? Eminim cesedinin etrafta böyle dağınık bir şekilde dolaştığını bilse çok üzülürdü. Daha dikkatli olmalıydım." Bana baktı. "Kim olduğunu öğrendiğinde bana haber verirsin, değil mi? Adını bile bilmemek yanlış olur."

Başımı salladım ve morg görevlisine cesedin üzerini örtmesini işaret ettim. Kaçınılmaz hızlı çürüme henüz belli olmamıştı ama yakında belli olacağını tahmin ediyordum.

"Bitti mi?" Briar duvarı iterek sordu. Remy ona doğru yürüdü. "Ne, söyleyemiyor musun?" Ona doğru hiç bakmadı.

Briar'a başımı salladım ve John elini bıyığına götürdü.

"Bu konudaki evrak işleri tam bir kâbus olacak," dedi ve gitmek için döndü.

Sedyeyi takip ederek soğuk odaya girerken Tamara, "Bir de bana sor," diye homurdandı.

Remy geri çekilen iki figürün arasında bocaladı. Sırtını Briar'a dönmüştü ve omzu yanından geçene kadar onun yürüdüğünü fark etmemişti. Kısa bir an için farklı düzlemlerde aynı alanı işgal ettikleri noktaya bakarak çılgılık attı. İnsanların hayaletlerin içinden geçmesinin aslında onlara zarar vermediğini duymuştum ama yine de tuhaf hissettiriyordu.

"Seni göremezler Remy," dedim.

Etrafında döndü. "Neden beni göremiyorlar?"

"Daha önce de söylediğim gibi, bir beden olmadan ölümlü dünyayla aynı şekilde etkileşime geçemezsiniz. Hayattayken hiç hayalet gördünüz mü? Çoğu insan göremez."

Sanki bir şey söyleyecekmiş gibi ağzı açık kaldı ama hiçbir kelime çıkmadı. Etrafına baktı ve çevresini ilk kez görüyor gibiydi. Kalkanlarımı çoktan kapatmıştım ama onun ne gördüğünü tahmin edebiliyordum; ölümlü dünyanın harcanmış ve çürümüş bir versiyonu.

"Bu berbat bir şey," dedi sonunda. "Beni geri koy."

Başımı salladım, hareket küçük, sempatikti. "Yapamam."

"Sanırım Remy'nin hayaleti buralarda kalmış," dedi Briar ve ben de başımla onu onayladım. "Koleksiyonculardan uzak durduğu sürece ölümler diyarında kalabilir.

Enerjisi sürdüğü sürece. Artık bir cesedi beslemek için yakmadığına göre, bu çok uzun bir süre olabilir." Bunu ondan çok onun iyiliği için söyledim.

Bana baktı, yüz ifadesi kuşku ve kızgınlık arasında gidip geliyordu. "Beni dışarı çıkardın ve geri koyamıyor musun? Bu berbat bir şey. Taylor beni duyamayacaksa sonsuza kadar arafta kalmanın ne anlamı var?"

"Sana onunla konuşmana yardım edeceğimi söylemiştim."

Benim konuşmamın sadece yarısını duyabilen Briar saatine baktı. "Şunu toparlayabilir misin Craft? Gidip misafirimizi sorgulamak ve Gauhter'le ilgili bir ipucu bulup bulamayacağımıza bakmak istiyorum."

"Evet," dedi Remy kollarını göğsünde kavuşturarak. "Gidip Gauhter'i bulalım. En azından beni bir bedene geri koyabilir."

Bunun olacağını pek sanmıyordum ama hayaletle tartışmadım. Bir başka cesetle ilgilenmeye giderken Briar'ın morgdan çıkış yolunu göstermesine izin verdim.

Bir kez daha Merkez Karakolu'nun sorgu odalarından birinde rahatsız bir sandalyeye oturdum. En azından bu sefer sorgulanan değil, sorgulayan tarafta oturuyordum. Sağ tarafımda boş bir sandalye vardı ve Briar'ın teorik olarak uyuyan ölü adama daha önce köpük okuyla yaptığı iksirin panzehirini vermesini bekliyordu. Remy gözlem odasıındaydı ve somurtuyordu. John ve Jenson da bu onların vakası olmasına rağmen gözlem odasıındaydı. Falin'e nasıl yenildiklerinden tam olarak emin değildim ama fae arkamda durmuş, korkutucu görünüyordu.

Morgda olduğum süreyi, plakaları araştıran ajanlarından biriyle telefonda konuşarak geçirmişti. Otoparktaki plakaların çoğu kayıtlı oldukları marka ve model araçla eşleşmemişti ama en azından bize bir başlangıç noktası ve kısmi bir isim listesi vermişti. Bu isimlerden ikisini tanıdık: Annabelle McNabb ve Rodger Bartlett. Remy'nin geçici olarak ikamet ettiği cesetle ya da önümde uyuyan cesetle eşleşen plakalara sahip olup olmadığımızdan henüz emin değildik, ancak Falin'in ajanı kayıtlara karşılık gelen ehliyet fotoğraflarını çekmeye çalışıyordu. Yakında incelememiz için bize bir dosya gönderecekti. O zamana kadar daha fazla bilgi edinmenin en iyi yolu önümdeki cesedi sorgulamaktı.

Sandalyeye oturduğumda, duyularımın masanın karşısındaki cesede uzanmasına izin verdim.

Briar'ın onu bayıltmak için kullandığı kokteyl olduğu kolayca anlaşılabilen ince bir sihirle kaplanmıştı. Bunun altında, çürümesini önlemek için yiyeceklerin üzerine koyduğunuz türden bir koruma büyüsü hissedebiliyordum. Bu ilginçti. Diğer yürüyen cesetlerin hiçbirinde böyle bir büyü hissetmemiştim. Tabii ki, hissettiğim kadarıyla bu ceset, ruhları hâlâ yaşarken karşılaştığım tüm insanlardan daha yaşlıydı. Araba kazasındaki iki kurban kadar uzun süredir ölü değildi ama sokakta hissettiğim Rodger'dan daha yaşlıydı. Rodger'ın üzerinde bir koruma büyüsü yoktu. Cesetlerini bulmadan önce toplandıkları için iki kız hakkında emin değildim ama bu, büyücünün büyüsünde gördüğümüz evrime uyuyordu. Remy gibi yeni kurbanlar ölüm anında yakalandıkları için üzerlerinden yükselen mezar özünü minimumda tutarken, bu cesedi kesinlikle uzaktan hissedebilirdim.

Briar küçük bir şişedeki sıvıdan cesedin alnına iki damla damlattı. Sonra şişenin kapağını kapattı ve masanın bizim tarafımıza doğru geri çekilerek sandalyesine usulca oturdu.

"İşe yarayıp yaramadığını öğrenmemiz ne kadar sürer?"

Falin sordu. "Yürüyen ölülerde işe yarıyorsa? Uzun sürmemeli-"

Son sözü, cesedin gözleri açılıp ayağa fırlamaya çalışmasıyla kesildi. Elleri sandalyenin arkasına, yere çakılı bir halkaya giden bir zincirle kelepçeliydi, bu yüzden bu onun için pek iyi gitmedi. Ayaklarını altına aldı, ancak üst yarısı onu takip etmedi ve sandalyeye geri çarptı. Sandalye de yere sabitlendiği için yerinden oynamadı. Nefes almak zorunda kalsaydı kekelemeye başlardı ama nefes almadığı için sadece sersemlemiş görünüyordu. Sonunda bakışları masanın diğer tarafındaki bize takıldı ve gözleri kısıldı.

"Sen de kimsin be?"

"Aslında biz de sana aynı soruyu soracaktık," dedi Briar, muhtemelen hissedemeyeceği bir rahatlıkla sandalyesinde arkasına yaslanarak.

Adam odaya baktı, değerlendirme yapıyordu. Sonra bakışları bize döndü; önce motorcu derisi giymiş Briar'ı inceledi, sonra rüzgarda savrulan saçlarını ve içeride olmama rağmen üzerimdeki montumla beni ve en sonunda da ceketini çıkarmış, omuzundaki kılıf beyaz oxford gömleğiyle tam bir tezat oluşturacak şekilde öne çıkan, hakiler giymiş Falin'i. Falin en azından bir dedektif gibi görünüyordu.

"Bu da ne? Neredeyim ben?" diye sordu ceset Falin'e. Görünüşe göre Briar ve ben kovulmuştuk. Briar'a bir bakışım, bu adamın muhtemelen bu hareketinden pişman olacağını düşündürdü.

"Merkez Karakol'da bir sorgu odasındasınız," dedi.

Dudağının üst kısmı alaycı bir ifadeyle kıvrıldı. "Beni burada tutamazsınız. Yasadışı hiçbir şey yapmadım. Tutuklu muyum? Haklarım bana okunmadı."

Briar bir kahkaha attı, sesi adamın ona gerçekten bakmasını sağlayacak kadar yüksek ve ani çıkmıştı. Öne doğru eğilerek kendini görmezden gelinemez hale getirdi.

"Sen," dedi, onun kişisel alanına girerek, "hiçbir hakka sahip değilsin. Sen bir cesetsin."

Adam sanki yutamadığı bir şeyi yutmaya çalışıyormuş gibi görünüyordu. Sonra dudaklarını büzdü ve Briar'ın bakışlarıyla karşılaştığında çenesini inatçı bir eğimle kaldırdı. "Beni korkutmaya çalışıyorsun ama işe yaramayacak. Ben hukuk mezunuyum. Beni haklarımdan mahrum etmenin hiçbir emsali yok çünkü

Ben "ölümcül engelli "yim. Bu ayrımcılıktır. Ya beni bir şeyle suçlayın ya da bırakın gideyim."

Hukuk fakültesi mezunu olduğunun ortaya çıkması beni şaşırttı. Elbette, belki de üzerindeki cesede bakarak onu çok fazla yargılıyordum. İri bir adamdı, rahatlıkla altı yedi boyunda ve kaslıydı. Traşlı kafasının tepesinde bir kafatası dövmesi vardı ve gömleğinin yakasından ve kollarından daha fazla dövme görünüyordu. Briar onu kelepçelerken, parmak eklemlerinde kelimeler olduğunu bile fark etmiştim ama ne yazdıklarını anlayamamıştım. Çok fazla yer dolduran, büyük sesli, sert bir adamdı ... ama bu sadece kabuktu. İçindeki ruhun kim olduğu hakkında hiçbir fikrimiz yoktu.

Briar bir kaşını kaldırdı. "Aslında, bir MCIB araştırmacısı olarak direktiflerim arasında karşılaştığım herhangi bir zombi, hortlak veya karmakarışık ölü canavarı yok etmenin yanı sıra insan veya cadı halkına tehdit oluşturabilecek herhangi bir hareketli cansız yaratık veya büyülu yapının potansiyel tehdidini belirlemek de var. Bu görüşmeden vazgeçip gerçekten ölü olduğunuzdan ve tehdit oluşturmadığınızdan emin olmamın yasal kapsamıma gireceğinden oldukça eminim, ancak konuşma yeteneğine sahip olduğunuz için size bir şans vermeyi düşündüm." Konuşurken yüzüne yayılan gülümseme kurtçaydı ve çok fazla diş gösteriyordu. Bu gülümseme cesedin geniş yüzündeki ukala meydan okumayı yok etti. Avantajını kullandı. "Ve eğer gerçekten suç duyurusunda bulunmak istiyorsan, seni çalıntı mal bulundurmakla suçlamamıza ne dersin - ki bu da üzerindeki ceset olur. Yoksa yaptığın şey daha çok adam kaçırma ve cinayet mi?"

Adamın gözleri büyüdü, koyu renkli irislerinin etrafındaki beyazlar göründü. "Burada kurban benim."

"Gerçekten mi? Bir kurban gibi davranmıyorsun. Aslında sizi bulduğumuzda, bir cinayet kurbanını sizin için suç işlemeye zorluyordunuz." Biraz zorluyordu ama adamın sanki sihirli bir şekilde kaçmanın bir yolunu bulacakmış gibi telaşlı gözlerle odayı taramasına bakılırsa etkisini gösteriyordu.

Adam önce bana sonra Falin'e baktı, geniş yüzündeki ifade açıkça yardım istiyordu. İkimiz de sessiz kaldık ve ona yardım teklif etmedik. Ceset tekrar Briar'a döndü.

"Burada kurban benim," diye tekrarladı.

Briar öne doğru eğildi. "O zaman seni Gauhter'den kurtardığımız için mutlu olmalısın ve onun hakkında bildiğin her şeyi bize anlatmak için sabırsızlanmalısın.

operasyon."

Adam uzun bir süre hiçbir şey söylemeden ona baktı, onu düşünürken ağzı ince bir çizgi halindeydi. Sonunda şöyle dedi: "Elbette. Ne öğrenmek istiyorsunuz?"

Dönüp Falin'in yüz ifadesine bakma dürtüsüne karşı koydum, cesedin yardımseverliğe doğru hızlı dönüşünün çok ani ve samimiyezsiz olduğunu düşünüp düşünmediğini görmek için. Şahsen ben buna inanmıyordum ama yüz hatlarımı boş bıraktım ve sessizce cesedi incelemeye devam ettim.

"Senin adın ne?" Briar kalemini eline alıp kâğıt defterini yaklaştırarak sordu.

"Bruiser."

Kahkahamı yutmayı başardım ama inanamayarak "Gerçekten mi?" demekten kendimi alamadım.

Bu bana Briar'dan en ufak bir kaş çatma seğirmesi ve cesetten bir bakış kazandırdı. Zaten söz kesmeye başlamıştım, devam edebilirdim.

"Annen doğumdan sonra sana baktı ve bu sevimli yenidoğanın bir Bruiser'a benzediğini mi düşündü?" diye sordum.

Ceset irkildi ve gözlerini benden kaçırdı. "*Gerçek* adın," dedi Briar.

Cevabı ilk seferinde duyulamayacak kadar sessiz mırıldandı. Konuşmasını sağlamak için biraz teşvik etmek gerekti ama sonunda iç çekti ve boğazını temizledi.

"Tiffany. Tiffany Bates."

Ya da sanırım boğazını. Gözlerimi kırıştırdım, kafamdaki zamirleri yeniden ayarladım ve neden rastgele Falin'e bakmaya devam ettiğini farklı bir şekilde değerlendirdim.

"Yanlış anlaşılma olmasın, Tiffany gibi bir isimle, ruhun bu bedene sokulmadan önce gerçek bedeninin kadın olduğunu mu söylemek istiyorsun?" Briar sordu.

Tiffany başını salladı, hareketi neredeyse bir yaltaklanma gibi keskindi.

"Gauhter ruhları zıt cinsiyetli bedenlere atmayı gerçekten seviyor, değil mi?" Briar not defterine Tiffany'nin adını not ederken mırıldandı. Bu yönlendirilmiş bir sorudan çok bir gözlemdi. Buna rağmen Tiffany omuz silkti ve elleri arkasında kelepçeliyken kocaman omuzlarını kaldırabildiği kadar kaldırdı.

"İnsanları motive ediyor. Yaşlı bir adamı genç bir adamın bedenine koyarsanız, gençlik pınarına ulaştığına karar verebilir. Ama bir süre sonra

İnsanların erkek ya da kadın olmak gibi temel kimlikleri değişiyor ve kendi bedenlerine geri dönmek için çaresiz kalıyorlar. Gauhter, bir kişinin kendi bedenini fidye karşılığı geri vererek iyi davranışı garanti altına alabilir."

Teknik olarak bunun bir kısmını Remy'den zaten öğrenmiştik ama Gauhter'in çaldığı ruhları kasıtlı olarak olması gerekenden daha fazla rahatsız etmesi içimde yeni bir öfke alevini körükledi.

"Yani bu yüzden mi onun için çalışıyordun? Bedenini fidye olarak tuttuğu için mi?" Briar sordu.

"Evet," dedi Tiffany, ama bakışları masaya çarptı.

Briar avucunun içindeki bir şeye baktı. Avucunda tuttuğu küçük disk masanın üzerine koydu. Kızgın bir kırmızı renkte parlıyordu.

"Bunun ne olduğunu biliyor musun?" Briar sordu ve Tiffany başını sallayınca Briar devam etti, "Bu bir yalan makinesi tılsımı. Bana yalan söylediğinde ne renge dönüyor tahmin et? Eğer kırmızı olduğunu düşünüyorsan, haklısın. Yani Gauhter için çalışmıyorsun çünkü o senin bedenini fidye olarak tutuyor. Tekrar denemek ister misin?"

Tiffany küçük tılsıma ters ters baktı. Briar son konuşan kişi olduğu için yine yeşile dönmüştü.

"Ben," diye başladı Tiffany ve sonra kaşlarını çatarak sözünü kesti. Tekrar konuşması bir anını aldı ve konuştuğunda, sanki söylediği şeyi yüksek sesle itiraf edemiyormuş gibi sesi ancak fısıltı halindeydi. "Bu bedeni seviyorum. Eski bedenimi geri istemiyorum."

"Öyleyse neden Gauhter için çalışıyorsun?" Briar sordu. "Neden kaçıp hayatını Bruiser olarak yaşamıyorsun?"

"Çünkü bu vücudu korumak *istiyorum* ve bazen biraz düzeltmek gerekiyor."

Gözlerimi ona diktim. "Ama bu senin bedeninin değil. Sence de ait olduğu kişi onun içinde dolaşmamanı tercih etmez miydi?"

Tiffany'nin kaşları çatıldı ama bana doğru dönmedi. Onun yerine bakışlarını masaya kilitledi ve omuz silkti. "Gauhter aslında hiçbir cesedi geri getirmedi. Ben sadece kötü bir durumdan en iyi şekilde çıkmaya çalışıyordum. İnsanlar bu bedende bana saygı duyuyor. Kimse yanlarından geçerken ılık çalmıyor ya da kıcımlı ellemeye çalışmıyor. Bunun yerine kafalarını eğip yolumdan çekiliyorlar."

"Senden korkuyorlar," dedim.

Tekrar omuz silkti. "Ama bu derinin içinde kendimi güvende hissediyorum. İstedğim kişinin gözünü korkutabilirim. Sokakta başka kim var diye endişelenmeden kaldırımda yürüyebiliyorum. Yapabilirim-"

"Ayakta işlemek?" Briar teklif etti.

"Muhtemelen hayır," dedim. "O ceset ölü, işediğinden şüpheliyim."

Tiffany başını kaldırıp ikimize de ters ters baktı.

"Hmmm. Doğru," dedi Briar, sanki görüştüğümüz kişideki değişikliği fark etmemiş gibi. "Ama konunun dışına çıkıyoruz. Cesedini taşıdığınız kişinin adını biliyor musunuz?"

Tiffany başını salladı ama cesedini taşıdığı adamın adını bilmediği için endişeli görünmüyordu. Söylediklerinden, Gauhter onu bulmadan çok önce kurban olduğunu tahmin edebiliyordum ama öldürülmüş bir cesedi saklamak için Gauhter'le çalışmaya razı olduğunu itiraf etmesi, ona karşı normalde hissedeceğimden çok daha az sempati duymama neden oldu. Umarım parmak izi ya da kayıp kişi dosyası gibi başka yollarla cesedin kimliğini tespit edebiliriz.

"Bedenleri değiştirilen diğer insanların çoğunu tanıyor muydunuz?" Briar sordu.

"Evet, çoğu."

"İki kız, en azından cesetleri, Gauhter'in geçmişiyle birlikte içinde kimin olduğu bilinmiyor. Remy adında bir çocuğa ait bir arabanın içinde ve çevresinde bulundular." Briar, bu sabahki enkazda bulunan iki kızın değiştirilmiş ruhları toplanmadan önce nasıl göründüklerini tarif etti. "Onları tanıyor muydunuz?"

Tiffany başıyla onayladı. "Sadece ilk isimleriyle. James ve Becky. Öldüler mi?"

Araba kazasından önce ölmüşlerdi ama artık ortalıkta dolaşmıyorlardı. Briar'ın başını sallamasıyla Tiffany sarktı. Gauhter'le birlikte çalışıyor olabilirdi ama arkadaşlarının ölümüne üzüldüğü belliydi.

"Kontrol etmediklerinde bunun kötü bir haber olduğunu biliyordum. Yeni bedenlerde bir sorun yok gibi görünüyor, ancak daha yaşlı olanlarda reflekslerimiz her zaman doğru değil. Araba kullanmak çok zor." Masaya baktı ve uzun bir sessizliğe gömüldü.

"Bize Gauhter'den bahset," diye sordu Briar.

Tiffany yüzünü buruşturdu. "Bu gerçekten geniş bir soru."

"Tamam, bize onu nerede bulacağımızı söyle," dedi Briar, sabırsızlığı sesini keskinleştirerek.

Tiffany yine omuz silkti.

Briar'ın dişlerinin gıcırdadığını duyabiliyordum. "Seni bulduğumuzda Gauhter için bir kitap alıyordun. Nereye götürmen gerekiyordu?"

Bir omuz silkme daha, ama röportaj ilk başladığında var olan ukalalığın bir ipucu vardı. Bizimle oynuyordu.

Bunu fark eden tek kişi ben değildim.

"Tamam, bu bizi hiçbir yere götürmüyor." Briar yüzünü bana döndü. "Craft, Tiffany'yi o vücuttan çıkar."

Cevap veremeyecek kadar sersemlemiş bir halde ona göz kırptım.

"Bunu yapamazsın," diye homurdandı Tiffany, tekrar ayağa kalkmaya, kelepçelerine karşı koymaya çalışarak.

"Ben yapamam. O yapabilir." Briar başıyla beni onayladı.

Tiffany yüzümü tekrar taradı ve çenesi düştü. Gerçek korku gözlerinden okunuyordu. "Haberlerdeki kadın sizsiniz."

"Evet."

"O bedenın dışında çok daha işbirlikçi olacaksın," dedi Briar, Tiffany'nin kişisel alanını tekrar işgal ederek. "Üzerindeki ceset tankını kaybetmek istemiyorsan, sana bazı gerçek cevaplar bulmanı öneririm."

"Sana bilmediğim bir şeyi söyleyemem," dedi Tiffany, sesi derin erkek tonlarında garip gelen paniklemiş bir sızlanmaydı.

"O zaman bize işe yarar bir şey versen iyi olur," dedi Briar, parmaklarını masanın üstüne vurarak, Tiffany ikimizin arasına bakarken kesik kesik vuruşlar inanılmaz derecede yüksekti.

Briar'ın beni boş bir tehdit olarak kullandığından oldukça emindim ama Tiffany blöfünü görürse ne yapacağından emin değildim. Tiffany'nin bedeni ölü olsa da ve daha önceki karşılaşmalarda nefsi müdafaa ve kazayla hayaletleri çıkardığım doğru olsa da, sırf işbirliği yapmıyor diye Tiffany'yi bedeninden çıkarmak konusunda rahat değildim. Bu kesinlikle ahlaki bir gri alan gibi hissettiriyordu.

Tiffany, Briar'dan bana baktı. Falin'e bakmaya zahmet etmedi. Arkamda sessiz bir gölge gibi durarak ona yardım etmeyeceğini belli ediyordu. Yüz hatlarından kuşkulu bir ifade geçti ve hâlâ masanın üzerinde duran yalan makinesi tılsımına baktı. Hiç değişmemişti.

En son konuştuğu zamanki renkler, görünüşe göre kendini tekrarlamak için iyi bir nedendi.

"Bilmediğim bir şeyi sana söyleyemem." Tiffany özür dileme niyetiyle gülümsedi. Kendini beğenmiş gibi göründü. Briar'ın blöfünü görecekti.

Bu berbat olacaktı.

Briar tekrar bana döndü. "Alex?"

Saçmalık.

"Seninle biraz konuşabilir miyim?" Briar'a sordum, bu da kaşlarını çatmasına neden oldu.

"Bir dakika," dedi Tiffany'ye ve sonra ayağa kalkarak Falin'le bana odanın köşesini işaret etti. Dönerken masadan yalan makinesini kaptı.

Üçümüz de köşeye ulaşır ulaşmaz, Briar bir gizlilik balonunu etkinleştirdi. "Sorun nedir Craft?"

"Öncelikle, onu o bedenden çıkarmamı hiç konuşmadık ve bir diğeri, bunun korkunç bir fikir olduğunu düşünüyorum."

Falin başını sallayarak, "Bu konuda Alex'e katılıyorum," dedi. "Eğer çoğumuz sorguladığımız kişiyi göremez ya da duyamazsak bu sorgulama çok daha zor olacaktır."

"Açıkçası Tiffany'nin kalıcı olarak bedeninden çıkmasını istemeyiz. Sadece işbirliği yapması için onu korkutmamız gerekiyor."

Ona kaşlarımı çattım. "Briar, onu geri koyamam. Eğer onu dışarı atarsam - ki bu büyük bir *eğer* çünkü ne bir tehdit ne de istekli olduğu için bu bana çok şey gibi geliyor, sanırım zaten ölü olduğu için cinayet sayılmaz ama en azından saldırı sayılır- yani *eğer* onu dışarı atarsam, sonsuza dek dışarıda kalır."

"Tamam, tamam. Onu çalınan bedeninin içinde tutun, bu arada onu çıkarmak çalınan bir malı geri almanın bir yolu. Hatta belki de kaçırılan bir kişinin kurtarılması."

"Kesinlikle gri bir alan," dedi Falin ve ben de başımı salladım.

"Ne kadar iyi bir oyuncusun Craft? Çünkü çok sert görünmek üzereyim ve onu o vücuttan çıkarmak için bu köşeden istifa etmiş gibi çıkmanı istiyorum."

"Ama az önce-" diye başladım.

Briar sözümü kesti. "Oyunculuk dedim Craft. Bu bir blöf, ama iyi bir blöf olmalı, bu yüzden ürkütücü rüzgâr-nereden-geliyor ve ele geçirilmiş-parlayan-göz

şey."

Bu yüzden blöfö mümkün olan en uzak noktaya kadar itin. Falin'e baktım. "Sen ne düşünöyorsun?"

Bunu düşünürken konuşmadı. Bir süre sonra, "Bu görüşme hızla tehditlere dönüştü ve zaten blöfünü bir kez gördü. Eğer bunu tekrar yaparsa, kartların tükenir."

Briar yüzüne küçük bir gülümseme yayarak, "Ama sen geride duruyorsun," dedi. "İyi polisi oynamak için mi bekliyorsun?"

Kaşını hafifçe oynatarak cevap verdi. Briar bana döndü.

"Usulünce korkmuş görünme zamanı, Craft. Hadi yapalım şu işi."

Gizlilik balonunu bıraktı ve masaya geri döndük. Yapmak istemediğim bir şeyi yapmak üzereymişim gibi görünmek zor değildi.

"Son şans," dedi Briar sandalyesine geri kayarken.

Tiffany, Briar'dan bana baktı. Gözleri iriydi, beyazları sorgu odasının parlak ışığında parlıyordu ama sessiz kaldı.

"Tamam, yap Craft."

Kalkanlarımı açtım, ruhumun yaşayanlar ve ölüler arasındaki uçurumda gezinmesine izin verdim. Soğuk bir rüzgâr odaya girdi, buklelerimi savurdu ve Briar'ın hâlâ masanın üzerinde duran not defterini yakalayarak sayfaların gürültüyle çevrilmesine neden oldu. Tiffany bana baktı, korku açık ağzından, çatık kaşlarından ve dik dik bakan gözlerinden okunuyordu. Uzaklara baktı, sanki parlayan bakışlarıma bakmamak gücümü durdurabilirmiş gibi. Durduramazdı ama bunun bir blöf olması gerektiği için, başka tarafa bakmak gözdağını azaltabilirdi.

Uzandım ve iki parmağımı alnının ortasına yerleştirdim. Bu gerekli değildi ve son birkaç günü mezar büyüümü tüketerek geçirmemiş olsaydım, kontrolümü kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya kalabilirdim ama içimdeki büyü doymuştu, bu yüzden iyi davrandı. Mezarın en küçük dokunuşunun parmaklarımdan dışarı kıvrılmasına izin verdim, ölülerin soğukluğunu tenimin dokunduğu geniş alnın üzerine yaydım. Fazla değil; daha önce karşılaştığım yürüyen cesetlerden ruhun bedene kendi bedeninde olduğu gibi sıkıca bağlı olmadığını biliyordum.

Büyünün çözülmesine izin verirken, Tiffany'yi kabuğuna bağlayan büyüü aradım. Bulmak Remy'ninkinden daha kolaydı. Büyülü dikişler daha büyük, daha özensiz ve farklı noktalardaydı. Büyü onu kafasından, kalbinden, ellerinden ve ayaklarından bedenine bağlamıştı ve görünüşe göre büyü

birkaç yerde en az bir kez güçlendirildi. Tiffany, Gauhter'e büyülu ayarlamalar için ihtiyacı olduğunu söylemişti. Ritüelinin geliştiğine dair daha fazla kanıt-ama nihai hedefi neydi? Kusursuz bir ruh değişimi mi? Neden?

Büyümün soğukluğu içine yerleştiğinde, ruhu geri tepti ve Tiffany dokunuşumdan kaçmaya çalışarak sarsıldı. Koltukta debelenerek kelepçelerin onu bağladığı yeri yırttı.

"Konuşacağım, konuşacağım. Ne bilmek istiyorsun? Lütfen dur. Lütfen."

Geri çekilmeye başladım ama Briar avucunu masaya vurdu, sesi küçük odada gümbür gümbür yankılandı. "Şansını kullandın. Şimdi yalan söyleyemeyeceğin ya da sorularımızdan kaçamayacağın zaman hayaletini sorgulayacağız. Craft, devam et."

Bu zerre kadar doğru değildi ve Briar da bunu biliyordu. Muhtemelen bu yüzden yalan tespit tılsımını saklamıştı.

"Bırak onu gitsin. Konuşacağını söyledi," dedi Falin arkamdan. *İyi polis devreye giriyor.*

Tereddüt etmedim ya da Briar'ın itmesini beklemedim, arkama yaslanıp kalkanlarımı kapattım. Rüzgâr hemen durdu ve Tiffany sandalyesine çöktü.

"Teşekkür ederim," dedi Falin'e kurtarıcısıymış gibi bakarak. "Rica ederim. Araştırmacının sorularına cevap vermeni bekliyorum. Müdahalem için dürüstçe ve tam olarak." Sözcükler ağzından çıkar çıkmaz, borcu için belirlediği bedel kızın etrafını sararken havadaki elektrik yükünü hissedebiliyordum.

Zeki Fae.

Tiffany coşkuyla başını salladı, muhtemelen kendi minnettarlık sözlerinin onu nasıl bağladığını fark etmemişti bile. İyi oynamıştı. Çok iyi oynanmıştı.

Falin'in az önce yaptığı şeyin farkına varmasıyla Briar'ın yüzüne kurt gibi bir gülümseme yayıldı. Ona hızlıca başıyla onay verdi ve sonra mezar rüzgârında savrulan not defterini düzelterip Tiffany'ye baktı. "Bunu tekrar deneyelim, olur mu? Kitabı nereye götürmen gerekiyordu?"

"Emin değilim. Dürüst ol! Rachael bu detayları biliyordu."

"Rachael?" Briar sordu ama ben nefes nefese kaldım. Dönüp bana baktı, kara kaşları havaya kalkmıştı.

"Rachael Saunders," dedim, isim bu yüzü daha önce nerede gördüğümü hatırlattı. Ofisimde onu gördüğümde daha farklı görünüyordu.

Ormanda parlak bir sihir kaplamasıyla özetlenmişti, ama şimdi bir araya getirdiğimde, onu daha önce tanımadığım için kendimi tekmeleyebilirdim.

Tiffany kaşlarını çattı. "Onu sadece Rachael olarak tanıyorum. Bize güvenmiyorlar.

Bu bedeni korumam karşılığında yardım etmeyi kabul etmiş olmama rağmen ben bile."

Briar avucunun içinde saklı olan tılsıma baktı. Neşeli bir yeşil parlıyordu. Tiffany doğruyu söylüyordu.

"Rachael'in Gauhter ile nerede buluşmayı planlamış olabileceğine dair bir fikriniz var mı?"

Tiffany omuz silkti.

Briar kaşlarını çattı. "Kelimelerini kullan."

Tiffany, "Gauhter'in kullandığı pek çok farklı yer var," dedi ve sonra konuştuğu için şaşırılmış göründü.

Fae'lere olan borcunu ödemenin bağlayıcı zorunluluğuna hoş geldin.

Onun için neredeyse üzüliyordum. Kötü bir adamla çalışmaktan ve onun sırlarını saklamaktan memnun görünüyordu.

"Bu yerler nerede?" Briar sordu.

Tiffany omuz silkmeye başladı, ama sonra ağzı sanki kelimeleri tutamıyormuş gibi açıldı. "Sanırım bazılarını kir alıyor. Bazılarına da birkaç günlüğüne yerleşiyor. Aynı yerde uzun süre kalıyor gibi görünmüyor. Gerçi geçen hafta boyunca birkaç kez 'mezarlıktan' söz ettiklerini duydum. Rachael bugün erken saatlerde bahsetti, belki de kitabı oraya götürmemiz gerekiyordu ama beni daha önce hiç mezarlığa götürmemişlerdi." Konuşurken yüzündeki şaşkınlık öfkeye dönüştü ama Briar'ın sorularını yanıtlamaktan kendini alamadı.

Gauhter'in onu daha önce hiç mezarlığa götürmemiş olması beni şaşırtmadı. O hâlâ bir cesetti. Kapıları geçerse sıkışıp kalırdı.

"Hangi mezarlık?" Briar sordu.

Tiffany cevap verdiyse de onu duymadım. Karıncalanma hissi etimin üzerinde geziniyordu, kolumda sürünen bir örümcek gibi, ama bu his her yerdeydi. Sonra şiddetlendi, artık karıncalanma değil, sanki kendiliğinden alev almışım gibi bir yanma oldu.

Masadan uzaklaşıp ayağa kalkmaya çalıştım ama sandalyeme takılıp düştüm. Kıçımın üzerine düştüm, tüm havam boşaldı. Çıglık atmamamın tek nedeni havasızlıktı. Yanıyordum. Yanıyordum.

Ama alevler yoktu.

Duman vardı. Gerçi duman etimdeki acıdan değil, tılsımlı bileziğimden geliyordu. *Derrick'in bana verdiği tılsım.*

Bu büyüye karşı korunmam için bana vermişti. Gauhter sonunda saldırısını göndermek için kişisel eşyalarımı odak noktası olarak kullanmıştı.

"Ne oluyor, Craft?" Briar bacaklarımı altıma almaya çalıştığım yere bakarak, "Ne oluyor Craft?" dedi.

"Büyü. Ateş," diye çıkmayı başardım.

Falin yanımda diz çöktü. Omuzlarımı tuttu ve soğuşun ellerinden tenime aktığını hissettim. Bu mezarın soğuşu değil, karın, kışın soğuşuydu.

İşe yaramadı. Ateş, koruma tılsımını yakmaya çalışıyordu. Her an gelebilirdi ve içim dışım yanabilirdi.

Kalkanlarımı açtım. Bu aptalcaydı, büyüye içeri girmek için başka bir yol açıyordu ama başka ne yapacağımı bilmiyordum. Bana neyin saldırdığını görmek istedim.

Aetherik enerji dünyayı kapladı. Bana saldıran büyü, kırmızı ve turuncu büyülerden oluşan sıkı bir ağın üzerime ördüğü öfkeli bir ağa dönüşmüştü. Derrick'in tılsımı, saldırgan büyüü uzakta tutan ince bir yeşil enerji kaplamasıydı, ama o yeşil ışığın azaldığını, zayıfladığını görebiliyordum.

Zar zor nefes alabiliyordum. Büyünün etrafında ciğerlerime çekmeye çalıştığım hava aşırı ısınmış gibiydi. Tutuşacaktım. Ölecektim.

Beni diğer uçaklara dokunmaktan alıkoyan baloncuğu düşürdüm. Elimi kolumun üzerinde gezdirerek parmaklarımı kırmızı ve turuncu enerjiye batırdım ve çektim. Bir avuç kötücül büyü serbest kaldı. Onu kendimden uzağa fırlattım. Karo zemine çarptı ve cızırdadı, küçük bir aleve dönüştü ve hemen ardından siyah bir dumanla kendini yaktı.

Yanan büyüün beni boğmaya çalıştığı yeri tuttum ve bir avuç daha çektim. Sonra bir tane daha. Parmaklarım kabarıyormuş gibi hissediyordum. Etrafımda küçük kül lekeleri vardı. Ama yüzüm temizdi, artık yanmıyordu. Ve kollarım. Göğsüm.

Bir noktada büyüü serbest bırakanın sadece ellerim olmadığını fark ettim. Ölüm yanımda diz çökmüş, parmaklarıyla büyüü çekip ayırıyordu. Gerçekten tehlikede olmalıydım çünkü Ölüm'ün yaşam gücüne bağladığı büyü onu sadece ölümcül bir tehlikede olduğumda çağırıyordu.

Ellerim yanıyordu, derim kızgın ve kırmızıydı. Tırnaklarımın uçları kararmıştı. Ama büyüü yeterince parçalara ayırmıştık ki geri kalanı kendini sürdüremeyecek şekilde çözüldü. Vücudumdaki yanma dağılırken ellerimin ve dizlerimin üzerine çöktüm. Başımı serin fayans zemine eğdim ve artık ciğerlerimi kaynatmakla tehdit etmeyen havayı emdim.

Kar yağdığını fark ettim. Falin sorgu odasına kar yağdırmış ya da büyüyle kar yağdırmıştı. Hangisi olduğundan emin değildim. Muhtemelen bir faydası olmamıştı ama güzel bir çabaydı ve serin tanecikler yüzümün çıplak tenine dokunduğunda iyi hissettiriyordu.

Ölüm bir elini saçlarımda gezdirdi ve bilmediğim bir dilde yatıştırıcı sözler mırıldandı. Soğuk bir elini enseme koydu. Hala çok sıcak olan etime karşı iyi hissettirdi.

Ölüm. Ölüm buradaydı. Odada yürüyen bir cesetle birlikte. Sanki düşüncelerim dikkatimi ona çekmiş gibi, Ölüm'ün elinin hâlâ durduğunu hissettim. Bakışları Tiffany'ye kilitlendi, ela gözleri kısıldı.

"Bırakın onu. Hâlâ onu sorguluyoruz," diye fısıldadım, kelimeler yanağımın dayandığı fayansın üzerinde neredeyse kayboluyordu.

Ölüm yine de beni duydu. Bana baktı, gözlerinde pişmanlık vardı ama başını salladı. "Yapamam."

Başımı kaldırdım. "Çember Tiffany."

Kelimeler boğuk boğuk çıkıyordu. Falin ve Briar sadece bana baktılar. Doğrudan Briar'a bakarak, "Tiffany'yi bir daire içine alın," dedim. "Şimdi."

Bana soru sormadı ama sorgu masasının üzerinden atlayarak, toplanmasını istemediğimiz hayaletin bulunduğu devasa bedeninin yanına indi. Elini Tiffany'nin ayaklarının dibine koydu ve büyü havada şakladı. Bir çember çizmemişti ama Tiffany'nin ve kendisinin etrafında bir çember oluştu. Etkileyiciydi. Ben bunu yapamazdım.

Ölüm kaşlarını çatı, yüzünde gördüğüm en ciddi ifadelerden biri idi bu. "Alex, ne yaptın sen?"

"Liderimi korudum," dedim titrek nefesler arasında.

"Bu ölü bir beden. O ruh orada kalamaz." Zahmetsizce ayağa kalktı ve ileri doğru bir adım attı.

"Haklısınız. Ama daha fazla zamana ihtiyacımız var. Az önce peşimden öldürme büyüü gönderen adam mı? Onu bulmak için en iyi şansımız o. Lütfen, sadece biraz daha zamana ihtiyacımız var."

Ölüm gözlerini benden kaçırdı. "Başka bir ipucu bulacaksın."

"Bu bugün bana gönderdiği ikinci büyü. Üçüncüsünden sağ çıkabileceğimi sanmıyorum." Sesimdeki çıplak yalvarış kendi kulaklarım için bile açıktı ve hafifçe yanmış ve hala dizlerimin üzerinde, eriyen kar ve kömürleşmiş fayanslarla çevrili üzücü bir görüntü olduğumu hayal ettim. Ama umurumda değildi. Bunun neden bu kadar önemli olduğunu anlamasına ihtiyacım vardı. Bu sadece benim onun kız arkadaşı olarak kuralları esnetmesini ve adı gibi sırları ifşa etmesini istemem değildi çünkü sırlar acı veriyordu. Tehlikede olan hayatlar vardı. Benimkinden daha fazlası.

Ölüm tereddüt etti. Sonra gözlerini sıkıca kapattı. Tiffany'yi sorgulamamız için bize zaman vermeyeceğini anladığımda göğsüm daraldı. Kurallara ve görevlere bağlıydı ve bir öldürme büyüsünü yok etmeme yardım ederek her ikisini de hiçe saymış olsa bile, yine de bu kuralların çoğuna uymak zorundaydı.

Canı cehenneme. O her zaman kuralları çiğnemeyi seçti. Tüm ilişkimiz kurallara aykırıydı. Ondan Tiffany'nin ruhunu sonsuza dek unutmasını istemiyordum. Bir saate ihtiyacım vardı. Ve o bana bunu vermedi. Gauhter'in büyüü başarısız olmuştu ve büyücü hayatta kaldığını anladığında muhtemelen başka bir dalga gönderecekti. Bir dahaki sefere beni öldürebilirdi. Ve eğer onu bugün bulamazsak muhtemelen tek kurban ben olmayacağım. Gauhter'in deneyleri hızlanıyordu. Onu yakında bulamazsak kaç kişi daha ölecekti? Ama Ölüm, zaten bir haftadan uzun süredir ölü bir bedende dolaşan bir ruh için bir saat bile gecikmezdi. Bu acıttı.

"Yapamam, Alex. Şimdi onu gördüm. Onu burada bırakamam." Bu konuda üzgün olduğunu söylemedi ama sesindeki pişmanlığı duyabiliyordum. "Sana göz kulak olacağım. Eğer başka bir büyü gönderirse . . . Orada olacağım. Ama bu ruhu şimdi almalıyım."

İlerlemeye başladı.

Briar bariyerin içinde yere diz çökmüş, gerçek bir çember çiziyordu. Kendiliğinden çizdiği çemberin ne kadar güçlü olduğunu bilmiyordum ama çemberlerin tutunacak fiziksel bir şeye ihtiyacı vardı. Çimentolayacak bir şey olmadan oluşturulan bir çember zayıf olur, çok fazla darbe alırsa parçalanmaya meyilli olurdu. Ölüm'ü uzun süre dışarıda tutacağından şüpheliydim.

Onu oyalamak zorunda kaldım.

Ayağa fırladım ve kolunu tuttum. Su toplamış parmaklarım ona dokunduğunda neredeyse çığlık atacaktım ama bırakmadım.

Bana döndü ve kaşlarını çatı. Onu fiziksel olarak zapt edemezdim, bunu biliyordum. Yeterince güçlü değildim, özellikle de parmaklarım hasarlı halleriyle hareket etmeyi zar zor kabul ederken. Ölüm pazusundaki elime baktı. Tehlikeli bir şekilde sınıra yaklaşmıştık. Bunu ikimiz de biliyorduk. Tek soru şuydu: Hangi adım çok fazla olacaktı?

Ölüm omuz silkerek benden uzaklaştı. Kolu parmaklarımdan kurtulurken elime bir acı saplandı. Yeni oluşan kabarcıklardan biri yırtılarak açıldı ve sıcak sıvı sızdı.

Ona tekrar uzanmadım. Bunun bir faydası olmazdı. En azından Briar'ın yaklaştığını görmesini sağlayabilir, tehdidin nerede olduğunu bilmesini sağlayabilirdim. Çemberini neredeyse tamamlamış olmalıydı. O kadar da büyük bir çember değildi.

Büyümle uzandım ve Ölüm'ü ölümlü gerçekliğe çektim. Bir zamanlar bunu yapmak için ona dokunmam gerekirdi. Artık buna ihtiyacım yoktu. Onu çektim ve odadaki herkes onu görebildi.

Falin Ölüm'ün yoluna çıktı, hançerleri elinde belirdi. "Tanıgı rahat bırakın."

Ölüm ona baktı. "Çekil yolumdan."

Falin hareket etmedi. Arkasında, ikinci ve daha güçlü bir çember Briar ve Tiffany'nin etrafında canlandı. Ölüm'ün bakışları Falin'in yanından geçerek çok daha güçlü olan çembere kayd ve kaşları çatıldı.

Döndü ve bana baktı. Hiçbir şey söylemedi. Söylemesine gerek yoktu. Sınır aşılmıştı. Güvene ihanet edildi.

Ortadan kayboldu.

Kimse kımıldamadı. Nefesimi tuttum ve Ölüm'ün odaya geri dönmesini bekledim. Ama gelmedi. Bir süre sonra Falin hançerlerini kınına soktu. Kendimi Briar'ın sandalyesine doğru sürükledim -benimki hâlâ yerdeydi- ve içine gömüldüm. Dizlerimi göğsüme çekmek istedim. Ağlamak istedim. İkisini de yapmadım. Ellerimi avuç içlerim yukarı bakacak şekilde masanın üzerine koydum ve su toplamış parmaklarımı görmeden onlara baktım.

Falin odanın içinde dolaştı. Düşen sandalyeyi kaldırdı ve karşıma oturdu. Yanmış ellerimi avuçlarının içine aldı ve serinletici büyüü cildime bastırdı. John odaya girdi, masanın üzerine bir ilk yardım çantası bıraktı ve sonra tek kelime etmeden geri çıktı. Falin bunu sorgulamadı. Kiti açtı ve içindekileri inceledikten sonra bir tüp seçti ve merhemi su toplamış etime sürdü. Yapış yapış olduğumda, ellerimi iyileştirici bir büyüye batırılmış gazlı bezle bağladı.

Falin alışırken, Briar çemberin içinden Tiffany'yi sorgulamaya devam etti. Sarsılmış cesedin işbirliği yaptığını anlayacak kadarını yakalamıştım. Ölüm siyah cüppeler giymemiş ya da bir tırpan taşımamış olabilirdi ama Tiffany onun ne olduğunu açıkça anlamıştı. Bir son. En azından geçici olarak engellediğimiz bir son. Söylenenlerin çoğunu dinlemedim. Briar beni daha sonra bilgilendirecekti. Ona zaman kazandırmıştım ve o da bunu kullanacaktı.

Kendi kafamın içinde sıkışıp kalmıştım, büyüden kurtulduktan sonra adrenalin düşüşünden titriyordum ama sonrasında ne olduğunu düşünüyordum. Doğru şeyi mi yapmıştım? Ölüm'ün gözlerindeki bakış... Açıklamak istiyordum ama daha önce söylemediğim ne söyleyebilirdim ki? Tiffany bize dünyadaki en iyi ipucunu verse iyi olur.

"Hey, Craft, şimdi çemberden ıksak sorun olur mu?"

Yukarı baktım. Ne kadar zaman geçtiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Falin uzun zaman önce ellerimi bağlamayı bitirmişti.

Başımı salladım. "Evet. Ama Tiffany'yi güvenli bir yere taşımalısın. Başka bir koleksiyoncunun onun için gelmesini istemiyorsan bir çemberin içinde olmalı." Ya da bir mezarlığa veya Gauhter'in yapabileceği türden bir koğuşun arkasına, gerçi bunu nasıl başardığı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Remy'ye yaptığımız gibi onun cesedini de morga bırakabiliriz."

Duygusal ve fiziksel olarak ona ters ters bakamayacak kadar yorgundum. Başımı temkinli bir şekilde salladım. "Eğer bedeni terk etmeyi kabul etmezse, onu dışarı çıkmaya zorlamayacağım." Son zamanlarda gurur duymadığım pek çok şey yapmıştım. Bunlara bir yenisini daha eklemeyecektim.

Briar omuz silkti ve Tiffany'nin kelepçelerini yerden çözdü. "Sanırım emberli bir hücre alacaksın. Hadi gidelim."

Bölüm 26



Tyirmi dakika sonra Briar'ın geçici komuta merkezine dönüştürülen konferans salonunda oturuyorduk. Briar Tiffany'nin verdiği tüm farklı konumlarla haritayı güncelledi. Memurlar her birine, sıra dışı bir şey bulurlarsa aramaları emriyle gönderilmişti. Falin'in ajanları, mola yerindeki arabaların kayıtlarıyla eşleştirmek için sürücü ehliyeti görüntülerinden oluşan üstünkörü bir liste hazırlamışlardı. Hâlâ tamamlanmamıştı ama Tiffany'nin cesedini bir tanesiyle, Rodger'ın cesedinde gördüğüm hayaleti de bir diğeriyle görsel olarak eşleştirmiştik. Geçmiş kurbanlar Gauhter'in şu anda nerede olabileceğine dair ipucu vermiyordu, bu yüzden liste şu anda araştırarak çok fazla fiziksel yerimiz olmadığında incelenmek üzere arka plana atılmıştı. Bazı FIB ajanları da çalınan şişeyi takip ediyordu. Hırsızlık iki ay önce ihbar edilmişti; bu da Gauhter'in deneyleri temizlerken gördüğüm bazı hayvanların yaşına uyuyordu. Görünüşe göre hırsızlığın araştırılmasına daha önce hiç öncelik verilmemiş ya da takip edilmemişti, bu yüzden Falin ajanlarına bir şey bulmaları halinde aramaları talimatıyla dosyayı yeniden inceletti.

Şimdi Gauhter'in hangi mezarlığı kullanıyor olabileceğini değerlendirmek için haritayı inceliyorduk. Briar, Falin, John ve Jenson öyleydi. Ben bir sandalyede oturmuş, sargılı ellerimi göğsüme bastırıyordum. Saat daha dörttü ama bu günle işim bitmişti. Yine de gün benimle bitmemişti. Büyüsünün beni öldürmediğini fark etmeden önce Gauhter'i bulmam gerekiyordu. Bu da en olası saklanma yerini daraltmak anlamına geliyordu.

Tiffany bize kendisinin ve diğer cesetlerin kullandığı güvenli evlerin ve birkaç ritüel alanının daha yerini vermişti ama hiçbirisi Gauhter'in ya da Saunders'ların geçmekten başka bir şey yapmadığı yerler değildi. Eğer memurlar daha fazla yürüyen ceset bulurlarsa, onları sorgularız. Ya da belki de bir

Gauhter'in gerçek operasyon üssüne işaret eden dev bir ipucu, ama nefesimi tutmuyordum. Şu anda Rachael Saunders'ın simya kitabını hangi mezarlığa götürmeyi planladığını bulmak elimizdeki en iyi ipucuydu.

"Şehrin merkezinde bir tane olamaz. Çok göz önündeler. Birileri fark ederdi," dedi Falin.

"Doğru," diye kabul etti Briar, şehir merkezindeki mezarlıkları listesinden işaretlemek için harekete geçti.

"Ağacı hatırlıyor musun? Ve kulübeyi? İllüzyon büyüsünde çok iyidir," dedim, sesim kendi kulaklarıma bile tuhaf bir şekilde boş geliyordu. "Ya da *onlar*, sanırım."

"Craft, olasılıkları eliyor olmamız gerekiyor. Peki 'onlar' derken neyi kastediyorsun?"

Kaşlarımlı çatarak dikkatimi kafamdan uzaklaştırıp Briar'a verdim. "Büyü. İlk gördüğümünden beri çok yoğun ve karmaşık olduğunu fark ettim. Neredeyse inanılmaz derecede. İlk başta sadece o kadar iyi olduğunu düşünmüştüm ama Rachael bugün kulübeden kaçtığı anda, kendini sardığı büyü tam olarak aynı tondaydı. Remy'nin taşıdığı tüm büyüler de aynıydı. Tıpkı bana saldıran ateş büyüsü ve ofisime kurulan tuzak gibi. Cadı ne kadar güçlü olursa olsun, kısa bir süre içinde etrafta dolaşmak ve yapmak için çok fazla büyü var. Bir kısmı önceden yapılmış, tılsımların içinde bekliyor olabilir ama hepsi değil. Bence Gauhter ve Saunders'lar bu büyülerini yapmak için büyülerini birleştiriyorlar."

Briar bunu düşünürken kaşları çatıldı. "Bu son derece nadir olurdu. Çoğu büyü birleşmez."

"Bunun nedeni çoğu cadının Aetheric enerjinin sadece bir ya da iki rengiyle iletişim kurmasıdır. Eğer tek renk kullanan bir cadı onu farklı renk kullanan birine verirse" -sargılı ellerimi omuz silkerek kaldırdım-

"birleşmezler. Yani, yine de işe yarıyor, ama bitmiş büyü çalışması yamalı, zayıf çıkıyor. Birleştirilen büyü hâlâ daha büyük ve daha hızlı yapılabiliyor ama büyüler pek de iyi değil. Ama uyumlu büyüler olan bir grup cadınız varsa ve egolarını bir kenara bırakıp bunu yetenekli bir cadıya bırakabiliyorlarsa ..." Başımı salladım. "Gördüğüm büyü çalışmaları çok etkileyici." Çoğu kişiden daha fazlasını görmüştüm. Okulda Aetheric teorisi üzerine aldığım birkaç seçmeli ders bunu garanti ediyordu. Ne yazık ki benim zayıf büyü yapma yeteneğimi pek geliştirmemişlerdi.

"Rue Saunders'ın Gauhter olmadığından emin miyiz? Gauhter'in takma adlara düşkün olduğunu biliyoruz," dedi Falin, ortaya attığım olasılık karşısında kaşlarını çatarak.

Başını sallayan Briar oldu. "Onu gördüm. Gauhter'in tarifine uymuyor."

"Yani bunlar senin müşterilerin miydi, Alex?" John sordu. "Onları bir büyücüyle çalışmaya teşvik edecek ne isteyeceklerini biliyor musun?"

"Kızları," dedi Briar ve ben hep bir ağızdan.

Odadaki adamlar çeşitli şaşkınlık ifadeleri takındılar ve ben de iç çektim.

"Benden kızlarının hayaletini bulmamı istediler, ki bu garip bir şeydi. istek. Gauhter hayaletini yeni bir bedene koyacağına söz vermiş olmalı." Ve ofisimde gördüğüm çift de muhtemelen bu şansa atlayacak kadar çaresizdi. Bir cadının büyüsünü bir başkasına vermesi güven ya da çaresizlik gerektirirdi; beden ve zihin için zordu. Ama bir çocuğu geri getirme vaadi için? Bir ebeveynin bu olasılığın üzerine atladığını görebiliyordum.

Telefonumu çıkardım ve bir tarayıcı açtım ama ellerim gazlı bezle kaplıyken dokunmatik ekranda harfleri seçmek imkansızdı.

"Ne yapıyorsun?" Briar sordu.

Telefonu Falin'e doğru ittim. "Nekros Şehri gazetesini aç."

Telefonu gazlı bezle sarılı elimden almaya çalıştı ama ben bırakmadım, o da ben telefonu tutarken işaret parmaklarıyla kelimeleri gagalamakla yetindi. Yüklendiğinde dedim ki, "Ölüm ilanlarını aç ve 'Katie' yaz - hayır, bu bir takma ad olmalı. 'Catharine Saunders' için farklı yazılışlar dene."

Birkaç kez araması gerekti ama sonunda başını salladı ve ben de telefonu geri çektim.

"Kathryn Saunders, altı yaşında, 1 Kasım'da meleklerin kollarına teslim oldu." Sayfayı aşağı doğru kaydardım, hayatta kalanların zorunlu listesini ve her ölüm ilanı için tipik olan karakteri hakkındaki övgü dolu raporu gözden geçirdim. "İşte burada, 4 Kasım'da öğlen bir cenaze töreni düzenlendiği ve ardından *Güney Mezarlığı*'nda bir cenaze töreni yapılacağı yazıyor." Yukarı baktım. "Oraya bakmalıyız."

Briar başını salladı ama John'un bıyığı kaşlarıyla birlikte aşağıya doğru çekildi. "Bu da iyi bir ipucu ama bence sadece o mezarlığa odaklanmamalıyız." John haritaya döndü. "Bu mezarlık Gauhter'in faaliyetlerinin büyük kısmının gerçekleştiği kuzeydoğu vahşi doğaya en yakın olanı. Aynı zamanda bir

çok uygun bir seçenek. Ama herhangi biri de olabilir. Şehirdeki ve çevresindeki tüm mezarlıkları sistematik olarak araştırmak üzere ekipler göndermeliyiz."

"Elbette," dedi Briar, çoktan ayağa kalkmıştı. "Ama mola yerinde ve kulübede hâlâ adamlarınız var. Ve Tiffany'nin bize verdiği yerlere daha fazlasını gönderdin."

İnsan gücü oldukça azalıyor. Craft haklı, Gauhter illüzyon kullanma eğiliminde, bu da her ekibin bir hassasiyete ya da büyü dedektörüyle elle tarama yapmaya ihtiyaç duyacağı anlamına geliyor. Tüm mezarlıkları aramak zaman alacak. Bizim kendi hassas cihazımız var." Briar başıyla beni onayladı. "Öyleyse aramaya katılmalıyız ve bence Craft'ın ipucu en olasısı."

"O zaman kuzeydoğudaki mezarlığa bir ekip götüreceğim," dedi John.

Briar kapıya doğru yöneldi. "Adamlarınızı organize edin ve bilgilendirin. Güney en uzak mezarlıklardan biri olduğu için şimdi yola çıkacağız. Eğer biri büyücünün varlığına işaret eden bir şey bulursa ilk beni arasın. Craft, Andrews, siz ikiniz geliyor musunuz?"

Ve mezarlıkta bir büyücü aramaya gidiyorduk. Başka nerede olacaktı?

- - -

Rianna beni henüz geri aramamıştı, ben de Falin Güney Mezarlığı'na doğru giderken onu tekrar aradım. Yine sesli mesaj. Sonra Ölülerin Dilleri ofisini aradım. Ofisin aldığı hasarı göz önünde bulundurduğumda, orada kimsenin olacağından emin değildim, bu yüzden Bayan B'nin sert sesi cevap verdiğinde hoş bir sürpriz oldu.

"Ölüler için diller, mezarın sır tutmadığı yer."

Son aradığımda kullandığı hattan daha iyiydi. Bundan bahsetmemeye karar verdim. "Merhaba Bayan B, ben Alex. Rianna ofiste mi? Cep telefonuna cevap vermiyor."

"Hayır. Öğle yemeğinden önce bir ipucunu kovalamak için kaçtı. Geç oldu. Muhtemelen şimdiye kadar kaleye dönmüştür. Orada resepsiyon zayıf. Bir şeye mi ihtiyacınız var?"

"Doğru," dedim ama Rianna'nın telefonlara cevap vermemesi gibi bir şey değildi. "Ona üzerinde çalıştığı dava hakkında soru sormak istedim. Benimkiyle bağlantılı gibi görünüyor. Müşterisinin imzaladığı sözleşmeyi tarayıp bana e-posta ile gönderebilir misin? Muhtemelen bir şey çıkmayacaktır, çünkü o bizim kötü adamımız değil, hırsızlık kurbanı, ama asla bilemezsin."

Bayan B homurdandı. "Elbette. Yerini bulmam bir dakika sürebilir. Rianna'nın dosyalama sistemi sizinkinden bile daha arzulanan bir şey."

"Harika," dedim teşekkür etmek için, sonuna eklenen hakareti görmezden gelerek. Bayan B bir brownie'ydi; mükemmel bir organizasyonun dışındaki her şey onun için bir karmaşaydı. Sonra aklıma başka bir düşünce geldi. "Ayrıca, birkaç gün önce gördüğüm ama kabul etmediğim müşteriler, Rue ve Rachael Saunders. Randevu aldıkları tarihten itibaren onlar hakkında herhangi bir bilgimiz var mı?"

Her seferinde bir tuşa basarak klavyesinde bir şeylere dokunduğunu duydum. Yazmayı öğrenebileceği bir klavye arıyorduk, ancak ortalama bir yürümeye başlayan çocuktan biraz daha küçük biri için pek fazla seçenek yoktu.

"Görünüşe göre elimizde sadece bir telefon numarası var," dedi birkaç dakika sonra. "Bu yardımcı olur mu?"

"Zararı olmaz," dedim ve o da bana okudu. Ellerim ağır bir şekilde sargılıyken tam olarak not alamadığım için, Bayan B bana okurken numarayı Briar'a söyledim. O da bana tekrar etmeden önce kendi telefonuna girdi.

"Başka bir şey var mı?" Bayan B. sordu, sert ses tonuyla sanki aramam onu rahatsız ediyormuş gibi konuşuyordu. Bunu pek ciddiye almadım.

"Bu kadar. Akşam kalede görüşürüz." Vedalaştıktan sonra Briar'ı görebilmek için koltuğumda döndüm. "Artık numaralarını bildiğimize göre Saunders'ların telefonunun izini sürebilir miyiz? GPS'le falan tespit edebilir miyiz?"

Briar kaşlarını çatı. "Derrick'e gönderdim; bakalım bizim için ne toplayabilecek. Yine de biraz zaman alabilir."

Başımı salladım, kuşkusuz hayal kırıklığına uğramıştım. O zaman Derrick'in bize geri dönmesini, Bayan B'den e-posta gelmesini ya da mezarlığa ulaşmayı sabırsızlıkla beklemekten başka yapacak bir şeyim yoktu. Ya da Gauhter'in peşimden başka bir büyü göndermesini.

Bulutlu gün, yaklaşan alacakaranlığın erken gelmesine neden oldu, böylece Güney Mezarlığı'nın kapılarına ulaştığımızda dünya baskıcı gri bir kasvete bürünmüştü. Gözlerim bu sabah maruz kaldıkları kötü muameleden büyük ölçüde kurtulmuştu ama gece yaklaştıkça normal gece körlüğüm ortaya çıkıyor ve kendimi savunmasız hissetmeme neden oluyordu. Bu saatte burada olmak hoşuma gitmiyordu. Bir yanımda, zamanın çok kısıtlı olduğunu bilsem de, bir şey bulamayacağımızı umuyordu. Belki bu gece sihirli bir çemberin içinde uyuyabilir ve öngörülebilir bir gelecek için orada kalabilirdim. Bu işe yaramazdı ve bunu biliyordum.

Ayrıca, çemberlerim çok zayıftı. Bu öğleden sonra bir tanesinin içinde olsaydım, Gauhter'in gönderdiği büyüün saldırısı altında parçalanırdı. Ve bu büyü başarısız olduğuna göre, bir sonrakinin daha da güçlü olacağına bahse girerim.

Ben de Briar ve Falin'i mezarlığa kadar takip ettim.

Güney Mezarlığı Nekros'un en eski mezarlığıydı, şehrin kendisinden bile eskiydi ve geçmişte burada hissettiğim bazı cesetlere bakılırsa, Büyülü Uyanış'tan sonra uzayın ortaya çıktığı zamandan bile daha eskiydi. Heykeller ve süslü anıt mezarlarla dolu büyük, güzel bakımlı bir mezarlık olmasına rağmen, özellikle sevdiğim bir mezarlık değildi. En azından artık değil. Buraya en son bir iş için değil, kendileri için Aetheric'te bir delik açmamı isteyen yağmacılar tarafından kaçırıldığımda gelmişim. O gece mezarlığa musallat olan düzinelerce hayalette enerji akıtarak ve onların aniden ortaya çıkışını bir şaşırtmaca olarak kullanarak kaçmışım. Bu gece, devasa anıt mezarlar ve granit melekler arasında yürürken, mezarlık tuhaf bir şekilde sessizdi. Çok sessizdi.

"Hayaletler nerede?" Durup etrafıma bakınarak sordum. Briar ve Falin dönüp bana ikiz şaşkın bakışlar attılar.

"Buraya son geldiğimde, peşinizde düzinelerce hayaletten en az birkaçı olmadan içeri giremezsiniz. Geldiğimizden beri bir tane bile görmedim." Hayaletleri bu mezarlıkta büyük bir güç artışıyla bırakmışım, bu yüzden bol miktarda ve bariz olmalıydılar.

Briar omuz silkti, umursamaz görünüyordu. Falin mezarlığı taradı ama hayaletler orada olsaydı bile onları göremezdi.

"Hiç büyü öğreniyor musun Craft?" Briar tekrar yürümeye başlarken sordu.

Başımı salladım. Arazideki en büyük türbelere doğru gidiyorduk, içinde ayin yapmak en kolayı olacaktı. Şimdiye kadar hiçbir şey hissetmemiştim. Türbelerden en az birinin altında gizli bir yeraltı sığınağı olduğunu biliyordum ama Bell ve dalkavuklarının beni tuttuğu mahzeni çoktan geçmiştik ve orada da hiçbir şey hissetmemiştim.

Briar durakladı ve cebinden telefonunu çıkardı. Cevap verdi ama hemen ardından telefonu kulağından çekip ekrandaki bir düğmeye bastı. "Pekâlâ Derrick, hoparlördesin. Uyarı nedir?"

"Alex ve Falin seninle mi?" Derrick telefonun diğer tarafından sordu.

Daha iyi duyabilmek için yaklaştım ve Falin, "Geldik," dedi. "Güzel," dedi Derrick ve sesindeki rahatlamayı duydum. "Ne yaparsanız yapın, "Üçünüz ayrılmayın, tamam mı?"

Yol arkadaşlarıma baktım. Ayrılmayın. Karanlıkta tek başıma dolaşmayı planlamıyordum.

"Anladım," dedi Briar. "O telefon numarasında bir şey var mı?"

Bir duraklama oldu, sanki başka bir şey söyleyecekmiş de sorusu onu raydan çıkarmış gibiydi. "Ön ödemeli bir hattı, takip edilemez. Şu anda kapalı. İşe yarar bir şey yok."

"Bu berbat bir şey," diye mırıldandım.

"Alex." Derrick bir nefes aldı. Telefondan bile sesi ağır ve gergin geliyordu, ya söylemek istediğinden emin olmadığı bir şey söylemek üzereydi ya da aramadan önce her ne olursa onu korkutmuştu. Her iki ihtimal de korkutucuydu, çünkü belli ki az önce bir önsezi gördüğü için aramıştı. "Alex, acele etmelisin. Günbatımının seni yenmesine izin verme."

Ben daha soru sormadan telefonun sesi kesildi. Briar telefonu cebine geri soktu ama ben hâlâ telefonun olduğu yere bakıp kaşlarımı çatıyordum.

"Gün batımında ne olur?" Ben sordum.

Briar omuz silkti. "Sen de en az benim kadar biliyorsun Craft."

"Sanırım ortağınızdan nefret ediyorum. Neden bize bundan daha fazla rehberlik edemiyor?"

Bana sinirli bir bakış attı ve ben de ortağı konusuna girmenin yasak olduğu hissine kapıldım. "Elinden geleni yapıyor. Birlikte hareket ediyoruz ve gün batımından önce bu işi bitiriyoruz. Hadi bakalım, gün ışığını yakıyoruz."

Haklıydı; büyücüyü ve yandaşlarını gün batımından önce bulmamız gerekiyorsa, fazla zamanımız kalmamıştı. Kasvet daha geç olduğunu hissettiriyordu ama gerçek gün batımı anından önce yaklaşık kırk beş dakikamız vardı.

Mezarlıktaki araştırmamızı on beş dakika içinde bitirdik. Herhangi bir büyü bulamamıştık ve bence daha da endişe verici olanı, herhangi bir hayalet de bulamamıştık. Küçük Katie'ninki de dahil olmak üzere düzinelerce rahatsız mezar bulmuştuk. Hislerimin gerilmesine izin verdim. Bulduğumuz her bozuk mezar boştu, içinde olması gereken cesetten hiçbir iz yoktu. Büyücümüz buradaydı elbette, ama şimdi neredeydi?

"En azından doğru yere baktığımızı Derrick bize söyleseydi çok yardımcı olurdu," diye homurdandım girişe doğru yürürken.

Gün batımında ne olacağı konusunda biraz endişeliydim. Gauhter bir sonraki büyüyle bana o zaman mı saldıracaktı? Bir fae olarak, gün batımında en zayıf halimde olurdum ve Derrick'in bana verdiği tılsım Gauhter'in büyüyle tükenmişti, bu yüzden daha fazla koruma sağlamayacaktı.

"Bu bir ışık mı?" Falin mezarlığın arka tarafında bir yeri işaret ederek sordu.

Döndüm, büyüyen karanlıkta bir şey seçmeye çalıştım ama bir ışık göremedim. Diğer yandan Briar onu fark etti.

"Şuna bir bakalım," dedi ve bizi o yöne doğru götürdü.

Son mezar taşları ve heykellerin ötesinde küçük bir ağaç kümesi vardı ve onların arasından yürüyerek diğer tarafta basit ama eski bir ev bulduk. Falin'in söylediği gibi, pencerelerden ışıklar parlıyordu.

Evin yan tarafına yaklaştığımızda Briar, "Sanırım burası bekçinin evi olmalı," dedi.

Titredim. "Hâlâ mezarlık alanının içindeyiz." Hayaletlerle yaşıyordum ama mezarlık kapılarının içinde, dışarı çıkamayan ve genellikle bu durumdan pek de memnun olmayan hayaletlerle kilitli yaşamak istemezdim.

Geldiğimizden beri tek bir hayalet bile görmemiştim.

Küçük evin sakininin mezarlık bekçisi olması muhtemeldi, ama o zaman neden rahatsız edilen mezarları rapor etmemişti? Bir büyücü arıyorduk; böyle bir ihbar dikkat çekerdı. Her ihtimale karşı, binayı incelerken gölgelerden uzak durduk.

Arazinin arka tarafında, evden yaklaşık elli metre uzakta üstü kapalı bir garaj vardı ve içine daldık. İçeride ikisi muşambayla örtülü dört araba vardı. Bize en yakın olanı belli belirsiz tanıdık geliyordu. Falin telefonunu çıkardı ve bugün erken saatlerde mola yerinde çektiği fotoğraflara göz attı. Yeterince emindi, bu araba da o arabalardan biriydi. Olay yeri teknisyenleri geldiğinde kayıp olan arabaydı.

"Demek Rachael burada." Heyecan ve dehşet eşit oranda içime işledi, kalp atışlarım kulaklarımda yankılandı. Artık çok yakındık. Ama bu aynı zamanda onların da yakın olduğu anlamına geliyordu.

"Bir şey hissedebiliyor musun?" Briar bana sordu.

Duyularımın esnemesine izin verdim. Evden ayrıntılara giremeyecek kadar uzaktaydık ama uzaktan tanıdık bir büyüünün hafif ürpertisini hissedebiliyordum.

"Kesinlikle büyücünün büyüü. Polisi aramalıyız."

Briar aramayı yaptı, bulunduğumuz yerin ve bulduğumuzdan şüphelendiğimiz şeyin kısa bir özetini verdi. Bağlantıyı kestiğinde saatine baktı. "Gün batımına yirmi beş dakika var."

Lanet olsun. Polisler asla zamanında yetişemeyecekti. Derrick bu işi gün batımından önce bitirmemiz gerektiğini söylemişti.

Briar arbaletini sırtındaki sihirli bölmeden çıkardı. "İçeri giriyoruz."

Falin kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Alex yaralı ve savaş dışı."

"Ayrılamayız," dedi Briar.

"Ve bekleyemeyiz," diye onun için bitirdim, çünkü bunlar Derrick'in uyarılarıydı. Uyarılarını dikkate almazsak ne olacağını bilmiyordum ama tavsiyesine uyarsak olacaklardan daha kötü olacağını tahmin ediyordum. Elbette herkesin ölmesi ve kötü adamların kaçması, büyücüyü durdururken üçümüzden sadece ikisinin ölmesinden daha kötü bir senaryoydu, yani daha iyi senaryoların dereceleri vardı ve bazen yine de berbattı.

Kimsenin daha fazlasını söylemesine fırsat kalmadan evin arka kapısı açıldı ve çimenlerin üzerine ışık saçtı. Küçük bir figür, görünüşüne bakılırsa bir çocuk, kapının pervazında silüet halinde durmuş, büyüyen karanlığa bakıyordu.

Kız merdivenlerden aşağı atlarken biz de garajın siperine saklandık. Kız yalınayaktı ve soğuğa rağmen sadece basit bir fırfırlı elbise giymişti. Briar arbaletini kaldırdı. Falin bir eliyle şaftı kavradı ve yere doğrultmaya zorladı.

"O bir çocuk," diye tısladı.

"Bu çocuk değil," diye fısıldadım. Hâlâ en az kırk metre uzaktaydı ama benim ondan sızan yanlışığın yakınında durmaktansa sürünerek uzaklaşmak istiyormuş gibi hissediyordu.

O bir cesetti ama bundan daha fazlasıydı. Üzerinden kalkan mezar özü daha karanlıktı, zihnimi okşarken neredeyse yapışkandı. Karşılaştığımız yürüyen cesetlerden çok daha kötü bir şeydi.

Kalkanlarımı bir parça açtım, mürekkep gibi karanlığın deliklerden içeri süzölmeye çalışmasından nefret ediyordum. Çok kalındı, çatlaklarım onu içeri almak için çok dar ve dikkatlice yapılmıştı ama bu onu denemekten alıkoymadı. Çimenlerin üzerinde seken küçük cesede bir göz atmak istedim.

"Işık gösterisini kes Craft."

"Bir dakika içinde." Kıza odaklandım. Mezar görüşümde çürümüş ve şişmişti; ölümlüler âleminde mükemmel bir şekilde düzenlenmiş görünen bukleler, açıkta kalan kafa derisinde eksikti. Ama bu şaşırtıcı değildi. Beni şok eden çürümüş bedeninin altında ne olduğuydu.

Ya da çürüyen etin altında ne olmadığını. Ruh yoktu. Sadece uzun zaman önce ölmüş şeyleri ve ölümler diyarının çöllerini fısıldayan bir karanlık vardı. O çocuğun içindeki her neyse, asla bir insan olmamıştı. Briar ve benim açıklıkta savaştığımız yaratık gibi, o da ölümlüler âlemine ait olmayan bir şeyle doluydu.

"Katie, içeri gel," diye bağırdı Rachael, az önce ölü kızının geçtiği kapı aralığında belirerek.

Küçük kız durdu ve dönüp annesine baktı. "Ama ben açım, anne."

"Bugönlük bu kadar yeter. İçeri gel."

Katie dinlemedi. Ev ile mezarlığı birbirinden ayıran ormanlık alana doğru döndü ve zıplayarak ilerlemeye devam etti.

Rachael aceleyle evden çıktı. "Kathryn Lane Saunders, hemen eve geri dön."

"Ama anne... Çok acıktım," dedi küçük kız durmadan.

Annesi peşinden çimenliğe doğru koştu. "Bakalım Bay Gauhter sana şişelenmiş olanlardan verecek mi? Eve geri gel."

Bir tiksinti sarsıntısı içimi tırmaladı. Gauhter'in şişelenmiş içkilerinden biri mi? Gauhter'in şişelerde ne sakladığını biliyorduk. Ruhları. Birden mezarlıkta neden hiç hayalet olmadığını anladım.

O küçük kızın içindeki her neyse onları *yemişti*. Briar usulca, "Sanırım kızlarını buldular," dedi.

Başımı salladım. "Rachael'e anne diyebilir ama o derinin altında küçük bir kız yok."

Rachael avlunun ortasına ulaşmıştı ama küçük kız ağaçların arasında kaybolmaya başlamıştı bile. Briar arbaletini kaldırdı. Falin yapmadı

bu sefer onu durdurmayı deneyecekti. Yumuşak bir *ping* sesi duyuldu ve sonra Rachael yere yığıldı, Briar'ın kendine özgü hareketsizleştirici, uyku büyüğü ve bir cadının Aetheric enerjiyi kanallize etme yeteneğini geçici olarak engelleyebilen bir cereyan karışımıyla ıslanmıştı. Rachael, Briar'ın karşı büyüğü iksiri olmadan en az on iki saat boyunca hiçbir yere gidemeyecek ya da büyü yapamayacaktı.

Briar arbaletini ormana doğru savurdu ama küçük kız çoktan gözden kaybolmuştu. Ağaçlara bakarken Briar'ın gözlerinde ruh yiyen cesedi takip etme ihtiyacını görebiliyordum. Çocuğun annesinin artık onu takip etmediğini anlayıp geri koşacağından ve onu çimenlerin ortasında buruşmuş bir halde görünce alarm vereceğinden emindim ama Katie geri dönmedi. Hayalet avlamaya gitmişti. Geriye kalan varsa bile iyi saklandıklarını umuyordum.

"Mezarlıktan çıkamaz," diye fısıldadım. "Kapılar ölü olan her şeyi içeride tutuyor. Gauhter'i bulmaya odaklanmalıyız."

Briar başını salladı, yayını indirdi ve Rachael'in çimenlerin ortasında yayıldığı yere baktı. "Biri gitti, ikisi kaldı." Araba garajının önüne doğru ilerledi ve çimenlerin karşısındaki eve başıyla işaret etti. "Evin üzerinde hangi büyüler var?"

Başımı salladım. "Çok uzak. Buradan kesin bir şey söyleyemem." "O zaman sanırım daha yakına gitmemiz gerekecek. Hadi gel."

Rachael'in baygın halinin sadece birkaç adım ötesinden geçerek çimlerin üzerinde süründük. Evin kapısı açıktı, avluya ışık sızıyordu ama ötesinde bir şey göremiyordum. Yine de evin üzerindeki korumaları hissedebiliyordum. Orada durup Briar'a ev hakkında bilmek istediklerini anlatabilirdim ama avlunun ortasında korunacak bir yer yoktu. Oyalanamazdık. Rachael'in ruh yiyen kızı her an geri dönebilirdi ya da adamlardan biri Rachael'in neden hâlâ dönmediğini merak edebilirdi. Ve tabii ki gün batımı her saniye biraz daha yaklaşıyordu. Acele etmeliydik.

Eve vardığımızda Briar kendini bir gölgenin içine soktu ve neredeyse kayboldu. Falin de karanlığın içinde kaybolmuş gibiydi, bu bir cazibe olmalıydı çünkü koyu renk giysileri ve saçlarıyla Briar'ın aksine Falin'in karanlıkta parlaması gereken şok edici platin sarısı saçları vardı. Onun yerine sanki orada değilmiş gibi evi saran gölgelerin arasına karıştı. Keşke ben de aynısını yapabilseydim, ama yapabileceğim en iyi şey onu takip etmektir.

Onları olabildiğince gölgelerin içine soktum ve sırtımı eve dönerek sundurmanın arkasına saklandım ve fark edilmemeyi umdum.

"Koğuşlar hem alarm hem de bariyer," dedim duyularımın kapı aralığında biriktiğini hissedebildiğim büyüünün izini sürmesine izin verirken. Keskin, potansiyel olarak tehlikeli bir şey vardı. "Davetsiz misafirlere karşı bubi tuzakları da olabilir."

Briar küfretti. "O zaman gizlice giremeyiz ya da aralarından geçemeyiz. Onları etkisiz hale getirmemiz gerekecek." Ceplerinden keseler çıkarmaya başladı ve sonra durup bana döndü. "Craft, geçen gün bir koğuşun kapısını kestiğini söylemiştin. İşe yaradı mı?"

Bu işin gidişatından hoşlanmamıştım ama başımı salladım. Bana değerlendirici bir bakış attı. "Sence bunu kesebilir misin?"

"Tetiklemeden mi?" Duyularımı tekrar koğuşun üzerinde gezdirdim. Güçlü olmasına rağmen inceydi, kalınlığı bir inçten fazla değildi. Fae hançeri muhtemelen korumayı tetiklemeyecekti; cadı büyüü için neredeyse tespit edilemezdi. Hançeri almak için hareket ettim ama sonra tereddüt ettim. Ellerim hâlâ gazlı bezle bağlıydı. *Bu berbat olacak.* Ellerimi Falin'e uzattım. "Çöz beni."

Plandan memnun görünmüyordu ama itiraz da etmedi. İşini bitirdiğinde, parmaklarımı esneterek bağlanmamış ellerimi inceledim. Acıyordu ama beklediğim kadar kötü değildi. Gazlı bezdeki iyileştirme büyüleri iyi iş çıkarmıştı ve kabarcıklar çoktan düzleşmiş, sıvı gitmişti. *Fena değildi.* Gazlı bezi Falin'den aldım ve cebime soktum - DNA'mla kaplıydı ve peşimde öldürme büyüleri gönderen bir büyücü varken onu ortalıkta bırakmamın imkânı yoktu. Sonra diz çöktüm ve çizmelerimden hançeri çıkardım.

Kabzası parmaklarımdaki ve avucumdaki iyileşmiş eti ısırdı ama elimi onu kavramaya ve sıkıca tutmaya zorladım. Basamakları sürünerek çıktım ve açık kapının eşiğinin hemen dışında durdum. Koğuş derimin üzerinde vızıldıyordu. Eğer yanılıyorsam bu çok canımı yakacaktı. *İşte hiçbir şey.*

Hançeri koğuşa sapladım ve bekledim. Hiçbir şey olmadı. Hiçbir büyü beni yutmak için uzanmadı, hiçbir alarm çalmadı ve hiçbir büyücü evden çıkıp bana doğru koşmadı. Buraya kadar her şey yolunda. Bıçağı kapının pervazına doğru sürükledim, tahtadan sadece santimetre uzaktaydım. Artık hiçbir şeye bağlı olmayan koğuş, kapı açıklığında eriyene kadar kapının ve zeminin tüm hatlarını takip ettim. Eşik çıplaktı.

Verandanın kenarına çömeldim. Gölgelerde bir şey göremiyordum ama Briar ve Falin'in orada olduğunu biliyordum. "Tamamdır."

Bir süre sonra ikisi de verandada bana katıldı.

Briar önden gidebilsin diye kenara çekildim. Sıranın Falin'e geleceğini düşünmüştüm ama o arkama geçip sırtımı korudu. O silahını çekmiş, yere doğru doğrultmuştu, Briar ise arbaletini ölümcül olmayan, üçlü tehdit dartlarıyla doldurmuştu. Hançerimi kavradım, damarlarıma pompalanan adrenalinin verdiği acıyı zar zor hissediyordum.

"Tamam," dedi Briar yaylı tüfeği kaldırarak. "Gün batımına on yedi dakika var. Hadi yapalım şu işi."

Bölüm 27



TGirdiğimiz ilk oda küçük bir oturma odasıydı. Oyuncaklar yere saçılmıştı, çoğu tanınmayacak kadar parçalanmıştı. Çocuk boyunda bir tabak

Sehpanın üzerinde hiç dokunulmadan duran yiyeceklerin yanında, yine hiç dokunulmamış meyve suyu dolu bir fincan duruyordu. Oturma odası küçük bir mutfığa açılıyordu, açık kat planı her iki odanın da boş olduğunu görmeyi kolaylaştırıyordu. Briar bir kapıyı iterek açınca küçük bir banyo ortaya çıktı, o da boştu. Ön kapıdan başka sadece bir kapı daha vardı. Briar kapıyı çekip açtı ve yayını her iki yöne doğru salladı ama sadece merdivenler vardı, insanlar yoktu.

Küçük ev iki katlıydı, merdivenler hem yukarı hem de aşağı iniyordu. Briar bana baktı, eğik kaşlarında bir soru vardı. Duyularımın gerilmesine izin verdim.

"Her iki yönde de sihir var. Ama altımızda ölü şeyler var. Bir sürü ölü şey. Belki bodrumda gömülüdürler. Belki de yürüyen. Bilemiyorum."

Briar başıyla onayladı ve sonra elini kaldırarak önce üst katı arayacağımızı işaret etti. O merdivenleri çıkarken adımları sessizdi, Falin'in arkamdan attığı adımlar da öyle. Buna karşın ben gürültülü hissediyordum, botlarımın her sürtünmesi dar merdiven boşluğunda yankılanıyor gibiydi. Bir üst kata ulaştığımızda, üç kapılı küçük bir koridor bulduk.

İlk kapıdan iki yataklı bir oda çıktı; biri daha büyük ve yapılmamıştı, diğeri daha küçüktü ve pembe fırırlı bir yorganla örtülmüştü. Saunders'ların odasıydı ama Rue Saunders her neredeyse, burada değildi. Bir sonraki kapıdan başka bir banyo çıktı. Üçüncü kapıyı açmadan önce Briar'ın kolunu tuttum.

Koğuş, diye sessizce mırıldandım. Sonra kaşlarımı çattım, çünkü koğuş bir alarm ya da bubi tuzağı değil, açıklıkta hissettiğim o garip şekildi.

Ruh toplayıcılarını dışarıda tutan. Zaten bir mezarlığın içindeydik ve ruh toplayıcılar içeri giremezdi. Başımı sallayarak koğuğu geçmemin sorun olmayacağını işaret ettim ve Briar kapıyı usulca iterek açtı, yaylı tüfeği hazırdı.

Bu oda boş değildi ama içindeki kişi de bir tehdit oluşturmuyordu ve Briar silahını biraz indirdi. İlk başta yataktaki kadının yaşlı olduğunu düşünmüştüm ama ona baktıkça muhtemelen kırklı yaşlarında olduğunu, hastalığın onu yaşlandırdığını fark ettim. Büyü yatağı ağır katmanlar halinde sarmış, hem eserler hem de tıbbi makineler aracılığıyla bağlanmıştı. Müzeden çalınan tablet başının üzerinde asılı duruyordu ve ağır sihir çizgileri tableti ona bağlıyordu. Sihre doymuş koyu renkli sıvı dolu bir leğenin içinden serum askısına bağlı torbalardan birine giden tüpler çıkıyordu. Yatağın etrafındaki zeminde rünlerin yanı sıra tanıyamadığım ama gücün yükseldiğini hissedebildiğim başka gizemli diller de karalanmıştı.

Kadın yaşıyordu ama yaşamaması gerekiyordu. Ona bağlı makinelerin ve büyü'nün karışımı kalbinin atmasını, ciğerlerinin nefes almasını sağlıyordu ama içindeki ruh sönük ve yorgundu. Yatağının yanında bir sandalye duruyordu, içinde oturan birinin onunla konuşabileceği, elini tutabileceği kadar yakındı. Sandalyenin üzerinde buruşuk bir yastık ve battaniye duruyordu, sanki onu düzenli olarak kullanan kişi içinde uyuyormuş, nöbet tutuyormuş gibi. Koltuğun kolunda gümüş çerçevesi tek bir fotoğraf duruyordu; kadının daha sağlıklı olduğu zamanlardaki halini gösteriyordu; gelinlik giymiş ve genç bir Gauhter olduğunu tahmin ettiğim bir adamla kol kola girmiş gülümsüyordu. Rahatsız edici olmanın ötesinde olmasına rağmen odadan sessizce çıktık.

Kapı kapandıktan sonra birbirimize baktık.

"Pekâlâ," diye fısıldadı Falin merdivenlerden aşağı süzülürken.

"Saunders'ların kızlarını geri istedikleri için bu işin bir parçası olduklarını tahmin etmiştin. Sanırım Gauhter'in motivasyonunu bulduk." Ölmekte olan kadının odasına doğru başını salladı.

Gauhter'in çaldığı eşyaları, ritüelinin evrimini, daha önceki bedenlerin çok ölü hissettirdiği ama yenilerinin giderek daha iyi korunduğu gerçeğini düşündüm - en azından içlerinde hala bir ruh varken.

Ruhlar için gittikçe daha iyi kaplar yaratıyordu, muhtemelen ritüelini mükemmelleştirdiğinde onu yeni bir bedene taşımaya hazırlanıyordu. Karısını kurtarmaya çalışıyordu.

Ve bu süreçte en az yarım düzine insanı öldürdü.

Bodrum katına kadar indik. Merdivenler kapalı bir kapıda son buluyordu. Merdivenlerin dibine ulaştığımızda havadaki nem yoğunlaştı. Küf, küf ve çürüme kokusu havaya sinmişti.

Briar kapı koluna uzanmadan önce bana baktı.

"Koşuş yok. Ama çok fazla büyü var. Ve bir sürü ölü şey." Titredim, mezar özü bir çift soğuk el gibi etimin üzerinde geziniyordu. Bu, ruh yiyen çocuktan geldiğini hissettiğim aynı karanlık, mürekkep gibi özdü. Bu da hissettiğim ölü şeylerin gömülü olmadığı, etrafta dolaştığı anlamına geliyordu. Ve bu düzlemde asla var olmaması gereken şeylerle canlanmışlardı.

"On üç dakika," diye fısıldadı Briar, sonra kapıyı iterek açtı.

Bölüm 28



Ikaranlık bekliyordum, ama kapı kırılarak açıldığında, bir düzine lambadan gelen ışık dışarı taşı ve beni bir anlığına kör etti. Briar'da aynı şey yoktu. sorun. Gözlerimi kırpmaya bile vakit bulamadan yaylı tüfeğinin *ping sesini* duydum. Gözlerimi kısarak odaya baktığımda tekrar pırıldadı, aslında oldukça loştu, gözlerim alıştığında fark ettim.

İki köpük dart, mükemmel bir şekilde hedeflenmiş olmalarına rağmen, amaçlanan hedeflerinden birkaç metre uzakta havada asılı duruyordu. Hedefe sıçraması için tasarlanan dartların içindeki iksirler, bunun yerine dartların yakalandığı sihirli çemberin görünmez bariyerinden aşağı damlıyordu. Asılı duran dartların birkaç metre gerisinden iki şaşkın erkek yüzü bize bakıyordu. Aralarında karanlık bir kazan duruyordu ve yanında bir sandalyeye bağlanmış bir kadın formu sarkıyordu. Sırtı bize dönüktü, bu yüzden tek görebildiğim omuzlarının çöküklüğü ve ağzını tıkamak için kullanılmış olması gereken kirli bir beze sıkışmış kırmızı bukleleriydi.

"Sen de kimsin be?" Rue Saunders çemberin kenarına doğru bir adım atarak bağırdı.

Diğer adam, muhtemelen Gauhter, onun kolunu yakaladı.

"Hassas bir geçiş aşamasındayız. Bitirmeliyiz." Kazana geri döndü ve elinde tuttuğu kitaba baktı. Simyacının günlüğüne çok benzeyen bir kitap. Kazanın içinde bir şey kıpırdadı, yarı biçimlendirilmiş bir kola benzeyen şeyi kaldırdı, deri yarı saydamdı ve yeterince sağlam görünmeyen kemiklere yapışmıştı.

Bir homunculus.

Aceleyle odaya girdik. Adamlar bir çemberin arkasındaydı ama çemberler aşırı yüklenebilirdi. Süreç çoktan başlamıştı, iksirin bariyerin üzerine döküldüğü yerde şimşekler çakararak büyü kıvılcımları patlıyordu. Briar

emberi tekrar vurdu, bu sefer elik uçlu bir yangın çıkarıcı mermiyle. Ateş çemberin üzerinde sürünerek içinden daha fazla ışık parıltısı gönderdi ama bariyer dayanmaya devam etti.

"FIB," diye seslendi Falin. "emberi bırakıp teslim olmanızı öneririm." Silahını kaldırdı ve Saunders'a nişan aldı. "Bu mermilerde sihir yok ve senin çemberin onları durduramaz."

O konuşurken ben hâlâ sandalyedeki kadına bakıyordum. Tıpkı ... gibi görünüyordu. "Rianna mı?"

Adını duyunca başını kaldırdı ve iki büklüm oldu; görebildiğim tek yeşil gözü dehşetle açılmış, diğeri ise şişerek kapanmıştı. Burnundan tıkaçın üzerine kan damlıyordu. Çemberin arkasında başka bir gölgeye benzeyen şeyi daha önce fark etmemiştim ama şimdi Desmond'un köşenin kenarındaki iri tüylü şeklini seçebiliyordum. Patileri ve ağız kolu bandıyla bağlanmıştı. Etrafında koyu bir kan gl oluşmuştu.

"Bu Rianna," diye bağırdım ve çembere doğru koşmaya başladım. Ona ulaştığımda ne yapacağımdan emin değildim, büyük olasılıkla sahip olduğum her şeyi içine atacaktım ama ona ulaşmalıyım. Derrick gün batımını geçmem gerektiğini söylemişti. Şimdi nedenini biliyordum. Gün batımında Faerie'de olmazsa Rianna lecekti.

Gauhter elini kaldırdı ve havada bir tokat hareketi yaptı. Büyü atırdadı. Bir büyü başlatılmıyordu ama büyü bozuluyordu.

"Az önce bir çemberi kertti," diye bağırdım ve büyü patlamasının geldiğiyne doğru döndüm. Briar ve Falin de beni takip etti.

Tüm ışıklar bodrumun Gauhter ve Saunders'ın çalıştığı blmndeeydi. Bir çemberin çöktüğünü hissettiğim alan da dahil olmak üzere geri kalanı gölgeler içinde kaybolmuştu. Bodrumun bir bölümünde ölülerin beklediğini hissedebiliyordum.

evreleyen ember kırıldığında, rrme kokusu bir düzine kat daha yoğunlaştı ve boğucu bir miasma gibi yeraltı alanına yayıldı. Boğazıma bir safra kaçtı ama irkilmeye ya da arkamı dönmeye cesaret edemedim. Neyin geldiğini göremiyordum ama hissedebiliyordum.

Briar'ın tam tersi bir sorunu olduğuy açıkty.

"Siktiğimin zombileri," diye bağırarak yayını kaldırdı ve arka arkaya iki el ateş etti. "Neden lanet olası zombiler olmadan bir bycyle karşılaşamıyorum."

Atışları isabet ettiğinde iki ceset alevler içinde patladı. Ateşten gelen ışık, daha önce sadece hissettiğim şeyi nihayet görebilmem için yeterli aydınlatmayı sağladı. Neredeyse keşke olmasaydı diyecektim.

Bize doğru gelen ölüler, hayaletler tarafından yönlendirilenler gibi zamanları durdurulmuş ya da dışarıdaki ruh yiyen çocuk gibi iyi korunmuş cesetler değildi. Bunlar çürüyen cesetlerdi, açlıktan çıldırmışlardı. Birbirlerini çığneyerek bize doğru koştular. Bazıları kendilerini sürüklüyordu, bacakları onları taşıyamayacak kadar çürümüştü. Hepsi bulanık ya da kayıp gözlerle bize bakıyordu, açlık yayıyorlardı çünkü bizde istedikleri bir şey vardı. Yaşayan ruhlarımız.

Briar iki tane daha yaktı. Zaten yanıyor olsalar bile birkaç adım ilerlemeye devam ettiler. Gulyabaniler kadar iyi yanmıyorlardı - çok sulu. Ama birkaç adım sonra, yangın çıkarıcı mermiler işini yaptı ve zombiler düştü.

Falin defalarca ateş etti ama vücut atışları hiçbir işe yaramadı ve birini durdurmak için çok fazla kafa atışı yapmak gerekti. Şarjörünü boşalttı ve cesetlerden sadece üçünü düşürdü. Fae'lerin müziğe benzeyen dilinde bir lanet okuyarak silahını kılıfına soktu ve ön kolum kadar uzun iki hançer çekti. Benim de elimde hançerim vardı ama onu kullanacak kadar yaklaştırmaya hevesli değildim. Zombiler yaklaştıkça geri çekildim. Briar bir tanesini daha yaktı ama gelmeye devam ettiler.

"Bir zombi ısırığının sizi zombi yaptığı gerçeği doğru mu?" Falin hançeriyle geniş bir kesik atarak kendisine en yakın zombinin başını keserken sordu.

"Efsane." Briar bir zombiye tekme atarak onu geriye savurdu, böylece yayını yeniden doldurmak için zamanı oldu. "Ama et yiyen bakteriler ağızlarında üreme eğilimindedir."

Falin hançeri savurdu ve bir zombi daha yere düştü, iç organları uçtu. "Bunu aklımda tutacağım."

Zombiler alev aldı ya da başsız kaldı ama yerlerini daha fazlası aldı. Briar'ın kendisi de alev almadan onları yakmaya devam edemeyeceği kadar yaklaşmışlardı. Sırtından kısa bir kılıç çıkardı ve cesetlere tekmeler savurarak kılıcı sallayabileceği kadar alan açmaya çalıştı. Falin de benzer sorunlarla karşı karşıyaydı. İki tanesi Briar'ın etrafından dolanıp bana doğru geliyordu. Elimdeki hançeri düşündüm. Kullanılmaya hevesliydi ama o bile bu dövüş için uygun olmadığını biliyordu.

Kalkanlarımı açtım. Zombiler durakladı. Hepsinin döndüğü, beni yeni bir şey olarak algıladıkları anı hissettim. Farklı. Roy bir keresinde bana

Yaşayanlar ve ölümler arasındaki uçurumdan geçtiğimde, ölümler diyarındaki bir güneş gibi parlardım. Bu zombiler daha önce hiç güneş görmemişlerdi.

Briar ve Falin'i unuttular ve bana doğru koşuşturmaya başladılar. Artık kalkanlarım açık olduğu için her birini ayrı ayrı hissedebiliyordum. Hâlâ ayakta ve yürüyen yaklaşık üç düzine vardı.

İlki bana ulaştı. Elimi uzattım ve ittim. Kaslarımla ya da mezar büyüleriyle değil, farklı gerçekliklere dokunan yanımla ittim. Cesedi ölümler diyarına ittim. Küle dönüştü ve etrafımda dönen rüzgârla uçup gitti. Aynısını bir ikinciye daha yaptım. Bir üçüncüye. İlkini parçaladığım boşluğa bir zombi hücum etti ve derisi, ardından da kasları döküldü. Yere düştü, ben daha ona dokunamadan cansız bir kemiğe dönüştü. Sadece zombileri ölümler diyarına itmiyordum, etrafımdaki gerçekliği de itiyordum. Bunu düşünecek ya da düzeltmeye çalışacak zamanım yoktu. Devam etmeliydim, itmeye devam etmeliydim. Briar'ın yanından alevler fişkırdı; bu dikkat dağınıklığını yangın çıkarıcı büyüleri tekrar kullanmak için yeterli alanı elde etmek için kullanmıştı. Falin yanımda soluk bir hareket bulanıklığıydı, zombiler ayaklarının dibine düşüyordu. Ben de cesetleri ölümler diyarına doğru itmeye devam ederek çürümeyi hızlandırdım.

Sonsuza kadar sürecekmış gibi görünüyordu ama son zombi düştüğünde gün batımı henüz gelmemişti. Saatime baktım ama gitmişti. Ceketimin ve kazağımın kolları da öyle. Çürümüş küçük kumaş parçaları hâlâ omuzlarıma yapıştıyordu ama kollarımda, kötü bir şekilde kararmış olan tılsımlı bileziğim dışında hiçbir şey yoktu; daha az kalıcı malzemeden yapılmış tılsımlarımdan birkaçı kayıptı, muhtemelen çürümüşlerdi. Bununla daha sonra ilgilenecektim.

"Zaman mı?" Saunders ve Gauhter'in durduğu, büyü yaparken başlarını birbirine bastırdıkları çembere dönerek sordum.

"Gün batımına dört dakika var," diye seslendi Briar.

Kalkanlarımı kapatmamıştım, bu yüzden iki adamın etrafında dönen büyüü görebiliyordum. Sıkıca örülmüş bir yumak halinde dönüyor, gittikçe büyüyor ve aralarındaki kazana doğru akıyordu. Onu dokuyan Gauhter'di, Saunders büyüünü diğer adama özgürce teslim ediyordu.

Büyünün bir başka filizi Rianna'ya bağlandı ve onun yaşam gücünden homunculus'a enerji akıttı. Parıldayan turuncu ve kırmızı büyü topu kazanın içinde hareket eden şeye doğru battı. Eğer homunculus'a ulaşırsa . . . Rianna ölecekti. Ruhu homunculusa geçebilirdi ama bedeni, gerçek bedeni ölecekti. Hiç şüphem yoktu.

"Gauhter'i vur," diye bağırdım.

Bir MCIB müfettişi, bir FIB ajanı ve bir özel dedektif arasında bu emri vermeye en az yetkili olan bendim, ama Falin bunu sorgulamadı ve Briar da buna karşı çıkmadı. Falin Glock'unu çekti, yeni bir şarjör taktı ve tetiği çekti.

Kurşun Gauhter'in göğsüne isabet etti. Silahın sesi bodrumda yankılanmaya devam ederken Gauhter'in afallamış bir şekilde baktığı, ağzının açık kaldığı ve gözlerinin büyüdüğü bir an oldu. Sonra elinde tuttuğu kitap parmaklarının arasından kaydı. Yere baktı ve bir eliyle gömleğinin üzerinde giderek büyüyen kırmızı lekeye bastırdı.

Çalıştığı büyü çalkalanıyordu, tamamlanmamıştı. Enerjinin çözülmeye başladığını, dengesizleştiğini gördüm.

"Rianna, yere yat," diye bağırdım.

Hâlâ sandalyeye bağlıydı, bu yüzden nereye gidebileceği konusunda fazla seçeneği yoktu. Ayaklarını tekmeledi ve sandalye yana devrilmeden önce sallanmaya başladı. Ağzındaki tıkaçtan bile acı çığlıklarını duydum. Alternatiften daha iyiydi.

Bir kalp atışı sonra dengesiz büyü patladı. Gauhter ve Saunders geriye doğru savruldu, büyü bir sekme çemberin içinde sekti. Ateş büyüünün vurduğu her iki adamı da sardı. Saunders yere düştü. Yuvarlandı, çığlık atarak kendini söndürmeye çalıştı. Gauhter kendi çemberine çarptı. Uyumsuz bir büyü şaklamasıyla paramparça oldu ve geri tepme onu parçaladığında çığlık attı. Sonra sessizliğe gömüldü, hâlâ yanıyordu ama henüz ölmemişti. Ölseydi bunu hissederdim.

Patlama kazanı da devirdi. Yuvarlandı, zayıf ışıktaki parıldayan sıvı döküldü ve yere bir ceset atıldı. İskelet gibi ince olmasına ve içinde büyüdüğü sıvıyla parıldamasına rağmen neredeyse tamamen şekillenmişti. Kırmızı bukleler Rianna'ya fazlasıyla benzeyen bir yüze yapışmıştı.

Yuvarlanarak durduğunu, hareketsiz ve cansız düştüğünü, ama hiç yaşamadığı için ölmediğini görmek için sadece bir kalp atışı yetti. Sonra yanan iki büyücüyü görmezden gelerek gerçek Rianna'ya doğru koştum - onlar kendi başlarının çaresine bakabilirdi. Hassas davranacak zamanım yoktu ama Rianna'yı bağlayan ipi iterek ölümler diyarına götürdüm. Kaba düğümler onu serbest bırakacak kadar çözülür çözülmez onu sandalyeden kurtardım.

"Seni buradan çıkarmalıyız," dedim onu ayağa sürüklerken. Kollarından biri komik bir şekilde sarkıyordu; düşerken sandalye üzerine düştüğünde kırılmıştı.

"Ve nereye, Al?" diye sordu, bacaklarını altına alır almaz Desmond'a doğru koşarak. "Gün batımına daha iki dakika mı var? Faerie'ye o kadar çabuk ulaşamam."

Hayır. Hayır, bu kabul edilemezdi. Derrick neden gün batımını yenmem gerektiği konusunda beni uyarmıştı ki, Rianna'yı bulduğumda onun solup ölmesini izleyecektim?

Rianna, Desmond'ın yanında dizlerinin üzerine çöktü. Yaralanmıştı. Kötü yaralanmıştı. Ama Desmond bir Fae'ydi. Yaralarından kurtulduğu sürece iyileşebilirdi. Eğer onu Faerie'ye götürmezsek Rianna ölecekti.

Rianna sağlam elini Desmond'ın kulağının etrafındaki kürke soktu, kafatasının arkasındaki büyük kanayan yaraya dokunmamaya dikkat etti. Onun dokunuşuyla Desmond'ın gözleri açıldı ve ağzını kapatan bandın etrafından sızlanmaya başladı.

"Bunu üzerinden çıkarmalıyız," dedi, bandı nazikçe sıyırmaya çalışıyordu ama kırık kolu istediğini yapmıyordu ve tek eliyle yapamıyordu.

"Hayır, Faerie'ye gitmeliyiz, Rianna," dedim. İri, köpeksi fae göğsünün derinliklerinden bir ses çıkardı ve ben bunu onaylama olarak algıladım.

Rianna başını salladı, yenilmiş ama boyun eğmiş görünüyordu. "Zaman yok, Al. Her şey yolunda. Ben iyiyim." Bana gülümsemeye çalıştı ama dudakları titriyor, tutmayı reddediyordu. "Hey, kayıp şişeyi buldum." Güldü, sesi mizahtan çok histerik ve çaresizdi.

"Coleman'ı yendiğimde, Faerie'de bir delik açtın. Yapamaz mısın-" "Hayır.

Bu Coleman'ın büyüünün bir parçasıydı. Gerçekliği yırtıp atamam ve normalde böyle bir alan."

Gerçeklik. O gerçekliği parçalayamazdı ama ben yapabiliyordum. Ve teorik olarak onu bir araya da getirebilirdim.

Çalışmak için yeterince Faerie'ye ihtiyacım vardı.

Etrafıma bakındım. Gün batımına, Faerie'nin etkisinin en zayıf olduğu zamana dakikalar kalmıştı. Ama asla yok olmamıştı. Tam olarak değil.

Peki Faerie'nin ipleri neredeydi? Gölge sarayı her gölgeye bağlıydı ve burada çok sayıda gölge vardı. Kâbus âlemi gücünü kâbuslardan alıyordu. Düşmüş zombilere baktım, en azından çürümüş bedenlere.

küle dönüşmemiştir. Kesinlikle kâbuslardaki şeylerdi. İnanç. İnanç, Faerie'nin sahip olduğu en büyük güç kaynağıydı. Ve burada ölümlüler vardı. *Sleagh Maith* parıltımı gizleyen bukalemun tılsımını çıkarıp gerçek benliğimin ortaya çıkmasına izin verdim.

Faerie'nin iplerini tam olarak göremiyordum ama onları hissedebiliyordum. Çok ince, çok seyrektiler. Bir Dönüşen'e yetemezlerdi. Faerie'nin büyüsünü başka nerede bulabilirim? Olmadığı yerde Faerie yaratmaya yetecek kadar mı?

Fred'in sözleri aklıma geldi. "*Kendine bak. Aradığın şey asla uzakta değildir.*" Tavsiyesi bir fal kurabiyesine aitmiş gibi gelebilirdi, ama . . . Ben gerçek kanlı bir Fae'ydim, bu da Faerie büyüsünün kanımda dolaştığı anlamına geliyordu. Desmond'ın ve Falin'in de.

"Desmond, kanına ihtiyacım var," dedim, ellerimi başının etrafındaki karanlık su birikintisine daldırmak için diz çökerek.

Hırlamadı, ben de bunu onay olarak kabul ettim çünkü daha iyi bir şey yapacak zamanım yoktu. Yarasından akan kan bir süre önce durmuştu ve etrafını saran su birikintisi çoktan soğumuş, katılaşmıştı. Kanı beton zemin üzerinde kaydırarak Rianna'nın etrafında bir daire çizdim. Soğuyan kan fazla uzağa gitmiyordu, bu yüzden küçük bir daire çizdim.

"Al, ne yapıyorsun?" diye sordu, sesi titriyordu. Ölümü kaçınılmaz olarak kabul etmiş olsa bile, ondan çok korkuyordu.

Cevap vermedim ama "Falin, sana ihtiyacım var" diye bağırırken hançerimle avucumda bir kesik açtım.

Falin Saunders'ı yüzüstü yatırmış, ellerini arkadan kelepçelemişti. Adam artık yanmıyordu, bu da hak ettiğinden fazlasıydı. Falin ben seslenir seslenmez onu bıraktı ve yanına koştu.

"Ne-?"

Desmond'ın kanıyla çizdiğim dairenin üzerine kendi kanımın damlamasına izin verirken, "Kanını daireye ekle," dedim.

Kan büyüsü tehlikeliydi. Yasadışı. Ama Falin beni sorgulamadı. Ondan yardım istemiştım ve o da benim yaptığım gibi avucunu keserek bana yardım etti.

Daha önce sadece bir kez gerçek kan büyüsü yapmıştım ve o zaman da sadece kendi kanımı kullanmıştım. Şimdi, çizdiğim çemberde üçümüzün de kanı varken, her birimizin sahip olduğu üç farklı, güçlü büyüyü hissedebiliyordum. Ve hepimizi birbirimize bağlayan ortak ipliği hissedebiliyordum. Faerie olan ipliği.

Hâlâ göremiyordum. Büyünün benim için görsel olmasına alışkındım ama bu öyle değildi. Yine de hissedebiliyordum, bu yüzden gözlerimi kapattım. Aşağı uzandım, kaldırdım

parmaklarımla kandaki Faerie büyüünün incecik ipliklerini temizledim. Sonra uzandım, etrafımda Faerie gibi hissettiren her şeyi topladım ve onları bir balık ağı gibi parça parça, tel tel birbirine düğümlemeye başladım. Hissederek, ilmekleyerek, iplik geçirerek, düğümleyerek çalıştım. Ben çalıştıkça ipler inceldi, Faerie büyüü dünyadan çekildi, ama düğümlerimin arasında kaldı, tutuldu.

"Eğil," diye emrettim Rianna'ya. Kıyafetlerinin hareket ettiğini duydum ve havanın hafifçe değiştiğini hissettim, ama gözlerimi açmaya ve üzerinde çalıştığım boşluğu görmeye cesaret edemedim -Peri ağımı uzaklaştırdığıma inanmak istemiyordum.

Ağı başının üzerine atıp aşağı çektim.

"Olabilirdi alçal," dedim ve beni dinlemiş olmalı, çünkü ağı kan çemberiyle buluşacak şekilde aşağı çekebilirdim ve noktaları bağlayabilirdim.

O zaman geriye sadece beklemek kalıyordu.

Çok beklememiz gerekmedi. Gün batımından sadece birkaç dakika önce bitirdim. Genelde gün batımının pek farkında olmazdım. Biraz yorgun hissedebilirdim, ama bu yıkıcı değildi. Bu sefer karnıma bir yumruk gibi indi.

Nefesim kesildi ve başım döndü. Peri ağını korumak için kanımdan çekilen enerji ve büyüü hissedebiliyordum. Diğerleri de aynı şeyi hissediyor olmalıydı. Falin'in yanımda dizlerinin üzerine çöktüğünü ve Desmond'ın sızlandığını duydum. Başımı eğdim ve dizlerimin arasına sıkıştırdım, çünkü kıpırdamadan durmama rağmen baş dönmesi dünyayı yalpalatıyordu. Ama gözlerimi açmadım.

Kalp atışlarını saymaya çalıştım ama üçün üzerine çıkamadım. Kaç kez üçe kadar saydığımı ve sonra durduğumu, hasta hissettiğimi ve hangi sayıda kaldığımı merak ettiğimi bilmiyordum.

Sonunda dünya sakinleşti. Tekrar nefes alabildim. Baş dönmesinin geri gelmesini bekledim ama gelmemişti. Gün batımı gelmiş ve geçmişti. Gece geldiğine göre peri büyüü dünyaya yeniden giriyordu. Başımı kaldırdım ve gözlerimi dikkatle açtım, kanlı bir çemberin içinde birkaç yüz yıllık en iyi arkadaşlarımdan birini görmekten korkuyordum.

Rianna'nın hâlâ genç, hâlâ yaşayan yüzünden sessiz gözyaşları süzüldü. Çemberden kurtuldu ve tek sağlam kolunu omuzlarıma atarak neredeyse ikimizi de yere sürükleyecekti.

"Başardın," diye fısıldadı. "Gerçekten başardın."

Yorgunluğuma rağmen yüzümde istesem de zapt edemeyeceğim bir gülümseme belirdi ve ona şiddetle sarıldım.

Sonunda uzaklaştığında sallanmaya başladım ve bir elimi başıma bastırdım. "Bu numarayı yakın zamanda tekrar yapmak istediğimi sanmıyorum, bu yüzden bundan sonra Faerie'ye geri döndüğünden emin olalım mı?"

Yüzümü inceleyerek gülümsedi. "Ama sen beni kurtarmaktan fazlasını yaptın. Al, gerçekliği *ördün*. Normalde sadece itip kakarsın. Aslında sen onu birlikte ördün."

Bu şekilde düşünmemiştim.

Çemberin diğer tarafında Desmond bir kez daha viyakladı ve Rianna'nın gözleri dört ayaklı arkadaşına koşmak için dönmeden önce genişledi. Falin'e döndüm. Kendini yerden kaldırmıştı ama sarsılmış görünüyordu. Büyüsü bozulmuş, teninin doğal ışıltısı ortaya çıkmıştı ama olması gerektiği kadar güçlü değildi. Yorgun bedeninin içindeki ruhu hâlâ güçlü ve sağlıklı bir şekilde parlıyordu, bu yüzden hiçbirimize kalıcı bir zarar vermediğimi umuyordum.

"O kadar da ateşli görünmüyorsun," dedim bana elini uzatırken.

Bana sert bir bakış attı. "Konuşmalısın."

Evet, yarı çürümüş kıyafetlerimin içinde korkunç görüldüğüme bahse girerim, mezar rüzgârı hâlâ saçlarımı her yöne savuruyor, yaptığım şeyin güç tüketiminden bahsetmiyorum bile.

"Şunu söylemeliyim ki-" diye başladım ama Falin parmaklarını dudaklarıma bastırarak beni durdurdu.

"Sana karşı kullanabileceği herhangi bir nimet teklif etme bana." *Onun* kim olduğunu söylemesine gerek yoktu. Günün sonunda o her zaman kraliçenin maşasıydı.

"Yaptığın şeyi yapmak zorunda değildin."

"Biliyorum." Elimi ağzına götürdü ve parmak eklemlerime hızlı bir öpücük kondurdu. "Bir gün senden borcu olmayan bir nimet isteyeceğim. Bana bunu bahşet."

Bu sözleri bir yemin gibi söylemişti ama hiçbir bağlayıcılığı yoktu. Yine de başımı salladım. Elimi ters çevirdi ve yüzünü buruşturdu. "Bunu yeniden bağlamamız gerekecek."

Kaşlarımı çatarak elime baktım. Önce kanın avucumu kestiğim yerden ya da belki Desmond'dan geldiğini düşündüm ama hayır, kan parmaklarımın parçalanmış derisinden akıyordu. Gerçekliğe dokunmak bana biraz ete mal olmuştu.

Briar, Gauhter'in yaralarıyla ilgilendiği yerden ayağa kalkarak, "Sanırım bu iş burada bitiyor," dedi.

Hayattaydı ve görünüşe göre öyle de kalacaktı.

"Ve sanırım Derrick'in bana tılsımımı neden verdiğini biliyorum," dedi ceketine ve pantolonuna sıçrayan iç organlara bakarak. Evet, çürüme kokusunun içine işlemesini engelleyen bir tılsım olmasaydı, bu asla ortaya çıkmazdı.

Eğildi ve Gauhter'in tezgahının yanındaki bir çantayı aldı. Açarken yavaşça ısıklık çaldı. "Müşterinizin bir şişe kaybettiğini sanıyordum. Burada üç tane var." Teker teker üç süslü şişeyi çantadan çıkardı. Biri boştu, ikisi değildi. "Şimdi daha zor bir soru soracağım. Bunları ne yapacağız?"

"Ruhları mezarlık kapısının dışına bırakmalıyız. İçeriye salarsak sıkışıp kalırlar," dedim şişelere kaşlarımı çatarak. "O zaman onları parçalamalıyız." Döndüm ve Rianna'ya özür dileyen bir baş selamı verdim. "Bu dava için para aldığını sanmıyorum. O şişeler var olmaya devam etmemeli. Müvekkiliniz onları geri alamayacak."

"Onları parçalayıp parçalamamak patronlarıma kalmış," dedi Briar, şişeleri dikkatlice çantaya geri yerleştirirken.

"Sanırım bu FIB'ye bağlı olacak." Falin kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Onlar çalıntı Fae eserleri."

Birbirlerine baktılar, çeneleri inatçı bir şekilde kapanmıştı. Üstümüzde, ağır botlar yere çarptı ve bir memurun "Polis, içeri giriyoruz" diye bağırıldığını duydum.

Süvariler gelmişti.

Bölüm 29



Bu sefer görüşümün geri gelmesi üç gün sürdü. Sadece uçaklara bakmakla kalmayıp, zombileri uçakların içinden geçirmeyi de gerçekten zorlamıştım. Öyle oldu.

Yine de, en azından normal halime benzer bir şeye döndüm. Ellerim tamamen farklı bir konuydu.

Bir hafta sonra, hala parçalanmış bir haldeydiler ve hiçbir sihirli gazlı bez ya da uygulanan iyileştirici tılsımlar iyileşmelerini hızlandıracak gibi görünmüyordu.

Buna karşılık Rianna iyileşiyordu, artık kırılmayan kolu çoktan alçıdan çıkmıştı. Desmond bile huysuz haline geri dönmüştü.

Gauhter ve iki yetişkin Saunders gözaltına alınmıştı. Bahçıvanın evinden kaç tane büyü eseri çıkarıldığının izini kaybetmiştim. Bazılarının çalıntı olduğu bildirilmişti ama bazıları da yasal yollardan satın alınmış gibi görünüyordu. Sanırım artık banka soygunlarından elde ettiği parayla ne yaptığını biliyorduk. Gauhter'in karısı yerel bir yoğun bakım ünitesine nakledilmişti. Yerinin değiştirilmesinden sonra hayatta kalıp kalmadığını duymamıştım ama artık ruh toplayıcıların ona ulaşmasını engelleyen koşulların arkasında olmadığına göre, yaşayanlar arasında uzun süre kalacağını sanmıyordum.

Katie'nin izi bulunmuş ve benim deyimimle dinlenmeye çekilmişti. Gerçekte yaşamıyordu ve içindeki şey insan değildi. Tüketecek sürekli bir ruh kaynağı olmasaydı, bodrumda savaştığımız aynı aç, çürüyen ölümlere dönüşürdü, bu yüzden onu çabucak öldürmek bir nezaketti.

Güney Mezarlığı'nda dört düzineden fazla mezar tahrip edilmişti. Cesetlerin dörtte birinden azı çıkarılmıştı ve kimliklerinin tespit edilip yeniden defnedilmeyi bekliyorlardı. Kaç tanesinin yakıldığına ya da bozulduğuna dair kesin bir sayı yoktu. En azından kötü adamlar bu sefer kül olmamıştı.

Belki bu John'un benim hakkımdaki düşüncelerini tekrar iyileştirirdi. Ama nefesimi tutmuyordum.

Görüşüm geri geldiğinde, Remy ve Taylor'a kapanışlarını bulmalarında yardımcı oldum. Çok duygusaldı, çok fazla gözyaşı vardı ve benim için garip olan insan-hayalet öpüşmeleri oldu ama onlar gençti. Sonunda seansı kesmek zorunda kaldım yoksa sonsuza kadar böyle devam etmeye çalışacaklardı. Remy, Taylor artık onu göremez ya da duyamaz hale geldikten sonra bile geride kalmıştı, ancak orada olduğuna güvenerek onunla konuşmaya devam etmişti. Şimdi nerede olduğundan emin değildim. Bir koleksiyoncu tarafından bulunmuş ya da hâlâ ona musallat olmuş olabilirdi. Aradaki farkı asla anlayamazdı. Aynı anda hem tatlı hem de üzücüydü.

Kanal 6 benimle ilgili haberini geri çekmiş, Xandra da bir yanlış anlaşılma olduğunu ve aslında bir şüpheli değil polis için çalıştığımı anlatan kısa bir ses klibi yayınlamıştı. Tongues for the Dead'e yardımcı olmamıştı. Haber yayınlandığından beri hiçbir müşterimiz bizi aramadı. Benim gözlerim ve ellerim yüzünden baygın olmam, Rianna'nın kendi yaralarını iyileştirmeye çalışması ve ön kapının değiştirilmesi gerekmesi nedeniyle firmanın tatil için kapanmasına karar vermiştik. Harika bir ay olmayacaktı ama Briar'la çalıştığım üç günde yarım düzine başka müşteriden kazanacağımdan daha fazlasını kazanmıştım, bu yüzden başaracaktık. Birkaç hafta içinde tekrar açılacaktık ve umarım o zamana kadar ortalık yatışmış ve yeni müşteriler kazanmış olurduk.

Bu arada, ellerim yüzünden hiçbir şey yapamazken çok fazla boş zamanım olmuştu. Bunun bir kısmını şatodaki gerçeklik parçacıklarını dikkatle inceleyerek geçirdim. Gözlerimdeki hasarı azaltmak için bunu her güne yayarak sadece birkaç saatimi harcıyordum, ancak planeweaving yeteneklerim ve yapabileceklerim hakkında daha fazla şey öğrenmem gerekiyordu. Şimdiye kadar büyük bir ilerleme kaydedememiştim ama pes etmemiştim.

"Alex," dedi bir ses daha önce boş olan odamın ortasından. Sesle sıçradım, neredeyse okumakta olduğum romanı düşürüyordum. Başımı kaldırıp Ölüm'ün tanıdık yüzüne baktım, dudaklarımda rahatlamış bir gülümseme belirdi.

Oraya kadar hiç gitmedi.

Yüz ifadesine bir kez baktım, o kadar ciddi, o kadar ciddiydi ki, gülümsemem ağzıma ulaşmaya fırsat bulamadan yok oldu. Kitabı kapattım ve dikkatlice sehpanın üzerine koydum. Ellerimdeki ciltler işimi zorlaştırıyordu ama kitabı gereğinden fazla uzattım.

yukarı bakıyordum. Sonunda baktığımda, Ölüm hâlâ aynı üzgün ifadeyle orada duruyordu.

Derin bir nefes alarak ayağa kalktım. "Veda etmeye mi geldin?" Başını salladı.

Göğsümde bir şey paramparça oldu, sivri uçlar düşerken içimin derinliklerini deldi. Boğazım yanıyordu ve sıcaklığı geri yutmaya çalıştım, aksi takdirde gözlerime doğru ilerlemeye devam edeceğini ve ağlamayacağımı biliyordum. Ağlamayacaktım.

"Öylece ortadan kaybolmak istemedim," dedi Ölüm sonunda.

Kafa sallama sırası bendeydi. Sonra ikimiz de yürek burkan birkaç dakika boyunca hiçbir şey söylemeden öylece durduk. Sonunda daha fazla dayanamadım ve başımı çevirdim. Kalenin penceresine doğru yürüdüm, aşağıdaki muhteşem bahçelere baktım ama onları göremedim.

"Yani," dedim sonunda, hâlâ orada olup olmadığından bile emin değildim. "Seni bir daha göremeyecek miyim?"

Arkamdaki boşluğu doldurduğunu hissettim. Bir elini omzuma koydu ve çenesini başımın üstüne yasladı. Arkadaşçaydı, cinsel olmadan samimiydi. Ama yine de çok fazlaydı.

Geri çekildim. Başını salladı, sanki doğru olan buymuş gibi, sanki bana dokunduğu anda pişman olmuş ama nasıl geri çekileceğini bilememiş gibi.

"Tehlikede olduğunda her zaman geleceğim. Karanlığın içinde kaybolmana izin vermeyeceğim. Bu değişmedi." Elleri baktı ve iç çekti. Başını kaldırıp tekrar gözlerime bakmak için çaba sarf ettiği belliydi. "Ama bu, sahip olduğumuz şey. Vardı. Devam edemez. Şu anda değil."

"Sen benim sevgilim olmadan önce arkadaşımydın," dedim ve dünya biraz bulanıklaşıyordu, bu yüzden gözyaşlarına karşı savaşımı kaybettiğimi biliyordum.

Bana baktı ve yüzünde gerçek bir ıstırap vardı. Başını iki yana salladı. "Burada durup kalbinin yeni birine kaymasını izleyemem. Henüz değil. Belki de hiçbir zaman."

Onu bekleyeceğime söz vermedim. Tekrar düşünmesi için yalvarmadım. Sadece başımı salladım.

"Demek öyle," dedim sesimin gırtlaktan çıkmasından nefret ederek.

Başıyla onayladı. Beni öpecekmiş gibi bir adım öne çıktı ve bir yanım öpmesini dünyadaki her şeyden çok istiyordu. Onun yerine ortadan kaybolduğunda zeki yanım buna sevindi.

Ve böylece, en eski ve en yakın arkadaşım artık yoktu.

Kapım çalındı. Rianna cevap vermemi beklemeden kapıyı iterek açtı.

"Hey, Al, ben yemeğe gidiyorum, katılmak ister misin?" Durakladı, kaşlarını çatarak odanın ortasında durduğum yerde bana baktı, hâlâ Ölüm'ün olduğu yere bakıyordum. "İyi misin? Bir şey mi oldu?"

Ona döndüm ve gözyaşlarımı zorla geri akıttım. "Evet. Akşam yemeği kulağa hoş geliyor. Birazdan aşağıda olurum."

Hissetmediğim bir gülümsemeyi zorladım. Henüz. Bu kale arkadaşlarla doluydu. Yanlışlıkla kendi etrafımda kurduğum bir aile. Gülümsemeyi henüz hissetmeyebilirdim. Ve bu ilk gerçek ilişkinin bitmesinin yasını tutacaktım. Ama gülümseme yine gerçek olacaktı. Eninde sonunda.

Ama önce bahçe cücesinin kalenin benim isteğime göre eğildiği teorisini test edecektim. Çünkü dondurma istiyordum. Ve kek. Ve çikolata. Bir sürü çikolata.

Çikolata her şeyi düzeltebilir.

Kalayna Price, aralarında *Grave Visions*, *Grave Memory*, *Grave Dance* ve *Grave Witch*'in de bulunduğu Alex Craft romanlarının *USA Today* çoksatan yazarıdır. Bayan Price fikirlerini etrafındaki dünyadan, antik mitolojiler üzerine yaptığı çalışmalardan ve klasik folklora olan takıntısından almaktadır. Hikâyeleri sadece fantezinin mistik unsurlarını değil, aynı zamanda bir tutam romantizm, biraz cesur korku, biraz mizah ve büyük bir gizem porsiyonu da içeriyor. Kalayna SFWA ve RWA üyesidir ve çemberini ateşe verdiği bilinen hevesli bir Hula-Hoop dansçısıdır. Onu kalayna.com adresinde ziyaret edebilirsiniz.



Penguin
Random House
PENGUIN PUBLISHING GROUP

What okuma
listenizde sırada ne
var?

Bir sonraki harika
okumanızı keşfedin!

Kişiselleştirilmiş kitap seçimleri ve bu yazar hakkında güncel
haberler alın.

Şimdi kaydolun.



İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.